

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο ΑΕΤΟΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΣΑΥΡΑΣ

Τα κοινά γούστα της με τόν άνθρωπο

Τα 2.000 περίπου είδη των σαυρών, που υπάρχουν στον κόσμο, δεν βρίσκονται παρά μόνον στην Ευρώπη, στην Ασία και την Αφρική. Τού κάκου θα τις αναζητούσε κανείς στη Βόρεια και Νότιο Αμερική, καθώς και στην Αυστραλία.

Οι επιστήμονες μας λένε ότι οι σαύρες έμφανίστηκαν πάνω στη γη μαζί με τα άνωτερα ζώα κι' ότι αντιπροσωπεύουν έναν από τους πιο εξελιγμένους τύπους έρπετων.

Ο διάσημος φυσιοδίφης Μπρέμυ ισχυρίζεται ότι τα έρπετα αυτά είναι πολύ αξιολογήσιμα. «Όσο περισσότερο τα γνωρίζεις κανείς, γράφει, τόσο περισσότερο τ' αγαπάει».

Οι σαύρες άρσενονται να ζούν κοντά στον άνθρωπο. Η παλιά αυτή αντίληψη επιβεβαιώθηκε και από τις νεότερες παρατηρήσεις των επιστημόνων. Διάφορα χωριά π.χ. είνε γεμάτα από σαύρες. Και συναντάει κανείς όλοένα και πιο λίγες όσο απομακρύνεται απ' αυτά.

Η προτίμησις των αυτή όφειλεται στο ότι έχουν κοινά γούστα με τόν άνθρωπο στο κεφάλαιο των λαχανικών. Τα προϊόντα των λαχανοκήπων είναι για τις σαύρες μια από τις πιο αγαπημένες των τροφές, ενώ, αντίθετα, δεν δείχνουν κανένα ενδιαφέρον για τα χόρτα που φύνονται στους άγρους.

Αλλ' η κυριώτερη τροφή της σαύρας είναι... ο ήλιος. Δεν μπορεί να κάμη χωρίς αυτόν. Οι ήλιακες ακτίνες της δίνουν μια αξιοθαύμαστη ζωτικότητα κι' ευκινησία. Από τόν Οκτώβριο ως τόν Μάρτιο, αντίθετα, η σαύρα αποσύρεται στο βάθος της φωλιάς της, όπου μένει σε κατάσταση ήμισυθάρου, με τα μάτια κλειστά και τόν στόμαό άκίνητο. Τό ωραίο πράσινο χρώμα της γίνεται τότε κιτρινωμό-καί χάνει τελείως τή λαμψή του.

Η σαύρα είναι ένα ζώο εξαιρετικά εύαίσθητο στα ζωικά δηλητήρια. Άρκει πολλές φορές ή γαλακτώδης έκκρισις των αδένων ενός φύνου για να την σκοτώση.

Παρουσιάζει, αντίθετα, μεγάλη άνοχη σε ώρισμα δηλητήρια φυτικής προελεύσεως. Η ποσότης π.χ. του υδροκυανίου που άπαιτείται για να προκαλέση τόν θάνατό της είναι είκοσι φορές μεγαλύτερη από κείνην που χρειάζεται για μια γάτα. Η νικοτίνη, όμως, την βυθίζει άμέσως σε νάρκη κι' όταν ή δόσις είναι ισχυρή, προκαλεί τόν θάνατό της.

Πελαργοί, γάτες, γεράκια, κόρακες, ένα σωρό άλλα ζώα καταδιώκουν άλύπητα τή σαύρα που προσπαθεί χάρις στη μεγάλη ευκινησία της, να ξεφύγη. Μόνον μπροστά σ' έναν έχθρό, δεν προβάλλει τήν παραμικρή αντίστασι. Μόλις ιδή μπροστά της μια έχιδνα, κλείνει τα μάτια, μαζεύει τήν ουρά της και περιμένει τόν μοιραίο.

Η σαύρα, όταν ιδή ότι δεν μπορεί να ξεφύγη από έναν αντίπαλο, θυσιάζει πρόθυμα τήν ουρά της. Γιατί ξέρει πως ή έλλειψίς της θα είναι προσωρινή και πως ή ουρά αυτή θα ξαναφωτρώση σε λίγο.

Η ουρά παίζει επίσης σημαντικό ρόλο στους άγαντες μεταξύ των άρσενικών για τήν κατάκτησι της θηλυκής.

Οι αντίπαλοι κυττάζουν να κόψουν ό ένας τήν ουρά του άλλου. Κι' έχουν τόν λόγο τους. Γιατί ξέρουν πως ή ουρά είναι ένα σπουδαίο στοιχείο ισορροπίας και πού, χωρίς αυτό, ή σαύρα κινείται με δυσκολία και ταλαντεύεται πάνω στα πόδια της, γέρνοντας πότε προς τόν ένα πλευρό και πότε προς τόν άλλο μέρος. Ένας άρσενικός που έχασε τήν ουρά του, για να μνη ξεπέση περισσότερο στα μάτια της θηλυκής, δεν έχει να κάμη τίποτε άλλο από τόν να τρέξη να κρυφτή στη φωλιά του. Τό κακό είναι, βέβαια, μικρό, γιατί ή ουρά αυτή, όπως είπαμε, θα ξαναφωτρώση σε λίγο. Προς τόν παρόν, όμως, εκείνος που τήν έχασε γίνεται άνάπηρος και δεν έχει δικαιώματα στον έρωτα.

Οι σαύρες, έκτός από τα χορταρικά των λαχανοκήπων, τρέφονται με άκρίδες, πεταλούδες, γρύλους, σκουλήκια, άρχνες, διάφορα κολεόπτερα κλπ.

Μερικοί επιστήμονες βεβαιώνουν πως οι σαύρες έχουν άναπτυγμένη διάνοια κι' ότι μπορούν να καταλάβουν πολύ περισσότερα πράγματα από διάφορα άλλα ζώα. Γεγονός, πάντως, είναι ότι οι σαύρες εξημερώνονται με σχετική εύκολία κι' ότι άποκτούν κάποια συμπάθεια για τόν άνθρωπο που τις περιποιείται. Συνηθίζουν, έξ άλλου, να ύπαικούν στα παραγγέλματα που τους δίνει, άνδάνουν π.χ. στα γονατά του, για να πάρουν από τα χέρια του τήν τροφή τους. κάθονται όπου τις προστάξει κ.τ.λ.

Μόλις χτύπησα τήν πόρτα, ό Πιέρ Λαμπορέλ μου άνοιξε ό ίδιος. Τόν βοήκα πιο χλωμό, πιο γερασμένο, με τα μαλλιά του γκριζά στους κροτάφους. Μ' έσφιξε με χαρά στην άγκαλιά του.

Ό Πιέρ είχε δυό πάθη: τόν κυνήγι και τή συλλογή βαλσαμωμένων ζώων. Ταρίχευε μόνος του τ' άγρίμια που σκότωνε στο βουνό, και τ' άράδιζε στο χώλι της βίλλας του.

Πώς σου φαίνεται αυτό; με ρώτησε θριαμβευτικά.

Και μουδίζει, πάνω απ' τόν τζάκι, μια τεράστια φωλιά με τρία άετοπούλα, άδύνατα, βαλσαμωμένα, παραγεμισμένα με άχυρο, που τέντωναν λαίμαργα τόν ράμφος τους σαν να ζητούσαν τροφή. Τό κορμί τους ήταν σκεπασμένο από λεπτά πούπουλα και τή άδύνατα άκόμα νύχια τους ήταν χωμένα στο βάθος της φωλιάς, που είχε βρή ό Πιέρ σε κάποιο βράχο τού βουνού.

—Και ό γονείς; Τί τους έκαμες; τόν ρώτησα.

—Σκότωσα τόν θηλυκό. Μά ό άρσενικό μου έξφυγε... Ύστερ έπνιξα τα μικρά, σαν περιστέρια, για να μνη τα καταστρέψω!

Άνασήκωσε τόν μανίκι του και μουδίζει στο μπράτσο του τα σημάδια απ' τις πρόσφατες, πληγές που τουχαν άνοιξει τα άετοπούλα με τόν κοφτερά ράμφη τους...

Τό χώλι γέμιζε απ' τις τελευταίες άντανακάσεις του δειλινού.

Κύτταξα προς τόν ταβάνι, απ' όπου κρεμόταν ό θηλυκός άετός, με τα φτερά του άνοιχτά, άνάμεσα σ' άλλα όρνια, γεράκια, κουκουβάγιες, γύπες...

—Ξαναπήγα από τότε πολλές φορές στο βουνό, πρόσθεσε ό φίλος μου. Άλλά δεν πέτυχα πια τόν άρσενικό...

—Ισως νάφυγε απ' αυτά τα μέρη, άφοι κατέστρεψε τή φωλιά του.

—Όχι. Βρίσκεται πάντα εκεί πάνω. Τόν βλέπω από μακριά...

Βγήκαμε απ' τόν σπίτι. Κι' ό Πιέρ μουδίζει ένα μαύρο σημάδι, που πετούσε γύρω απ' τήν ψηλότερη βουνοκορφή, μπροστά στο φόντο τού ήλιου που βασιλευε.

—Νάτος ό άετός! μου είπε. Τριγυρίζει εκεί πάνω, κάθε βράδυ, τήν ίδια ώρα... σαν να περιμένει κάτι!

Χωρίσαμε. Τό χέρι που μουδωσε ό Πιέρ για να μ' άποχαιρέτησ, ήταν μαλακό, ιδρωμένο, γλοιώδες... χέρι άρρωστου ανθρώπου.

... Πέντε μέρες άργότερα, χτύπησε κεραυνόβόλα τόν φίλο μου μια κρίσι τής άρρώστειας που είχα μαντέψει. Κι' ό γιατρός τού χωριού είπε πως έπρεπε να γίνη άμέσως έγχείρησις.

Δεν ήταν δυνατόν να μεταφερθή ό άρρωστος ως τήν πόλι. Δεν ύπήρχε κείποις. Ό χειρουργός λοιπόν, που είχα προηγήσας τηλεφωνικά, δήλωσε πως θάκανε τήν έγχείρησι επί τόπου.

Άφισα στήν καμαρά του τόν άρρωστο, που σπάρζε απ' τους πόλους, κι' έτοιμάσα, όσο μπορούσα καλύτερα, ό,τι χρειαζόταν για τή χειρουργική επέμβασι. Έόθησα στή μέση τού χώλι ένα μακρόστενο τραπέζι κι' ένίσχυσα τόν φωτισμό με μια λάμπα των έκατό κηρίων — γιατί είχε πια νυχτώσει.

Σε λίγο έφτασε ό χειρουργός με τόν βοηθό του. Έξέτασε τόν φίλο μου και συμφώνησε με τή διάγνωσι τού γιατρού τού χωριού... Τήν ώρα κείνη, παίζονταν ή ζωή τού Λαμπορέλ...

Ενώ ό χειρουργός φορούσε τή

μπλούζα και τα λαστιχένια γάντια του, τόν ρώτησα ιδιαίτέρως:

—Πείτε μου, γιατρέ, θά σωθή ό φίλος μου;

—Έξαρτάται απ' τήν ταχύτητα της έγχειρήσεως, μου άπάντησε.

Πέρασα στη βιβλιοθήκη, πήρα ένα βιβλίο στήν τύχη και προσπάθησα να διαβάσω. Μά τα γράμματα χοροπηδούσαν έμπρός στα μάτια μου...

Σκώθηκα, πήγα ως τόν παράθυρο και κόλλησα τόν πρόσωπό μου στα τζάμια, για να τόν δοοσίω λίγο. Ύστερα ξαναγύρισα στήν πολυθρόνα μου και πήρα πάλι τόν βιβλίο.

Τή στιγμή εκείνη, έσβυσαν άπτόματα τα φώτα στή βιβλιοθήκη, και σ' όλόκληρο τόν σπίτι.

«Θά κάμει καμμιά άσφάλεια», σκέοθηκα.

Πήγα ως τόν παράθυρο. Έξω, όλα τα φώτα τού χωριού ήταν σβυσμένα τώρα. Η νύχτα ήταν όλοσκοτεινή και δίχως φεγγάρι...

Άκουσα στο διάδρομο θόρυβο και τή φωνή τού γιατρού που φώναζε:

—Μιά λάμπα! Γρήγορα, μιά λάμπα, για όνομα τού Θεού!

Βγαίνοντας απ' τή βιβλιοθήκη, σκόνταψα σε μια ξετρελλάμενη ύπηρέτρια.

—Μιά λάμπα! τής είπα κι' έγώ.

Με τόν φως τού άναπτήρος μου, ψάξαμε στήν κουζίνα κι' άνακαλύψαμε μια παλιά λάμπα. Μά ή ύπηρέτρια με πληροφόρησε πως δεν ύπήρχε πετρέλαιο τόν σπiti!

—Ιήγαίνε να φέρης άμέσως κεριά απ' τόν χωριό! τή διέταξα.

Όταν γύρισε ή ύπηρέτρια, ύστερα από άρκετά λεπτά της ώρας, ό χειρουργός είχε πάρει πια όμη άπελπισμένη...

—Ήταν μοιραίο, κύριε! Άν δεν συνέβαινε εκείνη ή βλάβη τού ηλεκτρικού, θάσωζα τόν φίλο σας, μου είπε.

Έμεινα άμίλητος. Κι' ό χειρουργός πρόσθεσε:

—Μήπως μάθατε έπιτέλους τι προκάλεσε αυτή τήν ένωσι, πούσβυσε τα φώτα;

—Τό μοιραίο, γιατρέ! πρόσθερα. Τό είπατε κι' ό ίδιος.

—Ναί, καλά... μά τι άκριβώς συνέβη; Δεν ύπήρχε καταιγίδα, ώστε να δικαιολογηται ή βλάβη... Μήπως έπεσε κανένα καμινί πάνω σε κάποιο στυλο τού ηλεκτρικού;

—Όχι, γιατρέ. Τό μοιραίο διαλέγει με περισσότερη έπιτέλους τους αντιπροσώπους του... Ό Πιέρ Λαμπορέλ πέθανε, γιατί ένας άετός έπεσε πάνω στον ηλεκτρικό μετασχηματιστή, στήν είσοδο τού χωριού... Ένας άρσενικός άετός, που δεν τόν κρατούσε τίποτε στο βουνό, άφ' ότου είχε χάσει τόν ταίρι του και τα παιδιά του!...

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

•••

Όνομάσθηκε από ένα λάθος

Η πρωτεύουσα της Βραζιλίας πήρε τήν όνομασία της από ένα ποτάμι... άνύπαρκτο: Όλόκληρο τόν όνομα της είχε Σάο Σεμπασιάνο ντό Ρίο ντε Τζανέιρο (Ρίο σημαίνει ποτάμι στήν Ισπανική γλώσσα). Συνήθως όμως τόν λένε απλάως Ρίο. Οι Ισπανοί που άνακάλυψαν, τόν 1502, τήν περιοχή αυτή, νόμισαν ότι ό πλατύς όρμος ήταν έκβολή ποταμού, τόν όποιον άνόμασαν ποταμό τόν Ίανουαρίου, γιατί έφτασαν εκεί τήν 1ην Ίανουαρίου. Κι' τόν λάθος αυτό μονιμοποιήθηκε.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ: 27.135—29.967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερι τής εβδομάδος

ΚΛΕΙΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Γιατί δεν τού άποκαλύπτει τόν παρελθόν της; Ό μεγάλος καυμός του. Τό πείσμα της στή συσκοτίσι τόν περασμένων ίσως τόν άναγκάση να διαλύση τόν άρραβώνα του. Και τήν αγαπά τόσο... Είναι όμως βέβαιος. Κάποιο παρελθόν ύπάρχει. Άπόλυτη ήταν ή έμπιστοσύνη στή μνηστή του. Τόν διαδόλεψε όμως ένα έπίμονο τηλεφώνημα που τού έλεγε άνόνομα να ξεφάνιση τα περασμένα. Κι' από τότε καθετί σε άνομιμα κάρβουνα. Όλα τα υποψιάζεται.

Παντού βλέπει τόν έχθρό. Τα φιλά της, που τού έδιναν τόση αγαλλίασι, τού φαίνονται τώρα φιλιὰ κοπέλλας από τήν όποία δεν λείπει πλούσια έρωτική πείρα. Τό μαρτύριό του ζωγραφίζει με ζωηρά χρώματα ό νέος. Δεν είναι όμως άπόλυτος. Θά ήταν διατεθειμένος σε συμβιβασμούς. Να λησμονήσ και να συγχωρήσ τα πάντα. Όσο ζωηρή και πολύπλευρη κι' άν ύπάρξε ή έρωτική της δραστηριότητα. Να συγχωρήσ τα πάντα. Φτάνει να τού τα πη, να τού άνοιξη τήν καρδιά της, να τού τα όμολογήσ σε όλες τις λεπτομέρειες τους. Όνόματα, γεγονότα, περιστατικά. Φύλλο-φύλλο τόν ήμερολόγιό της.

Κι' αυτή, άντι να ίκανοποίηση τήν έπιθυμία του, σφάλισε τα χείλη. Με μια έπιμονή! Λέει δεν της παίρνει. Γιατί τού τόν καίει αυτό; Τόν βυθίζει σε άπελπισία. Και κομμένους από τή γιγή της, ζητεί να κάνουμε μια έντυπη έκκλησι προς όλες όσες καλύπτουν τόν παρελθόν, να καλέσουν τούς άντρες με τούς όποιους συνδέονται στήν έορτή τών άποκαλύπτριων.

Τί να σάς πω; Όποιος ξέρει καλά τήν έλληνική πραγματικότητα, θα διατάξει πολύ να βάλη κάτω από μια τέτοια έκκλησι τήν ύπογραφή του. Εύκολο είναι τα μεγάλα λόγια. Εύκολο να συμβουλευέστε σ' ένα κορίτσι ν' άποσυμφορηθ από τόν βάρος τού παρελθόντος του και να μνη κρύψη τίποτα από τόν άνθρωπο με τόν όποιο θα ένωση τή ζωή του. Εύκολο να τα λέμε. Όταν όμως έχουμε ύπ' όψει τή νοοτροπία τού Ρωμιού συντρόφου, όταν ξέρουμε τις συνέπειες που έχουν τις περισσότερες φορές οι έξομολογήσεις...

Τραγώμαστε να μάς πούν τήν πάσαν αλήθεια. Όλόγυμνη θέλουμε τήν αλήθεια. Άς τήν πη και θα δη με πόση κατανόησι, με πόση άνθρωπια και με πόση ίπποτισμό θα της φερθούμε. Σφουγγάρι θα πάρουμε και θα σβύσουμε τα περασμένα. Φτάνει να μάς τα πη. Φτάνει να ξέρουμε κι' έμεις πού βρίσκομαστε. Μήπως τόν ίδιο δεν κάνουμε κι' έμεις άπέναντί της; Χαρή και καλαμάρι όσα κάνουμε, και κάποτε μάλιστα, όσα δεν κάναμε για να έπιδείξουμε τήν κατκτητική ίκανότητά μας. Η Νίτσα, ή Κίτσα, ή Πίτσα... Στενογραφημένα πρακτικά. Γιατί κι' αυ-

τή δεν κάνει τόν ίδιο; Ξεκαθαρισμένοι λογαριασμοί θα δημιουργούσαν καθαρές καταστάσεις και θα συνοδοιπορούσαν στή συζυγική τους ζωή, χωρίς να κρύβουν τίποτα ό ένας από τόν άλλον.

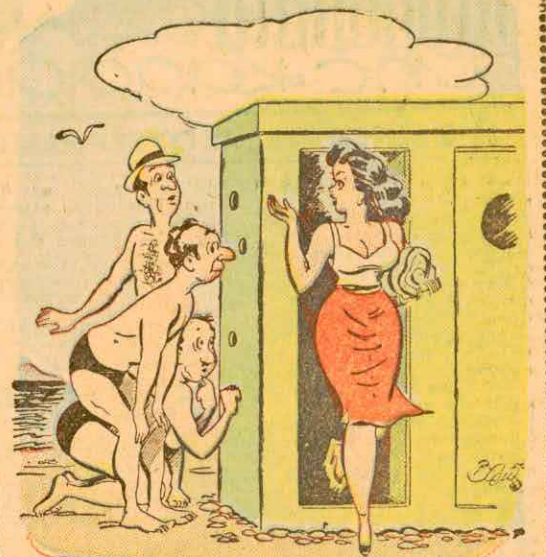
Τή βλέπετε όμως; Άρνείται να συμμορφωθή με τήν έπίμονη άπαίτησί σας. Βουλοκέρι στα χείλη. Γιατί αυτή ή τακτική;

Σά να είναι τάχα ένα τόν «διότι». Σωρεία από «διότι», που δημιουργεί ή θέσι τήν όποία έχουμε δώσει στήν Έλληνίδα. Κάνεις συγκρίσεις, κύριε, και λες ότι όπως έσύ της τα είπες όλα, να σου πη κι' εκείνη όλα τα δικά της. Άλλά έσύ, λέγοντας όσα είπες, έχεις τήν έντύπωσι ότι άνέβασες τα φόντα σου άπέναντί της. Ένας άντρας με παρελθόν! Όταν δεν τόχης, τόν δημιουργείς για να σε καλύψη ό φωτοστέφανος τού κατακτητού. Και δεν ύπάρχει για σένα, κύριε, περίπτωση συγγνώμης. Δεν σου είπε ή κοπέλλα «έξομολογήσου τα περασμένα σου και θα σου τα συγχωρήσω». Αυτό είναι φράσι έντελώς δική σου. Γιατί έσύ, Έλληνα μου, κρίνεις ότι ύπάρχει περίπτωση συγγνώμης στο παρελθόν ενός κοριτσιού. Τό κορίτσι σκέπτεται για σένα και λέει: «Άντρας είναι κι' έκανε τα δικά του». Νά, κάτι που δεν τόν λες έσύ: «Κορίσι είναι κι' έκανε τα δικά του». Ποτέ αυτό. Άμωμο πρέπει να σου έρθη αυτό. Πλούσιος σε έρωτικά βιώματα προσέρχεται έσύ. Άν με τόν ίδιο πλούτο παρουσιαστή εκείνη, τότε προκύπτει περίπτωση συγγνώμης. Τή συγχωρείς ή τήν άποτέμνεις. Πράγμα που δεν συμβαίνει ν' έσένα. Γι' αυτό κι' έσύ βιάζεσαι να τα πης και χωρίς να σε ρωτήσ. Γι' αυτό εκείνη είναι διατακτική στις έξομολογήσεις της, κι' όταν άκόμα ύφισταται τήν έπίμονη πείσ σου. Ξέρει πως ή έξομολογήσι της μπορεί νάχη δυσάρεστες συνέπειες γι' αυτή. Μεγάλη έλλειψη νάγυνα άντιληπτός — ή διαφορά.

Άλλά δεν είναι ή μόνη. Σου τα είπε και τή συγχωρήσε. Επιφανειακή έντελώς ή συγγνώμη σου. Στο βάθος της τόν κρατάς. Δεν φταίς έσύ. Η παράδοσι, ή άγωγή, ή νοοτροπία μας είναι τέτοια. Της τόν κρατάς, γιατί ύποφέρεις. Δυσκολεύεσαι να συνήθισς στήν ιδέα ότι ή γυναίκα σου έχει κι' αυτή τόν έρωτικό παρελθόν της. Ένα παρελθόν που δεν φτάνει, βέβαια, ούτε χίλια μ' ένα τόν δικό σου. Πάντως όμως κάποιο παρελθόν. Κάτι που σ' ένοχλεί. Και στήν πρώτη σύγκρουσι, θα λησμονήσ τόν ίπποτισμό που της ύποσχεθηκες πάλι τής άποσπάσης τόν μυστικό και θα τήν κορφώσης. Θά της θυμίσς τή όμολογία της, θα θέλήσς να τή ντροπιάσς και να τήν ταπεινώσς.

Άντί λοιπόν να ξεγείρεσαι για τή στάσι της, θα κάνης καλύτερα να καταλάβης τις κοινωνικές και ψυχολογικές συνθήκες που κάνουν τή γυναίκα να κομπάζεται όταν φτάνη ή στιγμή που τήν πείζουμε να μάς άνοίξη τόν ήμερολόγιό της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΑΙΖΟΝ

—Άντε, γειά σας παιδιά. Κι' από χρόνον πιά! (Τού Β. Χριστοδούλου)

Λυρικό τρανούδιο

Τα νέα κρασιά

Μπαίνουν τα νέα τα κρασιά, να τα βαρέλια άραδιασμένα... Καιρός να πιάσσι πια δροσιά κι' είναι τα χείλη διψασμένα, για ένα καινούργιο γιοματάρι — ποιος τάχα δεν τόν λαχταρά;— έχει τόν νέο, άλλη γάρι και με τή γάρι, άλλη χαρά.

Και τα βαρέλια — δίχως ζήλεια — τού νέο καρτερούν κρασί, μοιάζουν, άγάπη μου γουστ, με τα δικά σου τα δυό χείλια, που είναι τώρα πάλι άδεια, έχουν στραγγίσει τα παλιά και περιμένουν τα βράδια καινούργια ναδρουν φιλιὰ.

Κι' όπως θα μπη μέσ τόν βαρέλι καινούργιος μούστος, για κρασί, και ή καρδιά μας ίσως θέλει καινούργια γάρι, περισσά με άγάπη νέα να γελάσς και τα παλιά της τα μισεί, μ' όλο που ίσως να χαλάσς, όπως χαλά και τόν κρασί.

Να τα βαρέλια άραδιασμένα, να και τα χείλη τα θλιμμένα που καρτερούν, έτσι για γούστο για νέα άγάπη, άλλον μούστο... Να τα βαρέλια στή σειρά που καρτερούν τόν ταβερναρά και νά, χελιάκια δροσερά που άνάτης θέλουν γιοματάρι.

Μά τού έρωτα ή μαργιολία, σαν τόν καινούργιο τόν κρασάκι να πίνεται γουλιό γουλιό μνη μάς χαλίσσ τόν νεράκι. Αυτό γυρεύει τόν κρασί αυτό κι' ή άγάπη πάντα θέλει και πρόσεγε λοιπόν και σύ, μνη ξεχειλίση τόν βαρέλι!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΓΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

νω στο σπίτι και δεν θα τα
πάμε άσγνημα οι δύο μας.

αποστακτά και διήγηση στο
νερό!...

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ :

MODES

5. *Емисопрашивае*. *с. Емисопрашивае*.
 3. *Анх. Тама*

MODES

ΠΕΡ ΡΕΝΟΥΑΡ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στά δίχτυα της ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το άλλο πρωί, ο 'Αποστόλης μαθαίνει πως η Μαρίνα δεν γύρισε να κοιμηθεί σπίτι της. 'Ανήσυχος τρέχει στην άκρη και τη βρίσκει άναυστη να τη δένουν τα κύματα. Τη φέρνει στις αισθήσεις της, την παρηγορεί και τη μεταφέρει σπίτι της. 'Η Λιάνα, κουμένη πίσω απ' τα βράχια, είδε τι συνέβη. Είπε έκνευρισμένη κι' οι πέντε θαυμασταί της δεν τολμού να της μιλήσουν. Κλαίει απ' την απελπισία της. Το βράδυ κάθεται μόνη, μελαγχολική στην άκρη. Το πρωί θα φύγει απ' το νησί, δεν πρέπει να συντηρήσει την καρδιά της Μαρίνας.

Θ'.
"Ενα ελαφρό βήμα πίσω της την έκανε να γυρίσει απότομα το κεφάλι. Είπε μια σκιά να ζυγώνει, και μ' ένα φοβερό καρδιοχτύπι αναγνώρισε σε λίγο τον 'Αποστόλη! Τη ζύγωσε σιωπηλός κι' έκασε δίπλα, στο βραχάκι, κοντά της.
— 'Αποστόλη!... του μπουρμούρισε τρυφερά, γλυκά.
'Εκείνος δεν μιλούσε πάντα. Είχε σηκωμένο το κεφάλι του, σμιγμένα τα χέρια του... Τον πλησίασε πιο πολύ, και τον αγκάλιασε από πίσω:
— 'Αποστόλη... του είπε πιο δυνατά. Σε άποκαιρετώ...
— Γιατί!... τη ρώτησε απότομα.
— Αύριο φεύγω...
— Φεύγεις!... Πού πάς;... Έκανε εκείνος ξαφνικά αναστατωμένος.
— Στόν Πειραιά, στην 'Αθήνα...
— Φεύγεις!...
Τόλγε, να να μην το πιστεύε, σά να μην ήθελε να το πιστέψει...
— Φεύγω, 'Αποστόλη, ξανάπε η Λιάνα σιγά. Δεν έχω καμιά θέσι ανάμεσα στη Μαρίνα και σ' εσένα...
"Έκανε μια κίνηση νευρική, γεμάτη ανυπομονησία.
— 'Η Μαρίνα κι' εγώ, της απάντησε σκληρά, δεν έχουμε πια τίποτα που να μας δένει...
— 'Από τότε;...
— 'Από τότε πουρθεσ' εσύ, Λιάνα!...
'Εκλεισε τα μάτια της η Λιάνα. Για πρώτη φορά ο άντρας που λάτρευε είχε προφέρει τ' όνομά της!... Και το είχε προφέρει τόσο γλυκά, με τη βελουδένια φωνή του που έφερε να τα όμορφαίνα όλα...
— Γι' αυτό πρέπει να φύγω... του μπουρμούρισε.
Σώπασε ο 'Αποστόλης μπροστά στη σκληρή, την αλύγιστη λογική της. Ναί, έπρεπε να φύγει!... Την έδιωχνε η χλωμή, η αναμικτιά αυτή κοπέλλα, η Μαρίνα...
Καθώς καθότανε δίπλα του, η Λιάνα έ-

νοίωσε το κορμί του ν' αναταράζεται βίαια. Τον αγκάλιασε πιο σφιχτά, με αληθινό πάθος:

— Κλαίς;... τον ρώτησε. Με δυνατούς λυγμούς, σ' ένα μανιασμένο ξέσπασμα. 'Εκλαιγε όπως κλαίν' όλοι οι δυνατοί άντρες, που δεν έχουνε κλάψει ποτέ στη ζωή τους...

Σιγά-σιγά, με όρα πολλή, σταμάτησε. Σκούπισε τα μάτια του με την ανάστροφη του χεριού του, κι' έμεινε σιωπηλός κοντά της, με το κεφάλι του σκυμμένο στο στήθος του...

— Κι' ύστερα, μπουρμούρισε σά να μολογούσε, δλ' αυτά δεν μπορούσαν ποτέ να έχουν ένα καλό τέλος...

— Γιατί! τον ρώτησε χαϊδεύοντας τρυφερά τα μαλλιά του.

— Γιατί! Ρωτάς γιατί!... Πώς θα με βλέπαν οι δικό σου κοντά σε σένα;... 'Εχω δικαίωμα εγώ να σηκώσω τόσο ψηλά τα μάτια μου;

— 'Εχεις, 'Αποστόλη... του απάντησε με ήρεμη πεποίθηση. 'Εγώ κάνω ό,τι θέλω στη ζωή... 'Από το σπίτι μου δεν μ' εμποδίζει κανένας... 'Αν ήτανε γραφτό να σε παρουσιάξω στους δικούς μου, θα δέλεπες ότι όλοι τους θα σε δεχόντουσαν σαν κάτι δικό μου, σαν κάτι που αγαπώ εγώ!...
"Έπιασε το κεφάλι με τα χέρια του, σαν τρελλός:

— Μη μου μιλάς για τέτοια άπιαστα όνειρα! της φώναξε βραχνά. Μου φαίνεται πως μου φεύγει το μυαλό...
— Τα όνειρα για την παντοτεινή ένωση μας δεν είναι άπιαστα έξ αιτίας μου, αλλά έξ αιτίας σου... του απάντησε μελαγχολικά. 'Εμένα δεν με χωρίζει τίποτα από σένα: εσένα σε χωρίζουν όλα...

Σά να θέλε να δώση ο ίδιος θάρρος στον εαυτό του, εκείνος είπε σιγά:
— Κι' ύστερα, τί θα κερδίσει η Μαρίνα; — Τί θα κερδίσει; 'Εσένα! Λίγο τόχεις αυτό!...

— Σώπα, Λιάνα! Αυτά είναι καλά για τον πρώτον καιρό... 'Υστερα, έρχεται η φτώχεια, η κακομοιριά, το κυνήγημα του καρδελιού, που γίνεται ακόμα πιο σκληρό άμα γεννηθούν μάλιστα και παιδιά... Τότε, η Μαρίνα δεν θαχ πια κανένα λόγο να μ' αγαπάει... Θα γίνη κι' εκείνη δυστυχισμένη, αφού θα μ' έχη κάνει κι' έμένα...

στο Πειρίο

'Αφού σπούδασε στο Παρίσι, ο γνιός του γερο-Μήτρον, του πλούσιου τοέλιγκα, γύρισε στο χωριό του. Καί, καθώς είνε φαντασμένος, δεν άφινει ευκαιρία γα μὴ εξυμνηση τὰ ὅσα εἶδε καὶ θαύμασε στὰς Ἑνρώπας.

— Νά βλέπατε... στο Παρίσι...
Αὐτὲς εἶνε οἱ φράσεις πὺν πιπιλίζει διαρκῶς, σὰν καραμέλα. Τὸ ἔνα τοῦ μυρίζει, τὸ ἄλλο τοῦ βρωμαίνει στο χωριό. Τίποτε δὲν τοῦ φαίνεται ἄξιο γιὰ τὴν ἐξοχότητά του.

— 'Ενα βράδυ, ἔχει βγῆ περὶπατο με τὸν πατέρα του. Καί, κάθε τόσο, τοῦ κοπανάνει τὰ ἴδια:

— Στὸ Παρίσι κάνουν αὐτὸ... Στὸ Παρίσι κάνουν αὐτὸ...
— 'Ωραὶο φεγγάρι! ἀπόψε! λέει κάποια στιγμή ὁ πατέρας.

— Πφ! Φεγγάρι εἶν' αὐτὸ; ἀπαντᾷ με περὶφρόνησι ὁ νεαρός. 'Επρεπε νὰ βλέπετε τὸ φεγγάρι πὺν ἔχουνε στο Παρίσι!

— 'Ε, αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ! 'Ο γερο-τοέλιγκα γάνει πια τὴν ὑπομονή του καὶ καταφέρνει μὴ γερὴ παραζιὰ στο σῆδρο τοῦ βλαστοῦ του!

— Γιά πὲς μου, γνιόκα μου, τοῦ λέει ὕστερα, δίνοντε καλύτερες καταραπικιὲς στο Παρίσι;...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Τί θές νά γίνη, λοιπόν, 'Αποστόλη!... τὸν ρώτησε σιγά, διασταχτικά.

— Τί θέλω νά γίνη!... Δεν τὸ καταλαβαίνεις;... Εἶν' ἀνάγκη νά σοῦ πῶ πόσο ἀπαραίτητη μοῦ γίνεις;...

— 'Άκουσε, τοῦ εἶπε με μὴ λάμψη στὰ μάτια, εἶνε ἀφύσικο νὰ ὑπερασπίζουμαι ἐγὼ τὴ δυστυχία μου, καὶ τὴ δυστυχία τὴ δική σου!... 'Αν θέλω νὰ φύγω, εἶνε γιὰ τὴ νοιώθω ἀπέραντη λύπη γι' αὐτὸ τὸ φτωχὸ κορίτσι, πὺν δὲν ἔφταιξε σε τίποτα... 'Αν εἶνε ὅμως νὰ κάνω καὶ σένα δυστυχισμένο, τότε...

— Τότε;... τὴ ρώτησε κυττάζοντας τὴ γιὰ πρώτη φορὰ στὰ μάτια ἀπὸ πολὺ κοντά.

Ταῦτῳσε στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τοῦ μπουρμούρισε γεμάτη συγκίνηση:

— Τότε... 'Ελα μαζί μου...

— Μαζί σου... ἔκανε ἐκείνος. Καὶ τί θὰ πῇ ὁ κόσμος;... Ποιὸς εἶν' ἐγὼ πὺν θὰ πάρω μὴ τόσο πλούσια κοπέλλα;...

— Ποιὸς εἶσαι; Αὐτὸς ποῦ αγαπάω!

Κούνησε τὸ κεφάλι του μελαγχολικά ὁ 'Αποστόλης:

— 'Ενα φτωχαδάκι σὰν κι' ἐμένα δὲν ἔχει δικαίωμα ν' αγαπάη μὴν ἀρχοντοπούλα σὰν καὶ σένα... μπουρμούρισε με πίκρα.

— Γιατί; Τί νὰ τὸν κύνω ἕναν πλούσιο βλάκα γιὰ ἄντρα μου;... Τί τὰ χρειάζουμαι τὰ λεφτά, αφού ἔχω τόσα;...

Μὲ σφιγμένα χεῖλια ὁ 'Αποστόλης τὴς ἀποκρίθηκε:

— 'Ενας πλούσιος, εἶτε ἔξυπνος, εἶτε βλάκας, εἶνε πάντα πλούσιος... 'Ενὼ ἔνας φτωχός, ὅσο ἔξυπνος κι' ἂν εἶνε μὲνει πάντα φουκαρᾶς...

— Σώπα! 'Εσύ εἶσαι πλούσιος στὴν καρδιά, στὴ φωνή... 'Ας ἔρθουν ὅλοι οἱ πλούσιοι τοῦ κόσμου νὰ τραγουδήσουνε σὰν κι' ἐσένα...

— Κακὰ εἶνε τὰ ψέμματα, Λιάνα... Εἶμαι φτωχός... 'Αν σὲ πάρω, ὅλος ὁ κόσμος δὲν θὰ πῇ ὅτι πήρες ἕναν ἄντρα...

— 'Αλλά; Τί θὰ πῇ;...

— Συχώρεσε με, Λιάνα, γι' αὐτὸ πὺν θὰ σοῦ πῶ... 'Ο κόσμος θὰ πῇ ὅτι πήρες ἕναν ὑπάλληλο!

— 'Αποστόλη! Τ' εἶν' αὐτὰ πὺν λές;

— 'Η ἀλήθεια, Λιάνα... Καί, ἔρεϊς, θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι, μπορεῖ νάμαι φτωχός, εἶμαι ὅμως, περὶφρανος... 'Η θάλασσα, τὸ κύμα, ὁ κίνδυνος, μὲ κάνουνε νὰ μὴ σκυβῶ εὐκόλα τὸ κεφάλι... Πὺς θὰ μπορέσω νὰ τὸ σκῶω μὴ καὶ καλὴ μπροστά στὰ λόγια τοῦ κόσμου, πὺν θὰ με κουρελιάζη ἅμα σὲ πάρω;...

Τὸν αγκάλιασε πιὸ σφιχτά, τοῦ φίλησε τὰ μαλλιά με λατρεία!

— Σ' αγαπάω πιὸ πολὺ ἔτσι! τοῦ εἶπε σιγά. Δίπλα στὴν ἀγάπη μου, ἔρχεται τώρα κι' ὁ θαυμασμός...

— Δεν μάς χωρίζει, λοιπόν, ἡ Μαρίνα... εἶπε με πίκρα ὁ 'Αποστόλης. Μὰς χωρίζουνε τὰ λεφτά τοῦ πατέρα σου...

— Κι' ἂν τοῦ τὰ χαρίζαμε τὰ λεφτά τοῦ πατέρα μου;... ἔκανε ἐκείνη εὐθυμα.

— Νά τοῦ τὰ χαρίζαμε;...

— Ναί... Τί νὰ τὰ κάνουμε;... 'Εγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὰ λεφτά του γιὰ νάμαι εὐτυχισμένη... Βλέπεις, τόχω τόσον καιρό, καὶ δὲν κατάφερα νὰ βρῶ τὴν ἀγάπη, τὴν πραγματικὴ ἀγάπη, πὺν μὸυ τὴ χάρισε ἀπλὰ ἐσύ, ὁ φτωχός... Λοιπόν, δὲν εἶνε δικαιο καὶ φυσικό νὰ χαρίσω σὸν πατέρα μου τὰ ἄχρηστα λεπτὰ του, καὶ νὰ ζήσω μαζί σου, φτωχιά κι' εὐτυχισμένη;...

Ξαφνικά ζωντανεμένος ἀπὸ τὰ λόγια της, τὴν ἔσφιξε δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τὴς μίλησε με τὸ στόμα του πολὺ κοντὰ στο δικό της:

— Τὸ λές ἀλήθεια αὐτὸ;... Μπορεῖς νὰ τὸ κάνης;...

— Όλα μπορῶ νὰ τὰ κάνω ἐγώ...

— Μ' αγαπάς, λοιπόν, τόσο;...

— Πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ μου!... Καταλαβαίνεις, λοιπόν, ὅτι τὸ νὰ σ' αγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ λεφτά μου δὲν εἶνε τίποτα...

Πάλι ὅμως, εἶχε σωπάσει ὁ 'Αποστόλης, ξαφνικά σκοτεινιασμένος. Τὸ ἀγκάλιασμά του εἶχε ξεσπῆχτῃ...

— Τί ἔχεις πάλι;... τὸν ἔρωτησε ἀνήσυχη.

— Όλ' αὐτὰ, πὺν λέμε καὶ σχεδιάζουμε, εἶνε λόγια καὶ μόνο λόγια!...

— Γιατί!...

— Τί θὰ πῇ θὰ χάρισε τοῦ πατέρα σου τὰ λεφτά του, καὶ θαρῆς μαζί μου πτωχιά, γιὰ νὰ μοιραστοῦμε τὸ πικρὸ ψωμὶ τὴς δουλειᾶς; Μοναχοκοκὸν δὲν εἶσαι; Δι-κά σου εἶν' ὅλα τὰ λεφτά τοῦ πατέρα σου. Θὰ μποροῦσε ὁ κόσμος νὰ πῇ ὅτι αὐτὸ πὺν κάνουμε ἦτανε καθαρὴ κοροϊδία...

— Τί νὰ κάνουμε, λοιπόν;... ρώτησε ἐκείνη φανερά νευριασμένη. 'Ετσι δὲν τὰ θές, ἀλλοιῶς δὲν τὰ θές...

— Τί νὰ κάνουμε;... εἶπε ὁ 'Αποστόλης σκοτεινός. Νά χωρίσουμε. Λιάνα!... Δεν μάς μένει παρὰ μόνο αὐτὸ...

— Δεν λυπάσαι πὺν τὸ λές;...

— Λυπάμαι, ἀλλά θὰ χωρίσουμε... Πήγαμε στο καλὸ, κι' ἂς μείνω ἐγὼ στο νησί μου, φτωχός, δυστυχισμένος ὅπως ἦμουν καὶ πρὶν σὲ γνωρίσω... Καὶ τώρα θάμαι διπλὰ δυστυχισμένος, γιὰτί σ' ἔχω γνωρίσει καὶ θὰ σὲ χάσω...

Ξέσπασε τώρα ἡ Λιάνα σὲ λυγμούς. 'Επρεσ ἀπάνω του, τὸν ἀγκάλιασε σφιχτά, μανιασμένα, τὸν φίλουσε παντοῦ, καὶ ψιθύριζε σὰ νὰ παραληροῦσε:

— Όχι... Όχι... Δεν μπορῶ νὰ σὲ χάσω... Δεν μπορῶ! Δεν μπορῶ!

Τὴν ἄφισε νὰ ξεσπάσῃ, νὰ συνελθῇ... 'Υστερα, ὅταν σταμάτησαν οἱ λυγμοὶ της, εἶπε ξανά, σταθερά:

— Θὰ χωρίσουμε, Λιάνα... Αὐριο νὰ φύγης, ὅπως ἔχεις αποφάσισ' κι' ἐγὼ θὰ μείνω...

— Τούλάχιστον, τοῦ εἶπε παρακλητικά, γιὰτί δὲν θές νὰ σὲ βοηθῶ νὰ καλλιεργήσης τὴ φωνή σου;... Μείνε ἀρραβωνιαστικός τὴς Μαρίνας, δὲν σὲ παρνω ἐγώ... Τὸ νὰ σὲ βοηθῶς ὅμως νὰ σπουδάσης εἶνε ἄλλο... Γιατί δὲν ἔρχεσαι γι' αὐτὸ στὴν 'Αθήνα;...

Τὴν κυττάξε πολλὴν ὥρα, χωρὶς νὰ τὴς ἀπαντήσῃ. 'Υστερα, τὴς εἶπε σιγά:

— Γιατί ἂν ἐρχόμουν μαζί σου, δὲν θὰ μποροῦσα πια ποτὲ νὰ φύγω...

Σώπασε ἡ Λιάνα! Κατάλαβε πὺς ἡ ἀπόφασί του ἦτανε ἀμετάτρεπτη...

— Καλὰ, λοιπόν... τοῦ εἶπε μελαγχολικά, καὶ σηκώθηκε. 'Αφὸ τὸ θές, γειά σου!

Τοῦδωσε τὸ χέρι της, κι' ἐκείνος τὴς τσούφισε δυνατὰ. 'Υστερα, τὴν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τὴν ἔσφιξε μανιασμένος. Τὴ φίλουσε στοτὸ στόμα, στὰ μάτια, στο λαιμὸ—παντοῦ. Κι' ἐκείνη ἀφινάταν ζαλισμένη, χωρὶς τὴ δύναμι ἢ τὴ θέλησι ν' ἀμυνθῇ, στο ἔξαλλο ἐρωτικό του ξέσπασμα πὺν τὴν διόχτεψε φωτιά στὶς φλέβες... 'Η ἀπειλὴ τοῦ χωρισμοῦ ἔκανε πὺν ἀπαιτητικά τὰ δυὸ κορμιά τους, πὺν διασπασμένα τὰ χεῖλιά τους, πὺν παράφορο τὸ ἀγκάλιασμά τους...

Καθὸς εἶχε τὰ χεῖλια της ἀπάνω στὰ δικά του, στο ἐνδομέσο ἐνὸς φιλοῦ, τοῦ μπουρμούρισε με τρυφερὸ παράπονο:

— Καί λές, μ' ὅλ' αὐτὰ, πὺς θὰ χωρίσουμε! Εἶνε δυνατόν; Μπορεῖς;

— Απότομα, ξεσφιχτήκανε τὰ χέρια του καὶ πέρασαν ἄτονα. Τὴν ἔσπρωξε μαλακά:

— Φύγε... τὴς ψιθύρισε.

— Φύγε σύ! τοῦ ἀπάντησε. 'Εγὼ δὲν μπορῶ...

Σὰ νάκανε ἐκείνος μὴ τελευταία προσπάθεια γεμάτη ἀπόγνωσι, ἔσφιξε τὶς γροθιὲς του, τόσο δυνατὰ, πὺν τὰ νύχια του μῆτανε βαθειὰ μέσα στὶς χούφτες του... 'Υστερα, δυνατὰ, βίαια, σχεδὸν βάνασσα, τὴν τράβηξε ἄλλη μὴ φορὰ στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ κορμὶ της ὅλο πόνεσε ἀπὸ τὸ φοβερό τοῦ ἀγκάλιασμά. Τὰ χεῖλια της τὸ ἴδιο. Τὸ φιλὶ πὺν τοῦς ἔνωσε ὅμως, ἦταν τὸ τελευταῖο. 'Υστερ' ἀπὸ αὐτὸ, ἀπότομα, ξαφνικά ὅπως τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει, ὁ 'Αποστόλης ἀσπασήθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, κι' ἔφυγε μακριὰ τὴς μέσ' στὴ νύχτα, μέσ' στο σκοτάδι. 'Εφυγε σχεδὸν τρέχοντας... Κι' ἐκείνη ἔμεινε ἐκεῖ, στὴν ἀκρογιάλι, με τὰ πόδια της μισοδουλιγμένα στὴ χλιαρὴ θάλασσα, με τὴν καρδιά της πὺν φτερουγίζε μέσα στο βάθος της σὰν ἔξαλλο, σὰν ξετρελλασμένο πουλί. Κι' ἔμεινε, ἀκούγοντας ἀπληστα τὰ γρήγορα βήματα του πὺν χαθόκανε μακριὰ, μέσα στὴν ἀπόδοσι...

...
'Εμεινε ἡ Λιάνα πολλὴν ὥρα, στὴν ἀγαπημένη ἀκροβαλασσιά, στο μανευτικό

βραχάκι πὺς παρεσταθῇ μάρτυς στὴ μεγάλη του ἐρωτικὴ σκηνὴ—τὴν πρώτη καὶ τὴν τελευταία... Κι' ὕστερα, σιγά-σιγά, με τὸ κεφάλι της σκυφτό, φλογισμένο ἀπὸ ἕνα σπῶρ ἐρωτικὰ ὄνειρα, με τὰ πόδια της πὺν σερνόντουσαν, με τὸ κορμὶ της τσακισμένο ἀπὸ τὴ φοιχτὴ κοῦρασι τὴς ἀνώφελης ἐρωτικῆς λαχτάρας, ἔκρινε, γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο της.

'Ανηφόρισε σιγά-σιγά τὸ δρομάκι πὺν ἀνέβαινε σὰ φιδο πρὸς τὸ πρῶτα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ. Κανένας ἦχος δὲν ἀκουγότανε γύρω της. 'Απὸ ὥρα πολλή, ὅλοι κι' ὅλα εἶχαν ἀποκοιμηθῇ στο νησί. 'Η νύχτα ἦτανε γεμάτη βαρεὰ ἡρεμία, πὺν προκαλοῦσε κάποιο φόβο. Τὸ φεγγάρι εἶχε βασιλέψει χωρὶς. 'Ητανε μὴ μικρὴ ἀσημένια φλοῦδα ἀπόψε, πὺν, τροπιασμένη, ἀνίκαν νὰ φωτίσῃ τὴ φύσι, εἶχε διαστὴ νὰ βασιλέψῃ σὲ μὴ γωνιά τοῦ οὐρανοῦ...

'Αθελά της, ἡ Λιάνα ἐνοίωσε κάποιο φόβο νὰ τὴς μαστιγώνῃ τὸ κορμὶ. 'Ενα ὀίγος τὴν αγκάλιασε ὀλόκληρη. 'Αρχισε νὰ τρέχῃ. Καὶ σταμάτησε, μόνο σὰν εἶδε μπροστά της τὸ φωτισμένο ὄγκο τοῦ ξενοδοχείου.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν εἴσοδο, μὴ σκιά ξεπροβάλε μέσ' ἀπὸ τὰ σκοτάδια.

— Λιάνα! ἀκούστηκε μὴ φωνή.

Παγωμένη ἡ Λιάνα, μ' ἕνα καρδιοχτύπι, σταμάτησε.

'Η σκιά τὴ ζύγωσε. Πῆρε σάρκα καὶ ὅστα. 'Η Λιάνα, ἡσυχασμένη τώρα, ἀναγνώρισε τὸ Μπούλη.

— Τί θές; τὸν ρώτησε ἀπότομα.

'Εκείνος στεκότανε μπροστά της με ἀμχανία.

— Πὺν ἦσουν; κατάφερε νὰ τὴ ρωτήσῃ στο τέλος.

Τὸν κυττάξε παραξενημένη ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

— Γιατί; Τί σὲ νοιάζει; τὸν ρώτησε.

— Μὲ νοιάζει. Πὺς δὲν με νοιάζει. Μὰς νοιάζει ὅλους, καὶ πὺν πολὺ ἐμένα...

— Μπᾶ; Περίεργο...

'Ο Μπούλης τὴ ζύγωσε πιὸ πολὺ:

— Όχι, Λιάνα... Δεν εἶνε περίεργο. ἔρεϊς ὅτι ὅλοι σ' αγαπάμε — κι' ἐγὼ πὺν πολὺ ἀπ' ὅλους...

— Μ' αγαπάτε;... ἔκανε ἐκείνη παγερά, εἶνε καινούργιο αὐτό... 'Ανάμεσα μὰς εἶχε πέσει ἡ ἀντιζηλία... Θὰ κάναμε με μεγάλη εὐχαρίστησι τὸ πὺν μεγάλο κακὸ ὁ ἕνας σὸν ἄλλον... Καί, ξαφνικά, ἀπότομα, ἐσύ δόθηκες ὀλόψυχα σ' ἕναν ἄλλον! Καὶ ποῖον ἄλλον;

'Η Λιάνα τὸν σταμάτησε:

— Πάψε! τοῦ εἶπε. 'Αν εἶνε νὰ τὸν ξα-ναδρίσης, θυμήσου τὸ παθὸμά σου...

'Ο Μπούλης σήκωσε τὸ κεφάλι του:

Η ΤΕΛΕΥΤΙΑ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Οἱ ἀναγνώστες μὰς θὰ πληροφορηθῶκαν ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὸν ἀπροσδόκητο θάνατο τὴς ὁσίας στὰς Μαρίας Μοντέ, με τὸν ὅποιο ἄλλωστε κι' ἐμεῖς ἀναλούμεθα σὲ ἄλλη στήλη. 'Ανωτέρω, ἡ τελευταία οἰκονομικὴ φωτογραφία τοῦ ζεύγους Ζαν - Πιερ - Ὡμὸν - Μαρίας Μοντέ, μαζί με τὴν ἀγαπημένη κορούλα τους Μαρία-Χριστίνα.

μπήκε στο ξενοδοχείο, χωρίς να κυττάξει πίσω της.

Δεν κατάφερε να κοιμηθεί όλη νύχτα. 'Αφού στριφογύρισε ώρες ολοκληρές στο κρεβάτι της, σηκώθηκε και βγήκε στο μπαλκονάκι του δωματίου της, έτσι, όπως ήταν με το νυχτικό. 'Ακούμπησε απάνω στα κάγκελλα, κι άφισε τη ματιά της να δουλιάζει μέσα στα σκοτάδια.

Εκεί, προς το μέρος της ανατολής, μια ελαφρώτατη ύπνοια από γκρι αράιωνε λίγο τη πηχτή νύχτα. 'Η ψυχία ήταν απόλυτη. Τόσο απόλυτη, που θα μπορούσε κανείς ν' ακούσει και το φτερούγισμα των όνειρων... 'Από πολύ μακριά, σε μια στιγμή, ακούστηκε ο μονότονος κρότος μιας μηχανής. 'Ήταν ένα γρί-γρί που ζύγωνε την ακτή, ύστερ' από το δλονύχτιο ψάρεμά του. 'Η Λιάνα παρακολούθησε τον κρότο που όλο και πλησίαζε. 'Ήτανε μια παρηγοριά κι' αυτή μέσ' στην απόλυτη μοναξιά της... 'Υστερα, είδε το φωτάκι να σκίζει τρέχοντας, σε μικρές διαττώρες, τη νύχτα, και να σταματάει κάπου εκεί, στην άκρογαλιά. 'Ο κρότος σταμάτησε, η μηχανούλα έσβυσε. 'Η ίδια απόλυτη ήσυχία ξανάπλωσε πάλι τις βαρείες φτερούγες της απάνω από τη στεριά και τη θάλασσα... πάνω από το σύμπαν...

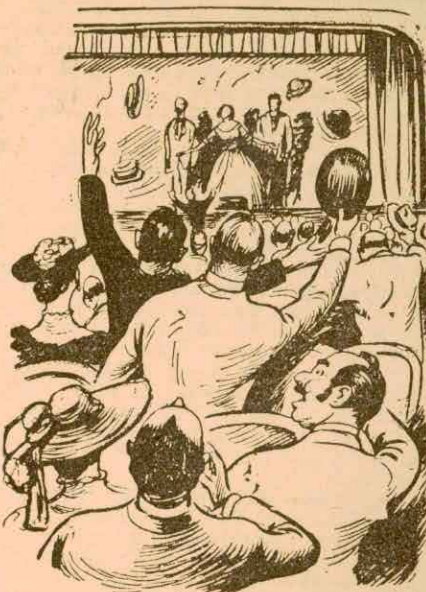
Σιγά, σιγά, μέσ' από τα σκοτάδια άρχισαν να ξεπροβάλλουνε μια-μια οι λεπτομέρειες της ζωής που ξυπνούσε. Σε λίγο, απάνω στην πλαγιά του Προφήτη 'Ηλία που κατηφόριζε προς τη θάλασσα, ξεχώρισε το δάσος των πεύκων, σε σκούρο απλωμένο λεκές απάνω στη μαδιά επιφάνεια της βουνοπλαγιάς. Και σε λίγο ακόμα, τα δέντρα ξεπροβάλλανε καταπράσινα.

Το ξημέρωμα ήταν αληθινή μαγεία. Σιγά-σιγά, μέσα από την άγκαλιά της νύχτας έβγαλαν δειλή ή μέρα. 'Όλα, βράχια, αμμουδιά, βουνό, θάλασσα, αλλάζανε από στιγμή σε στιγμή χρωματισμό. Κάθε στιγμή που περνούσε πρόσθετε κι' από λίγο κόκκινο, κίτρινο, ή γαλάζιο στην μοναχική άκουαρέλλα της νύχτας. Τώρα, είχανε προβάλει πέντ' εξη ψαροκάϊκα, εκεί, μακριά στο μύλο, κι' ανάμεσά τους, ολόασπρη και κομψή, η «Νεράϊδα» με την ανασχημένη της πρύμνη, με το ψηλό της κατάρτι, με τις καμπίνες της από σκούρο πίτε-παίν. 'Αστράφετε όλη από πάστρα κι' έμοιαζε σαν κοκέττα πρωτευουσάνα άναμεσα στις άκομμες βάρκες του νησιού.

Τώρα, ψηλά, η κορφή του Προφήτη 'Ηλία είχε φωτιστεί έντονα. Λες και μια πυροκαγιά είχε ανάψει από την πίσω πλαγιά του βουνού, που όλο κι' ανηφόριζε. Οι μενεξέδες είχανε γίνει ροδοπέταλα από φλογισμένα εκατόμυρλλα πάνω στον ούρανο. Και ξαφνικά, ξεπετάχτηκαν οι πρώτες ήλιαχτίδες σαν ολόφωτη δέσμη. 'Ο δίσκος του ήλιου ανέβηκε σε λίγα λεπτά πάνω από την πιο ψηλή κορφή. 'Απότομα, όλα αλλάζανε: Στο πρώτο φλογερό φιλημα του έπουράνιου έραστή τους, γή και θάλασσα νοιάσανε την ίδια συγκίνησι... την ίδια φρικίσι...

Η γή στολίστηκε βιαστικά με τα πιο έντονα χρώματα — πράσινο στο δάσος, κόκκινο στις στέγες των σπιτιών, χρυσαφί στην αμμουδιά, κεραμιδί στους μεγάλους βράχους που κρεμόντουσαν δεξιά κι' αριστερά στην είσοδο του λιμανιού. 'Όσο για τη θάλασσα, αυτή ρίγισε σύγκορμη. Μια ήδονική φρικίσι οριζότανε την απάλη της επιδερμίδα. 'Από βαθυπράσινη που ήταν, έγινε έντονα γαλάζια. Κι' ύστερα, όσο ο ήλιος ανέβαινε πάνω από τη βουνοκορφή, τόσο κατευαζόταν η δυνατή συγκίνησι της πρώτης επαφής... Το βαθυγάλαζο χρώμα αράιωσε σιγά-σιγά, ώπου έγινε διάφανο λουλακί. Το έρωτικό ριγος της θαλασσινής επιφανείας έγινε έκλυτη ήδονη... Μικρά κυματάκια ξεκίνησαν από τα βαθεία, για να ξευχλήσουνε στην αμμουδιά, ανάμεσα στα πολυχρώμα βότσαλα. 'Ο έπουράνιος έραστής είχε δροή τη θάλασσα κοιμισμένη. Τα πρώτα χάδια του της είχανε ταραξει ήδονικά τον ύπνο της αυγής...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

— Με μεγάλη συγκίνησι σ'ας πληροφορώ ότι αυτή τη στιγμή πλθε τηλεόραση από τη Σύρο, που λέγει ότι το κόμμα των Φιλελευθέρων έσποφάλισε θριαμβευτική επιτυχία στις εκλογές...

ΑΠΗΧΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ ΕΚΛΟΓΙΚΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ..

Δημοσιογραφικές αναμνησεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Η γνωστοποίησης των εκλογικών αποτελεσμάτων, δεν είνε σήμερα τόσο μεγάλο πρόβλημα, όσον ήταν προ 30 ετών. Τη νύχτα της 9ης προς τη 10η Σεπτεμβρίου, όχι μόνον οι 'Αθηναίοι, αλλά και όλοι οι 'Έλληνες, ακόμη και οι εγκατεστημένοι στο εξωτερικό, έμαθαιναν, χάρις στο ραδιόφωνο, κάθε δέκα λεπτά, τα τμηματικά αποτελέσματα. Και, όπως έτοιμαζόμουν να κοιμηθώ, περασμένα μεσάνυχτα, με πήρε στο τηλέφωνο ένας φίλος μου από το Παρίσι, φοδερός πολιτικωμανής, και με παρακάλεσε να του πω τα νέα της ύστατης στιγμής.

Τα πράγματα δεν ήσαν τόσο απλά την 1η Νοεμβρίου 1920, όταν έγιναν οι εκλογές που άπερακριναν τον 'Ελ. Βενιζέλο από την έξουσία. Στην Κωνσταντινούπολη, όπου έμεινα την εποχή εκείνη, ο ελληνικός πληθυσμός ήταν κατά τα έννημιση δέκατα Βενιζελικός. Δεν είνε ανάγκη να σημειωθεί με πόση λαχτάρα περίμεναν όλοι τα αποτελέσματα. Βενιζελική πολιτική ακολουθούσαν και όλες οι ελληνικές έφημερίδες της Πόλης — «Πρωία», «Ταχυδρόμος», «Χρόνος», «Πατρίς» — βενιζελικών φρονημάτων ήσαν και τα μέλη του θιάσου Κυβέλης, που θριάμβευε τότε στο «Βαριετέ» του Πέραν.

Η «Πατρίς» ακολουθούσε βενιζελική πολιτική, αλλά οι δυο διευθυνταί και ιδιοκτήται της — ο Π. Παλαιολόγος και ο Ι. Κολητιδής — δεν διεκρίνοντο για πολύ φιλικά αισθήματα απέναντι του κόμματος των Φιλελευθέρων.

Οι εκλογές έγιναν την 1η Νοεμβρίου. 'Ός τις πρώτες νυχτερινές ώρες, δεν υπήρχε καμμία είδησι. Διαρκώς κυκλοφορούσαν διάφορες φήμες, αλλά τίποτε το θετικό. Τη νύχτα εκείνη ο θιάσος Κυβέλης έδινε παράσταση καί, όπως πάντα, το κοινόν κατέκλυσε το θέατρο.

Κατά τα μέσα της τρίτης πράξεως — ήταν ήδη μεσάνυχτα — παρετηρήθησαν συμπτώματα συγκινήσεως επί σκηνής. Κάποιοι φαίνεται, ότι έκανε από τα παρaskήνια νοήματα στην Κυβέλη, ή οποία έπαιζε εκείνη τη στιγμή. Το κοινόν άντελήφθη, ότι κάτι το έκτακτο συνέβαινε. 'Η Κυβέλη δημιούργησε τότε έκουσιως

μια χασμωδία, έτρεξε βιαστικά στα παρaskήνια και ξαναβγήκε στη σκηνή συνοδευμένη από όλο τον θιάσο.

«Με μεγάλη συγκίνησι — είπε — σ'ας αναγγέλλω, ότι αυτή τη στιγμή έφθασε τηλεγράφημα από τη Σύρο, που λέγει, ότι το κόμμα των Φιλελευθέρων έξησφάλισε θριαμβευτική επιτυχία στις εκλογές. Ζήτω ο Βενιζέλος!»

Το τί έπηκολούθησε, δεν περιγράφεται. Τα πλήθη σηκώθηκαν όρθια και άρχισαν να ζητωκραυγάζουν και να τραγουδούν, συνοδεία της ορχήστρας, το «Γυιό του Ψηλορείτη». Χαλασμός κόσμου. 'Ήταν αδύνατο να συνεχισθ ή παράσταση. 'Η Κυβέλη, χαρούμενη για το αποτέλεσμα, έλαμπε από εύτυχία.

Η είδησις της θριαμβευτικής εκλογικής επιτυχίας του Βενιζέλου, διεδόθη άστραπιαώς σ' όλη την Πόλη και — φυσικά — έφθασε και μέχρι των γραφείων της «Πατρίδος». Οι διευθυνταί της — αντιβενιζελικών φρονημάτων, όπως είπαμε — έκριναν ότι ήταν έντελώς άσκοπο να παρεκκλίν η έφημερίδα από τη χαραγμένη ήδη βενιζελική γραμμή. 'Υστερα από το «συντριπτικό για τον αντιβενιζελισμό» αποτέλεσμα των εκλογών, δεν υπήρχε άλλος δρόμος.

Κυκλοφόρησε, λοιπόν, το μεσημέρι της επομένης ή «Πατρίς» με ένα πολύστολο άρθρο, με τα παχύτερα στοιχεία του τυπογραφείου και με τον τίτλο: «Προχώρει κυβερνήτα». Ο Βενιζέλος — έτονίζετο στο άρθρον — είνε ο άνθρωπος που τον έταξε ή μοίρα να οδηγήσει το 'Εθνος στα πεπραμένα του. 'Ο Παράκλητος. 'Ο Μεσσίας. 'Ο νικητής και τροπαιούχος...

Ηφαιστειώδης ήταν ή άρθρογραφία και ή εμφάνισις των άλλων έφημερίδων. Στις πρώτες σελίδες, κυκλοφορούσαν πελώριες εικόνες του Βενιζέλου, παισιωμένες με δάφνες. Οι τίτλοι έτονίζαν: «Θριαμβευτής απ' άκρου εις άκρον της 'Ελλάδος ή 'Εθνάρχης» — «Ο ελληνικός λαός έψήφισε και πάλιν ύπέρ του 'Ελευθερίου Βενιζέλου» κλπ. κλπ.

Αυτά συνέβαιναν το πρωί της 2ας Νοεμβρίου 1920 και κράτησαν ως το άπογευμα, όταν στά γραφεία της «Πατρίδος» έφθασε ένα επείγον τηλεγράφημα, που έλεγε, ότι... μάλλον χάνουν οι Φιλελευθέροι την εκλογή σ' όλη την 'Ελλάδα. 'Ανάλογα περίπου ήσαν και τα τηλεγραφήματα των άλλων έφημερίδων. Τίποτε το απόλυτως συγκεκριμένο, αλλά κάτι ύποπτα και ανησυχητικά «μαλλών». 'Η βραδυνη παράστασις του θιάσου Κυβέλης ήταν θλίψις και κατήφεια. 'Ελείτε ή άτμόσφαιρα του ένθουςιασμού, μολοντί ή ορχήστρα έπαιζε στα διαλείμματα το «Γυιό του Ψηλορείτη».

Πρωί-πρωί της 3ης Νοεμβρίου, έφθασαν επί τέλους τα λεπτομερή μοντάτα. 'Ο 'Ελευθ. Βενιζέλος δεν βγήκε ούτε βουλευτής... Οι έφημερίδες, που μόλις προόλίγων ώρων πανηγύριζαν τον εκλογικό θρίαμβο των Φιλελευθέρων, δεν ήξεραν πώς να μπαλώσουν τα πράγματα. Εκείνη όμως που βρέθηκε σε έξαιρετικά δύσκολη θέση, ήταν ή «Πατρίς», ή οποία είχε δημοσιεύσει το πολύστολο «Προχώρει κυβερνήτα» και της οποίας οι ιδιοκτήται και διευθυνταί, κάθε άλλο παρά τρυφερές σχέσεις διατηρούσαν με τους Φιλελευθέρους. Είχαν δηλαδή παρασυνθη στα έγκώμια προς τον 'Ελ. Βενιζέλο από έκτίμησι του γενικωτέρου συμφέροντος και ενώπιον μιας «πραγματικότητας» που άπεδείχθη εκ των ύστερων ότι δεν είχε σχέση με την πραγματικότητα.

Επί μια έβδομάδα άγωνιζόταν ή «Πατρίς» να κάνει την ανώδυνη στροφή προς τον αντιβενιζελισμό της. 'Αλλά με πόση προσοχή και με πόσα... έγκώμια προς τον άναμφισβητήτως έξέχοντα πολιτικόν 'Ελευθέριον Βενιζέλον, ο οποίος ήτύχησε να έχη άναξίους συνεργάτας, και δι' αυτό και μόνον έχασε την εκλογήν...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Καραϊσκάκης ΚΑΙ ΟΙ ΑΤΑΚΤΟΙ ΤΟΥ 21

Οι άσεμνες και οι προσβλητικές
επιδείξεις

Σχεδόν από τα πρώτα χρόνια της 'Επαναστάσεως του 1821, το Ναύπλιο ήταν ή πιάτσα, όπου ο 'Ελληνας στρατιώτης προσφερόταν ο ίδιος να πολεμήσει με άμοιδή.

Υστερ' από τον πρώτο ένθουςιασμό των έλευθέρων σκλάβων που έτρεξαν ν' άγωνιστούν για την άπελευθέρωσι της πατρίδας τους, είχανε γρήγορα ξεκαθαρίσει οι συστηματικοί πολεμικοί άντρες, αυτοί που είχανε επάγγελμα τον πόλεμο και ζούσαν απ' αυτόν.

Τί ήταν αυτοί οι άνθρωποι του πολέμου; 'Ήταν φτωχοί, ξεσπιτωμένοι, πολλοί με γυναίκες και παιδιά, μερικοί φερόμενοι απ' της Τουρκίας τα πέρατα, όπου μιλούσαν ακόμα την ελληνική γλώσσα και διατηρούσαν τη χριστιανική πίστι τους.

Αυτοί όλοι προσέφεραν τη δουλειά τους σ' όσους καπεταναίους πληρώναν περισσότερα και ταχτικώτερα.

Το πως πλήρωνε ή Κυβέρνησι τους μισθούς και το πως οι όπλαρχηγοί καταφέρνανε να συγκρατούν τους απλήρωτος στρατιώτες, είνε ένα ζήτημα πολύ δύσκολο εδώ πέρα να ισορρηθί.

Από τους μισθωτούς αυτούς στρατιώτες, τους λουφετζήδες — άνυπακούους τους περισσότερους — που έπιτελέσανε τόσα έργα ήρωικά (άλλα κομμία φορά και άναξία τους), οι πιο περιζήτητοι για την παλληκαριά τους ήταν οι Ρουμελιώτες, μερίστια της Δυτικής 'Ελλάδος.

Τους περισσότερους απ' αυτούς, είχε πάντα στο σώμα του ο στρατάρχης Γ. Καραϊσκάκης. Και σ' όλη την 'Επανάστασι κατώρρωσε αυτά τα «στραβοδούλα» να κρατάει σε θαυμαστή πειθαρχία, πράγμα που έκανε κατάπληξι αληθινή στους ξένους στρατιωτικούς και διπλωμάτες. Πώς το κατάφερε αυτό ο στρατάρχης;

Ο Καραϊσκάκης ήταν σε υπερβολικό βαθμό γενειοδόρος. Και δεν ήταν άνθρωπος του έαυτού του και του κεμεριού του όπως συνέβαινε με άλλους. Τα λάφυρα τα μοίραζε στους στρατιώτες και κρατούσε μοναχά ίσο μερίδιο για τον έαυτό του.

«Άτρωμος πάντοτε εις τους πολέμους — γράφει για τον Καραϊσκάκη ο Σπ. Τρικούπης στην ιστορία του — τότε είχε ψωμί και αυτός, όταν είχαν και οι αγαπητοί του 'Ελληνες. 'Η κλίση του ήταν κλίση άπλου στρατιώτου. Πρωταγωνιστής έπαρουσιάζετο, και την τιμήν του άγώνος όλην την απέδιδεν εις άλλους. Ένθουςιασμένος διά την παλληκαριάν, ως παλληκάρι και ο ίδιος, την έτιμούσαν όπου την έβλεπε και την αντίμοιβε πλουσιωπόροχα. Τους γνωστούς διά την άνδρειαν των, τους έκραζε και δ' όνομα, όταν έξεσπάθωναν εν καιρώ μάχης, διά να τον ακολουθούσαν. Έβγανεν τα πιστόλια του από την μέση του και με αυτά, εις άνταμοιδήν παλληκαριά, έστόλιζε του ήρωος την μέσσην. Έλυε την ζώνην του και έβιδεν εις τάς ανάγκας του πολέμου και το ύστερον νόμισμά του».

Αυτό τον τρόπο είχε για να τιμάει και να συγκρατεί τους στρατιώτες του ο Καραϊσκάκης. 'Αν ένας στρατιώτης έκανε κάποια ξεχωριστή παλληκαριά, του χάριζε γίλια γρόσια. 'Όλοι έξεραν πως ποτέ δεν είχε άναξίωτος για να πληρώσει

ση τους μισθούς των παλληκαριών του, είχε όμως όσα χρειαζόταν για να τιμήσει τους άξιους που διακρίνονταν για τα ήρωικά κατορθώματά τους.

Μία φορά, άρχες του 1827, ο Καραϊσκάκης βρισκόταν μέσα στη σκηνή του στρατηγού Χατζηπέτρου, στο Κερασίνι. Εκεί ήρθαν να τον δούν δυο καπεταναίοι άξιωματικοί του, πρώτης τάξεως παλληκαρία, ο Λεπενιωτάκης και ο Καραβίδας. 'Ο Καραϊσκάκης τους μάλλωσε για κάποια λάθη που είχαν κάνει την προηγούμενη μέρα σε μια συμπλοκή με τους τεληέδες (ιππείς) του Κιουταγλή. 'Ο Λεπενιωτάκης κι' ο Καραβίδας δεν το παραδεχόντουσαν. Και τότε ο Καραϊσκάκης τους έδρισε. Παρά λίγο να έρθουν στα μαχαίρια. Τέλος, οι δυο άξιωματικοί βγήκαν από τη σκηνή, βρίζοντας κι' αυτοί.

Ο Χατζηπέτρος που είχε παρακαλούσσει όλη τη σκηνή, μόλις έφυγαν ο Λεπενιωτάκης κι' ο Καραβίδας, γυρίζει και λέει του Καραϊσκάκη, γενικό αρχηγό των ελληνικών δυνάμεων τότε:

— Άρχηγέ, αν ήμουν εγώ στη θέση σου, θα τους τιμωρούσα και θα τους έδιωχνα, μ' αυτή τους την άνυπακοή και την άναίδεια τους.

Ο Καραϊσκάκης, όμως, γέλασε και του απάντησε:

— Χατζηπέτρο, Χατζηπέτρο! 'Αν θέλεις να είσαι άρχηγός, πρέπει να έχης καλύτερα παλληκαρία από τον έαυτό σου! Οι σύντροφοί σου πρέπει να είνε ικανώτεροί σου. Γιατί έξερις τί γίνεται με μένα όταν άναγίχη ή μάχη; Φωνάζω: που είσαι Λεπενιωτάκη, που βρίσκεσαι Καραβίδα; Και τότε αυτοί πέφτουνε δίπλα μου με γυναί σπαθιά, για να πηδήσουν πρώτοι μέσα στα τουρκικά ταμπούρια!...

Κι' ο Χατζηπέτρος, άφρο' συλλογίστηκε λιγάκι, είπε του Καραϊσκάκη:

— Έχεις δίκιο, άρχηγέ. 'Η τώλην του Καραϊσκάκη και το ζωντανό παράδειγμα του έκαναν άναγκαστικά κι' όλους τους γύρω του παλληκαρία που άψηφούσαν τον κίνδυνο κι' ρίχνονταν άνόημοι στη φωτιά της μάχης.

Στο Κομπότι, στη μάχη που έδωσε με τον έχρθη, στις 8 'Ιουνίου του 1821, άφρο με το μικρό στρατιωτικό σώμα τον πήρε στο κυνήγι, ανέβηκε πάνω σε μια πέτρα κι' έβριζε τους Τούρκους δυνατά. Και για να τους προσβάλει χειρότερα και να δώσει ακόμη παραπάνω θάρρος στους δικούς του, σηκωσε τη φουστανέλλα, κατέβασε το «παντελόνι» και τους έδειξε τα νώτα του... Τότε ένας 'Αρβανίτης Γκέκας, κρυμμένος κάπου στα κλαριά, τον τσιφάκισε και τον λάβωσε.

Νά τώρα πως ο Ιστορικός Κ. Παπαρηγόπουλος περιγράφει τη σκηνή αυτή:

«Μετασχών (ο Καραϊσκάκης) και τα τον 'Ιούνιον του 1821 της περ' το Κομπότι μάχης, ανέβη εις ύψωμα και ποχίαν ύβριζών τους πολεμικούς μεγαλοφώνως, έπειτα γυμνωθείς έστρεψε προς αυτούς τα όπισθια κτλ. κτλ. Προς Ισάν της πληγής ηναγκάσθη... ο πολεμιστής να μεταβή εις λουτράκι».

Στο Κομπότι έπικρατούσε μια άφάνταστη πολεμική λύσσα μεταξύ 'Ελλήνων και 'Αρβανιτών. Σε τέτοιες στιγμές νανία εμφανίζεται, όπως είνε γνωστό, το συνηθισμένο στους πολεμικούς λαούς φαινόμενο της άσεμνης επιδείξεως.

Και ή περίφημη Σουλιάτσια Μόσχα Τζαβέλα, κάποτε σε μάχη άπάνω, για να προσβάλει τους 'Αρβανίτες, έδειξε γυμνό το κορμί της.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Στο θέατρο «Μακέδο» συνεvίζεται ή μεγάλη έθετεινη θεατρική επιτυχία «'Η κυρία του Μαξίου». Άνωτέρω μία σκηνή από το έργο, στην οποία εμφανίζονται οι τρεις ήθοιοι που ύποδύονται τους βασικούς όλους: 'Η κυρία 'Ιλια Λιθικού, ο κ. Β. Λογοθετίδης και ο κ. Λιάκος Χοιρατογιαννόπουλος.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΟΥΛΙΑΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Οι Σουβδοί επιπλοιοί επιστρώων τώσα τα τραπέζια που κατασκευάζουν με μία ειδική συνθετική ύλη, την κατασκευή της οποίας κρατούν μυστική. 'Αν και έχουν για βάση το έυλο, οι πλάκες αυτές δεν γαράσσονται με μανιάνι, είνε τελείως αδιάβροχες και δεν μόνον δεν καίγονται, αλλά ούτε και υαορίζουν, όταν τέπει επάνω τους άναμμένο σπύτα ή τσιγάρο.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η γυναίκα μόδα άναίως να έπηρεάζεται και από τον κόσμο των παιδικών παιχνιδιών. Άνωτέρω ένα κομμά σύνοδο κατάλληλο για άπογευματινό περίπατο: Το παιδικό κουβαδάκι νοτισμεί για τσάντα. Ένας σάβανοδρος για ζώνη και μικροναβίες διαφόρων άλλων παιχνιδιών για στολίδια. Το σύνολο αυτό θεωρείται ιδεώδες για τις υπτέρες, που βνάζουν περίπατο τα μικρά τους.

Γάμος ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ

Το είδύλλιο του Τόνι Κέρτις και της Τζάννι Λη

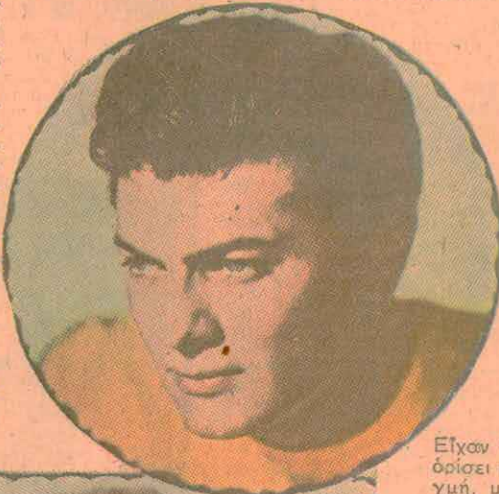
Οι φίλοι της θόνης, που είδαν πέρσι το φιλμ «Χαμένη Ευτυχία», με τον Γκλέν Φόρντ και τη χαριτωμένη Τζάννι Λη, παρακολούθησαν με ενδιαφέρον το σενάριο της ταινίας που ιστορούσε πως ο «φημισμένος γιατρός» Γκλέν Φόρντ αγάπησε την «ασθενή» του Τζάννι Λη και ύστερα από πολλά εμπόδια και αντιρρήσεις των δικών του, στο τέλος, την παντρεύεται.

Αυτή η έντελως φανταστική ιστορία, έγινε πραγματικότητα έφ' όσον τον Ιούλιο, για την ωμορφη Τζάννι, 'Αγάπησε έναν συνάδελφό της στάρ και καθηγητή της του πιάνου, ύστερα δέ από πολλά εμπόδια και αντιρρήσεις, τον παντρεύθηκε. 'Ας δούμε, λοιπόν, μερικές λεπτομέρειες από το πρόσωπο αυτό είδύλλιο του Χόλλυγουντ:

Πέρσι τον Μάιο, σε μια ώραία Βίλλα της πόλεως του κινηματογράφου, που ανήκει στο μουσικό Κάρολ 'Αντριους, δινόνταν ένα πάρτυ. Οι περισσότεροι προσκεκλημένοι ήσαν άστερες της θόνης και ανάμεσα σ' αυτούς ο Τόνι Κέρτις και η Τζάννι Λη. 'Ο Τόνι είχε έναν καινούργιο άστερα και επί πλέον ωμορφος νέος και καλός παινίστας. 'Υστερα από πολλές άλλες επιδείξεις, ήρθε η σειρά της Τζάννι να παίξει σόλο στο πιάνο ένα κομμάτι κλασσικό. Μόλις έκανε τη τελείωση, την πλησίασε ο Τόνι με θάρος και της είπε:

— Να μου επιτρέψτε να σας πω, ότι έχετε ταλέντο, αλλά το κομμάτι αυτό τουλάχιστον δεν το αποδώσατε πολύ καλά... 'Επειδή έχω δυο διπλώματα πιάνου, θα ήθελα να σας φανώ λίγο χρήσιμος. Θά θέλατε να σας δώσω μερικά μαθήματα έντελως δωρεάν;...

Η Τζάννι δέχθηκε με ευχαρίστηση και σε λίγο τα μαθήματα άρχισαν στο σπίτι της. 'Ετσι δεν άργησαν να γνωρισθούν καλύτερα και σε λίγο να διαπιστώσουν, ότι η συντροφιά του ενός ήταν εξαιρετικά ευχάριστη για τον άλλο. 'Υστερα απ' τα μαθήματα, άρχισαν να βγαίνουν μαζί στα διάφορα κέντρα και να κάνουν μακρινές εκδρομές με αυτοκίνητο. 'Ο Τόνι ήταν ένας συμπαθέστατος νέος 25 ετών, από καλή οικογένεια, πλούσιος υοφωμένος και με μέλλον στον κινηματογράφο. Εί-

Επάνω: 'Ο Τόνι Κέρτις. Στη μέση: 'Η Τζάννι Λη. Κάτω: Το εύχισμένο ζευγάρι μετά το γάμο του.

χε, όμως, ένα μειονέκτημα ή, μάλλον, μια αδυναμία απ' αυτές που δεν αρέσουν γενικά στις γυναίκες. Οι κακές γλώσσες έλεγαν, ότι ο Τόνι ήταν ένας απ' τους πιο επικίνδυνους «γόητες» της πόλεως του κινηματογράφου. Γι' αυτό, όταν λίγο αργότερα ο Τόνι εξωμολογήθηκε στη Τζάννι την αγάπη του και της ζήτησε να παντρευτούν, εκείνη του είπε:

— Κι' εγώ σ' αγαπώ. Σ' αγαπήσα απ' τη πρώτη στιγμή που σε συνήνενα σ' εκείνο το πάρτυ. Σ' ευχαριστώ πολύ για την πρότασι που μου κάνεις, αλλά δεν μπορώ να σου απαντήσω άμέσως. Δώσε μου λίγο καιρό να σκεφθώ;...

Πριν περάσουν πολλές ημέρες, η Τζάννι είχε πάρει την απόφασή της. Θά έλεγε το «ναί» στον αγαπημένο της. 'Αλλά τη στιγμή που έτοιμαζόταν να τον συναντήσει, δέχθηκε την ξαφνική επίσκεψι μιας στενής φίλης της, η οποία, χωρίς περιστροφές, της είπε:

— Τζάννι, χρυσή μου, με συγχωρείς που απρόσκλητη ανακατεύομαι σ' ένα προσωπικό σου ζήτημα. 'Η στενή φίλιά μας με υποχρεώνει να σου πω μερικά πράγματα για τον έκλεκτό σου, που ίσως δεν τα ξέρεις. 'Ο Τόνι σου, λοιπόν, έχει τη όψη ενός τρομερού «Δόν-Ζουάν». Είναι καλός νέος, με μέλλον στο επάγγελμά του κι' από καλή οικογένεια, αλλά τί να σου πω, λένε τόσα πολλά για τη μεγάλη του αδυναμία στις ωμορφες κοπέλλες... Φοβάμαι για σένα...

Η Τζάννι χαμογέλασε με καλωσύνη και απήντησε:

— Σ' ευχαριστώ για τις πληροφορίες σου, αλλά όλα αυτά τα ξέρω. Την αδυναμία του αυτή μου την ομολόγησε μόνος του και μου ωρκίσθηκε ότι από τότε που γνώρισε έμένα, δεν έχει μάτια για καμιά άλλη. Είμαι η πρώτη και μοναδική αγάπη του, όπως λέει. Του έχω εμπιστοσύνη και στηρίζομαι περισσότερο στην αγάπη μου γι' αυτόν. Είμαι βέβαιη ότι θα τον κάνω να μη κυττάξη καμιά άλλη πιά!...

Κι' έτσι άρχισε μια περίοδος πραγματικής ευτυχίας για τους δυο έρωτευμένους. Είχαν αρχίσει τις ετοιμασίες του γάμου και είχαν ορίσει και την ημερομηνία. 'Αλλά την τελευταία στιγμή, μπήκαν στη μέση οι γονείς του Τόνι και άρχισαν τις αντιρρήσεις για τον γάμο αυτόν:

— Παιδί μου, του είπε ο πατέρας του, δεν έχουμε καμιά αντίρρηση που απεφάσισες να παντρευτείς, αλλά έχουμε αντίρρηση για τη γυναίκα που διάλεξες. Για την κοπέλλα προσωπικώς δεν έχουμε λόγους, αλλά δεν μας αρέσει το επάγγελμά της. 'Αν δεν μας ακούσης, πρέπει να ξέρεις ότι ο γάμος θα γίνει χωρίς την έγκρισί μας...

'Υστερα απ' αυτά τα κατηγορηματικά λόγια, ο Τόνι άρχισε ν' αποφεύγει τη Τζάννι, με πραγματικό σπαραγμό ψυχής. Τα σχόλια όμως στο Χόλλυγουντ είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν, ενώ μερικές εφημερίδες είχαν δημοσιεύσει και τις φωτογραφίες τους ως μελλονύμφων. Τί έπρεπε να γίνει τώρα; Με ποιό τρόπο θά μπορούσαν να μεταπεισθούν οι γονείς του Τόνι; Η Τζάννι σκέφθηκε πολύ και στο τέλος βρήκε τη λύσι.

Χωρίς να χάσει καιρό, πήγε αεροπορικώς στη Νέα 'Υόρκη και βρήκε τη γνωστή και παλιά στάρ Νόρμα Σήρερ, που ήταν προστάτις της, γιατί αυτή την είχε φέρει στο Χόλλυγουντ.

— 'Ενοια σου, αγαπημένη μου, την καθσύχασε εκείνη, σε τρεις μέρες, θά έρθω στο Χόλλυγουντ και πιστεύω να τα κανονίσω όλα! 'Αν ο Τόνι είναι καλός και σοβαρός, ο γάμος θά γίνει με παράμυφο έμένα...

Οι πληροφορίες που πήρε η Σήρερ για τον Τόνι λίγο αργότερα, φαίνεται πως ήταν κάτι περισσότερο από ευχάριστες. Κι' έφ' όσον το Φεβρουάριο είπε στη προστατευμένη της, γελώντας:

— Μπορείς τώρα, χρυσή μου, να ορίσεις την ημέρα του γάμου. Μίλησα με τους γονείς του και πείσθηκαν να δώσουν τη συγκατάθεσί τους.

Ο γάμος, λοιπόν, έγινε στο Χόλλυγουντ στις 4 'Ιουνίου φέτος, με κουμπάρους τη Νόρμα Σήρερ και τον Γουώλτερ Πίτζον.

Α ΚΛΑΡΚ

Τζόαν Ράιντ

εκείνοι που κάνουν τους έρωτες-
μένους, λένε κάτι σπαρταχτικά
λογία!

— Έγω γιατί δεν γελάω;
— Μα εσύ είσαι ρωμαντικός!
— Ωραία. Έσύ γιατί δεν εί-
σαι;

— Γιατί δεν είμαι!
— Αυτή δεν είναι εξήγηση!
Αυτό το γιατί του «γιατί» θέ-
λω να μου πής.

Καθίσαμε κάπου να πάρουμε
καφέ. Παραγγείλαμε κι' οι δυο
μέτριοι βραστόν.

— Άκουσε, Άργύρη, του εί-
πα. Θέλω να ξεδιαλύνω αυτό το
ζήτημα. Είμαστε παλιοί συμμα-
θητάι, μαζί βγάλαμε το σχο-
λείο, τ'α ίδια γράμματα μάθαμε,
την ίδια ζωή, σχεδόν, ζήσαμε.
Δεν μπορώ να πω πως είμαι πιο
μορφωμένος από σένα, ούτε συ
μπορείς να πής πως είσαι πιο
μορφωμένος από μένα. Άλλά
και στο βαθμό της εξυπνάδας,
νομίζω πως δεν έχουμε καμμία
ουσίωση διαφορά. Συμφωνώι ως
εδώ;

— Σύμφωνοι!
— Αφού είν' έτσι, λοιπόν,
πως συμβαίνει νάχουμε τόσο δια-
φορετικές αντιλήψεις για τόσα
πράγματα και, συγκεκριμένα,
στο άποψιό έργο; Γιατί εγώ
και συ κινηθώ κι' εσύ να ξεκαρδι-
στης;

— Μα σου είπα. Έσύ είσαι
ρωμαντικός! Ένώ εγώ είμαι
πραγματιστής!
— Λαμπρά! Και γιατί να
μην είσαι και σύ ρωμαντικός;
— Και γιατί να μην είσαι
και σύ πραγματιστής;

— Έστω! Γιατί να μην εί-
μαι; Τι συμβαίνει και είμαστε
τόσο αντίθετοι, όσο ή μέρα με
τη νύχτα;

— Δεν τ'α παρατ'ας, μαρρέ
Γιαννάκη μου; Στις φιλοσοφίες
θα τ'ο ρίζουμε τώρα;

— Με συγχωρείς, Άργύρη
μου, αλλά είνε ένα πρόβλημα
που με βασανίζει. Για στάσου,
σε παρακαλώ: Παραγγείλαμε κι
οι δυο καφέ μέτριο βραστόν. Έ-
τσι; Έτσι! Αφού, λοιπόν, ται-
ριάζουμε τόσο πολύ στο γούστο
του καφέ, γιατί να μην ταιριά-
ζουμε και στις ιδέες;

— Γιατί, Γιαννάκη μου, κάθε
άνθρωπος έχει το δικό του τρό-
πο του σκέπτεσθαι!

— Μα περί αυτού πρόκειται!
Γιατί νάχ'η το δικό του τρόπο
του σκέπτεσθαι και να μην έ-
χουμε όλοι τον ίδιο;

— Αυτά είνε βαθεία ελληνικά.
Άς τα, λοιπόν, και μην τ'α σκέ-
πτεσαι, γιατί δεν θα σου βγούν
σε καλό!

Μιάν άλλη μέρα, κουβεντιάζα-
με για τόν έρωτα. Έγώ δίνω
μεγάλη σημασία σ' αυτό το θέ-
μα και πιστεύω, μαζί με τόν
Βίκτωρα Ουγκώ, πως ό έρως είνε
έσπασμος τών άγγέλων πρός
τά άστρα, ή κάτι παρόμοιο. Έν-
τελώς αντίθετη γνώμη είχε ό
Άργύρης.

— Έρως! είπε — και τ'όλε-
γε συχνά. Σαχλαμάρες και άνα-
λατιές!

— Δηλαδή, δεν παραδέχεσαι
τόν έρωτα;

— Τόν παραδέχομαι από τήν
άποψη, ότι χρειάζεται για τόν
πρώιμο εύγαιοστα τήν ώρα μας.
Μιά διασκέδασι, ούτως είπειν.

— Και τόν αίσθημα;
— Τί αίσθημα; Γιαννάκη
μου και πρσβίνα άλογα; Είνε,
τώρα, για σοβαρούς ανθρώπους
αυτά που λές;

— Είσαι φοβερός όλιστής!
— Είμαι. Τόν παραδέχομαι.
— Έγώ γιατί δεν είμαι;
— Έσύ είσαι άλλος τύπος.

Σκέπτεσαι άλλωιώς τ'α πρά-
γματα.

— Ακριδώς. Γιατί να τ'α σκέ-
πτωμαι άλλωιώς;

— Παράτα τα, Γιαννάκη,
γιατί αυτά δεν θα σου βγούν σε
καλό! — μου θ'άναπε.

— Γιατί, αφού έχουμε όλοι
το ίδιο μυαλό, δεν σκεπτόμαστε
τό ίδιο;

Κι' έτσι, λοιπόν, σιγά-σιγά,
βυθίστηκα όλοζούμπιτος σ' αυ-
τό τόν σοβαρώτατο ζήτημα. Κα-
τέβατα τόν στόρια, έσπλωνα σε
μιά βαθειά πολυθρόνα και προσ-
παθούσα να λύσω τόν πρόβλημα:
— Γιατί, αφού έχουμε όλοι
το ίδιο μυαλό, δεν σκεπτόμαστε
τό ίδιο;

πολιτικά. Πρδς ώρας τ'α είχαμε
αφήσει κατά μέρος, αλλά πλη-
σίαζαν έκλογές και ή κουβέντα
ήρθε μόνη της. Έγώ ήμουν φα-
ντατικός οπαδός ενός κομματός,
που είχε άρχηγό — άς πούμε
ένα φανταστικό όνομα — τόν
Μπουρμπουλήθρα. Κι' ό Άργύρης
πίστευε φανατικά στον άρχηγό
του αντιπάλου κομματός, άς
πούμε τόν Μπαλαμούτη. Και,
λοιπόν, για να τόν φέρω στα
νέρα μου, υποκίνησα τόν ζήτημα
καποιο βράδυ.

— Δεν άμφιβάλλω, Άργύρη,
ότι θα ψηφίσουμε όλοι Μπουρ-
μπουλήθρα!

— Δεν πιστεύω να μιλάς σο-
δαρά, Γιαννάκη. Ξέρεις ότι για
μένα ένας πολιτικός υπάρχει
για να σώσει τόν τόπο: Ό Μπα-
λαμούτης!

— Μα δεν άνοιξες άκόμα τ'α
μάτια σου, Άργύρη μου; Έξά-
κολουθείς να υποστηρίζεις αυτόν
τόν άποτυχημένο πολιτικό;

— Ό Μπαλαμούτης είνε πολ-
ιτική μεγαλοφυα. Άπό κείνες
που παρουσιάζονται μία φορά
στά εκατό χρόνια! Και αν εί-
χαν μυαλό οι Έλληνες, θα τόν
είχαν στήσει άγαλμα και θα τόν
προσκυνούσαν!

— Για τόν Θεό, μαρρέ Άργύ-
ρη. Άπό τόν έρωτα να μιλάς έ-
τσι γι' αυτόν τόν καραγκιόζη
της πολιτικής, χάνω κάθε ιδέα
που έχω για τήν εξυπνάδα σου.

— Ένας είνε μεγαλοφυα! Ό
Μπουρμπουλήθρας!

— Είνε ό μεγαλύτερος τενε-
κός της πολιτικής. Δεν τόν έχω
άξιο όχι κράτος να διευθύνη, άλ-
λά ούτε περίπτερο!

— Αύτ'ός έσωσε τόν τόπο!
— Αύτ'ός τόν κατέστρεψε!

— Κι' αν βγύ αυτή τή φορά,
θα κάνη τήν Έλλάδα παρά-
δεισο.

— Θα τήν κάνη γής-Μαδιάμ.
Και τότε με τέτοια πεποί-
θησι και τέτοιο φανατισμό, που
μ' έκανε νάρθω πάλι στο ζήτη-
μα που μ' άπασχολούσε:

— Για κάτσε να τόν συζητή-
σουμε, Άργύρη μου. Άν αυτά
που μου λές είν' για τόν Μπα-
λαμούτη, μου τ'άλεγε κάποιος άλ-
λος, θα υποψιάζομουν πως έχει
άτομικά συμφέροντα με τόν κόμ-
μα του. Πως τ'ο εί, με κα-
ταλαβαίνεις; Άλλά είνενα σε έ-
ρω, όπως τόν έαυτό μου. Είσαι
τίμιος και ειλικρινής στις πε-
ποιθήσεις σου. Δεν έχεις ανάγκη
κανένα κόμμα και ούτε ζήτησης
ποτέ τίποτα.

— Και ούτε θα ζήτησω.

— Τόν ξέρω. Είμαστε δυο πολ-
λίτες, που ενδιαφερόμεθα άπο-
κλειστικά και μόνο για τόν γε-
νικό συμφέρον και τήν προκοπή
του τόπου. Τόν άμφισβητείς;

— Όχι!

— Αφού είν' έτσι, λοιπόν,
γιατί δεν συμφωνούμε στα κρι-
τηριά μας; Γιατί εσύ βλέπεις
τενεκέ αυτόν που βλέπω εγώ με-
γαλοφυα και μεγαλοφυα αυτόν
που φαίνεται στα μάτια μου τε-
νεκές;

— Τους κρίνω από τήν πολι-
τική τους!

— Μα, από τήν πολιτική
τους τους κρίνω κι' εγώ και κα-
ταλήγω στο αντίθετο συμπέρα-
σμα. Γιατί να μη σκεπτόμαστε
τό ίδιο;

— Σ' άρέσει ό μουσακάς; με
ρώτησε ό Άργύρης ξαφνικά!

— Όχι. Τόν βδελύτομαι!

— Έγώ τρελαίνομαι! Για-
τί, λοιπόν, είνενα δεν σ' άρέσει
κι' εγώ ψοφάω για μουσακά;

— Έτσι περίπου συμβαίνει και με
τις αντιλήψεις τών ανθρώπων.

— Με συγχωρείς, αλλά τόν
μυαλό δεν είνε ύποθεσις μου-
σακά!

Κι' έτσι, λοιπόν, σιγά-σιγά,
βυθίστηκα όλοζούμπιτος σ' αυ-
τό τόν σοβαρώτατο ζήτημα. Κα-
τέβατα τόν στόρια, έσπλωνα σε
μιά βαθειά πολυθρόνα και προσ-
παθούσα να λύσω τόν πρόβλημα:
— Γιατί, αφού έχουμε όλοι
το ίδιο μυαλό, δεν σκεπτόμαστε
τό ίδιο;

Κι' έβλεπα, με τή φαντασία
μου, πόσο όμορφος θα ήταν ό
κόσμος, αν όλοι οι άνθρωποι,
που έχουν — υποτίθεται — τό
ίδιο μυαλό, είχαν και τις ίδιες
αντιλήψεις. Ούτε φωνές, ούτε
νέυρα, ούτε καυγάδες, ούτε έ-
παναστάσεις, ούτε πόλεμοι. Κά-
θε τόπος θα είχε ένα κόμμα και
έναν άρχηγό, που θα τόν ψηφι-
ζαν όλοι, πέρα για πέρα. Κι'
αν δεν άφελούσε τόν τόπο, όλοι
πάλι γραμμή, θα τόν μαύριζαν.
Και πόσο θ' άγαπιόντουσαν με-
ταξύ τους οι άνθρωποι, αφού
δεν θα είχαν άφορμές να δια-
φωνούν. Τόν όραμα του ιδανικού
αυτού κόσμου με συνεπήρε και
τόβλεπα ζωντανό μπροστά μου.
Ναι, αλλά πρώτα έπρεπε να λυ-
θ'η τόν πρόβλημα: Γιατί όλοι οι
άνθρωποι δεν σκεπτόνται τό ί-
διο; Ορίστε ένα πρόβλημα ύψι-
στης σπουδαιότητας, που δεν
καταδέχτηκε ν' άσπληθ'η με δαύ-
τό ή έπιστήμη! Ευτυχώς που ή
μοίρα πρόσφερε έμένα να κατα-
πιστώ μ' αυτό.

Βάθηνκα να ρωτάω διάφορους
γιατρούς, φιλοσόφους και άλ-
λους έπιστήμονες, να μου δώ-
σουν μία εξήγηση. Όλοι μου εί-
παν:

— Κάθε άνθρωπος έχει δικό
τον τρόπο του σκέπτεσθαι!

— Μήπως τάχα τόν ένα μυαλό
με τόν άλλο, έχει κάποια διαφο-
ρα στο βάρος, στο μέγεθος ή
στούς κοχλιδείς κυκλούς; ρώ-
τησα τόν κ. Βίδα, τόν ψυχίατρο,
που έπισκέφθηκα τελευταία.

— Εκείνος χαμογέλασε και είπε:
— Πιθανόν, αγαπητέ μου.

— Άλλά μην άσχολήσε μ' αυτό τόν
θέμα, γιατί δεν θα σ'ας βγ'η σε
καλό!

Τόν ίδιο μου είχε π'η κι' ό
Άργύρης. Άλλά εγώ δεν είμαι
άπό τους ανθρώπους που αφή-
νουν τόν άγώνα τους στη μέση.

— Όχι. Θα τόν έφερνα εις πέρας.
— Η εξήγηση που έδινε εγώ, ει-
νε ότι κάθε μυαλό έχει υλικές
διαφορές μέσα του. Ίσως στο
μέγεθος, ίσως στο βάρος — ο-
πως είπα — ίσως και στις χη-
μικές του ουσίες. Δεν άπομνε
παρά να τόν άποδείξω.

— Ήρθε ό Άργύρης στο σπίτι
μου να με π'άρη να ργούμε. Έγώ
είχα τόν σχέδιο μου έτοιμο. Τόν
είχα καταστρώσει με ψυχραιμία.
— Η πρώτη μου δουλειά, μόλις
μπήκε ό Άργύρης, ήταν να κλει-
δώσω τήν πόρτα. Έπειτα τόν
αγκάλιασα και τόν φίλησα δα-
κρυσμένο.

— Τι σ' έπιασε; ρώτησε ξα-
φνιασμένος.

— Δεν πρόκειται να ξαναί-
δωθώμεν, Άργύρη μου. Άγαπη-
μένε, αλησμόνητε και πολυκλαυ-
στε φίλε!

— Άνοιξα κάποιο συρτάρι κι' έ-
βγαλα ένα ζευγάρι φρέσκο —
μόλις τόν είχα αγοράσει.

— Κάτσε στην καρέκλα, είπα
προστακτικά και μη μου φέρης
αντίσταση, για να τελειώσουμε
ήσυχα και γρήγορα.

— Θα με ζουρίσεις, Γιαννά-
κη; ρώτησε με άφέλεια.

— Κάτι περισσότερο. Θα σου
κόψω τόν κεφάλι!

Βάδιζα άργά και σταθερά
πρός τόν μέρος του. Εκείνος ό-
πισθοχώρησε τρομαγμένος πρός
τόν διπλανό δωμάτιο και όχυρώ-
θηκε πίσω από τόν τραπέζι.

— Γιαννάκη, κάτσε φρόνιμα,
είπε. Μην κάνης άστεία με τόν
ζευράφι!

— Δεν είνε άστεία, Άργύρη
μου. Πρόκειται για πείραμα πολ-
λύ σοβαρό. Τόν κεφάλι σου μου
χρειάζεται! Τόν κεφάλι σου μό-
νο. Τόν υπόλοιπο σώμα θα σου
τ'α αφήσω.

Καθώς τόν ανέπτυσσα τούς έ-
πιστημονικούς μου σκοπούς, π'ή-
γαινα γύρω-γύρω τόν τραπέζι,
αλλά κι' έκείνος έκανε τό ίδιο.

— Γιαννάκη, έλα στα καλά
σου! είπε με σπαραγμένη φωνή.
Έμένα θα σφάζεις; Τόν καλύ-
τερό σου φίλο;

— Λυπάμαι πολύ, Άργύρη
μου, αλλά δεν γίνεται άλλωιώς;

— Έχω άποφασίσει να λύσω τόν με-
γάλο ζήτημα: Γιατί δεν σκεπτό-
μαστε όλοι τό ίδιο; Πρέπει να
υψισιάσθης, για τόν μέλλον της
ανθρωπότητας. Θα δώσω τόν κε-
φάλι σου στους έπιστήμονες να
τό μελετήσουν. — Η μήπως δια-
φωνείς και σ' αυτό;

— Όχι, Γιαννάκη μου, ψιθύ-
ρισε πανιασμένος. Συμφωνώ.
Άλλά γιατί να μην κοφω εγώ
τόν δικό σου;

— Τόχω υπ' όψι μου. Μετά τόν
δικό σου, θα προσφέρω και τόν
δικό μου για κοψίμο.

— Ωραία! Τότε άσε να σου
κόψω πρώτα εγώ τόν δικό σου
κεφάλι κι' έπειτα μου κόβεεις
εσύ τόν δικό μου.

— Όχι. Τή σειρά τήν κανό-
νισα άλλωιώς. Και αλφαριθμη-
τικά να τόν πάρουμε τόν πραγμα,
έρχεται πρώτος, Άργύρη μου. Εί-
σαι στο άλφα! Έπειτα έχω
σκοπό να κοφω μερικά κεφάλια
άκόμα, που σκεπτόνται διαφο-
ρετικά. Να γίνη ή μελέτη από
τούς έπιστήμονες, να πληροφο-
ρηθώ τόν αποτέλεσμα, κι' έπειτα
θα δώσω τόν δικό μου, αν χρει-
αστή. Βλέπεις, εγώ σκέφτηκα
πρώτος τόν πείραμα. Ως αύριο,
Άργύρη μου, μου χρειάζονται
μια ντουζίνα κεφάλια. Μη με
καθυστερήσεις και μη με κάνης ν'
αμφιβάλλω για τή φιλία μας!

Τόν κεφάλι σου, Άργύρη!

Κι' άρχισε άγριο κυνηγητό.
Εκείνος έτρεχε από δωμάτιο σε
δωμάτιο, πηδούσε τραπέζια, μου
πετούσε καρέκλες, για να σκον-
τάψω και ξεφύγισα:

— Βοήθεια! Βοήθεια!... Σώ-
στε με!

Κάτι κλωτσιές άκούστηκαν
στην πόρτα. Τόν πορτοφόλλο έ-
σπασε και έωρσαν ένα τουού-
μο γειτόνιό μέσα. Μ' έπιασαν ά-
κριδώς τή στιγμή που είχα γρα-
πώσει από τ'α μαλλιά τόν καλό
μου φίλο και είχα σηκώσει τόν
ζευράφι για να τόν πάρω τόν κε-
φάλι.

Με πήγαν στην άστυνομία κι'
από εκεί δρόμηκα φάστα με φά-
στα με τόν ψυχίατρο κύριο Βί-
δα. Ήταν ευτυχής συνάντησις,
γιατί μου δόθηκε ή ευκαιρία να
συζητήσω τόν ζήτημα έπιστημο-
νικά και να τόν άκείσω τόν πεί-
ραμα που είχα σχεδιάσει.

— Στο είπα πως δεν θα σου
βγ'η σε καλό!... είπε κι' έδωσε
κάτι έντολές.

Τώρα βρίσκομαι σ' ένα πολύ
μεγάλο κτίριο, κάτι σαν έξοχι-
κό ξενοδοχείο. Τ'α παραθύρα είνε
άσφαλισμένα με σιδερένια
καγκέλια. Τρεις φορές τήν ήμέ-
ρα μου κάνουν κρου ντους —
τόση μανία με τήν καθαριότητα
έχουν εδώ μέσα. Είνε και πολ-
λοί άλλοι ένοικοι στο άραίο αυ-
τό ξενοδοχείο. Και — πράγμα
περιέργο: Όλοι σκεπτόμαστε τό
ίδιο!...

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Υ.Γ. — Ε. Σ. Σ. Σ. Δεν φαν-
ταζόμουν ποτέ ότι αυτή ή «ί-
στορία της ζωής» θα μπορούσε
να παρεξηγηθ'η. Καμμία πρόθε-
σις ειρωνείας εις βάρος τών έ-
παρχιωτών δεν υπάρχει, με τήν
περιγραφή ενός ά γ υ ο υ κι' έγ-
κάρδιου τύπου — όπως κακώς
συμπεράνατε. Πρώτα-πρώτα ή
κοινή καταγωγή τών 95% τών
«πρωτευουσίων» είνε ή έπαρ-
χ'ή, ώστε ή σάτυρα μοιράζεται
έξ ίσου σε όλους. Δεύτερον, τις
υγιεινές ιδιότητες του κρεμμυδιού
τις παραδέχομαι κι' εγώ. Τρί-
τον, δεν βλέπω να έκανε καμμία
κακή πράξι ό «εξάδερφος».

Πιστεύω ότι αυτές οι εξηγή-
σεις θα διαλύσουν τις έσφαλμένες
έντυπώσεις σας. Κι' έπειτα, δεν
νομίζετε πως άδικείτε τούς προ-
τευουσίανους; Μου άναφέρετε
τρία παραδείγματα άφλοξενίας
πρωτευουσίων. Θα μπορούσα
να σας άναφέρω εκατόν τρία έν-
τελώς αντίθετα. Μεγαλύτερη ά-
πόδειξις δέ, ό πραγματικός ξα-
δερφος τού ξαδέρφου, που τόν
δέχτηκε με άνοικτά άγκάλας.
Έτσι δεν είνε;

Π. Π.

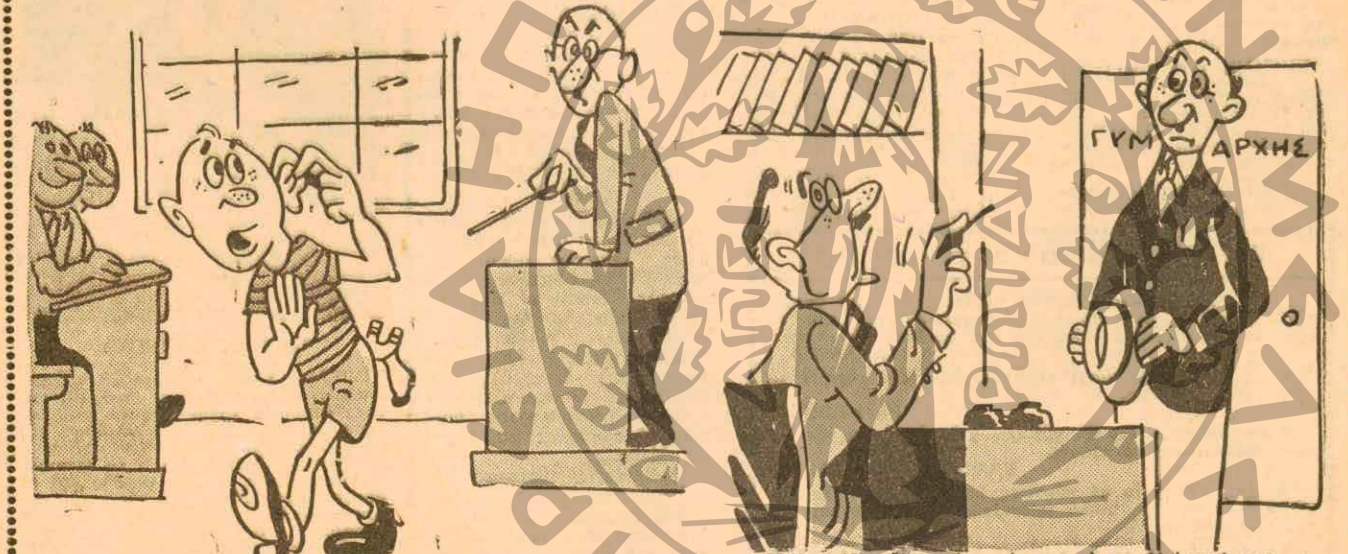
— Ό μύωψ καθηγητής: Έλα εδώ Σκανδαλόπουλε,
άνοιξε τόν χέρι γρήγορα!

— Πάρμε να τόν γράψουμε στο σχολείο... Δεν φαντά-
ζεστε πόσο τού φασούν τ'α νράμματα!

— Ευχαριστώ, παιδιά! Με σώσατε! Δεν ήξερα κουκούτ'α
μάθημα!

— Όπως βλέπω, θεοδόν, άρχισατε πάλι κανονικές
παραδόσεις!

— Παρακαλώ, μην ένοχλήθε, κύριε καθηγητά. Πάω
μόνος μου... έξω!

— Πάλι λάθος έλυσε ό γυιός σας τ'α προβλήματά του...
Σας φώναξα για να σας πω ότι σας χρειάζεται... λίγη προ-
φύμινασις!

Το περιεχόμενο της ζωής

Έρωτικό κομπλιμέντο

(Η σκηνή στο μικρό φοιτητικό δωμάτιο, με τη χαρακτηριστική ακαταστασία. Ένα «Διεθνές Δίκαιο» αναπαύεται κάπως ένοχλημένο απάνω στο πρόγραμμα μι-ας επίθεσης. Άποσι-γαρα πολλά και μιά μισο-πιωμένη μπουκάλια ούσκου που αγοράστηκε με τα πα-τρικά λεφτά τα προσοριζό-μενα για κάποια «Ποινική Δικονομία».

Μεσημέρι. ΕΚΕΙΝΗ: Γοητευτικά πλαστική, κυμάδης, ώριμη, θερμή, γλυκεία και γεμάτη έντονη μελαγχολική θηλυκό-τητα που ηλεκτρίζει. 28 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ψηλός, αρ-ρενωπός, μ' αβλαβή κορ-μί και παιδικά μάτια. 24 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' έκπλη-ξι): Πώς αυτό τέτοια ώρα; Γιατί ήρθες εδώ; "Αν σε παρακολουθούσε κανείς;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν θα μ' έ-νοιαζε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Τη βλέπει που κρατάει μιά βαλίτσα): Φεύγεις; Πάς ταξίδι;

ΕΚΕΙΝΗ (κάθεται): "Ε-φυγ' απ' το σπίτι! "Εγρα-ψα ένα γράμμα στον άντρα μου και του τ'ά λέω καθαρά. "Οτι τον αφήνω γιατί αγα-πώ εσένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με συγκλο-νιστική κατάπληξη): Λες

Για την γυναίκα και τον έρωτα

* Οι περισσότερες γυναίκες προτιμούν να είναι ώριες παρά έφηβες, γιατί οι περισσότεροι άντρες έχουν το χάρisma να βλέπουν, αλλά δεν είναι σε θέση να κρίνουν.

* Το χρήμα δεν κάνει την εύτυχια... άλλ' ήρμεϊ τ'ά νεύρα των γυναικών.

ΠΗΡΑ ΜΠΟΥΚ

* Οι άνθρωποι δεν θα χώριζαν για το τίποτε, αν δεν παντρευόνταν για το τίποτε.

ΣΑΜΟΥΕΛ ΜΠΟΥΤΛΕΡ

* Στην 'Ελβετία οι γυναίκες λένε για τους άντρες: «Είνε όλοι ίδιοι!» 'Αλλά προτιμούν πάντα τον καινούρ-γιο από τον παλιό.

* 'Απ' όλα τα ζώα, οι γάτες, οι μύγες κι' οι γυναί-κες αφιερώνουν τον περισσότερο καιρό τους στην τουαλέ-τα τους.

* Η γυναίκα είναι ένα ζώο με μακρύα μαλλιά και κον-τές ιδέες.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΝΤΕΛΑ

του. Σ' αγαπάς. Και μ' έπεισες πώς μ' αγαπάς. Τούγραφα κι' έφυγα. Πήρα το δικαίωμα να δηλώσω στον κόσμο τον έρωτά μου. Είχαμε κάνει την αγάπη, έγκλημα! Θέλησα να θέσι-δώσω την αλήθειά της θέσι. (Σιγή). Δεν ήξερα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (απότομα, σχεδόν κυνικά): Τί δεν ή-ξερες; "Επεςες στην αγα-λιά μου γιατί σ' άρεσα. Για να χαρής μιά παράνο-μη «δισκιδάσι» που όπωσ-δήποτε απαγορεύεται σε μιά τίμια γυναίκα. Δεν σε ανάγκασε κανείς να κάνης άπιστία και... να «λερώσης αξιοπρέπειες»!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν αξίζεις ούτε να σε χαστουκίσω, Μ' έκανες να σ' αγαπήσω. Μπήκες στη ζωή μου σαν ύπουλο κι' όχληρο παρσί-το και...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ... και σε βρήκα μικρή και σε ξεγέ-λασα! "Ετσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Χυδαίε! (Παύσι)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πήγαινε να τηλεφωνήσης.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν χρειάζε-ται.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σύνελθε, Κά-τια!

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν ήξερες πόσο είσαι γελοίος, θα σώ-παινες.

(Παύσι) ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάντως, δεν νομίζω πώς έχουμε να πού-με τίποτ' άλλο! Το καλύ-τερο που μπορούμε να κά-νουμε, είναι να συντομεύσου-με αυτό τον ένοχλητικό δι-άλογο.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αν μείνω εδώ; Τί θα κάνης; Θα με διώξης με τις κλωτσιές ή θα φωνάξης την 'Αστυνο-μία;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σα να θαυ-μάζει την «ετοιμότητά» του): Θα φωνάξω, απλά, το γι-ατρό. Γιατί τότε θαχω πει-σθή έντελώς ότι τρελλάθη-κες!

ΕΚΕΙΝΗ (Πικρό χαμό-γελο): Είμαι πολύ άφε-λής, έ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε βαθμό ά-πίστευτο, τ' όμολογώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Καί. που θέ-λεις να πάω τώρα ένω; (Με τα δόντια σφιγμένα στα χεί-λια σα να προσπαθώ να «δαγκώσω» με πείσμα τα δάκρυα που φτάνουν εκεί για να της φαρμακώσουν τη γεύσι με την πικρή τους άρ-μύρα): Πο υ ή πάω;

(Παύσι)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό... σύ-τ'ό είναι δικός σου λογαρια-σμός. "Οπου σ' αρέσει.

ΕΚΕΙΝΗ (Σχεδόν άγριο γέλιο): "Οπου μ' αρέσει, έ; Θα πάω, λοιπόν. "Όπου μ' αρέσει!... "Αλλά θα σε π ά ρ ω μ α ζ ί ! (Στο χι-λιόστο το δευτερόλεπτο βγά-ζει απ' το τσαντάκι της ένα μικρό περιστρόφο, όρ-γανο έγκλήματος και Θεί-ας Δίκης...)

Δυό, τρείς, τέσσερες ξε-ροί κρότοι...

Κάτι φωνές απ' έξω... Μπαίνουν άγνωστα κι' έν-τρομα πρόσωπα... Και δεν υπάρχει λόγος να περιμέ-νη την άφιξη του Ιατροδι-καστού ή:

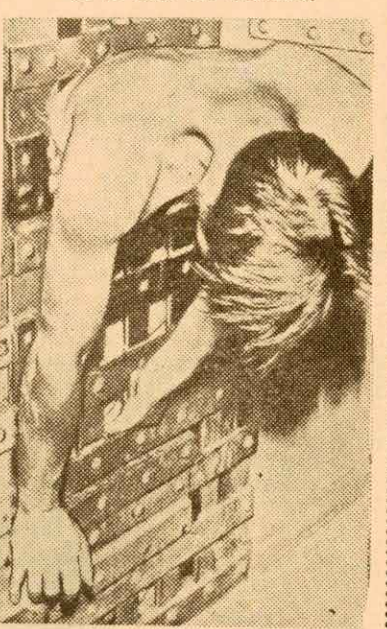
Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΝΑΕΡΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ποιος δεν θα ήθελε να κάνει ένα νύσο με το ελικόπτερο και μάλιστα στην γασφι-κή περιοχή της Κωνσν 'Ακτής; Αυτό σκέφθηκε ένας Γάλλος πιλότος. "Ανόσα-σε λοιπόν με τις οικονομίες του ένα ε-λικόπτερο και κάνει τώρα νουζές δου-λειές προσφέροντας στους πλούσιους παραθεριστές της Νικαίας έναν έναίο-περίπατο πάνω απ' τα παράλια της Ν. Δ. Γαλλίας που ή φύσι τ'ά προίκι-σε με όλες τις ομορφίες.

ΠΑΘΗΜΑ ΔΡΑΠΕΤΟΥ

"Ο Τζέιμς Κόσσετ, ηλικίας 28 χρόνων, έγκλειστος στις φυλακές του Τένεσσ της 'Αμερικής κατόρθωσε να διευου-γήσει ένα άνοιγμα στο κινκίδωμα του παραθύρου του κελιού του και ποσ-σπάθηκε να διαφεύγει. Το άνοιγμα δεν ήταν όμως άσχετα μεγάλο και οι προσπάθειες εξήντησαν τόσο τον φυ-λακισμένο ώστε λιποθύμησε. Στη φωτα-γοφία μας ο Κόσσετ λιποθύμησε, όπως ακριβώς ανακαλύφθηκε από τους δε-μοφύλακες, που εκποίασαν για να τον βγάλουν από τη δύσκολη αυτή θέση. "Η τύχη δεν φάνηκε ευνοϊκή στον κατά-δικο που πληρώσε ίσως ένα έγκλημα άσ-κετά άπαίσιω.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

που δεν κοιμάται ποτέ

Και μερι ες ουβου ες καία της εϋπνίας

Θα σας έχω συμβεί, κατά πάσαν πιθανότητα, να περάσετε κάποτε μιά νύχτα άπνίας, στριφογυρίζον-τας στο κρεβάτι σας, μετρώντας τις ώρες που περνούσαν άπέλπι-στικά άργά, και παρακαλώντας του κάκου το Μορφέα να σφραγίσ τ'ά κουρασμένα σας βλέφαρα...

Τί θα πητε, λοιπόν, αν μάθετε ότι υπάρχει κάποιος 'Αγγλος, ο 'Ερνεστ Λόντσπερυ, που δεν κοι-μάται ποτέ του; "Ο μεγαλύτερος πόθος όλης της ζωής του ήταν να κοιμηθ' μιά νύχτα επί 6 ώρες μο-νορούφι. Ποτέ όμως δεν πραγμα-τοποιήθηκε. Πέφτει κάθε βράδυ στο κρεβάτι του, αποφασισμένος να κοιμηθ'... και μένει άγρυπνος ως το πρωί. Κι' αυτή ή κατάσταση διαρ-κεί από χρόνια και χρόνια, από τό-τε που θυμάται τον εαυτό του.

«Έχω ξεχάσει πότε κοιμήθηκα για τελευταία φορά», βεβαιώνει ο ίδιος. Τώρα είναι 82 έτών, δεν εργάζε-ται πιά, ζή σ' ένα προάστιο του Λονδίνου... κι' εξακολουθεί να μην κοιμάται! Ξεκουράζει ώστος το σώμα του, πέφτοντας κάθε βράδυ κανονικά στο κρεβάτι και μένοντας έτσι ως το πρωί. Είναι υγιέστατος και θαλέρος. Σπάνια σ' όλη του τη ζωή αναγκάστηκε να καλέση γιατρό. Δεν αισθάνεται, λοιπόν, την ανάγκη του ύπνου σαν άπαραί-τητου για την ύγεια του. Τον ανα-ζητεί απλά σαν μιά απόλαυσι, για την όποια άκούει τόσα και τόσα, χωρίς να την έχ' δοκιμάσει ποτέ.

Γι' αυτό, πρό 6 μηνών, πρόσφε-ρε άμοιβά 250 λιρών σ' όποιον θα του ύπεδεικνε έναν τρόπο για να κοιμηθ' μιά νύχτα — μιά νύχτα μόνο. "Ελαβε 3.000 γράμματα, με διαφορες συμβουλές και συνταγές. Μερικοί του συνιστούσαν μεθόδους εξωφρενικές, π. χ. να τρώη κρεμ-μύδια πριν πέση στο κρεβάτι, ή να πιπιλίζη σιγά-σιγά δυο καραμέλλες ζάχαρη και να σκέπτεται συγχρό-ως «κάτι μαύρο», ή να παραγεμισή το μαξιλάρι του με ξερό «λукίσκο».

"Αλλοι του ύπεδειξαν τον ύπνω-τισμό. "Αρκέτες γυναίκες προσφέρ-θηκαν να τον παντρευτούν. Πολλοί του σύστησαν ύπνωτικά φάρμακα. "Αλλά ο Λόντσπερυ δεν έννοει να πάρη φάρμακα, φοβάται τους ύπνω-τιστάς κι' έχει ήδη παντρευτή... χω-ρίς αυτό να του φέρη νύστα!

Δοκίμασε όσες απ' τις «συντα-γαγές» του φάνηκαν λογικώτερες. Διάβασε π.χ. τα άναισθητικά μυδι-στορήματα επί νύχτες, κυριεύθηκε ά-πο πληξι, αλλά δεν κοιμήθηκε.

"Ηπτε οίονπνευματώδη ποτά, μέ-θυσε, αλλά ο ύπνος εξακολουθήσε να τον άποφεύγη.

Πολλοί του σύστησαν, για να κοι-μηθ', νάχη το κεφάλι του κρύο και τ'ά πόδια του ζεστά. "Αλλοι τον συμ-βούλεψαν το αντίθετο. Αυτός δοκι-μασε και τις δυο μεθόδους, πάντοτε δίχως άποτέλεσμα!

"Αφού διάβασε του κάκου 3.000 γράμματα και κουράστηκε... δίχως να νυστάξη καθόλου, άπέλπιστηκε και δήλωσε ότι δεν θέλει πιά ν' ά-κούση για «φάρμακα» κατά της άϋ-πνίας. "Αν έζέρετε λοιπόν, και σεις καμιά «δαλάνθαστη» μέθοδο, που φέρνει ύπνο, κρατήστε την για τον εαυτό σας...

"Αν πάλι δεν έζέρετε καμιά και ύποφέρετε, συχνά ή σπάνια, απ' αϋ-τή την ένόχλησι, διαβάστε τις συμ-βουλές που ακολουθούν πιο κάτω.

συμπεράσματα των έπιστημονικών γνώσεων και των παρατηρήσεων δια-φόρων διακεκριμένων γιατρών και νευρολόγων:

1) Μην εργάζεσθε ως την τελευ-ταία στιγμή που θα πέσετε στο κρεβάτι.

Γενικά, μην κάμετε άργά το βράδυ τίποτε, που μπορεί να διε-γείρη το πνεύμα σας. Το διάβα-σμα ή ή χαροπαίεια π. χ. διώ-χνουν μάλλον τον ύπνο. "Αναπαυή-τε επί μισή ώρα, πριν γδυθήτε, κα-πνίζοντας με τ'ά μάτια κλειστά ή ά-κούγοντας μιά κατευναστική μου-σική.

2) Κάμετε ένα χλιαρό μπάνιο. Είναι ένα κι' ένα κατά της άϋ-πνίας. "Αφού μέινετε επί 25 λε-πτά μέσα στη μπανιέρα, σκου-πιστήτε ύστερα έλαφρά με μιά μα-λακή πετσέτα. Προσοχή όμως, μη μεταχειριστήτε νερό πολύ ζεστό και μην τριφτήτε δυνατά με φλοκάτη πετσέτα, γιατί θαχτε το αντίθετο άποτέλεσμα: Καί τα δυο αυτά είναι μάλλον διεγερτικά.

3) Μην πέφτετε στο κρεβάτι πει-νασμένος.

Πώς να κοιμηθήτε, όταν φωνάξη το άδειανό στομάχι σας; "Αλλο τόσο όμως, δεν σας άφίνει να κοι-μηθήτε κι' ένα στομάχι παραφορ-τωμένο. Μπορείτε να πihτε ένα πο-τηράκι, αλλά όχι περισσότερο, για-τί το πολύ άλκοολ προκαλεί μιά νάρκη, άφυσική, απ' την όποια ξυ-πνάει κανείς κακοδιάθετος.

4) Προσέξτε διαφόρα μικροπρά-γματα.

Βεβαιωθείτε πως αερίζεται καλά το δωμάτιο. Σβύστετε κάθε φώς, γιατί οι φωτεινές ακτίνες ελχωρούν μέσα απ' τα κλειστά βλέφαρα και διεγείρουν τον έγκέφαλο (γι' αυτό δεν ξεκουράζει άληθινά ο ύπνος της ημέρας, σαν το νυκτερινό). Τ'ά σκε-πάσματά σας νάνε όχι πολύ βα-ρειά, αλλά ούτε και άνεπαρκή, ό-ταν κάνουν ψύχρα. Συχνά, φέρνει ύ-πνο μιά ζεστή μπουκάλια στο πά-δια. Πριν πέσετε στο κρεβάτι, βε-βαιωθείτε ότι είναι καλά σπλημένα τα παράλια κι' ότι δεν στάζουν οι βούσες.

5) Ξαπλώθηκε άνετα. Καθένας προτιμά μιά ώρισημένη θέση στον ύπνο του. Οι είδικοί ό-μως συνιστούν ιδιαίτέρως την εξής: Πέφτετε με το δεξιό ή το άριστερό πλευρό, με το σώμα σας τελείως τετωμένο και το κεφάλι σας ά-κουμπισμένο σε χαμηλό μαξιλάρι. Σταυρώνετε το ένα πόδι πάνω απ' το άλλο, έτσι ώστε το γόνατο ν' άκουμπή αναπαυτικά πάνω στο στρώμα. "Ο προς τα πάνω ώμος σας πρέπει να γευνη λιγάκι έμ-πρός κι' ο άγκώνας του προς τα πάνω χειριού σας ν' άκουμπή στο στρώμα, με τον καρπό του χειριού κάτω απ' το μαξιλάρι. Το προς τα κάτω χέρι σας θ' άκουμπή στον άγκώνα του άλλου.

6) Χαλαρώσετε τελείως το σώ-μα σας. Αυτό είναι το πιο σπουδαίο. "Αρ-χίζετε με τη χαλάρωσι των δακτύ-λων χειρών και ποδιών, αφήνοντας τα να κρεμαστούν σαν παράλια. Προχωρείτε ύστερα στα γόνατα και στα μπράτσα. στους μπρούς και στους ώμους, στους κοιλιακούς μύς, και τέλος στους μύς του λαιμού και του κεφαλιού. Συγχρόνως, προσπαθήστε να σκέπτεσθε κάτι ευχάριστο κι' αναπνεύετε άργά και κανονικά.

7) Πέφτετε στο κρεβάτι σε κα-νονική ώρα κάθε βράδυ. Είναι άπαραίτητη αυτή ή ρουτίνα σ' όσους ύποφέρουν από άϋπνια. Συνηθίστε μάλιστα να πέτετε έ-νωρίς στο κρεβάτι, μόλις νυχτώση, και να ύπνινατε τ'ά ξεμερώματα.

Αθηναϊκά Εδίκαιρα

Η μόνη έλπις

Βρέξε, Θεέ της 'Αττικής! Ρίξε πεντέξη μπόρες! Γιατί μ'ας περιμένουνε και πάλι μαύρες ώρες. "Η λίμνη έκateθήκε στα πέντε και πιο κάτω. Καί όπου νάνε, ή στάβη της τόν έφτασε τόν πάτο.

★

Βοηθά ο "Αγιος Θωμάς —μεγάλη του ή χάρι! — Καί ρίχνει μιά όκά νερό, μιά φεύγει ένα καντάρι. Μ'ά ενός 'Αγίου δεν άρκούν οι δροσερές άβάντες. "Εδώ μάλλον χρειάζονται οι "Αγιοι οι... Πάντες!

★

Λοιπόν, Θεέ της 'Αττικής, λυπήσου την 'Αθήνα! Ρίξε και μιά γερή βροχή, συνέχεια ένα μήνα — και πιο πολύ άκόμα —

που χρόνια την προσμένουμε με άνοιχτό τ'ό... στόμα!

Μετοπήδης

Είς βουλευτής "Οθωμανός, που εξέλεγε ως Λαϊκός, σαφώς κι' ειλικρινώς και φίλος του Τσαλδάρη, στο κόμμα του Συναγερμού εύρηκε άλλη χάρι, κι' άμέσως στην παράταξι προσχώρησε εκείνη, ο Ντινός δε απ' το θυμό... Τ ο υ ρ κ ο ς εϋθως έγίνη.

★

Μ'ά έτούτα τ'ά άπρόοπτα ή πολιτική μας τάχει. Κι' έτσι έσπευσμένως, βιαστικά, έν βία και έν τάχει, έπήγε ο μπής πρόθυμα εκεί που του άρέσει. Καί του Τσαλδάρη ούτω πώς του φόρεσε τ'ό... (φέσι!)

"Ασπροι και μούροι

Αυτά είναι τ'ά δόξωματα των έκλογών τ'ά νέα. Τώρα που ψήφισε ο λαός, ένθουσιώδης, λαύρος, πάρα πολλοί ύποψήφιοι μαυρίσθηκαν γενναία. Κι' από τις κάλπες πρόβαλε κατάλευκος ο Μ α υ ρ ο ς !

Σταυρωθέντες και μη

Οι «σταυροί» έμετρηθήκαν. Ούτε ένας πιά δεν μένει. Στη Βουλή αγαλλιάωτες θάμπουν τώρα οι «σταυ- (ραμένοι)». Καί οι μήτω σταυρωθέντες, ύπό του λαού του... κρύου, αίρουν τώρα οι καυμένοι τόν σ τ α υ ρ ό ν του... (μαρτυρίου!)

Δαγκώματα

"Ενώ ήσύχως πέρασε ή μάχη ή έκλογική, και πουθενά δεν άνοιξε μύτη κομματική. Εϋθύς, μετά τας εκλογας, άρχισαν... πρασιναδες. και γίνονται δούτατοι πολιτικοί καυγάδες.

★

Κι' έτσι, κοντά στην Κάρυστο, πιασθήκαν για τ'ά (κομματα, δυο χωριανοί, και άρχισαν τ'ά αλληλοδαγκώματα. "Ο ένας του αντίθετου του έκοψε τ'αυτί. Κι' ο άλλος τ'ά χείλη τουάγε με δαγκωνία κοφή!

★

Λυπούμεθα βαθύτατα για τούτα τ'ά καμώματα. — Αί περιπτώσεις, δυστυχώς, αυτές δεν είναι μό- (ναι!) — Μ'ά έτσι πάντα γίνεται, σαν συμπλακούν για κόμ- (ματα) — "Αλλοι πάντα δαγκώνονται και πάντα άλλοι... (τρώνε!)

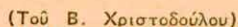
Πρόδος του ναύλου

Του ναύλου κατάκτησις πολύ σημαντική. Είς την 'Αμερική, έβαλαν μπρός τη μηχανή, χωρίς καιρό να χάνουν και τ'ά χαρτονομίσματα με ναύλον τ'ά σπiάνουν.

★

Κομψά χαρτονομίσματα, που ούτε τσαλακώνονται, πλένονται, σαπουνίζονται, αλλά και... σιδερώνονται, και λάμπουν ως αδάμας, και είναι πάντοτε άψογα, σχεδόν σαν τ'ά... δικά μας! Ναύλον χαρτονόμισμα! Μοντέρνο μ'ά και φίνο! Για ναύλον δεκάριο ένα... είκοσάρι δίνω. Ν'ά τόχω, να τ'ά χαίρωμαι, με χάρι να τ'ό πιάνω. Καί... κάλτσα της γυναίκας μου, έν τέλει να τ'ό (κάνω!)

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

19

ΚΑΤΑ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ὁ ὁρμος Ντερεμὲν τῆς Τουρκίας — πού βρίσκεται στά μικρασιατικά παράλια, κατάντικα σχεδόν στά νησιά τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρχιπελάγους — εἶχε χρησιμοποιηθῇ ὡς συμμαχική βάση ἐπιδρομικῶν δυνάμεων τῆς Μ. Ἀνατολῆς καί συγκεκριμένως τῆς «Υ.π.ρ.ε.σ.ι.α.ς. Π.λ.ο.ί.ω.ν».

Στίς 15 Μαΐου 1944, ἀπὸ τὸν ὁρμό αὐτό, θά ξεκινούσε ἕνα μικρὸ τμήμα τοῦ «Ι.ε.ρ.ο.ῦ. Λ.ό.χ.ο.υ.», γιὰ μιά ἐπικίνδυνη ἐπιχείρηση στὴ Σάμο, πού θά κρατοῦσε μερικές ἡμέρες. Ἡ ἐπιδρομική αὐτὴ ομάδα, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ λοχαγοῦ Ἀντρέα Σιαπκαρά ἀποτελεῖτο ἀπὸ τριάντα τολμηροὺς κομάντος: Τὸν ὑπολοχαγὸ Βασ. Χαροκόπου, τοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς Εὐθ. Καραδημόν, Κων. Μαυροειδήν, Ἀθ. Παγιάντη, Ἀθ. Ρουφογάλην καί Ἰωάνν. Θά. νον, τὸν ἐπιλοχία Μιχ. Πακίτην, τοὺς λοχίους Νικ. Φαρακλάν, Σίμον Γράτσιαν, Ἰωάνν. Γιανιάρη, Γεώργ. Παρασκευά, Θε. ολ. Ἀμπατζόγλου, καί τοὺς δεκανεῖς καί ὀπλίτες Γεώργιου Βισαδουράκη, Κωνστ. Ἀμπελιάν, Περ. Ταυδακόπουλον, Σταμάτιον Χίον, Παν. Κουτουράδην, Νικ. Λιόνταν, Ἀναστ. Λιόνταν, Σάββαν Ἀρεντούλην, Δημ. Κόζανον, Γεώργ. Ἀεζιότην, Νικ. Νικητάν, Ἀντρέαν Ἀφεντήν, Ἐμ. Νικολάου καί Θεόδ. Ἀμολοχίτην. Ἐπίσης συμμετεῖχαν στὴν ομάδα ὁ Ἀγγλος ὑπολοχαγὸς Τζώρτζ Ντάφ, ὁ ἀστυρματιστὴς Νικ. Κάρτερ, ὁ Ἀμερικανὸς ἀνταποκριτὴς τοῦ «Παρανατιῶν» Τσάρλες Κάβερν καί ὁ Σαμιωτῆς ὁδηγὸς Μπάρμπα-Ζήσιμος.

Στίς 6 ἀκριβῶς τὸ ἀπόγευμα, ἀρχισε ἡ φόρτωση τῶν ἐφοδίων

ὁ ἕνα ἐπιδρομικὸ ΜΛ. Ἀφοῦ τελείωσε κι' αὐτὴ ἡ δουλειά, ἐπῆσαν ὁ διοικητὴς συνταγματάρχης Τσιγιάντες καί ὁ Βρετανὸς διοικητὴς τῶν κομάντος λόρδος Τζέλικο καί τοὺς ἔδωσαν διάφορες ὁδηγίες καί συμβουλές σχετικές με τὴν ἐπιχείρησή τους. Στίς 23.30 ἔεκίνησαν ἀπὸ τὸ Ντερεμὲν κι' ὕστερα ἀπὸ πέντε ὥρων ταξίδι, ἔφτασαν σ' ἕνα ἄλλο τουρκικὸ λιμανάκι, τὸ Ἀκκαλε. Σ' αὐτὰ τὰ νερά ταξίδευαν μόνον νύχτα, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀντιληφθοῦν τὰ παράκτια φυλάκια τῶν Γερμανῶν. Τὴν ἐπομένη, ἀκριβῶς, στὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ, ἔφταναν πάλι συνοδευόμενοι ἀπὸ ἕνα δεύτερο ΜΛ καί ἀπὸ μιά ταχυτάτη ἀμερικανικὴ τορπιλλάκατο. Παρ' ὅλη τὴ φοβερὴ τρικυμία, πού ἐπικρατοῦσε στὸ πέλαγος, προχωροῦσαν ἐξαιρετικὰ γρήγορα. Λίγη μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀρχισε νὰ διακρίνεται ἀμυδρὰ στὸ βάθος, ἡ γνωστὴ στοὺς Ἱερολοχίτες ἀπὸ ἄλλες ἐπιδρομῆς, σιλουέττα τῆς Σάμου. Ἡ νύχτα ἦταν κατασκοτεινὴ. Κατὰ τὴ μίμηση, ἐπιδιδάσθησαν σὲ λαστιχένιες βάρκες, πού τοὺς ἔφεραν ὀλοταχῶς στὴν ἐπὶ ἡρὰ...

Ἡ πρώτη δουλειὰ τῶν κομάντος μόλις τὸ πόδι τους πάτησε στὸ χῶμα, ἦταν νὰ κρύψουν τὰ τροφίμα τους, πού ἀποτελοῦσαν μεγάλη ποσότητα. Ὑστερα ἐξέκριναν πάλι γιὰ νὰ βροῦν τόπο νὰ διαλυκτερεύσουν. Μὲ ὁδηγὸ τὸν Μπάρμπα-Ζήσιμο, περπάτησαν ὅλη τὴ νύχτα μέσα στὰ κατασάβρα καί στ' ἀγκάθια, πού τοὺς δυσκόλευαν τὴν πορεία καί τοὺς ἐξασχίαν τὸ πρόσωπο καί τὰ ρούχα. Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὰ χαράματα, ἔφτασαν σὲ μιά κορυφὴ σκοτωμένην σχεδόν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐφοδίων πού μετέφεραν, καί τὸ ἀνώμαλο ἔδαφος. Ἐκεῖ ἔκειναν κρυμμένοι ὅλη τὴν ἡμέρα, παρακολουθώντας τὴ γύρω κίνησι. Ἐπειδὴ τὸ ὑπερβολικὸ βάρος τοὺς κούραζε πολὺ, πέταξαν τὰ περισσότερα κουτιά ἀπὸ τὶς κονσέρβες, πού εἶχαν κρατήσει μαζί τους. Ἐτσι ἐξαλάφρωσαν λίγο. Ἀργὰ τὸ βράδυ, τοιμάστηκαν πάλι νὰ

Ἕλληνες καί ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Κομάντος τοῦ Ἱεροῦ Λόχου

τὴ ὥς τὴν τελευταία ἡμέρα. Ἀντιγράφουμε μερικές σελίδες ἀπὸ τὸ πολυτίμο ἡμερολόγιό του: «18)5)44, ὥρα 5.30». Μετὰ πορεῖαν ἐννεά ὥρων βρῖσκουμε μιά σπηλιά κάτω ἀπὸ κάτι βράχια καί ἀναγκάζομαστε νὰ μείνουμε ἐκεῖ γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ἡμέρα. Ὁ Ζήσιμος μᾶς φέρνει δύο πολίτες πληροφοριοδότες, πού μᾶς μιλοῦν μᾶλλον ἐχθρικά. Γιατί; Ἀγνωστο. Ὁ λη τὴν ἡμέρα τὴν περνούμε στὴ σπηλιά καί στίς 9.30 ἔτοιμαζόμαστε γι' ἀλλαγὴ θέσεως. Μετὰ διώρη πορεία ὁ Ἀμολοχίτης κι' ὁ Γράτσιας, κατεβαίνουν γιὰ νερὸ με τὶς χειροβομβίδες στὸ χέρι. Τὸ ἔδαφος τοὺς εἶνε τελείως ἀγνωστο καί σὲ κάθε βῆμα γλιστροῦν, πέφτουν, βασανίζονται σκληρὰ. Πηγαίνουν ὡστόσο ἔρποντας, ἀπὸ φόβο μὴ τοὺς ἀντιληφθοῦν τὰ γύρω γερμανικὰ φυλάκια. Μετὰ τὴν ἐπιστροφή τους, ξεκινοῦμε πάλι ὅλοι μαζί καί ὕστερα ἀπὸ πορεία πέντε ὥρων, φτάνουμε σὲ μίαν ἄλλη ἀκάλυπτη κορυφὴ, ὅπου εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ περάσουμε τὴ νύχτα μέσα στ' ἀγκάθια. Τὸ κορμί μας ἔχει καταπληγωθῇ. Ὑποφέρουμε πολὺ!...

»19)5)44: Τὰ ἐξημερώματα, ἐνῶ ὅλοι προσπαθοῦμε νὰ κρυφτοῦμε ὅσο μπορούμε καλύτερα, ὁ ὑπολοχαγὸς Χαροκόπος ἀνάδει φωτὰ νὰ βρῶν τασαί. Ὁ καπνὸς ἀπλώνεται παντοῦ. Εἶνε τρέλλα αὐτὸ ἢ δὲν εἶνε; Τὴν ἴδια στιγμή περνᾷ καί μιά γυν

αὶ φύγειν γιὰ νὰ μὴ μένουν συνέχεια στὸ ἴδιο μέρος καί προδοθῶν ἀπὸ τοὺς περαστικούς. Γιὰ νὰ μὴ χαθῇ κανεὶς μέσα στὴ νύχτα καί γιὰ ν' ἀναγνωρίζονται μετὰ τοὺς, πῆραν γιὰ σύνθημα τὸ κρῶ-εἰμο τοῦ βατράχου, πού ὅλοι σχεδὸν οἱ κομάντος ἤξεραν νὰ τὸ μιμοῦνται θαυμάσια. Ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μαθήματα, πού ἔπαιρναν στὴ σχολὴ τους.

Ὡστόσο, ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό, προτιμότερο εἶνε ν' ἀφήσουμε νὰ μιλήσῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς ἐπιδρομῆς, πού ἔζησε τὴν περιπέτεια τῆς Σάμου, ἀπὸ τὴν πρώ-

τοιμάζονται γιὰ ἀναχώρησι. Ὁ Γράτσιας, εἶνε ἀδύνατο ν' ἀκολοθησῇ τὴν ομάδα του, γιατί ἀπὸ τὸ πρῆξιμο, τὰ μάτια του δὲν βλέπουν. Τὸν ἀφήνουμε με τοὺς ἀστυρματιστὰς Ρουφογάλην, Κόζανον, Νικ. Κάρτερ καί τὸ λοχία Χατζηπαρασκευά. Στὸ δρόμὸν τὸν βοηθεῖ ὁ Ἀγγλος κι' ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς κόπους, φτάνουν στὴν περιοχή τοῦ Μεγάλου Πεύκου, πού ἔχει ὀρι-σθῇ ὡς σημεῖο συγκεντρώσεως. Ὁ Κόζανος, πού εἶνε φορτωμένος τὸν ἀσύρματο καί τὶς μπαταρίες, πέφτει κι' αὐτὸς σὲ μιά χαράδρα καί σπᾷ τὸ μηχανήμα. Μένουμε χωρίς ἀσύρματο. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Ρουφογάλης — ἀπὸ τοὺς νεώτερους τὴν ἡλικία ἀξιωματικῶς τῆς ἀποστολῆς — γίνεται ἐξω φρενὼν γιὰ τὸ ἀτύχημα καί τὰ βάζει με τὸν Κόζανον. Τί φταίει ὅμως αὐτός; Ἰσῖα-ἰσῖα, χάρις στὴ δύναμὶ του μεταφέρει ἐπὶ τόσες μέρες ἔξητα κιλά, χωρίς νὰ γογγύη! Μόλις φτάνουν στὸ σημεῖο συγκεντρώσεως, ὁ Νικ. Κάρτερ πηγαίνει νὰ φέρῃ τὰ κρυμμένα τροφίμα. Γιατί τὸ σημεῖο αὐτό, ἦταν κοντὰ στὴν ἀκτὴ πού ἀποδιδασκίτικα. Δυστυχῶς δὲν βρῖσκει τίποτε. Τὰ ἐξομὴ κλέβει ὅλα. Ἐτσι μένουμε χωρίς τροφίμα καί χωρίς ἀσύρματο. Ἡ νύχτα καί ἡ ἐπομένη μέρα, περνοῦν μελαγχολικῶς. Τί πρόκειται νὰ γίνῃ τώρα;

»23)5)44: Οἱ Γερμανοὶ πλημμυρίζουν τὴν περιοχή. Αὐτοὶ πού βρῖχαν τὰ τροφίμα, πρὸςωσαν τὴν παρουσίαν μας στὸ νησί καί ἡ θέσις μας γίνεται ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη. Ὁ Νικ. Κάρτερ ἀπὸ τὴν κρυψώνα του, τοὺς παρακολουθεῖ με τὰ κιάλια. Τὸ πρῶτὸ τῆς 24 Μαΐου, μερικοὶ ἀπὸ τὴν ομάδα τοῦ Χαροκόπου, στὴν ὁποία ἀνήκω κι' ἐγώ, κατεβαίνουν νάρθηκες σ' ἐπαφὴ μαζί τους, χωρίς εὐτυχῶς νὰ μᾶς πᾶρῃ εἰδησι κανεὶς. Ἐχομε μαζί μας καί δύο Γερμανοὺς, πού συλλάβαμε στὸ δρόμο. Ὁ ἕνας εἶνε ἑυπόλυτος κι' ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ περπατήσῃ, ὁ Σίμος Γράτσιας τοῦ δίνει τὶς ἀρδύλες του. Στὸν ἄλλον, πού εἶνε γυμνὸς σχεδόν καί κρυώνει, τοῦ χαρίζε τὸ πουλόβερ του. Στὸν Γράτσια περφεῖ τὸ κλῆρος γιὰ τὴ φύλαξί τους, ἐπειδὴ μιλάει καλὸντοῖκα τὰ γερμανικά. Κατὰ τὶς ἐννεά ἔρχονται, σὲ ἀθλία κατὰστασι, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Παγιάντης καί ὁ Ταυδακόπουλος καί μᾶς λένε ὅτι ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Μαυροειδῆς τραυματίστηκε ἀσχημα κι' ὅτι μαζί με τὸν Ἀμπελιάν εἶνε κρυμμένοι σ' ἕναν παλιὸ μῦλο. Δὲν ἔξομεν τί ἀπόφασι νὰ πάρουμε. Τὸ βράδυ ἀνεβαίνουμε σὲ μιά καινούργια τοποθεσία, ψηλότερα. Ἀπὸ τὴν ομάδα τοῦ λοχαγοῦ Σιαπκαρά, δὲν φάνηκε κανεὶς. Ἐδῶ βρῖσκονται μόνο δεκατρία άτομα. Διηγούμεστε στοὺς ἄλλους πὼς μπήκαμε στὴ Γκεσταπὸ τοῦ Καρλοβασίου, πὼς σκοτώσαμε ὁχτὼ Γερμανοὺς καί πὼς καταφέραμε νὰ ξεφύγουμε. Ὡστόσο νυχτάνει κι' ἀκόμα δὲν φάνηκε νᾶρχεται κανεὶς ἄλλος...

»25)5)44: Κατὰ τὶς ἐννεά τὸ πρῶτ, ἀκούμε πυροβολισμοὺς, χειροβομβίδες καί μερικές ριπὲς πολυβόλου. Λίγη ὥρα ἀργότερα φθάνει ὁ Ἀμπελιάν. Μᾶς λέει ὅτι ἔφερε τὸν τραυματισμένο Μαυροειδῆ κι' ὅτι τὸν ἔφερε λίγο παρα κάτω. Κατεβαίνουν τρεῖς καί τὸν φέρουν. Εἶνε ἀγνώριστος, με δεκατρία τραύματα σ' ὅλο του τὸ κορμί. Οἱ πυροβολισμοί, πού ἀκούσαμε πρὶν λίγο, ἦταν ἀπὸ μιά συμπλοκὴ τοῦ Ἀμπελιάν καί τοῦ Μαυροειδῆ, με μερικοὺς Ἱταλοὺς, πού ἔτυχαν τυχαίᾳ στὸ δρόμο τους. Ὁ Ἑλληνας ἀ.π.πολοχαγός, παρ' ὅλα τὰ τραυμάτα του, τοὺς ἔρριξε στὸ ψαχνὸ κι' οἱ Ἱτατοὶ τόβαλαν στὰ πόδια.

Μόλις ὅμως, ἔφτασαν στὸ χωριὸ Μαραθόκαμπος, εἰδοποίησαν ἀμέσως τοὺς Γερμανοὺς. Οἱ τελευταῖοι, ἐβγαλάν περιπόλους καί μᾶς ἀναζητοῦν.

»Κατὰ τὶς ἔξη τὸ ἀπόγευμα ἀκούμε μακριὰ καινούργιους πυροβολισμοὺς. Νομίζουμε ὅτι εἶνε ἡ ομάδα τοῦ Σιαπκαρά, πού πιάστηκε σὲ μάχη. Τὴν ἴδια στιγμή, καταλαβαίνουμε πὼς μᾶς ἔχουν κυκλώσει. Ἀκριβῶς στίς ὀχτώμιση ὁ ἐχθρὸς ἀρχίζει νὰ ρίχνῃ φωτοβόλιδες ἀπὸ τοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ὅπου ἔχει ἐγκαταστήσει φυλάκια. Οἱ Γερμανοὶ αἰχμάλωτοι περιμένουν με ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐσφηνικά, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θάλασσας, ἐξεπρόβαλλε τὸ ΜΛ, πού ἔρχεται νὰ μᾶς πρσολῇ. Οἱ Γερμανοὶ τὸ ἀφήνουν νὰ πλησιάσῃ ἀρκετὰ κι' ὕστερα πολυβολοῦν ἐναντίον του. Τὸ ἐπιδρομικὸ ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ, με τὴν ἀπόφασι νᾶρθῃ στὴν προεχθεῖ εἰδοποίησή μας καί στὸ σημεῖο, πού θὰ τοῦ ὑποδείξουμε. Πὼς ὅμως, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε πιά ἀσύρματο; Ὡστόσο σκεφτόμαστε ν' ἀποφύγουμε τὴν κύκλωσι. Τὰ καταφέρνουμε με τὴ βοήθεια

τοῦ Θεοῦ. Προχωροῦμε ἔρποντας, ἀφοῦ προηγουμένως πετάξαμε ἀπὸ πάνω μας τὰ βαρεῖα πυρομαχικά. Σιγὰ-σιγὰ χανόμεσαστε μέσα στὸ σκοτάδι...

»26)5)44: Εἴμαστε κρυμμένοι μέσα σὲ κάτι θάμνους πουρναριῶν. Οἱ αἰχμάλωτοι εἶνε πάντα μαζί μας καί τοὺς προσέχει ὁ Σίμος Γράτσιας. Παραπονιέται γι' αὐτό, γιατί με τὴ συνεχὴ φύλαξί τους δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ μαζί οὔτε μέρα οὔτε νύχτα. Ἐτοιμαζόμαστε σὲ λίγο ν' ἀναχωρήσουμε, ἀλλὰ ὁ Χαροκόπος ἐπιμένει νὰ πᾶμε νὰ πάρουμε τὰ πυρομαχικά, πού ἀφήσαμε. Τοῦ λέμε, ὅτι, ὅπως ἀκούσαμε, οἱ Γερμανοὶ τὰ ἔχουν καταστρέψει. Ἐκεῖνος ἐπιμένει, μὰ στὸ τέλος ἀναγκάζεται νὰ ὑποκύψῃ καί ξαναπαίρνουμε τὸ δρόμο. Τὸ πὼς περάσαμε δίχως ζημιά αὐτὴ τὴ νύχτα ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει. Ἡ ἐπομένη, 21η Μαΐου, μᾶς βρῖσκει ἀκόμη σὲ πορεία. Περνοῦμε ποτάμια καί λαγκοκαδίες. Προσφέρουμε στὸ Μαυροειδῆ τοὺς ἀτομικοὺς μας ἐπιδέσμοις καί ὁ Γράτσιας τὸν βοηθεῖ ν' ἀλλάξῃ τὰ τραυμάτα του. Ὁ δυστυχὴς ἀνθυπολοχαγὸς βρῖσκεται στὴ χειρότερη ἀπ' ὅλους μας θέσι. Δὲν φτάνει, πού εἶνε τραυματισμένος, ἀλλὰ φοβάται μήπως ὑποκρεωθῇ νὰ παραδοθῇ. Γιατί τότε θὰ συλλαβόταν καί τὴν οικογένειά του, πού εἶνε ἐγκατεστημένη στὸ Βαθὺ τῆς Σάμου. Θέλει νὰ τοὺς στείλῃ ἕνα χρηματικὸ ποσό, πού ἔχει μαζί του. Ἀλλάζει ὅμως, γνώμη γιὰ νὰ μὴ τὰ μάθουν ἔξω καί τὸ μεταδιδάσκει στοὺς Γερμανοὺς. Ὡστόσο ἀποφασίζομε νὰ μείνουμε σὲ μίαν ἀκάλυπτη κορυφὴ μέσα στ' ἀγκάθια. Κουρασμένοι καθὼς εἴμαστε, μᾶς παίρνει ὁ ὕπνος. Ὅταν ξυπνοῦμε, κατὰ τὴν τεσσερισήμιση τὸ ἀπόγευμα, βλέπουμε ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι τὸχουν σκάσει! Εὐτυχῶς, πού δὲν πῆραν κανένα Τόμοσιν νὰ μᾶς ξεπαστρεύουν. Μετὰ ὅμως, ἀπὸ τὴ δραπέτευσί τους, ἀναγκάζομαστε νὰ φύγουμε ἀμέσως, γιατί φοβόμαστε μήπως πᾶνε νὰ εἰδοποιήσουν τὴ φρουρὰ τοῦ Μαραθόκαμπου. Τραβοῦμε τώρα πρὸς τὸ χωριὸ Ἀρβανίτες, μὰ νυχτωθήκαμε στὴν κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ. Ὁ καθένας μας θάβει τὰ περτὰ βάρη...

»28)5)44: Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν περνούμε κρυμμένοι μέσα σ' ἕνα χωράκι με ψηλὰ στάχυα. Πεινοῦμε ἀφάνταστα! Κατὰ τὶς ἐντεκα, βλέπουμε μιά ομάδα Ἱταλῶν, πού περνᾷ μακριὰ. Πυροβολοῦν καί ρίχνουν χειροβομβίδες γιὰ νὰ μᾶς ἐκφοβίσουν. Συγχρόνως, οἱ Γερμανοὶ καίνε τὰ δάση γιὰ νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν. Μὰ δὲν μᾶς βρίσκουν. Τοὺς στράδωσε ὁ Θεός. Ἐτσι μὲ λίγη βραδυαίει, παίρνουμε πάλι δρόμο. Κατὰ τὰ ἐξημερώματα τῆς 29ης Μαΐου, φτάνουμε στὸ χωριὸ Σπαθαράιοι καί πᾶμε στὸ σπιτάκι τοῦ προέδρου. Ἐχε ἀναμμένο τὸ τζάκι καί μᾶς προσφέρει κρασί καί ἑλῆς. Νοιώσαμε τὴ γλυκερία θαλπωρῇ. Ὅλα εἶνε ὥραία κι' ἀπλὰ ἐκεῖ μέσα. Κατὰ τὶς πέντε τὸ πρωί, πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε μέσα στὸ δάσος. Σήμερα μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι φάγαμε. Ἐνας χωρικός μᾶς ἔδωσε παξιμάδια, τυρί καί λίγο καπνὸ. Δεκατέσσερις καπνιστὰ ἀπὸ δύο ρουφεῖς! Περνοῦμε τὴν ἡμέρα μας ἐκεῖ καί τὸ βράδυ, δρόμο γιὰ ἄλλο λιμερί...

»30)5)44: Ὁ Ζήσιμος ψάχνει νὰ βρῇ τρόπο νὰ φύγουμε. Τὸ ἀπόγευμα ἐπιστρέφει μαζί με τὸ Σταμάτη Χίο, πού ἔχασε τὴν ομάδα του καί γυροῦσε ὀλομοναχὸς στὰ βουνά. Ἀπ' αὐτὸν μαθαίνουμε τὴν περιπέτεια τῆς ομάδος Σιαπκαρά. Τοὺς περικύκλωσαν οἱ Γερμανοὶ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ πιαστοῦν αἰχμάλωτοι, σκόρπισαν ἐδῶ καί κει. Πολλοὶ φέρεσαν πολιτικά. Ὁ λοχαγὸς Σιαπκαράς ἔπεσε κι' ἔσπασε τὸ χέρι του. Πάνω στὴ πυγμή, ὁ Χίος ἀπομακρύνθηκε κι' ἔχασε τοὺς συντρόφους του, δίχως νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς ξαναβρῇ. Ἀπὸ τὶς 31 Μαΐου ὡς τὶς 1) Ἰουνίου, δὲν κάνουμε τίποτ' ἄλλο, παρὰ ν' ἀλλάζουμε θέσι κάθε νύχτα καί νὰ σκεφτόμαστε πὼς θὰ τὰ καταφέρουμε νὰ γλυτώσουμε. Κι' ἡ πείνα, ἡ φοβερὴ πείνα, μᾶς θερίζει!...

(Ἡ συνέχεια ἐπισθεν)

“Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

» 12)6)44: Σήμερα έφτασε ο ανθυπο-
λοχαγός Θάνος, ντυμένος σαν βουκόλος. Εί-
χε καλή κι' αυτός, ώσπου έμαθε ότι βρι-
σκόμαστε ακόμη πάνω στο νησί. “Ετσι κα-
τώρωσε να μας ανακαλύψει. “Υστερα από
πολλές προσπάθειες, ο Ζήσιμος μπόρεσε
ναρήσ' έπαση με την “Αγγλική κατασκο-
πεία, που μένει μόνιμα στη Σάμο. “Η βά-
σις μας τους ζητούσε πληροφορίες για την
τύχη μας. Κατόπιν συνεννοήσεως, αποφασί-
ζεται η αναχώρησή μας από το σημείο, που
θα μας υποδείξουν. “Από το ίδιο πρόσωπο
μαθαίνουμε, ότι οι Σύμμαχοι άνοιξαν δεύ-
τερο μέτωπο στη Γαλλία. Μας ήρθαν όλες
οι χαρές μαζί κι' έτσι ξεχνούμε για λίγο
την πείνα μας. Την άλλη μέρα στις δεκα-
τρείς, μας έρχεται μήνυμα ότι θα φύγουμε
στις 16 του μηνός, από το Κακό Ρέμα...

Την ώριμένη μέρα και ώρα, οι κομάντος
του “Ιερού Λόχου ετοιμασθήκαν να ξεκινή-
σουν. Την ίδια στιγμή, ήρθε ένας βουκόλος
και τους έφερε ένα γαλάσι ρετσίνα. Οι “Ελ-
ληνες επιδρομείς άρχισαν να πίνουν, θέλον-
τας μ' αυτό να ξεχάσουν την πείνα τους.
“Αλλά το κρασί έφερε αντίθετο αποτέλεσμα.
Νηστικοί καθώς ήταν, τους έκοψε τα γόνα-
τα και τους ζάλισε. Παρ' όλα αυτά ξεκίνη-
σαν με χίλιες δυο δυσκολίες. Στο δρόμο, ο
Σίμος Γράτσιος, φορτωμένος το γαλασμένο
ασύρματο, ξανάπεσε πάλι σε μια χαράδρα.
Τον ανέβασαν πάνω ο Κουτουρούδης και ο
Βισκαδουράκης, σε κακά χάλια. “Ήταν χτυ-
πημένος παντού. Τέλος έφτασαν στο Κα-
κό Ρέμα, μια κάβητη κι' άγρια χαράδρα,
ανάμεσα σε δύο πανύψηλα βουνά. Κρούτη-
καν μέσα στα βράχια, περιμένοντας να νυ-
χτώσει. “Αργά το βράδυ, πλησίασαν στην
παραλία και στην ώριμένη ώρα, άρχισαν
τα σήματα, χωρίς όμως, να παίρνουν καμ-
μιά απάντηση. “Ακριβώς τα μεσάνυχτα, φά-
νηκε να πλησιάζει προς την ακτή, ένα σκά-
φος. Οι “Ελληνες μόνο, που δεν ξεφώνισαν
από τη χαρά τους! Γρήγορα όμως, ο έν-
θουσιασμός τους μεταβλήθηκε σε τρόμο,
γιατί το σκάφος δεν έδινε κανένα σημείο
αναγνωρίσεως. Είχαν πέσει λοιπόν, σε πα-
γίδα!...

“Ωστόσο ο μπάμπας-Ζήσιμος, πλησίασε
αδούρβα στην ακτή και ρώτησε ποιοι είναι.
“Ακούσαμε μια ελληνική φωνή:

— “Εδώ ο Μιλτιάδης Μαυροειδής! “Ε-
σείς ποιοι είσαστε;

Την ίδια στιγμή, ο ανθυπολοχαγός Κώ-
στας Μαυροειδής, παρ' όλα τα τραύματά
του, άπλωσε τα χέρια του και φώναξε:

— “Ξαδέλφε!...

“Ήταν μια από τις πιο συγκινητικές στι-
γμές των “Ελλήνων επιδρομέων! Τα δύο ξα-
δέλφια, ανάγκασθηκαν και φιλήθηκαν.
“Υστερα άρχισε η επίβιβασις στο Μ. Τά-
βάσανα των κομάντος έπαιρναν τέλος. Στις
τέσσερις είχαν φτάσει στα τουρκικά νερά.
Κι' όταν άρχα το άπνευμα πλησίασαν στη
βάσι τους, στον όρμο Ντερενέ, τα πάντα
ήσαν σημασιολόγια. Οι συνάδελφοί τους
ήρθαν στ' άνοιχτά με βάρκες και καίκια,
για να τους προσηγάμεν και για να
τους δείξουν άλλη μια φορά, τη συναδε-
λφική τους αγάπη.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

“Απαντήσεις επιστολών

Χ α ο. Δ. Τ. Ζ. Ι. Β. Ι. Ζ. Δ. ν. Κερατέας:
“Ομοίολογ ότι είμαστε άπολυτοι εν τά-
ξει. άναπτει μου. Σας πιστεύω και θα κά-
νω την επανόρθωσι στην πρώτη ευκαιρία. Γ.
Π λ α κ α ν τ ο ε. α. Θεολόγος: “Ισως να
θέλετε να σπάσετε... πλάκα μαζί μου κ. Πλα-
κάντορα! Και πρώτα απ' όλα γιατί προσπα-
θήσατε ν' αλλάξετε νομικά παρακλήσεις; Νο-
μίζω πως δεν είσαστε... άοιστερόνιοι! “Εκτός
άν το πάτατε αυτό κατά το διάστημα της θη-
τείας σας (1941—1944) στη Γκεστάπο της
δόου Τοιμισκή! Ν τ α κ δ τ α. Κ. Ν. 384:
Θα έξετάσω για τα ποσώματα που μου νομά-
φετε και θα επανέλθω πολύ σύντομα. Για το έν
διαφέρον εύχασιστώ. “Α θ. Γ σ ο υ ν κ α δ
ν α ν. “Ενταύθα: Τα σπινέτια σας έξαιρετικά
Θα τα μετανοιούστω γιατί έτσι ένει πόνυ-
ματι ή υπόθεσις. Ν ι κ δ λ α ο ν. Π α ο
ο ν. “Ενταύθα: Σύμφωνοι. Π α π α ο ο υ
ν α. Θεολόγος: Γαμήσια σαν τα δικά σας
με νευρίζουν ναρκά και συγκίνησι. Πρεμιένω να
μω σπείτετε ότι θέλετε και θα προσπαθήσω

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

“Ο αϊφνίδιος θάνατος του Χάρη
Σταματίου, που ελγνώσθη απ' όλους
με βαθεία και ελκρινή λύπη άπεστέ-
ρησε το “Θησαυρό” από το αρχαιότε-
ρο και το πιο έπιτελο μέλος του δη-
μοσιογραφικού έπιτελείου του.

“Ο “Θησαυρός” πενθεί βαρύτατα
για τη σκληρή και άπροσδόκητη αυτή
άλλοις.

“Ο Χάρης Σταματίου, εύγενής και
έξαιρετικός πνευματικός άνθρωπος,
δεν ήταν μόνο έκλεκτος λογοτέχνης, σφ-
φός λόγιος και διαπρεπής δημοσιογρά-
φος, αλλά ήταν και υπόδειγμα άκατα-
πόνητης εργατικότητας και άφοσιωμένου μέ-
χρη αὐτοθυσίας στο έπάγγελμα του,
αὐθρόνως των γραμμάτων.

Καταγόταν από τη Ναύπακτο και
νεώτατος άκόμη έγραψε πολλά ποιήμα-
τα και διηγήματα, που τα έδημοσίευε
με το ψευδώνυμο Χάρης “Επαχτίτης.

Τη δημοσιογραφική σταδιοδρομία
του άρχισε από την “Ακρόπολι” του
Γαβριηλίου, κατόπιν δε εργάστηκε έ-
πί σαραντά ολόκληρα χρόνια σε διά-
φορες αθηναϊκές εφημερίδες και περι-
οδικά. “Η λογοτεχνική εργασία του
σκορπισμένη στον καθημερινό και έβδο-
μαδιαίο τύπο περιλαμβάνει, εκτός από
τα ποιήματα και τα διηγήματά του,
πολλά μυθιστορήματα και παντός εί-
δους φιλολογικές και ιστορικές έπι-
φυλλίδες.

“Αδελφός του διακεκριμένου δημοσι-
ογράφου και λογίου Σταματί Σταμα-
τίου (Στάμ. Στάμ.), ο Χάρης Στα-
ματίου ήταν πρσος, μετρίοφρων, μελι-
χίος, άβρότατος στους τρόπους του,
έξαιρετικά εύσισθητος.

“Η ζωή του ήταν άπλη, άσκητική,
ζωή μελετητού, που όταν λυτρώνεται ά-
πό το μόχθο της καθημερινής δουλει-
ας, άποσύρεται στο σιωπηλό σπουδα-
στήριό του για να χαρή τη συντροφιά
των βιβλίων του.

Μανιώδης βιβλιόφιλος είχε συγκεν-
τρώσει υπομονετικά με μακροχρόνιες έ-
ρευνες δυσσεύρετες και σπάνιες έκδό-
σεις και είχε σχηματίσει μια από τις
μεγαλύτερες ιδιωτικές βιβλιοθήκες, πε-
ρίφημη στον κόσμο των γραμμάτων.

Τον τελευταίο καιρό οι συνάδελφοί
του έχαιρουν που τον έβλεπαν να σπά-
ζει άποφασιστικά τα δεσμά της άνω-
μίας και γεμάτος ζωτικότητα να γρά-
φει και να δημοσιεύει με τ' όνομά του
ένα καινούργιο ιστορικό μυθιστορήμα
του, καταστρώνοντας με ζηλευτή πνευ-
ματική εύφορία ένα σωρό σχέδια και
για μερικά άλλα.

“Η Μοίρα όμως, με το άδυσώπητο
πλήγμα της σταμάτησε άπτοματο το
άκουραστο μολύβι του Χάρη Σταμα-
τίου και μαζί μ' αυτό και την καρδιά
ένος έκλεκτου πνευματικού ανθρώπου.

“Ο “Θησαυρός” και οι συνάδελφοί
του με βαθεία λύπη πενθούν τον ξα-
φνικό θάνατό του.

να σας φανώ νοήσιμος. Σας άπαντώ ταυδρο-
μικώς και σας στέλνω φωτογραφία της Α. Κα-
σανιάννη. Ευχαριστώ για την πρόσκλησι. Χαι-
ρετισμούς στην οικογένειά σας. Α. Α. Γ.
“Αγγλίων: Γνωρίζω πολλά, πάρα πολλά μά-
στα για το ποσώμα αυτό, που μου νομάφετε.
Δυστυχώς, όμως, δεν ένε δυνατό ν' άναφο-
θούν από τη στήλη αυτή. Να μου στείλετε τη
διεύθυνσή σας και θα σας νομάσω ταυδρομι-
κώς. “Ετσι θ' άπαλλάγνιτε μια για πάντα.
Για την άνάπη σας εύχασιστώ. Ν ι κ. Δ.
Δ α ο α ν. Πανκράτι: Να μου στείλετε όλο
το ιστορικό σας, με όνοματά. ήμερομηνίες, δι-
ευθύνσεις κλπ. Θα νομάω πολύ. Ζ ι σ π α ι ν.
Κηφισιά: Εύχασιστώ. “Η υπόδειξις σας ένε
σπουδαία. Μω κάνετε μια μεγάλη έκδούλεσι.
(Α. Β. Γ.) Χ. Ψ. Ω. 133): Μια που είνατε την
καλωσύνη να μου νομάφετε γιατί δεν μου στεί-
λατε και το πραγματικό ιστορικό της υπόθε-
σεως; Να έλπίζω ότι θα με βοηθήσετε! Μ. Ν.
Δ.: “Ενετε δίκιο. Πάντως αυτά άναφέρουν οι
έπίσημοι άφελλοι. μ' ένε φυσικό να συ-
βαίνουν και λάθη. Πολύ νοήσορα θα νομάω
για τον “Προμηθέα” κι' έτσι ή αλήθεια θ'
άποκαταστή πληρως. Σας εύχασιστώ όλες
φορές για τις υπόδειξεις και μένω φίλος σας.
Χ α ο. Τ ρ ι β ε δ ο ο υ ο ν. Χρήστον Μαρ-
κοκόστα. Χο. Σισιλιάδων και “Αντώνιον Γα-
ρουφαλών: Οι “Κατάσκοποι” θα συνεχιστούν
γι' αρκετό διάστημα ακόμη. Ευχαριστώ για
το ένδιαφέρον. Δ ε ρ ω σ η ν. Ρ ι ν α ο ρ
δ ο ν. Σ. Μ. Υ. Σ. Τ. Γ. 928: Φωτογραφία
της Α. Καραγιάννη σας έστειλα. Για τα θεο-
μα σας αισθώματα εύχασιστώ. Γ ε ω ο ν ι
ο ν. Ν. Πετροπούλου: “Ενετε δικό σας
συμμερόν. Γ ι ω ο γ ο ν. Β ε λ ο υ δ η ν.
“Ενετε: Περάστε από τα νομάφια άνα ένα
μεσημέρι. Δευτέρα—Τετάρτη—Σάββατο. Θα
σας πω ένδιαφέροντα ποσώματα. Ζ α ν
Κ λ ω ν τ. Χανιά—Κοήτης: Σας ένομασε,
άλλά δεν μου άπαντήσατε. Γιατί; Δ η μ ή
τ ο ι ο ν. Ι. Σ ε φ ε ρ ο υ ά δ η ν. “Αλεξάν-
δρεια: Το ιστορικό του άδελφού σας, ένδια-
φέρον. Θα σας στείλω σύντομα νέα, μάλλον
εύχασιστα. Λίγη υπομονή. Σ υ ν α δ ε λ
φ ο υ ς τ ο υ ή λ ε κ τ ο ρ ο υ η ν α ν ι κ ο υ
Κ. Μυτιλήνη: Κάποιος από σας άναπτει
μου, να μου στείλη τη διεύθυνσή του για να
σας άπαντήσω με έπιστολή. “Ενετε και σεις
δίκιο, όσο κι' ένώ. “Ο άφελλος του Κ. στην
Β. Μ. Σ. ένει πολλά σφάλματα. Μπαρά να
σας στείλω, αν θέλετε, ένα έπίσημο έγγραφο.
σε αντίγραφο. “Ετσι θα με δικαιώσετε. Λ ρ
ο ε ν τ α ν α. Γαστούνη—“Ηλείας: Θα νομά-
σω σύντομα. Φωτονομάφια σας στέλνω. “Α ν
γ ε λ ο ν. Μ α ο ν α ρ ο υ δ η ν. “Ενετε: “Ε
εύχασιστώ θεοτάτα. Θα επανέλθω. Κ α ν
σ τ α ν τ ι ο ν. Β ο υ λ γ α ο ν. “Α
ν ι ν ο ν. Στυλίδας: Πάντοτε πρεμιένω το ιστο-
ρικό σας και το βιβλίο. Για το άλλο ζήτημα
του 1941, θα ένετε σύντομα πληροφορίες.
Ε υ θ υ μ ο υ. Μ ι σ τ α ο ο ν. Λάσις:
Να μου νομάφετε με λεπτομέρειες το ιστορικό
και να μου το στείλετε. Κ ω ν σ τ. Β ε
ν ι ζ. “Ενετε: Οι “Κατάσκοποι” θα συνε-
χιστούν γι' αρκετό διάστημα ακόμη. “Ε λ π.
Θ ε ο υ α ρ ο υ δ η. Λεμεσός—Κύπρου: Σας
εύχασιστώ για τη βαθεία συγκίνησι, που μου
ναρίσατε. Το νομάμα σας για την δ. Α. Μ. το
κρατώ ακόμη για να λείπει στην “Αγγλία. Μό-
λις έπιστολήν τον Σεπτέμβριο, θα της το πα-
ραδώσω. Μ α ο ι α. Ο ι κ ο ο ν ο μ ο π ο υ
λ ο ν. Καλλιπόλιν: “Ο κ. Π. ζή και βασιλεύει.
εύτυχώς. Ενε πάντοτε καθηνητής της “Αγγλι-
κής και θα νομά αν σας δη. Περάστε ένα με-
σημέρι από τα νομάφια μας Δευτέρα—Τετάρ-
τη—Σάββατο. Για τ' άλλο ζήτημα θα νομά-
σω. Εύχασιστώ. Κ. Μ. Αυστραλία: Σας ά-
παντώ ταυδρομικώς. Πως να σας έκφασω τα
ελκρινή μου αισθώματα: Για τον άδελφό σας
θα νομάω και μιν άνησύνετε. Το ιστορικό του
θα μου το στείλη ο Δ. Ν. από την Κέρκυρα.
Μη με ξενομάτε. Κ ω ν σ τ α ν τ ι ο ν
Τ ζ α ν α κ η ν. “Ηράκλειον—Κοήτης: Θα έ-
ξακοδώσω και θα σας άπαντήσω. Να μενιτε
ήσυχος. Λίγη υπομονή. Ι. Γ. Σ ω τ. Γ. Γ. Γ. Γ.
Κοριαλένιον. Χ. Ν. Σαορνάπουλον. Βασιλει-
ον Πουονάριον. Θεόφιλον Μπέλαν. Νίκον Στανέ-
λον. Α. Μ. Παπαδόπουλον. Σωφία “Αλονάδων.
“Ιωάννην “Αλευράν και Μιχαήλ Πανόπουλον:
Οι “Κατάσκοποι” θα συνεχιστούν γι' άκοκτο
διάστημα ακόμη. “Ι ω ά ν ν η ν. Δ. Μ α λ
λ η ν. “Ενετε: Περάστε από τα νομάφια
μας και φέρε μου τα συμπληρωματικά στοι-
νεία. Γ. Μ α κ α ο ο ν α ν. Πειραιά: Δεν
ένετε δίκιο. “Αλλάστε δεν τον άπεκάλεσα
“προδότη”, αλλά συνεγνώστη των Γερμανών.
Μήπως δεν ήταν: Γ. Π α ν ο υ τ σ ο π ο υ
λ ο ν. και “Ο ρ ε σ τ η ν. Λ ε β ε ν τ η ν.
Α Σ Π 102 Π.Κ.: Δυστυχώς, φίλοι μου, δεν ένε
δυνατόν ν' άυθούθω οι σελίδες των “Κατα-
σκοπών”. Α. Α. Π α ο α κ λ η ν. Κάι-
ρον: Δεν κατάλαβα τίποτε από το νομάμα
σας. Μήπως καταγίνεστε με το σουρεαλισμό;
Γ. Β. Ι.

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

“Εχω τη γνώμη, κύριοι, πως στη Θεσσαλονίκη
ένος μεγάλος έπαινος και δίκαιος άνήκει,
γιατί μ' αυτή την “Εκθεσι, που άνοιξε τις άλλες
και έν' απ' τις καλύτερες κι' από τις πιο μεγάλες,
σπουδαία εξυπρέτησι στον τόπο μας προσφέρει,
διότι απ' την κίνησι κι' από το νταραβέρι.
το κέρδος το “Εθνικό
ένε, χωρίς αντίρρησι, πολύ σημαντικό.

★

Κυττάζοντας την “Εκθεσι αυτή ο κάθε ξένος
κατάπληκτος κι' έμβρόντης θα μείνη ώρισμένως,
άλλά κι' ο ντόπιος βέβαια θα αισθανθή ζαλάδα
και μ' άκρως υπερέφανη θα πη, παιδιά, συνείδησι.
—“Βρε τόσα ώραία πράγματα υπάρχουν στην “Ελ-
(λάδα

κι' εγώ δεν τάχα είδησι;»
Δεν ξέρεσι τί να πρωτοδής και να πρωτοθαυμάσης,
όλα σ' άρέσουν γενικώς και θες να τ' αγοράσης.

★

Να τραγανό και νόστιμο Ζακύνθου μαντολάτο,
που του τραβάς μια δαγκωνιά και πάν οι πίκρες
(κάτω.
Μπροστά στην τόση γλύκα του δεν βγαίνει άλλη
(καμμία,
ο ούρανίσκος τέρεται κι' αλέθουν οι δόντες,
γι' αυτό το κατρίνουν γεμάτοι βουλιμία
δλ' οι... άποτυχόντες,
που, μια κι' οι ψηφοφόροι τους τους έστειλαν στον
(πάτο,
γλυκαίνουν τον πόνο τους τρώγοντας μαντολάτο
που πράγματι άνακούφισε κοσμάκη και κοσμάκη.
(“Αν δεν πιστεύεις, ρώτησε τον... Κώστα Μανια-
(δάκη!)

★

Να και η Πατησιώτικη περίφημη ντομάτα,
πάντα με μπόλικο ψαχνό και μ' έλαχίστους σπό-
(ρους
πούν' ό,τι πρέπει για φαί, σπουδαία για σαλάτα
και ιδεώδης ασφαλώς για... μερικούς τενόρους!

★

“Ω! ναί! η “Εκθεσις αυτή
ή εξακουστή κι' ή ζηλευτή
των τομηνών προσδοκίων ξεπέρασε τα όρια
κι' έξυψωσε, πραγματικώς, τα είδη τα έχωρία.
Κι' έχουμε χρέος ιερό
να πούμε όλοι έν χορώ
με ύφος, φίλοι μου καλοί, δικάως έπημένο:
—“Παπούτσι από τον τόπο μας κι' άς έν' και μω-
(λαμένο!

Μαντήλι Καλαματιανό κι' άς ένε και... κλεμένο!
“Απ' την “Αθήνα δήμαρχο κι' άς ένε και ψηλέας!
“Από το Βόλο άντρακλα κι' άς ένε κι' ό... “Αντρέας!
“Από την Πλάκα κοπελλιά κι' άς ένε και... μαντάμ!
Καλόγρη άπ' την Κερατιά κι' άς ένε... Μαριάμ!
“Απ' το Καμάρι άρχηγό κι' άς ένε μαυρισμένος!
Και... Τρικάτζη άπ' την άγορά κι' άς ένε και πια-
(μένος!

Μάγκες από τον Πειραιά κι' άς ένε λίγο τζόρες!
Κι' από την ύπαιθρο σοσιά για τις κακές τις ώ-
(ρες!)

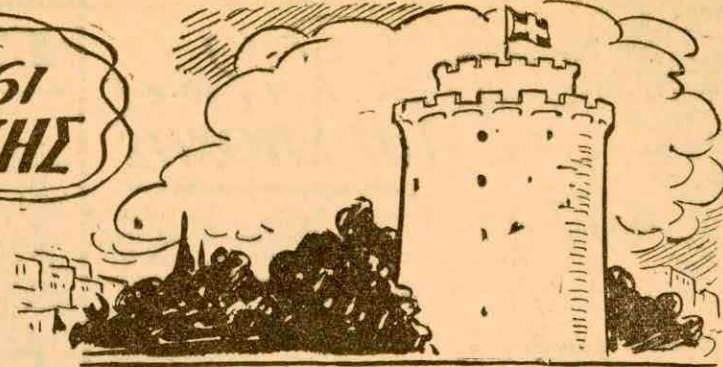
★

“Εμπρός, κοσμάκη! Χόρτασε την “Χιώτικη μαστί-
(χην),
που την πουλάνε πάντοτε “στην Χιόν μας με την πη-
(χυν).
“Όλοι πολύ την έκτιμούν και τη γουστάρουν όλοι
κι' έξαιρεσι άποτελούν οι Τσιριμωκοσβάλοι.
Μόλις τη δη καθένος τους τα μούτρα του γυρίζει
κι' έν' ασφαλώς το δίκιο του βουνό, γιατί έν πρώ-
(τοις

ή εξακουσμένη Χιώτικη, μαστίχα του θυμίζει
ότι σ' αυτές τις έκλογές την... έπαθε σαν Χιώτης!

★

Τέτοια μεγάλη “Εκθεσις δεν έχει ξαναγίνει!
“Ιδού και τα περίφημα καρπούζια άπ' το Λεσσίνι,

του κάθε ύπαλλήλου μας το φρούτο το εύνούμενο
για λόγο σοβαρώτατο κι' εύκόλως έννούμενο:
Καρπούζι ο ύπαλληλος όσάκις αγοράση
έλπιζει ο ταλαίπωρος πως κάπως θα χορτάση.
Και όντως οι έλπίδες του ποτέ δεν βγαίνουν φρού-
(δες,
διότι τρώει το ψαχνό και... ύστερα τις φλούδες!

★

Είνε σπουδαία “Εκθεσις, χωρίς άμφιβολία,
πλήν όμως στα έκθέματα
—στ' αλήθεια κι' όχι ψέμματα—
μπορούσε μεγαλύτερη να έχη ποικιλία,
αν τόσα είδη “Ελληνικά
σπουδαία και σημαντικά
δεν είχε παραλείψει,
πράγμα που παρητήρησα με πίκρα και με θλίψη.

★

Χωρίς καθόλου να ντραπώ
στους άρμόδιους θα το πω
με κάποια παρηρησία
πως έπρεπε ή “Εκθεσις να ένε πιο πλουσία,
να συμμετείχαν δηλαδή, κι' άλλοι πολλοί έκθέται,
για να μη λείπη τίποτα, μα τίποτα, που λέτε.

★

“Ο “Αθηναίος, φέρ' είπείν, μπορούσε έν άνέσει
την... Ούλεν σε ολόκληρο τον κόσμο να έκθέσει,
αν και αυτή στα κουτούρο
θα τόπαιρνε ή σκασμένη,
έφ' όσον ένε πρό καιρού
πολύ... έκτεθειμένη!

Τους ντόπιους τους περιφρονεί και τους άλλοδα-
(πούς,
κάνει ό,τι θέλει διαρκώς κι' άς λέη το Δοβλέτι
και τους δολίους της σκοπούς
ποτέ δεν τους... έκθέτει!

★

“Επίσης παρητήρησα μ' έκπληξι και με λύπη
ότι από την “Εκθεσι κι' ή Μανωλία λείπει,
που ίσως να διατελή γι' αυτό έν έξεγέρσει
και να δηλώνη σοβαρά σ' όλους άνεξαιρέτως:
«—“Εγώ, καθώς θυμώσατε... έκτέθηκα και πέρσο
και ήθελα όπωσδήποτε να έκτεθώ κι' έφέτος!»

★

“Η φετεινή μας “Εκθεσις έλλείψει έχει κι' άλλες,
τις πιο πολλές άσημαντες, μα κι' άρκετές μεγα-
(λες.

Μα δίκαιοι αν θέλουμε λιγάκι να φανούμε,
πρέπει ν' άναγνωρίσουμε και να παραδεχθούμε
πως άλλη τέτοια “Εκθεσις λαμπρή πραγματικώς
ούτε και προπολεμικώς,
παιδιά, δεν είχε γίνει.
Κι' αυτό άποδεικνύεται, θαρρώ, περιφανώς
από τας Πάτρας άφ' ένος
Και άφ' έτέρου, κύριοι, από τη Μυτιλήνη
που μπόρεσαν, να σας χορώ,
—καθώς το ξέρει άλλωστε και ο τυχών ο πρώτος—
τόν... Παπανδρέου τον καφερό
οικτρώς να τον έκθέσουνε και άνεπανορθώτως!...

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκίζα της Εποχής

αυτό σχεδόν άδειο, προς απερι-
γραφτον αγανάκτησιν του «έκ-
κεντρικού» Κώστα, που φώναξε:
— Μωρέ, να σου πετύχη
συγκοινωνία!...

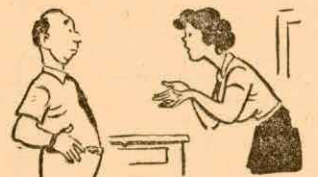
Ευθύμο έννοταντάνε

Πρώτος συζυγική κουβεντού-
λα έν' ουει χειμῶνος:

— Νά κάνης, Περίανδρε, έ-
νο κοστούμι γκρι-μπλέ:

— Προτιμῶ καφέ, 'Αγλαΐα.
— 'Α! Πολύ μπανάλ χρώ-
μα! Νά κάνης γκρι-μπλέ!

— 'Αμπά! Θά κάνω καφέ
που ταιριαζει καί μ' εκείνη τήν
πράσινη γραβάτα που μούφερε
ή νύφη μου από τήν 'Ιταλία.

— Αὐτά εἶνε ἀηδίες, Περί-
ανδρε. Τό κοστούμι σου πρέ-
πει νά εἶνε ὀπωσδήποτε γκρι-
μπλέ.

— Μά γιατί, 'Αγλαΐα;
— Γιατί... χρειάζομαι ἕνα
γκρί μπλέ ταγεράκι!...

Τυχαία φιλική συνάντησις
στή στάσι τοῦ τραίμ. 'Ο ἕνας
σοβιετός καί «ὀπισθοδρομικός»,
'Ο ἄλλος «μειτέρνος», θρασύς,
ἀρριβίστας καί ὀπαδὸς τῶν
προσκαίρων καί παρανόμων
τέρψεων.

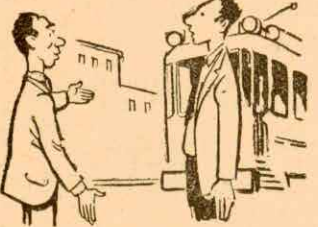
— Γιά ποῦ τόβαλες, Κώστα;
— Γιά ὅπου νάνε. Λέω νά
πάρω τό τραίμ, νά πάω καμμιὰ
βόλτα, νά ξεσκάσω λιγάκι.

'Απάνω στήν ὥρα νά τό τραίμ
τῆς Κυψέλης.

— Θά μπῆς, Κώστα;
— 'Όχι, Γιάννη. 'Εσύ;
— Οὔτε γώ.
— Γιατί;

— Γιατί πάω στήν πλατεία
'Αγάμων. 'Αμ' εἰς γιὰτί δέν τό
παίρνεις;

Πονηρότατον μειδίαμα, κλει-

σιμο τοῦ ματιοῦ καί ψυθιριστή
ἐκμυστήρευσις:

— Γιατί δέν ἔχει κόσμος, δέν
εἶνε γεμάτο!

— Κύριε ἐλέησον! Καί μόνο
στά γεμάτα τοῦα μπαίνεις;

— 'Αμέ;

Καί ὁ «ὀπισθοδρομικός» Γι-
άννης σταυροκοπήθηκε καί βιά-
στηκε νά σκαρφαλώσῃ στό ἐ-
πόμένο τραίμ που, κατά πρω-
τοφανή σύμπτωσι πέρασε κι'

'Η Λέλα, δεσποινίς «εἰς ὥραν
γάμου» καί «διά πολλῶν χαρί-
των κεκοσμημένη» βρίσκεται σέ
ἀπόγνῳσι, λόγω παρατάσεως
τοῦ ἀρραβῶνος τῆς. Μία φίλη
τῆς προσπαθεῖ νά τήν παρη-
γορήσῃ:

— Δέν τό διαλύεις, Λέλα
μου; Γιατί δηλαδή τραινάρει τό
ζήτημα ὁ παλάνθρωπος; 'Αλ-
λά τί νά περιμένῃ κανεῖς ἀπό
ἕνα μπεκρούλιακα! Τούλάχι-
στον ἂν μπορούσες νά τοῦ κό-
ψης τό ποτό!

— Νά τοῦ τό κόψω; Μιά
κουδέντα εἰν' αὐτή!...

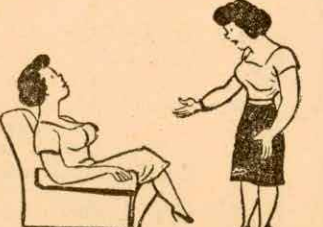
— Γιατί;

— Γιατί μόνον ὅταν εἶνε με-
θυσμένος... θέλει νά παντρευτοῦ-
με! Μόλις ξεμεθύσῃ ὅμως, ἄλ-
λάζει κουδέντα!

— Καί γιατί τότε δέν τόν
κουκουλώνεις μιά ὥρα που θάχῃ
γίνει τύφλα;

— Γιατί συνηθίζει νά μπε-
κρουλιάζῃ τὰ βράδια. Καί ποῦ
νά βρῶ τέτοια ὥρα ἐκκλησία ἀ-
νοιχτή!...

Θέτομε τήν περίπτωσι τῆς
Λέλας ὑπ' ὀνι τῆς... 'Αρχιεπι-
σκοπῆς. Κί' ἐλπίζομε πῶς θά
ληφθῇ κάποια πρόνοια καί γιά

τῆς ἀναξιοπαθοῦσας τύπου Λέ-
λας. Μία... «διανυκτερεύουσα»
ἐκκλησία εἶνε ὅτι χρειάζεται!...

'Αφηρημένος καί ἀπασχολη-
μένος κι' ἐκνευρισμένος κι' ἐ-
νοχλημένος, καί ποικεφαλισ-
μένος καί ἰδρωμένος, ὁ κ. ὑ-
πουργός εἶνε στό γραφεῖο του.
Χτυπᾷ τό τηλέφωνο του γιά
χιλιοστή φορά.

— 'Ο κ. ὑπουργός;
— Δέν εἰν' ἐδῶ!
— Πότε θά εἶνε;

— Δέν ξέρω, κύριε! Αὐτή τῇ
στιγμῇ ἐγώ πνίγομαι στή δου-
λειά! 'Εχω τέσσερες συσκέ-
ψεις, ἔχω ὑπουργικό συμβού-
λιο, ἔχω νά υπογράψω μιά
στιβία ἐγγράφα! 'Ξέρω ἐγώ,
χοιστιανέ μου, πότε θά εἶμαι
ἐδῶ; 'Αφοῦ δέν τό ξέρω ἐγώ,
πῶς θά τό μάθης ἐσύ!...

— Σεῖς εἶσθε κ. ὑπουργέ;
— 'Εγώ εἰμαι, ναι! 'Αλλά
δέν εἶμαι ἐδῶ κι' οὔτε ξέρω
πού εἰμαι!

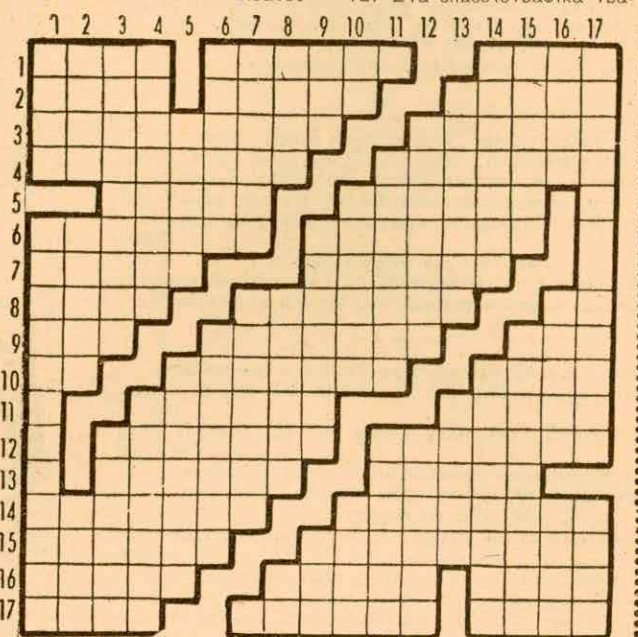
Καί κλε νει καί διατάσσει:
— Κόψε τό σύρμα, παρα-
καλῶ!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 347

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Μεταφορικό μέσο. — Εὐνα-
ριστούμαι. — 'Ανούσα.
- 2) 'Αναφορική ἀντωνυμία
(οὐδ.). — 'Επίτασις τοῦ ἀνέμου
κατά τήν καταινίδα. — Ψυνο-
παῖδι.
- 3) 'Όνομα καλονήσου. — Δο-
γεῖο ὕδατος.
- 4) 'Εκασφαλίζει ἰσότητά πολι-
τικῶν δικαιωμάτων. — Κράτος.
- 8) Γαλακτώδες ὑγρό. — Χοή-
σιμο στοῦς εὐλουνοῦς. — 21.
- 9) Προσωπική ἀντωνυμία
(πληθ.). — 'Ακοογισιά. — Θά-
λασσα (ἀν.).
- 10) Προσέπει. — 'Αθῶουδο.
— Μακρυνὸς πρόγονός μας.
- 11) 'Ανισόροπος. — 'Εμφανί-
ζεται στό πρόσωπο καί τό ἀσχη-
μαίει.
- 12) Στά δημοσιογραφικά γρα-

τῆς 'Αμερικῆς.

- 5) Προσφιλὲς πρόσωπο. — Κά-
νω μεγάλο θόρυβο (καθ.).
- 6) Λίγες ἑκατοντάδες (δην.).
— 'Ελαβε μέρος στή δίκη τοῦ
Χοιστοῦ.
- 7) Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. —
Καλός.
- 8) Γένιοιτο. — Παλληκαὸς
πού νοσημιποιεῖται γιά σωματο-
φύλακας. — Γαλλικὸ μέτοο ἐπι-
ρανεῖας.
- 9) Διαγεώσεις οἰκονομικῆς συ-
νεργασίας. — Μιά ἀπὸ τίς δύο
ισοδὲς τοῖς πολεῖς τῶν ἀσυνίτων 'Α-
θηναίων. — Τοπικὸ ἐπίσημο.
- 10) 'Υποθετικὸν (ἀν.). —
Χρησιμοποιεῖται στήν ἀνγειοπλα-
στική. — Τίτλος στήν Τουρκία.
- 11) Τέτοιες εἶνε οἱ ἡμίνοι.
— Νοστιμίζει.
- 12) 'Ανεπιτήδεα. — Τρομερὴ
ἀσώφεια.
- 13) 'Ανθρώπινο σῶκος (δην.).
— Πόλις τῆς Κιλικίας.
- 14) 'Όσοφῃ (τουρκ.). — 'Ανα-
κατωμένα.
- 15) Συννίζω. — 'Ατίθασος.
- 16) Κάνω κάτι ἴσιο. — Βαμ-
δακερὸ ὕψος με κλαδιά καί ἄν-
θη. — Δέν ἐνδυν σύντομο.
- 17) Ζητῶ. — Σκάβει. — Χοο-
νικὸ δισάπνημα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) 'Υφασμα μεγάλου μήκους
— Διακοσμητικὸ φυτὸ πιδ νω-
στό ὡς τὴν ἐνδοξασ.
- 2) 'Όλος. — 'Ιστορικὴ πόλις
τῆς Β. Α. Γαλλίας (μεταφορ-
αμένο). — Χάλκινο δοχεῖο (τουρκ.).
- 3) Φιλόσοφος τῆς ἀσυνίτητος
ἀπὸ τὴν Κολοφῶνα. — Βιβλικὸ
βουνό.
- 4) Περισκόν. — 'Ανυψώνω.
- 5) Παίζεται στό θέατρο. —
'Εφευτελίζω.
- 6) Γαλίνος. — Προσφάνω
(δην.).
- 7) 'Ενοῦν δύο, τόνους. — Θά
κάνῃ σέ λίγο τὴν ἐμφάνισί του
στά φτωχάπια.

φεῖα δένεται πολλὰ νεοδρόσφα.

- 13) 'Αναπόφευκτος. — 'Ο σι-
νος τῆς Θεῖας Μεταλήψεως
(δην.).
- 14) Διευκολύνει τοὺς ξένους.
— 'Αγοστική ἐνοασία.
- 15) Κατὰ τοῖπον αὐθάδη. —
Οἱ ἀνελάδες αὐτὲς ὀδονοῦνται
σὲ σφανεῖα.
- 16) Διπλωματικὴ διακοίνωσις.
— 'Οδνεῖ στή φυλακή. — Ποο-
δίδω ζωοτότητα.
- 17) Μαστούριο πού δοκίμασε ὁ
Χριστός. — 'Ηγεμονικός οἶκος
τῆς Βουλγαρίας.

ΣΙΜΟΣ Κ. ΜΟΡΦΙΔΗΣ
'Η Λυσις τοῦ 346ου
σὲ σελ. 62

Τὸ κἀπνισμα καί τὸ
σηκῆσι

Εἰσαπτε καπνιστής: 'Αν σὰς
συμβῇ νά αἰσθανθῇς κάποτε μιά
μόνιμη ἀποστορῆ γιά τὸν καπνὸ
(δέν πρέκειται γιά τίς παροδι-
κὲς ἀποστορῆς πού παρατηροῦν-
ται ἔπειτα ἀπὸ μιά προσωλὴν
γρίπης π.ν. ἢ ὅταν ἐνομε πρσε-
τό κλπ.) μὴ τοῖδετε τὰ νεῖρια
σας ἀπὸ ἐνταρίστησι με τὴν ἰδέα
ὅτι ἀπαλλαγῆκατε ἀπὸ μιά κακὴ
συνήθεια ἀλλὰ πνιγνίτε νά συμ-
βουλευθῇτε τὸ νιατό σας Αὐτὸ
τοῦλάχιστον πνισιτᾶ ὁ δόκτωρ
Λειμπόβιτς. πού παρατήρησε ὅτι
ὅλοι σνεδὸν οἱ ἀσθενεῖς του, πού
ἐπασσαν ἀπὸ παθήσεις τοῦ ἡπα-
τος αἰσθάνονταν κατὰ τὸ προ-
κατακτικὸ στάδιο τῆς ἀσθενείας
ἐντονη ἀποστορῆ πρὸς τὸ τσι-
νάσο 'Αὐτὴ ἡ ἀποστορῆ πασα-
τηρεῖ ὁ δόκτωρ Λειμπόβιτς ἀπο-
τελεῖ μιά προφίλοποιήσι ὅτι κα-
ποια παθόνος ἐπεφρονασία νί-
νεται στό ἡπαρ. 'Η ἐκδῶσις
τῆς ἀλλωστε δέν πρέκειται νά
βραδύνῃ.

ΤΗΝ ἐποχὴ πού ἔσθυνε ἡ δόξα τῶν θερινῶν θεά-
τρων πού βρισκόνταν γύρω ἀπ' τὸν 'Ιλισσό, στήν
'Αθήνα τῆς προτελευταίας δεκαετηρίδας τοῦ περα-
σμένου αἰῶνα, ἀπ' τήν παράστασι ἑνὸς ἀπ' αὐτά, δό-
θηκε ἡ ἀφορμὴ μιάς αἱματηρῆς μονομαχίας (1886) με-
ταξὺ δύο παλαιῶν πολὺ γνωστῶν κοσμικῶν 'Αθηναίων,
τοῦ Καρόλου Ρότσιλδ καί
τοῦ Κωνσταντίνου Βελισσάρ-
ιου.

Πρὶν ἀπ' τὴν ἐξιστόρησι
τῆς μονομαχίας, θεωρῶ σκό-
πιμο νά δώσω μερικὲς ἐξη-
γήσεις γιά τὴν καταγωγή
τῆς οἰκογένειας Ρότσιλδ,
πού κατοικοῦσε στήν 'Α-
θήνα.

Ὅταν ἔφτασε στὸ Ναύ-
πλιο, τὸ 1833, ὁ πρώτος
Βασιλεὺς τῆς 'Ελλάδος 'Ο-
θων με τὴ Βαυαρικὴ ἀντιβασιλεία, μέσα στὴ πολυμελὴ
ἀκολουθία του περιλαμβανόταν καί ὁ Βαυαρὸς ἀρχιτε-
χνίτης Μὰξ Ρότσιλδ, πού ἀπὸ τότε, ἐγκαταστάθηκε κι'
ἐργάστηκε στήν 'Ελλάδα. Ὁ Μὰξ Ρότσιλδ ἀκολούθη-

σε, κατὰ τὴ μεταφορὰ τῆς πρωτεύουσας, τὸ
βασιλεῖα 'Οθωνα στήν 'Αθήνα. Καί χορηγο-
ποιήθηκε στὸ εἶδος του, ὅταν ἐγίνε τὸ χτίσιμο
(1837—1841) τοῦ ἱστορικοῦ 'Οθωνικοῦ 'Α-
νακτόρου στήν πλατεία Συντάγματος.

Ἀπὸ τότε ὁ Ρότσιλδ ἐγίνε 'Αθηναῖος καί ἀ-
πόκτησε οἰκονομία, πού οἱ ἀπόγονοί του ἐ-
ξακολουθοῦν ν' ἀποτελοῦν καί σήμερα μέλη
τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Ὁ γυῖός, λοιπόν, τοῦ Βαυαροῦ ἀρχιτεχνί-
τη, πού λεγόταν Κάρλος, ἦταν γνωστότατος
στήν παλαιότερη προπολεμικὴ κοινωνία τῆς
'Αθήνας, σὰν κοσμικὸς τύπος καί
φίλος τῆς καλλιτεχνικῆς κινήσεως
τῆς πρωτεύουσας.

Γνωστὸς ἐπίσης στοὺς κοσμι-
κοὺς κύκλους τῆς παλαιότερης 'Α-
θήνας ἦταν καί ὁ Κωνσταντίνος
Βελισσάριος, πού μαζὶ του ὁ Κάρ-
λος Ρότσιλδ ἦσαν σὲ σύγκρουσι
στὸ θερινὸ θέατρο «Ὀλύμπια»,
πού ἦταν τότε κοντὰ στὸ Ζάπ-
πειο, γιά λόγους πού θά ἐκθέ-
σουμε παρακάτω.

Τὴν ἐποχὴ τῆς μονομαχίας
(1886) τὸ θέατρο «Ὀλύμπια»
βρισκόταν ἀκόμα στή δόξα του.
'Ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ ὠραιότερα θε-
ρινὰ ἀθηναϊκὰ θεάτρα καί εἶχε κτι-
σθῇ πάνω σὲ σχέδια τοῦ ἀρχιτέ-
κτονα Τσίλλερ, ἀπ' τὸν 'Αθανάσιο
Τσόχα. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ θεάτρου
αὐτοῦ ἐγίναν στὰ 1881 καί ἡ κα-
τεδάφισι του στὰ 1887, ὅταν καί
ἡ θερινὴ θεατρικὴ κίνησι τῶν 'Α-
θηναίων ἀρχισε νά μεταφέρεται γύ-
ρω στήν πλατεία 'Ομονοίας.

Τὸ 1882 ὁ Τσόχος νοίκιασε τὸ θερινὸ αὐτὸ θέατρό
του σ' ἕνα μεγάλο ἰταλικὸ μελοδραματικὸ θέατρο, πού
γιά τὴν πρωταγωνιστριά του ὁ διευθυντὴς τῆς «Νέας
'Εφημερίδος» 'Ιω. Καμπούρογλου ἔγραψε ἀνάμεσα σ'
ἄλλα καί τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: «...Εἰς τὸν θέατρον
λαμβάνει μέρος 'Ανδαλουσία 'Ισπανίς, πρωταγωνιστρία
με μαύρους ὀφθαλμούς, χεῖλη καυτὰ καί κόμην... πέ-
λαγος!»

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1886, ὅμως, ἔφτασε στήν 'Αθήνα
ἡ περίφημη Γαλλίδα χορεύτρια Ζὰν ντ' 'Αράς, πού ἡ
ἐμφάνισις τῆς ξεσήκωσε τὰ μυαλὰ τῆς ἀθηναϊκῆς νεο-
λαίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Οἱ χοροὶ τῆς Ζὰν ντ' 'Αράς, ἦταν, τότε, πρωτοφα-
νεῖς γιά τὴν 'Αθήνα. Κόσμος πολὺς — ἰδίαιτερα τῆς
καλυτέρας τάξεως — ἔτρεχε νά τὴν θαυμάσῃ καί νά
τὴ χειροκροτῇ κάθε βράδυ στὸ θέατρο «Ὀλύμπια». Εἰ-
γὴ δημοιουργηθῇ ἡ ζωρὸτερη κίνησι τῇ θερινῇ ἐκείνῃ
περίοδῳ, ἀλλὰ καί ἡ μεγαλύτερη συγκέντρωσι 'Αθηναί-
ων θαυμαστῶν τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν, ἕνα βράδυ, ὁ Κάρλος Ρότσιλδ
καί ὁ Κωνσταντίνος Βελισσάριος, πού τακώθηκαν στήν
πλατεία τοῦ θεάτρου, τὴν ὥρα πού ὁ κόσμος χειροκρο-
τοῦσε, μετὰ μεγάλο ἐνθουσιασμό, τὴν περίφημη Παρισινὴ
χορεύτρια Ζὰν ντ' 'Αράς.

Ὁ καυγὰς, ὅμως, τῶν δύο φλογερῶν καί ἀντιζήλων
θαυμαστῶν τῆς Γαλλίδος
καλλιτέχνιδας πού σταμάτη-
σε μετὰ τὴν παρέμβασι ἄλλων
γνωρίμων θεατῶν, εἶχε συ-
νέχεια τὴν ἄλλη μέρα.

Γιατὶ μεταξὺ τῶν δύο ἀν-
τιζήλων ἀνταλλάχθηκαν μάρ-
τυρες, μετὰ τὸ σκοπὸ νά λυ-
θῇ ἡ διαφορά τὸ πεδίῳ τῆς
τιμῆς.

Γιά λογαριασμό τοῦ Κά-
ρολου Ρότσιλδ ὠρίσθηκαν
γιά μάρτυρες, ὁ γιατρός

Ναθαναὴλ καί ὁ δικηγόρος Μιχαὴλ Στελλάκης, γιά λο-
γαριασμό δὲ τοῦ Βελισσαρίου, ὁ τότε ἀνθυπολοχαγὸς
πυροβολικοῦ 'Αντωνάρπουλος κι' ἕνας ἄλλος ἀξιωμα-
τικός.

Οἱ τέσσερες μάρτυρες συζήτη-
σαν τὴν ὑπόθεσι καί ἀφοῦ, μά-
ταια, προσπάθησαν νά ἐπιτύχουν
συμβιβαστικὴ λύσι, κατέληξαν
στήν ἀπόφασιν νά γίνῃ ἡ μονομα-
χία, μετὰ τοὺς παρακάτω ὁρους:

α) Τόπος συναντήσεως: Γῆπε-
δο κοντὰ στὸ Νέο Φάληρο.

β) Ὅπλα: Εἰδικὰ ραβδωτὰ πι-
στόλια τοῦ γιαιοῦ Ράλλη.

γ) Πάλη: 'Ανταλλαγὴ δύο βο-
λῶν, ἀπὸ ἀπόστασι 25 βημάτων
χωρὶς τὸ δικαίωμα μετακινήσεως
τῶν ἀντιπάλων.

Τὴν ἄλλη μέρα μετὰ τὴν ὑπο-
γραφή τοῦ πρωτοκόλλου, οἱ δύο
ἀντίπαλοι μετὰ τοὺς μάρτυρές των
καί τοὺς δύο γιατροὺς τῆς μονο-
μαχίας κατευθύνθηκαν με ἀυάξια
στὸ ὠρισμένο γῆπεδο, κοντὰ στὸ
Νέο Φάληρο, ὅπου καί προηγήθη-
καν οἱ σχετικὲς μετὰ τὴν μονομαχία
διατυπώσεις.

'Αρχηγὸς τῆς ἐνοπλῆς συναν-
τήσεως ὠρίστηκε ὁ ἀνθυπολοχα-
γὸς τοῦ πυροβολικοῦ 'Αντωνάρ-
πουλος, πού ἔδωσε καί τὰ σχετι-
κὰ παραγγέλματα.

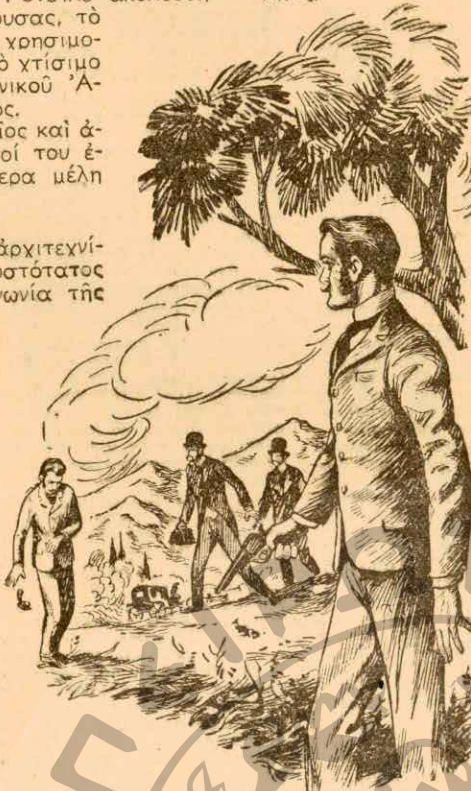
Στὴν πρώτη βολή, καί οἱ δύο
σφαῖρες τῶν ἀντιπάλων ἀτόχη-
σαν.

Κατὰ τὴ δεύτερη βολή, ἡ σφαῖρα τοῦ Ρότσιλδ
ἔβηκε τὸ Βελισσάριο στήν κοιλία...
ἐλαφρά.

Μπήκαν στὴ μέση τότε οἱ μάρτυρες καί οἱ γιατροὶ
κι' ἐπέμειναν νά θεωρηθῇ ὅτι ἡ μονομαχία εἶχε λήξει.
'Υστερα ἐσύνταξαν καί υπογράψαν τὸ πρωτόκολλο ἐκ-
τελέσεως τῆς μονομαχίας αὐτῆς, πού εἶχε προκαλέ-
σει τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ζωρὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἀθη-
ναϊκῆς κοινωνίας.

Στοὺς ἀναγνώστες μας ἴσως νά φανῇ παράξενο ὅτι
στον παλιὸ καιρὸ—καί φυσικὰ δέν πέρασαν καί πολ-
λὰ χρόνια ἀπὸ τότε—μονομαχοῦσαν οἱ ἄνθρωποι γιά
τὸ τίποτα γιά μιά προσβλητικὴ φράσι, γιά ἕνα ἀνριο-
κύτταγμα, γιά μιά ἐλαφρὰ παρεξήγησι. Ὅμως αὐτὸ ἦ-
ταν τὸ πνεῦμα τῆς ρωμαντικῆς ἐκείνης ἐποχῆς πού ἡ
τιμὴ καί ἡ ἀξιοπρέπεια — κατὰ τίς ἀντιλήψεις τοὺς
τότε — ἦταν κατὰ τὸ ἱερὸ πού δέν ἐπιδεχόταν κανέναν
τραυματισμὸ. Ἐστὼ καί τὸν πῶ ἀνῶδυνον, Κάθε ἐποχῇ, ὁ-
πως καταλαβαίνετε, ἔχει τὴ δική τῆς ἠθικὴ καί τὸ δικό
τῆς μετρὸ νά κρίνῃ τίς κοινωνικὰς σχέσεις καί τίς συ-
νέπειες πού ἀπορρέουν ἀπ' αὐτές... Τώρα μὰς φαίνον-
ται ἴσως ἀκατανόητα ὅλα αὐτά, ἀλλὰ τότε ἐπιβαλλόν-
ταν. Θεωροῦνταν πράξεις σεβασμοῦ τῆς τιμῆς καί τῆς
ἀξιοπρεπείας.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὴν δεύτερη βολή, ἡ σφαῖρα τοῦ Ρότσιλδ
ἔβηκε τὸ Βελισσάριο στήν κοιλία...

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ενα πλοίο φάνηκε την άλλη μέρα. Είπε αυτό που φέρνει τον Καίσαρα Βοργία. Ο Ραγκαστέν άνοιξε. Θα κάμη το πλάν για να σώση την αγαπημένη του. Ο Καίσαρ κι' η Λουκρητία συναντώνται. Η Λουκρητία του δείχνει την πόρτα του δωματίου της Βεατρίκης. Πρέπει όμως να ξενωθώ συγχρόως κι' ο Πάπας. Η Λουκρητία δηλητηριάζει το κύπελλο με το οποίο θα πιη κρασί. Το δηλητήριο της το δίνει η Βανόζα. Η Λουκρητία φεύγει κατόπιν. Η Βανόζα περιμένει τον Πάπα. Ο Πάπας μπαίνει στο δωμάτιό του, βλέπει τη μάγισσα και ταρασσεται. Η Βανόζα του λέει ότι διατρέχει τρομερό κίνδυνο...

40^{ον} —Τι θέλεις να πής; ρώτησε ο Πάπας. Δεν καταλαβαίνω τα λόγια σου. Ο δολοφόνος βρισκεται μέσα στον πυργό... Θέλουν, λοιπόν, να με δολοφονήσουν; Ποιός; Πώς το έμαθες αυτό; Ποιό μέσον σκέπτονται να μεταχειρισθούν; Το έγγειρι-διο ή το δηλητήριο; Πές μου τα όλα... Η μάγισσα ήταν ευχαριστημένη. Ο Πάπας βρισκόταν στην κατάσταση εκείνη που επιθυμούσε. Ο τρόμος είχε παραλύσει τη θέλησή του. Ήταν τώρα ένα παι-χνιδάκι στα χέρια της.

—Θέλησα να σε σώσω κι' αυτή τη φορά, είπε, όχι γιατί το αξίζεις, αλλά γιατί θέλω να γλυτώσω από τα χέρια της Λουκρητίας την κόρη του κόμητος 'Αλμα. Μου είχες όρκιστή ότι θα την ελευθερώσεις...

—Θα την σώσω! φώναξε ο Πάπας. Ο όρκος μου είναι ιερός!... Χωρίς έμε-να, θα ήταν χαμένη...

Η μάγισσα έπιασε τον Πάπα από το χέρι και τον ώδηγησε μπροστά στο μικρό ιτουλάκι, όπου βρισκόνταν τα δυο κύπελλα.

—Είνε ανοιχτό! είπε ο Πάπας. Ποιός το άνοιξε;

—Ο άββάς 'Αγγελος.

—Ο άββάς 'Αγγελος;... Θα δηλη-τηριάσει, χωρίς αμφιβολία, το κρασί μου! —Οχι, είπε η μάγισσα. 'Αλλά κύτ-ταξε τα δυο κύπελλα.

Τα χέρια του Βοργία άρχισαν να τρέ-μουν.

—Κάποιος άγγιξε το χρυσό κύπελ-λο! είπε. Είνε ολοφάνερο!... Τα προη-γούμενα ίχνη διακρίνονται καθαρά... Νά και τα καινούργια!... Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο 'Αγγελος ήταν τόσο παραγμένος απόψε... Όταν έφτασε στην πόρτα, ξανα-γύρισε στα βήματά του σαν κάτι να ή-

θελε να μου πη... 'Αλλά μετόνοιωσε κι' έφυγε πάλι...

—Ετρεμε από το κεφάλι ως τα πόδια. —Είσαι βέβαιη, τη ρώτησε, πιάνον-τάς την από τους ώμους, ότι δεν δηλη-τηριάσει και το άσημένιο κύπελλο; —Η μάγισσα χαμογέλασε. —Επειτα ά-νοιξε ένα μπουκάλι, έριξε μερικά δάκτυ-λα κρασί μέσα στο άσημένιο κύπελλο και το άδειασε στη στιγμή.

—'Αν δεν ήμουν βέβαιη, δεν θα μι-λούσα ποτέ έτσι, απάντησε. Ο άββάς 'Αγγελος δηλητηρίασε μόνο το χρυσό κύ-πελλο.

—'Ενα μεφιστοφελικό χαμόγελο μισάνοι-ξε τα χείλη του Πάπα. —Επειτα πήρε τη μπουκάλια με το κρασί και τα δυο κύ-πελλα και τα έβαλε πάνω σ' ένα τρα-πέζι.

—Τώρα θα ίδης! είπε καγχάζοντας. Κρύψου στο γειτονικό δωμάτιο. 'Εκείνος που θα πεθάνη, δεν θα είμαι εγώ, αλλά ο 'Αγγελος!

Η Ρόζα Βανόζα διευθύνθηκε σιωπηλή προς την πόρτα, την άνοιξε κι' εξαφα-νίσθηκε πίσω απ' αυτήν.

Ο Πάπας χτύπησε τότε το κουδούνι.

—'Ενας υπηρέτης έμφανίσθηκε άμέσως.

—Στείλτε μου τον άββά 'Αγγελο, δι-έταξε ο Βοργίας.

Ο άββάς μπήκε έπειτα από μερικές στιγμές στο δωμάτιο.

—'Αγγελε, του είπε ο Πάπας, δεν αισθάνομαι διάθεσι για ύπνο. Σέ φώνα-ξα για να με συντροφεύεις...

Πήγε κατόπιν στο τραπέζι.

—'Ας πιούμε λίγο απ' αυτό το δυ-ναμωτικό κρασί, πρόσθεσε, σηκώνοντας το μπουκάλι.

Ο 'Αγγελος έγινε κατακίτρινος. Είχε όδηγήσει ο ίδιος τη μάγισσα, για να δη-λητηριάσει τον Πάπα. Πού άλλοι θα είχε ρίξει, λοιπόν, το δηλητήριο της, εκτός από το κρασί του Βοργία;

—'Αγιε Πάτερ! τραύλισε, τρελλός από τον τρόμο του.

—Μήπως είσαι άρρωστος; ρώτησε ο Πάπας. Το κρασί αυτό θα σου κάμη κα-λό... 'Επιθυμώ να σ' ευχαριστήσω από-ψε για όλες τις περιποιήσεις σου... Σέ σένα, λοιπόν, ανήκει το χρυσό κύπελλο...

Σκέψου, 'Αγγελε, αυτή την τιμή δεν θα την έκανα ούτε σ' ένα βασιλιά!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Μπαλλαρίνο

Φροσί, στο λέ—και σου τ' όμνύ—
πως σε περνούσα για σεμνή
και είχα την ιδέα
πως ήσουν χαμηλοδελειού—
αλλά απέδειχες, αλεπού,
αιγανοπαλαδέ!

Πήγες και είδες, βοέ τρολλή,
τις μπαλλαρίνες τις Γαλλί—
πούχουν κορμάκια φίνα
και σου έστρίβαν τα μυαλά
και θέλεις σώνει και καλά
να γίνης μπαλλαρίνα!

Μ' αυτά ξέμενα δεν μ' άρε—
κι' αν θα σε δώ γυνή χορέ—
να ξέρης θα σαλτάρω,
πάνω στο πάλκο θα όρμη!

κι' άμέσως την έμ-
δερμή—
ρε Φρόσω, θα σου
(γδάρω!

Δοιπόν άστειο δέ χω-
(ρεϊ,
κι' αν θές να γίνης
(μπαλλαρί—
και να χορέ—
(ται—
θα βγής στο πάλκο
(να χορέ—
με μία μούρη σαν...

(Κορέ—
και κουρεμέ—
(κοσι—
(δαι!...
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Το μπρούτζινο έγαλμα

—'Όπως θυμούνται οι άναγνώσται μας,
λίγο πριν από τις ένηά, ο Σπαντακάπας
πήγε να βοη τον κύριό του, που, καθισμέ-
νος στα βράχια της άκτής, είχε βυθισθή
στους θλιβερούς στοχασμούς του, για να

—'Αλλά δεν μπορώ να δεχθώ, ψιθύ-
ρισε ο δυστυχισμένος. Δεν αξίζω αυτή
την τιμή...

—'Προδόθηκα, σκεφτόταν. Ο Πάπας έ-
μαθε τα πάντα και τώρα ήρθε η ώρα να
πληρώσω.

Δεν μπορούσε ν' αμφιβάλλη γι' αυτό.
Τό ύφος του Πάπα έδειχνε καθαρά ποιές
ήταν οι διαθέσεις του απέναντί του.

Στο μεταξύ, ο Βοργίας είχε γεμίσει τα
κύπελλα με κρασί κι' έσπρωξε το χρυσό
πρός το μέρος του άββά.

—Πιές! του είπε, ενώ έπαιρνε το ά-
σημένιο κύπελλο στα χέρια του.

Ο 'Αγγελος κατάλαβε πως είχε φθά-
σει η τελευταία του ώρα.

—'Ελεος! ικέτευσε, πέφτοντας γονα-
τιστός μπροστά στον Πάπα.

—Τρελλάθηκες, λοιπόν. 'Αγγελε;
φώναξε ο Πάπας.

—'Αγιε Πάτερ, ψιθύρισε ο δυστυχι-
σμένος, είμαι πολύ νέος για να πεθάνω...

Λυπηθήτε με...

—Πώς σου ήρθε η ιδέα ότι πρόκειται
να πεθάνης, επειδή θα πιής λίγο κρασί;...
Νά, κύτταξε...

Λέγοντας αυτά, σήκωσε το άσημένιο
κύπελλο, το έφερε στα χείλη του κι' ά-
δειασε άργά το περιεχόμενό του.

—Πιές και το δικό σου τώρα! φώ-
ναξε κατόπιν. Σέ διατάσσω να το πιής!

Ο 'Αγγελος τάχαξε. Δεν ήταν δηλη-
τηριασμένο το κρασί, αλλά το χρυσό κύ-
πελλο. Και κατάλαβε πια πως δεν χρη-
σίμευαν σε τίποτε οι παρακλήσεις του.

—'Ετσι ή άλλοιώς, ήταν καταδικασμένος να
πεθάνη. 'Αν δεν έπινε το κρασί του, ο
Πάπας θα έδινε έντολή να τον θανατώ-
σουν μ' οποιοδήποτε άλλο τρόπο. Το κα-
λύτερο ήταν να τελειώνη το συντομότερο.

—'Απλως, λοιπόν, το χέρι του, πήρε το
χρυσό κύπελλο κι' άδειασε το περιεχο-
μένο του. —Επειτα σηκώθηκε κι' έκαμε με-
ρικά βήματα.

Ο Πάπας γελούσε τώρα σαρκαστικά.

—Καλέ μου 'Αγγελε, είπε, η τιμω-
ρία αυτή σου αξίζει, γιατί θέλησες να δη-
λητηριάσες τον ευεργέτη σου... Πέθανε,
άλλιε!... Είσαι ένα σκουλήκι, που έπρε-
πε να είχα ποδοπατήσει από καιρό. Σου
εύχομαι τον πιο όδυνηρό θάνατο, που ύ-
πέφερε άνθρωπος ως σήμερα.

—'Εκείνος που θα πεθάνη, δεν θα
είνε ο άββάς 'Αγγελος!

Ο 'Αλέξανδρος Βοργίας γύρισε τρο-
μαγμένος προς το μέρος από όπου είχαν
άκουσθι αυτά τα λόγια. Είδη τότε τη
Ρόζα Βανόζα που καθόταν στο κατώφλι
της πόρτας του γειτονικού δωματίου. Η
έκφρασις του προσώπου της ήταν σκληρή
και τα μάτια της έλαμπαν.

—Τι είπες, καταραμένη μάγισσα; τη
ρώτησε ο Πάπας, κυττάζοντας την με
τρόμο και όργη.

—Είπα, απάντησε η Ρόζα Βανόζα,
με φωνή που παλλόταν από χαρά, ότι ο
νεαρός άββάς δεν θα πεθάνη! Είπα, ότι
εκείνος που θα πεθάνη δηλητηριασμένος
θα είσαι σύ! Το χρυσό κύπελλο δεν πε-
ριείχε τίποτε, ενώ το άσημένιο που έφε-
ρες στα χείλη σου, ήταν δηλητηριασμένο!

Μια διπλή κραυγή ακούστηκε μέσα στο
δωμάτιο. Ο άββάς 'Αγγελος είχε ξεφο-
νίσει από χαρά, ο Πάπας από τρόμο και
φρίκη.

—'Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε ένας δυ-
νατός θόρυβος και ταυτόχρονα το δωμά-
τιο γέμισε από καπνό.

Ο πυργός της Λουκρητίας Βοργία και-
γόταν. Τεράστιες φλόγες ύψωνόνταν από
παντού κι' οι λάμψεις τους σκόρπιζαν κόκ-
κινες, σαν από αίμα, αντανάγεις ολόγυρα.

Οι υπηρέτες κι' οι φρουροί έτρεχαν δε-
ξιά κι' αριστερά, σαν δαιμονισμένοι. Ο
πανικός είχε άπλωθι μέσα στις ψυχές
τους. Το μόνο που σκέφτονταν, ήταν πώ-
ν θα σωθούν.

Το μπρούτζινο έγαλμα

—'Όπως θυμούνται οι άναγνώσται μας,
λίγο πριν από τις ένηά, ο Σπαντακάπας
πήγε να βοη τον κύριό του, που, καθισμέ-
νος στα βράχια της άκτής, είχε βυθισθή
στους θλιβερούς στοχασμούς του, για να

του ύπνου, ότι είχε φτάσει η ώρα
του ραντεβού του με τον Τζιάκομο. Πήραν
κατόπιν μαζί το δρόμο που ώδηγούσε στον
πύργο κι' άφού περπάτησαν αρκετή ώρα
πάνω στα βράχια της άκτής, έφτασαν
στο μέρος της συναντήσεως. 'Αλλά κα-
νείς δεν τους περίμενε εκεί.

—Κατάρρα! βρυχήθηκε ο ίππότης. Ο
Τζιάκομο δεν μπόρεσε να κάμη τίποτε...
Τί μπορούσε, άλλωστε, να κάμη;... 'Α-
κουσε, φίλε μου Σπαντακάπα, είνε καιρός
άκομη να φύγης.

—Ποτέ! απάντησε ο πιστός υπηρέ-
της. Θα μείνω κοντά σας ό,τι δύποτε κι'
αν πρόκειται να σωθώ!

—'Εξάφνα, άκουσαν έναν ξηρό κρότο πί-
σω τους. Κάτι σερόνταν πάνω στον τοί-
χο του πύργου. Θάλεγες πως ήταν ένα
γιγαντιαίο φίδι, που διευθυνόταν προς το
μέρος τους.

Η σελήνη βγήκε εκείνη τη στιγμή από
τα σύννεφα κι' η λάμψη της φώτισε τον
τοίχο που άπλωνόταν γύρω στον πύργο.

—'Ενα σχοινί! φώναξε ο ίππότης.

—'Ηταν, πραγματικά, ένα σχοινί, που
κατέβαινε άργά προς το μέρος τους, σαν
να προοριζόταν γι' αυτούς. Ο ίππότης
άρπαξε την άκρη του στα χέρια του κι'
άρχισε ν' ανεβαίνει... —Επειτα από μερι-
κές στιγμές, βρισκόταν στην κορυφή του
ψηλού τοίχου.

Ο Τζιάκομο τον περίμενε εκεί.

—Γρήγορα! του είπε σιγά. Μην χά-
νουμε ούτε λεπτό.

Κατέβηκαν κατόπιν κι' οι τρεις στον
κήπο κι' άρχισαν να προχωρούν μέσα
από τις δεινροστοιχίες.

Ο Τζιάκομο ώδηγησε τον ίππότη και
τον πιστό υπηρέτη του στη δυτική πτε-
ρυγα του ανακτόρου και τους έδειξε ένα
φωτισμένο παράθυρο στο δεύτερο όροφο.

—Στο δωμάτιο αυτό, βρισκεται η
πριγκίπισσα Βεατρίκη, είπε σιγά στο
Ραγκαστέν.

Ο ίππότης, άκούγοντας αυτά τα λό-
για, ένοιωσε ένα δυνατό σφίξιμο στην
καρδιά.

Η Πριμαβέρα βρισκόταν, λοιπόν, εκεί,
σ' άπόστασι μόλις μερικών μέτρων απ'
αυτών. 'Αλλά πώς θα έφτανε κοντά της;

—Με ποιό τρόπο θα μπορέσω να
νεκρώσω; είπε. 'Αν τουλάχιστον είχαμε μια
σκάλα...

—Τό σκέφθηκα, απάντησε ο Τζιάκο-
μο. 'Αλλά δεν βρήκα μέσα στον πύργο
καμιά σκάλα. Που να είναι τόσο ψηλή,
για να μπορέσετε να φτάσετε μ' αυτήν
ως το παράθυρο... 'Ακούστε με τώρα...

Ο Καίσαρ Βοργίας έφτασε πριν από λί-
γο. Αυτή τη στιγμή συζητεί με την αδελ-
φή του. Πρέπει να βγάλετε από το μυαλό
σας τη σκέψη ότι θα μπορέσετε να περά-
σατε από τις σκάλες και τους διαδρόμους
του πύργου για να φτάσετε ως το δωμάτιο
της κόρης του κόμητος 'Αλμα. Γιατί οι
στρατιώτες που φρουρούν εκεί θα σας σκο-
τώσουν στη στιγμή. Πρέπει, λοιπόν, να
μπήτε απ' αυτό το παράθυρο. Δεν ξέρω
με ποιό τρόπο... 'Αν το κατορθώσετε, έ-
χω ένα σχέδιο που θα σας διευκολύνη να
φύγετε... Μην με ρωτήσετε ποιό είνε αυ-
τό το σχέδιο... 'Αφήστε με να σας βοη-
θήσω με τον τρόπο που νομίζω πως είνε
ο καλύτερος. Και τώρα, μην ξεχνάτε πως
έχωμε ελάχιστα λεπτά στη διάθεσί μας...
Τό πιθανώτερο είνε ότι ο Καίσαρ μόλις
τελειώση τη συζήτησί του με την αδελφή
του, θα τρέξη στο δωμάτιο της πριγκίπισ-
σης. Δεν έχωμε, λοιπόν, καιρό να χάνωμε.

Και τώρα προσέξτε κάτι άλλο. Βγαίνο-
ντας από το δωμάτιο της πριγκίπισσης,
αν κατορθώσετε, βέβαια, να φτάσετε ως
εκεί, θα πάρετε το διάδρομο που βρίσκε-
ται προς τα αριστερά και θα κατεβήτε ά-
πό την πρώτη σκάλα που θα συναντήσετε
μπροστά σας... 'Εκείνη τη στιγμή, οι
φρουροί θα είνε άπασχολημένοι άλλοι κι'
είνε πολύ πιθανόν ότι δεν θα σας προ-
σέξουν. 'Όπως σας είπα έχω το σχέδιό
μου... Είνε ίσως τρομερό, αλλά θα διευ-
κολύνη τη φυγή σας. Και τώρα καλή τί-
χη! Ο Θεός μαζί σας!

Μιλούσε με ύπνοοούμενα, αλλά ο ίππο-
της σκέφθηκε πως η στιγμή δεν ήταν κα-
τάλληλη για να του ζητήσει εξηγήσεις.

—Ο Θεός μαζί σας! Ξαναείπε ο Τζι-
άκομο κι' άπομακρύνθηκε με γρήγορα βή-
ματα.

Ο ίππότης είχε άπομείνει σαστισμέ-
νος. 'Εκείνο που τον άπασχολούσε δεν ή-
ταν το νόημα που είχαν τα λόγια του
Τζιάκομο. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν
πως να φτάση στο δωμάτιο της Βεατρί-
κης.

—'Υπήρχε άρα γε κανένας τρόπος για να
το κατορθώση;

Ο Ραγκαστέν εξέτασε με μία γοήγο-
ρη ματιά το μέρος όπου βρισκόταν.

Αυτή η πτέρυξ του πύργου της Λουκρη-
τίας στολιζόταν με μικρές κολώνες κο-
ρινθιακού ρυθμού, που ήταν ένσωματωμέ-
νες στον τοίχο. Στην κορυφή κάθε κολώ-
νας βρισκόταν ένα μαρμάρινο βάθρο και
πάνω σ' αυτό ύψωνόταν ένα μπρούτζινο
άγαλμα. 'Εκείνο που βρισκόταν κάτω από
το παράθυρο της Βεατρίκης παρίστανε το
Ρωμαίο αυτοκράτορα Αύγουστο. 'Από το
κεφάλι του αγάλματος ως το παράθυρο ύ-
πήρχε ένα κενό τρισημίση μέτρων περί-
που.

Ο Ραγκαστέν ύπελόγισε με άστραπι-
αία ταχύτητα τα πάντα. —Επειτα είπε στον
Σπαντακάπα:

—'Όταν μπώ μέσα στο δωμάτιο, θα
τρέξης στη μεγάλη πόρτα και θα κρυφής
κάπου εκεί κοντά. Μόλις με ίδης να έμφα-
νίζομαι, θα βγής από την κρυπτή σου και
θα όρμηγης εναντίον των φρουρών με το
ξίφος και το έγγειριδιο στο χέρι... Δεν
ξέρω πως θα το καταφέρεις... Το μόνο
που θέλω από σένα είνε να μην βρω κα-
νένα εμπόδιο για να περάσω... Είνε πολ-
ύ πιθανόν ότι δεν θα είμαι μόνος μου.

—Δεν θα βρήτε κανένα εμπόδιο, κύριε
ίππότη, απάντησε ο πιστός υπηρέτης. Τό
όρκίζομαι!

—Καλά, είπε ο Ραγκαστέν. 'Ανέβα τώ-
ρα στο άγαλμα!

Ο Σπαντακάπα χωρίς να ζητήσει καμ-
ιά εξήγηση από τον κύριό του, άρχισε
να σκαφαλώνη πάνω στον Αύγουστο. Ο
ίππότης τον άκολουθούσε.

—Είμαι στα μπράτσα! φώναξε σε μία
στιγμή ο Σπαντακάπα.

—'Ανέβα πιο ψηλά! απάντησε ο ίππό-
της.

—'Εφτασα στους ώμους!

—'Ανέβα στο κεφάλι και στηρίξου καλά.

Ο Σπαντακάπα ύπήκουσε. —'Εμοίχαζε
τώρα σαν ένα δεύτερο άγαλμα πάνω στο
πρώτο.

Ο ίππότης έφτασε σε λίγο στους ώ-
μους.

—Στηρίξεσαι καλά; ρώτησε.

—'Ανέβα πιο ψηλά! απάντησε ο ίππό-
της.

—'Εφτασα στους ώμους!

—'Ανέβα στο κεφάλι και στηρίξου καλά.

Ο Σπαντακάπα ύπήκουσε. —'Εμοίχαζε
τώρα σαν ένα δεύτερο άγαλμα πάνω στο
πρώτο.

Ο ίππότης έφτασε σε λίγο στους ώ-
μους.

—Στηρίξεσαι καλά; ρώτησε.

—'Ανέβα πιο ψηλά! απάντησε ο ίππό-
της.

—'Εφτασα στους ώμους!

—'Ανέβα στο κεφάλι και στηρίξου καλά.

Ο Σπαντακάπα ύπήκουσε. —'Εμοίχαζε
τώρα σαν ένα δεύτερο άγαλμα πάνω στο
πρώτο.

Ο ίππότης έφτασε σε λίγο στους ώ-
μους.

—Στηρίξεσαι καλά; ρώτησε.

—'Ανέβα πιο ψηλά! απάντησε ο ίππό-
της.

—'Εφτασα στους ώμους!

—'Ανέβα στο κεφάλι και στηρίξου καλά.

Ο Σπαντακάπα ύπήκουσε. —'Εμοίχαζε
τώρα σαν ένα δεύτερο άγαλμα πάνω στο
πρώτο.

Ο ίππότης έφτασε σε λίγο στους ώ-
μους.

—Στηρίξεσαι καλά; ρώτησε.

—'Ανέβα πιο ψηλά! απάντησε ο ίππό-
της.

—'Εφτασα στους ώμους!

—'Ανέβα στο κεφάλι και στηρίξου καλά.

Ο Σπαντακάπα ύπήκουσε. —'Εμοίχαζε
τώρα σαν ένα δεύτερο άγαλμα πάνω στο
πρώτο.

Ο ίππότης έφτασε σε λίγο στους ώ-
μους.

—Στηρίξεσαι καλά; ρώτησε.

—'Ανέβα πιο ψηλά! απάντησε ο ίππό-
της.

—'Εφτασα στους ώμους!

—'Ανέβα στο κεφάλι και στηρίξου καλά.

Ο Σπαντακάπα ύπήκουσε. —'Εμοίχαζε
τώρα σαν ένα δεύτερο άγαλμα πάνω στο
πρώτο.

Ο ίππότης έφτασε σε λίγο στους ώ-
μους.

—Στηρίξεσαι καλά; ρώτησε.

—'Ανέβα πιο ψηλά! απάντησε ο ίππό-
της.

—'Εφτασα στους ώμους!

—'Ανέβα στο κεφάλι και στηρίξου καλά.

Ο Σπαντακάπα ύπήκουσε. —'Εμοίχαζε
τώρα σαν ένα δεύτερο άγαλμα πάνω στο
πρώτο.

Ο ίππότης έφτασε σε λίγο στους ώ-
μους.

—Στηρίξεσαι καλά; ρώτησε.

—Μάλιστα, κύριε ίππότη, —Τέντωσε πιο πολύ τα πόδια σου!...
—'Ετσι!... Πρόσεξε! Θα πηδήσω επάνω
σου!

—Τα πόδια και τα χέρια μου είνε ά-
πό άτσάλι! απάντησε ο Σπαντακάπα. —
Μόλις εκείνη τη στιγμή κατάλαβε το σχέ-
διο του κυρίου του.

—'Επειτα από μία στιγμή, ο ίππότης βοι-
σκόταν πάνω στους ώμους του Σπαντακά-
πα. Τό σώμα του ταλαντεύθηκε για λίγο.
—'Αλλά ο υπηρέτης σήκωσε τα χέρια του
και τού έπιασε τις κνήμες.

—Μην φοβάσαστε! του είπε, Κράτάω
γερά!

Ο Ραγκαστέν πιάστηκε με τα χέρια
του από τό πεδνάκι του παραθύρου.

πού ήταν γεμάτο με χονδρά κοτσούρα για τη φωτιά.

—Ο πατέρας, ή κόρη, ή γυιός βοίσκονται κι' οι τρεις μέσα στον πυργό, ψιθύρισε. Δεν υπάρχουν καταλληλότερη ευκαιρία για να εκδικηθώ και τα τρία τέρατα μαζί! 'Η ώρα έσημανε! Δεν πρέπει να διστάσω! 'Ας πεθάνουν κι' οι τρεις μέσα στις φλόγες!

Έβγαλε κατόπιν ένα θεμάτι με άχυρα, που είχε κρυμένο κάτω από το μανδύα του, το έβγαζε ανάμεσα στα ξερά κουτσούρα και το άναψε.

Έπειτα από λίγη ώρα, τεράστιες φλόγες αναπηδούσαν από τα υπόγεια του πυργού κι' έζωναν ολόκληρο το κτίριο.

Στιγμές αγωνίας...

Από την ημέρα που της δόθηκε η άδεια να κατεβή στους κήπους του πυργού, η Πριμαβέρα δεν είχε ξαναϊδή πιά τη Λουκρητία.

Η έξοδος της αυτή ήταν μοναδική. Δεν της έδωσαν την άδεια να ξανακατεβή στον κήπο. 'Η πόρτα του δωματίου της ήταν πάντα κλειδωμένη. Μόνο δυο φορές την ημέρα έμπαινε μέσα σ' αυτό μια υπέρτατη για να το τακτοποιήσει και να της πιά το φαγητό της.

Η Πριμαβέρα δεν έλιπιζε τίποτα πιά. 'Ηξερε πως θα πέθαινε. Και περίμενε δίχως συγκίνηση το θάνατο, που θα τερμάτιζε το μαρτύριό της.

Τα λόγια της Λουκρητίας στριφογυρίζαν αδιάκοπα μέσα στο μυαλό της. 'Αλλ' ή νέα είχε το σχέδιό της. Δεν θα υπέκυπτε στον Καίσαρα. Μόλις ο γυιός του Πάπα έμπαινε στο δωμάτιό της κι' αποτολμούσε να την πλησιάσει, θάβγαζε το έγκλειστο της, που είχε κατορθώσει να κρύψει από τους δημίους της και θα το βύθιζε στην καρδιά του. 'Ετσι, θα γλύτωνε από την ατιμία και τον εξευτελισμό. Το τί θα έπακολουθούσε το ήξερε. 'Αλλ' ο θάνατος δεν την τρόμαζε.

Η ατρόμητη καρδιά της λύνιζε, ωστόσο, πολλές φορές στη σκέψη του Ραγκαστέν.

—Τού κάκου θα ψάχνω για να με βρή, συλλογιζόταν. 'Αλλά ποτέ δεν θα υποδέσσει να φαντασθώ που με ώδηγησε η σατανική Λουκρητία. Μια μέρα, θα μάθη, ξαφνικά, πως πέθανε. 'Αλλά θα μπορώ να είμαι περήφανος για μένα. Γιατί δεν θα πεθάνω ντροπισμένη...

Έκείνο το βράδυ, ήταν καθισμένη σε μια πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο. Μέσα στο μυαλό της ξετυλιγόταν σε γοργές εικόνες τα δραματικά γεγονότα της τελευταίας περιόδου της ζωής της. Σε διάστημα μερικών μόνον μηνών είχε χάσει τα πάντα: τη μητέρα της, τον πατέρα της, τον πυργό της, και, τελευταία, τον άνθρωπο που είχε αγαπήσει περισσότερο από ό,τιδήποτε άλλο στη ζωή της. Μια άβυσσος είχε ανοιχθεί ανάμεσα σ' αυτήν και στον Ραγκαστέν. Μια άβυσσος, που μόνον ένα θαύμα μπορούσε να ξαναενοήσει τα χείλη της. 'Αλλ' αυτό το θαύμα δεν μπορούσε να γίνει.

Ποιά τραγική μοίρα την κυνηγούσε λοιπόν;

Κινδύνευε τώρα να χάσει κι' αυτή την τιμή της. Γιατί αυτό ήταν το σχέδιο της σατανικής Λουκρητίας, που την είχε απαγάγει από το Μοντεφόρτε και την είχε αέρει σ' αυτή τη μακρινή νήσο, όπου κανείς δεν μπορούσε να υποπτευθεί την παρουσία της.

Η Πριμαβέρα αναρωτήθηκε αν έπρεπε να εξακολουθήσει να ζή ακόμη. Δεν ήταν προτιμώτερο τάχα να τερματίσει μόνη της τη ζωή της;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Αναχωρήσεις

Πρό ημερών ανέγνωσε για τη Ρώμη και το Παρίσι ή γνωστή καλλιτένισ κ. 'Ελενα Λεκάνα συνοδευόμενη από την επίσης μοναδική θυγατέρα της δίδα Βέρα Λεκάνα. Σκοπός του ταξιδιού τους εινε να έλθουν στις δυο Ευρωπαϊκές πρωτεύουσες σ' έπαση με Οίκου Μόδας για να οργανώσουν εκεί 'Εκθεσι 'Ελληνικής Μόδας.

Ο ΔΡΑΚΟΝ

Για δυο γλυκά του κουταλιού!..

— Παιδιά, ξεχάσατε να πληρώσετε τα γλυκά!...

Αυτή την υπόμνηση έκανε την νύχτα της 1ης Οκτωβρίου 1930 ο Γιάννης Κόκκορης, ιδιοκτήτης ενός μικρού καφενείου στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας 108, σε δυο πελάτες του που σηκώθηκαν να φύγουν.

— Ποιά γλυκά, κύρ-Γιάννη; απόρησαν εκείνοι. Δεν στα πληρώσαμε και μάλιστα μάς έδωσες και ρέστα; Τό ξεχάσαμε;...

Ο Κόκκορης όμως δεν ήταν άνθρωπος που σήκωνε πολλές κουβέντες.

— Είπα πως δεν πληρώσατε τα γλυκά!... Δεν έχει εδώ πέρα ταμπεσίρι!...

—Καί, δηλαδή, έμας τί μας πέρασε; Θα σε γελάσουμε για τρεις δραχμές;...

— Σας ξέρω και τους δυο τί είσα-στε!... φώναξε εξοργισμένος ο Κόκκορης. Θα τα πληρώσετε ναί ή όχι τα γλυκά;

—Οχι. Στα έχουμε πληρωμένα.

—'Ε, τότε να, για να συμμορφωθείτε!

Καί, πριν εκείνοι προλάβουν να προφυλαχτούν, ο Ι. Κόκκορης, έβγαλε ένα περιστρόφο δεκάσφαιρο «Κάρλ» και το άδειασε άπαντα τους. Οι σφαίρες βρήκαν τον έναν από τους πελάτες, τον Ζαφειρόπουλο, που κλιτίστηκε κατά γής, θανάσιμα πληγωμένος. 'Ο άλλος, πρόλαβε να χτυπήσει τον Κόκκορη, να τον ρίξει κατά γής και να τραπή σε φυγή, καλώντας βοήθεια...

Το ιστορικό αυτής της παρεξηγήσεως ήταν το εξής: 'Ο υδραυλικός Ι. Ζαφειρόπουλος κι' ο εξάδελφός του Α. Λιοπύρης, κατέβηκαν στο μαγαζί του Κόκκορη για να συζητήσουν για μια δουλειά τους. Κάθισαν σ' ένα τραπέζι, παράγγειλαν δυο γλυκά, τα έφαγαν κι' έδωσαν ένα τάλληρο στον καταστηματούχο, ο οποίος τους έδωσε τα ρέστα. 'Επειτα συνέχισαν ώρα πολλή την κουβέντα τους. Σε μια στιγμή, άντεלהφθονσαν ότι περνούσε απ' έξω ένας φίλος τους. Τόν κάλεσαν να τόν προσφέρουν ένα ούζο. 'Εκείνος τόν έπιασε κι' έπειδή ήταν βιαστικός, έφυγε άμέσως. 'Αργότερα, φώναξαν τόν Κόκκορη και τόν πληρώσαν και τόν ούζο. 'Υστερα συνέχισαν την κουβέντα τους. 'Ο καταστηματούχος, που είχε ξεχάσει ότι είχε πληρώσει τα γλυκά, άρχισε να πειράζεται: «Αυτοί οι δυο, σκεφτόταν, φαίνεται, ότι με θεωρούν κουτό και πάνε να μου τή σκάσουν». Κι' όσο τούς έβλεπε να συζητούν, τόσο νεύριζε πιο πολύ. Κι' ο θυμός του μεγάλωσε ακόμα περισσότερο όταν τούς είδε να σηκώνονται για να φύγουν. Τότε πιά έχασε την ύ-

πομονή του, πλησίασε και τούς ζήτησε μ' επιτακτικό τόνο να πάνουν να κάνουν το κορόιδο και να πληρώσουν τα γλυκά. 'Ετσι άρχισε η παρεξηγήσις, που δεν άργησε να καταλήξή στο φόντο του Ζαφειρόπουλου. Μά το κακό δεν σταμάτησε εδώ πέρα. 'Ολη ή γειτονιά είχε άναστατωθή από τούς πυροβολισμούς κι' από τις φωνές του νεαρού Λιοπύρη, που τρομοκρατημένος, όπως είπαμε, είχε πεταχτή στο δρόμο και καλούσε σε βοήθεια. Στο άκουσμα τών πυροβολισμών, προσέτρεξαν ο άνθυπασπιστής Εύστ. Παπακωνσταντακάκης, ένας λοχίας τών ευζώνων κι' ένας πολίτης, ο Γερ. Τρουπής.

— Τί συμβαίνει; ρώτησαν τόν έντρομο Λιοπύρη. Ποιος έριξε τούς πυροβολισμούς; Χτυπήθηκε κανείς;

— Ναί, ο εξάδελφός μου. Τόν σκότωσε ο κακούργος ο Κόκκορης, μέσα στο καφενείο του! Προσέξτε όμως γιατί ακόμα κρατάει το πιστόλι του!...

Οι τρεις άντρες πλησίασαν στο καφενείο, αλλά βρήκαν την πόρτα κλειστή.

— Άνοιξε, φώναξαν στον Κόκκορη. 'Ανοιξε, διαφορετικά θα πυροβολήσουμε!...

— Άλλά δεν τούς δόθηκε απάντησις.

Τότε ο Γ. Τρουπής, που ήταν πιο θαρραλέος απ' όλους, πρότεινε:

— Πρέπει να τόν κάνουν να φοδηθή. Δώσε μου τόν περιστρόφο σου, κ. άνθυπασπιστά. Ξέρω καλό σημάδι και θα σου τόν κάνω εγώ να βγή!...

Κι' άμέσως πήρε τόν πιστόλι τού άνθυπασπιστού κι' άρχισε να πυροβολά προς όλα τα σημεία της κλειστής πόρτας: προς τις γωνίες, άπάνω και κάτω, με την έλπίδα, ότι κάποια σφαίρα θα εύρισκε τόν Κόκκορη...

Μά κι' από μέσα από την κλειστή πόρτα, ο καταστηματούχος απάντησε κι' αυτός με τόν ίδιο τρόπο, γεμίζοντας και ξαναγεμίζοντας τόν περιστρόφο του. 'Ετσι άρχισε μια πραγματική μάχη, που κράτησε αρκετά λεπτά. Μια από τις σφαίρες τού Τρουπής, βρήκε τέλος τόν Κόκκορη στον δεξιό βραχίονα κι' έτσι εκείνος αναγκάστηκε να πετάξή τόν πιστόλι του, αφού έριξε τις τελευταίες σφαίρες. Μια σφαίρα τού Κόκκορη βρήκε ένα παιδάκι που περνούσε από τόν δρόμο και τόν τραυμάτισε στο πόδι.

Οι τρεις άνδρες άκουσαν τώρα τα βογγητά τού Κόκκορη. Τους φώναξε συγχρόνως να μη συνεχίσουν να πυροβολούν. Προχώρησαν με προφύλαξη, μήπως τυχόν τούς παίξή κανένα άσχημο παιχνίδι και τούς πυροβολήση ξαφνικά στο ψαχνό. Μά ο Κόκκορης δεν είχε πιά καμιά διάθεσι να συνεχίση την μάχη. Τόν τραυματισμένο χέρι του τόν πονούσε υπερβολικά.

— Παραδίδουμαι! φώναξε.

— Έδω άμέσως έξω! τόν διέταξαν.

— 'Ο Κόκκορης βγήκε.

— 'Αμάν, έλεος!... ψιθύρισε. Λάθος ήταν ό,τι έγινε...

Τό «λάθος» αυτό όμως, τόν είχε πληρώσει άσχημα ο Ζαφειρόπουλος, που κείτοταν στη μέση τού μαγαζιού, πλένοντας μέσα σε μια λίμνη αίματος. Φώναξαν άμέσως ένα αυτοκίνητο και τόν μετέφεραν στο Γαλλικό Νοσοκομείο. 'Αλλά στο δρόμο είχε ξεψυχήσει.

Ο Κόκκορης, μετά την επίδεσι τού τραυμάτός του στο Νοσοκομείο, ώδηγήθηκε στο Τμήμα. 'Εκεί, όμως, κρατήθηκε κι' ο Τρουπής, γιατί είχε κάνει χρήσι περιστρόφο. 'Η υπόθεσις αυτή, πήρε τόν κανονικό της δρόμο: 'Ο Κόκκορης τιμωρήθηκε παραδειγματικά κι' ο Τρουπής για όπλοχρησιάν. Τό όπλο τού Κόκκορη βρίσκεται σήμερα στο Μουσείο τού Αίματος.

Τί θλίβει κι' άπίστευτη ιστορία, αλήθεια! Για δυο γλυκά τού κουταλιού, ένας άνθρωπος είχε σκοτώσει έναν άλλον, είχε άνοιξει ολόκληρη μάχη, τραυμάτισε ένα άδωο μικρό και δεν παραδόθηκε, παρά αφού έπεσε κι' αυτός τραυματισμένος!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ο ΣΕΣ φορές έρχεται έπίσκεψι στο σπίτι τού φίλτατού μου 'Αγισίλαου ή κ. Πηνελόπη, άφεινε νωκ άουτ, τόσο τόν χρυσό μου άνθρωπο όσο και την τρυφερή και καλλικέλαδη συμβία του. Τί είπα; Καλλικέλαδη ή κ. 'Ιουλίαν; Λάθος! Δεν υπάρχει, στον κόσμο ολόκληρο, γυναίκα πιο θύαρη, γλωσσού, κουτομπόλα, εύφραδής, εύφάνταστη, λεπτολόγα, άσημαντολόγα, άπεραντολόγα απ' την κυρία Πηνελόπη. Πρόκειται πραγματικά, για ένα φαινόμενο εύφραδείας κι' ή γλώσσα της εινε μια ραπτομηχανή που γαζώνει άκατάπιστα ή μάλλον ένα πολυδόλο που όταν άρχίζη να δουλεύη, τελειωμό δεν έχει. Λέει και λέει και λέει. 'Ο ήλιος, φέρ' είπεν, εινε ψηλά όταν άρχίζει, χαμηλώνει κι' εκείνη λέει. Δύει, σκοτεινιάζει, νυχτώνει κι' εκείνη λέει.

Σπιθαμιάς. Και εύκιντη. 'Εχει μάτια μικρά που παίζουν, μνημονικό που άποτυπώνει, φαντασία που μεγαλοποιεί, βλέμμα που διεισδύει, αυτιά που τή τεντώνει και συλλαμβάνει ακόμα και τόν ψήθυρο. Κι' όλες τις έντυπώσεις, κρίσεις, σχόλια, περιγραφές, πληροφορίες, κουτομπολιά, παρατηρήσεις, τις περιά απ' τόν ροδάνι της φοβερής της γλώσσας— αυτό τόν θαυμαστό όργανο, που δεν έχει τόν διοικό τόν σε όλη την οικουμένη.

Όταν άρχίζη τόν ροδάνι, πρώτος κλονίζεται ο φίλτατός μου 'Αγισίλαος. Στην άρχή άκούει προσεκτικά. Μετά από μια ώρα, όμως, σταυρώνει τα χέρια, σηκώνει τα μάτια προς τόν ουρανόν σαν να δέεται για να περάση ή θεομηνία. 'Υστερα τόν κυριεύει μια ζάλη κι' έρχεται ή νύστα γλυκά-γλυκά να τού κλείση τα βλέφαρα.

—'Αγισίλαε!

—'Ορύνει ή 'Ιουλίαν ζηλότυπη για τόν προνόμιο τού εύκολου ύπνου που έδώρησε ή Θεία Πρόνοια στον φίλτατό μου 'Αγισίλαο. Κι' εκείνος άναπηδά, ο δυστυχής!

—Κοιμήθηκες;

—Δι' όνομα τού Θεού, όχι! 'Απλώς έδάρουναν ολίγον τα βλέφαρά μου...

—'Ω, συγγνώμη!

Κι' ένώ ο φίλτατός μου 'Αγισίλαος στριφογυρίζει στην καρέκλα του και τρέχει τα μάτια του για να τού φύγη ο ύπνος, ή τρυφερή συμβία του φουσκώνει, δυσφορεί, άναστατεύει, υποφέρει γιατί δεν βρίσκει σειρά να μιλήση. Διότι άν και ή 'Ιουλίαν έχει όψη καλλικέλαδης και εύφραδιστής γυναίκας, μπροστά στο καταπληκτικό ταλέντο της κ. Πηνελόπης σβύνει και εξαφανίζεται όπως τόν λαμπρότερο άστρο τού στερεώματος μπροστά στον ήλιο. Πάντως τόν φινάλε κάθε έπίσκεψης της κ. Πηνελόπης εινε να μόνουν τέσα τόσο ή 'Ιουλίαν όσο κι' ο 'Αγισίλαος.

Φαντάζεται, λοιπόν, εύκολα κανέναν, τί τρόμος έπιασε τόν φίλτατό μου 'Αγισίλαο σήμερα, που ύστερα από καιρό ή κ. Πηνελόπη άνήγγειλε ότι έπρόκειτο να έπίσκεθή τόν ζεύγος.

—'Ιουλίαν μου, μουμούρισε με ύφος ανθρώπου που δυστυχισμένου ο άνθρωπος μας. Τί θα κάμωμεν; 'Εντός τού άπογεύματος έρχεται ή μάστιξ τού Θεού! Νά της ρίψωμεν άλας;

—Δεν την πιάνει. Τό δοκίμασα.

—Νά την έξορκίσωμεν;

—Όύτε τή έσορκία την πιάνουν. Τά δοκίμασα.

—Λοιπόν, θα ύποστώμεν την μοί-ραν μας;

—Θά μάς πεθάνη, παναθενιάτνη!

'Υστερα δειλά-δειλά διειτύωσε τή παράκλησι τού ο 'Αγισίλαος:

—Νά άπουσιάζω, τουλάχιστον έ-νώ, 'Ιουλίαν μου;

—'Αλλά ή 'Ιουλίαν και στο άκουσμα μονάχα τής προτάσεως να μείνη μόνη για να άντιμετωπίση μονάχη της τή θεομηνία, έβγαλε τέτοια φωνή που μαζεύτηκε ο φίλτατός μου 'Αγισίλαος, όπως μαζεύονται τα πετεινά τού ούσανου στα προμνήματα θύελλας.

Δ. ΨΑΘΑ

Η μάστιξ τού Θεού

—Τό μόνο που έχουμε να κάνουμε, έπτε ή 'Ιουλίαν, εινε να της βάλουμε... παράσιτα στην έκπομπή της. Είδες όταν τραβάς τόν αυτί τού μικρού μας, πως τσιρίζει. Θά βοηθ, λοιπόν, μια άφορμή και θα τού τραβήξης τόν αυτί για ν' άρχισή τόν άτελείωτο εκείνον ζουρνά που θα κάνη την κ. Πηνελόπη να τή μαζέψη και να φύγη.

—Αυτό, 'Ιουλίαν μου, εις τας πυρκαϊάς τών βασών λέγεται άντεμπρησμός! —Όπως και να λέγεται αυτό θα κάνη. 'Όλο και θα βρης μια άφορμή να τραβήξης τόν αυτί τού μικρού.

Ο μικρός ήταν τόν άνηψάκι τους που πραγματικά, όταν τού τραβούσαν τόν αυτί, άρχιζε τέτοια τσιρίγματα, ουρλιάσματα, ποδοκορήματα, κυλίσματα στο πάτωμα, κλωσσιές και τούμπες ώστε δεν μπορούσε ν' άνθέξη άνθρωπος. 'Η έπρεπε να τόν σφάξή ή να τραπή σε άτακτη φυγή.

—Συγχαρητήρια 'Ιουλίαν μου 'Ομο-λογουμένως τόν σχέδιόν σου εινε εύφύες. 'Εχ, έχ, έχ!...

—Κύριε έλέησον! διέκωψε κατάπληκτη ή κ. Πηνελόπη. Γιατί τού τραβή-ξατε τόν αυτί;

Κι' ο φίλτατός μου 'Αγισίλαος σε κα-τάστασι άλλοφροσύνης:

—Μά βλέπετε τόν άφιλότημον. Άλλας φορές χαλά τόν κόρμον. Και σήμερα που μου έπτε ή 'Ιουλίαν να τού τραβήξω τόν αυτί, διά να έμβάλη πασάσιτα και να διακόψη την άτελείωτον έκπομπή σας δεν δίδει άφορμήν. 'Ιδού, λοιπόν και εγώ!

—Όστε για μένα έπρόκειτο, κύριε 'Αγισίλαε; έκραύαζε ή κ. Πηνελόπη.

—Φυσικά... φυσικά περί ύμών. Εις τόν μικρόν είχομεν σπινίει δάας μας τας έλπίδας διά ν' απαλλάξωμεν από τόν ύμπερον βάσανον. Πλήν όμως...

—Α, ώστε έτσι!...

—Μάλιστα, μάλιστα, τοιουτοτρό-πως.

—Έγινε, φυσικά, πατατόκ. 'Η κ. Πηνελόπη άνασηκώθηκε, έδωσε, αγά-ρευσε, πουγγύρισε, τσιρίξε και έφύγε. 'Αγριεμένη τότε ή 'Ιουλίαν σταύφηκε στον 'Αγισίλαο:

—Μούσκεμα τάκανες, πάλι!

Κι' ο άγιος εκείνος άνθρωπος:

—Διάτι; 'Εκείνα καμμία γκάφον; Δεν έφηρμσα τόν σχέδιόν σου κατά γράμματα;

Κι' ακόμα άπορεί γιατί έξεμάνη τόσο μαζί τού ή 'Ιουλίαν.

Δ. ΨΑΘΑΣ

—Ούτιδανέ! φώναξε ο 'Αγισίλαος. Σήμερα βρήκες να καθήης φρόνιμος!...

—Γελάς. Έ: 'Όλα εγώ θα σου τή βρίσκω.

—'Εχ, έχ, έχ!...

—'Ηταν χαρμα ο άγιος εκείνος άνθρωπος, όπως είπαμε και άλλοτε, όταν γε-λούσε, Πλάτανε τόν στόμα του μακραινέ ο φίλτατός μου 'Αγισίλαος, όπως μα-ζεύονται τα πετεινά τού ούσανου στα προμνήματα θύελλας.

του άντανάκλουσε την εύδαιμονία της ψυχής του.

Νωρίς-νωρίς. Τρεις ήταν ακόμα ή ώρα όταν χτύπησε ή πόρτα. 'Απ' τόν κατώ-φλι ή κ. Πηνελόπη άρχισε να λήν. Πέρασε τόν κατώφλι και έλεγε. Για τόν και-ρό, για τή ζήτη, για τόν άντρα της, για τή ψώνια, για τή φουστάνια για τής ράφρες, για τής γειτόνισσες, για τήν κατάρσι, για όλα. Τέσσερες ήταν ή ώρα κι' έλεγε. Τέσσερες και μισή έ-φτασε και έλεγε. Αυτή τή φορά όμως, ο φίλτατός μου 'Αγισίλαος δεν υπάφια-σε. Βλέποντας τόν μικρό να φέρνη βόλ-τα γύρω και, σκεπτόμενος τόν κόλπο που θα μεταχειριζόταν ένοιωθε μια ψυχική εύ-φροσύνη και γελούσε τόν μακάριο τού γέλιο:

—'Εχ, έχ, έχ!...

—Γιατί γελάς; 'Αγισίλαε;

—'Εχ, έχ, έχ!...

—Έφτασε πέντε ή ώρα και ή κ. Πηνελόπη έλεγε... Τό δυστύχημα ήταν μόνο ότι ο μικρός δεν έβινε καμιά άφορμή για να τού τραβήξή ο 'Αγισίλαος τόν αυτί. Έφτασε πέντεμιση και τόν ροδάνι δουλευε. Έφτασε έξη και τόν πολυδόλο κελαιδούσε. 'Ακουε και ίδωνε ή κ. 'Ιουλίαν. Έδλετε κι' ύπεφερε ο 'Αγισί-λαος. Τί θα γινόταν; Ποτέ στην ζωή του δεν φάνηκε τόσο φρόνιμος ο μικρός. 'Ηλθε έξιμισι κι' ή κ. Πηνελόπη δεν έ-δειχνε διάθεσι να σταματήση. Έγινε έ-φτα και νοιζέει ότι μόλις άρχισε. 'Ο-πότε, υπαφισσόμενος, άποκαμωμένος, ι-δρωμένος, ταλαιπωρημένος, ζαλισμένος, χυμιά ο φίλτατός μου 'Αγισίλαος έπά-νω στο μικρό, που καθόταν ήσυχος σε μια γωνία και ξεφύλλιζε ένα βιβλίο:

—Ούτιδανέ! Σήμερα βρήκες να κα-θήσης φρόνιμος; Έλεεινέ! Έπιτήδες τόν κάνεις; 'Ιδού, λοιπόν!

Και τού τραβήξή τ' αυτί με τέτοια μονία που έσκουξε ο πισσιόκος και τσι-ρίξε... διαμπερώς.

—Κύριε έλέησον! διέκωψε κατάπλη-κτη ή κ. Πηνελόπη. Γιατί τού τραβή-ξατε τόν αυτί;

Κι' ο φίλτατός μου 'Αγισίλαος σε κα-τάστασι άλλοφροσύνης:

—Μά βλέπετε τόν άφιλότημον. Άλλας φορές χαλά τόν κόρμον. Και σήμερα που μου έπτε ή 'Ιουλίαν να τού τραβήξω τόν αυτί, διά να έμβάλη πασάσιτα και να διακόψη την άτελείωτον έκπομπή σας δεν δίδει άφορμήν. 'Ιδού, λοιπόν και εγώ!

—Όστε για μένα έπρόκειτο, κύριε 'Αγισίλαε; έκραύαζε ή κ. Πηνελόπη.

—Φυσικά... φυσικά περί ύμών. Εις τόν μικρόν είχομεν σπινίει δάας μας τας έλπίδας διά ν' απαλλάξωμεν από τόν ύμπερον βάσανον. Πλήν όμως...

—Α, ώστε έτσι!...

—Μάλιστα, μάλιστα, τοιουτοτρό-πως.

—Έγινε, φυσικά, πατατόκ. 'Η κ. Πηνελόπη άνασηκώθηκε, έδωσε, αγά-ρευσε, πουγγύρισε, τσιρίξε και έφύγε. 'Αγριεμένη τότε ή 'Ιουλίαν σταύφηκε στον 'Αγισίλαο:

—Μούσκεμα τάκανες, πάλι!

Κι' ο άγιος εκείνος άνθρωπος:

—Διάτι; 'Εκείνα καμμία γκάφον; Δεν έφηρμσα τόν σχέδιόν σου κατά γράμματα;

Κι' ακόμα άπορεί γιατί έξεμάνη τόσο μαζί τού ή 'Ιουλίαν.

Δ. ΨΑΘΑΣ

—Ούτιδανέ! φώναξε ο 'Αγισίλαος. Σήμερα βρήκες να καθήης φρόνιμος!...

—Γελάς. Έ: 'Όλα εγώ θα σου τή βρίσκω.

—'Εχ, έχ, έχ!...

—'Ηταν χαρμα ο άγιος εκείνος άνθρωπος, όπως είπαμε και άλλοτε, όταν γε-λούσε, Πλάτανε τόν στόμα του μακραινέ ο φίλτατός μου 'Αγισίλαος, όπως μα-ζεύονται τα πετεινά τού ούσανου στα προμνήματα θύελλας.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΔΟΝΤΟΛΟΓΙΑΣ

Το μυστήριο της ποδάγρας

Δύο φορές δευριές για μιὰ άρρώστεια άνιστη

Δέν είνε μολυσματική ασθένεια ή ποδάγρα — ή άλλώς ούρική αρθρίτις — ούτε καί μεταδοτική. Άνήκει στις λεγόμενες «επειγουσικές» άρρώστειες, κι' οι πραγματικές αιτίες της μένουν ακόμη άγνωστες, όπως συμβαίνει άλλωστε για όλες τις μορφές της αρθρίτιδος. Δέν προκαλεί άναπηρία, όπως ή κοινή ρευματοειδής αρθρίτις. Στα ένδιάμεσα των προσβολών της, οι άσθενείς μπορούν να κινήσουν ελεύθερα τα πόδια τους.

Όταν όμως φτάση ή κρίσις, φέρνει πόνους ισχυρότερους καί πιό παρατεταμένους από κάθε άλλη άρρώστεια. Νομίζει κανείς ότι του μπηγουν καρφιά στις αρθρώσεις... Μένει ακίνητος, μη τολμώντας ούτε ν' αναπνεύσει, γιατί ή παραμικρή κίνηση μεγάλωνει τους πόνους του. Ένας κληρικός του 18ου αιώνας, θύμα της ποδάγρας, έγραφε σ' ένα φίλο του τά έξης, υπερβολικά κάπως, αλλά χαρακτηριστικά, για να περιγράψη την άφόρητη άγωνία του: «Όταν με πιάνη κρίσις, μου φαίνεται σαν να πατάω πάνω στους βολβούς των ματιών μου!»

Η ποδάγρα έδειχνε πάντοτε μιὰ ιδιαίτερα... προτίμηση στους μεγάλους άνδρες. Ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Κουμπλάι Χάν, οι Άγγλοι ποιητάι Μίλτων και Τέννισον, ο Βάκων, ο Νεύτων έπασχαν όλοι από ποδάγρα. Στη Μεγ. Βρετανία, ή άρρώστεια αυτή είναι εξαιρετικά διαδεδομένη, ίσως περισσότερο παρά σε κάθε άλλη χώρα.

Πολλοί τη θεωρούν συνέπεια της πολυφαγίας καί της καταχρήσεως κρέατος καί οίνου πνευματώδων ποτών. Κι' όμως συναντάται καί σε υποσιτισμένους καθώς καί στους ίθαγενείς των Ίνδιων που δέν τρώνε ποτέ κρέας ούτε καί πίνουν αλκοόλ, γιατί τους τά άπαγορεύει ή θρησκεία τους.

Είναι κληρονομική (όπως καί ή φαλάκρα) καί προσβάλλει ίδιως τους άντρες άνω των 40 ετών. Σπάνια παθαίνουν ποδάγρα οι νέοι καί οι γυναίκες. Ευφάνίζεται συχνότερα την άνοιξη καί το φθινόπωρο. Κι' άπ' όλες τις ώρες του 24ώρου προτιμά τις 2 μετά τα μεσάνυχτα.

Οι κρίσεις της έρχονται κατά περιόδους, στην άρχή μιὰ φορά το χρόνο καί κατόπιν όλοένα συχνότερα, ως ότου καταντάει πιά να μη βρισκ ή άρρωστος σχεδόν ποτέ άνακούφισι από τους πόνους. Μόνο ό θάνατος μπορεί τότε να τον λυτρώση. Εύτυχώς όμως ή δυστυχώς, ή ποδάγρα δέν είνε ποτέ θανατηφόρος.

Στά 48% των περιπτώσεων, τά κλασσικά συμπτώματα της ποδάγρας υπάρχουν ήδη 10—40 χρόνια πριν τά άναγνωρίση ή γιατρός καί κάμη τη διάγνωση. Γι' αυτό, ό Άμερικανός

νός δόκτωρ Μάκ Κράκεν έχει διατυπώσει τόν έξης κανόνα: Μιά όξεια φλόγωση της πρώτης αρθρώσεως του μεγάλου δακτύλου του ποδιού (έκεί έντοπίζεται ίδιως ή ασθένεια) σημαίνει σχεδόν ποδάγρα, έκτός αν ή εξέλιξη μεταβάλι αυτή τη διάγνωση.

Σε τέτοια λοιπόν όξεια μορφή ή γιατρός θα χορηγήση κολκικίνη, ένα ισχυρό διουρητικό καθαριστικό καί δηλητήριο, άποτελεσματικό κατά της ποδάγρας. Ο άρρωστος μπορεί να πάθη έμετους καί διάρροια άπ' αυτό, αλλά θα περάσουν σε 24 ώρες οι πόνοι του, ενώ άλλως μπορεί να διαρκέσουν 8—10 μέρες.

Είναι άγνωστο πώς επενεργεί ή κολκικίνη στην ποδάγρα καί γιατί δέν ώφελει καθόλου στις άλλες μορφές αρθρίτιδος. Έπίσης είνε άγνωστο γιατί δέν φέρνει πιά άποτελέσματα όταν ή ποδάγρα καταντήσει χρόνια. Οι γιατροί θά βρουν την έξηγησι μόνον όταν διαφωτίσουν τό μυστήριο της προελεύσεως αυτής της ασθένειας.

Μιά επιστημονική θεωρία την άποδίδει σε διαταραχή του μεταβολισμού του άζώτου μέσα στον όργανισμό καί σε συγκεντρώσι ούρικού όξέος (που είνε δηλητηριώδες προϊόν των ιστών καί πρέπει κανονικά ν' αποβάλλεται άπ' το σώμα). Κι' όμως μερικοί άρρωστοί από ποδάγρα έχουν ελάχιστο ούρικόν όξύ των όργανισμó τους, ενώ άλλοι με άφθονο ούρικόν όξύ δέν παθαίνουν αυτή την ασθένεια. Όπως σήπότε, έχει επικρατήσει αυτή ή θεωρία του ούρικού όξέος, έφόσον δέν ύπάρχει άλλη καλύτερη.

Ο Άμερικανός δόκτωρ Χάρκαβυ πιστεύει ότι ή ποδάγρα είνε αλλεργική φύσεως καί ότι προκαλείται συχνά άπ' τη γύρι των φυτών (γι' αυτό παρουσιάζει τόση έξαπλωσι την άνοιξη). Πειραματίζεται δέ για τη θεραπεία της με ένεσεις έκχυλίσματος γύρεως, που εξαφανίζουν την αλλεργική ευαισθησία.

Τό περίεργο είνε ότι υπάρχουν περιπτώσεις που ή ποδάγρα ώφειλετο στο γάλα καί έλειψε όταν άποκλείσθηκε ή τροφή αυτή από τη διαίτα του άσθενούς.

Βάσις της θεραπείας της ποδάγρας εξακολουθεί να θεωρηται ή άπομάκρυνσις του ούρικού όξέος άπ' τόν όργανισμό, που επιτυγχάνεται με τη χορήγησι ισχυρών δόσεων σαλικυλικών άλάτων. Συχνόνως, ή διαίτα περιορίζεται σε τροφές που δέν παράγουν πολύ ούρικόν όξύ: ίδιως άσπρο ψωμί, πατάτες λίγο ψάδι, γαλατόφά, δημητριακά, λαχανικά καί φρούτα. Δυστυχώς, λίγοι άρρωστοί είναι ίκανοί ν' ακολουθήσουν για πολύν καιρό την άνοστη αυτή διαίτα καί να στερηθούν τις γαστρονομικές απολαύσεις τους

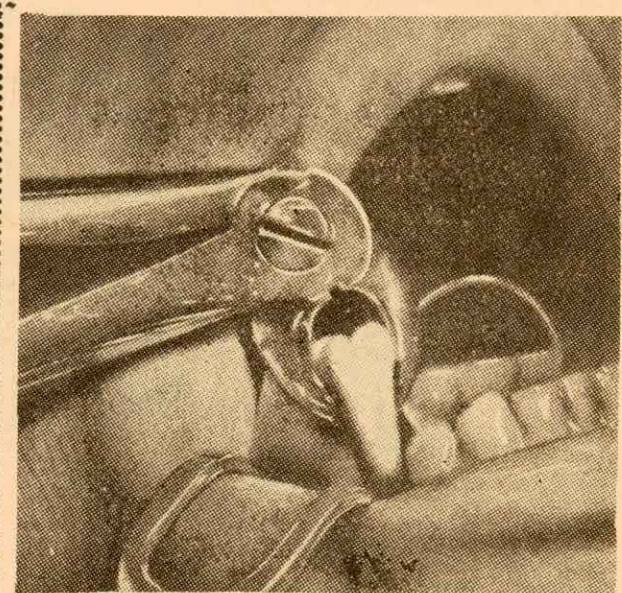
δσο κι' αν ξέρουν ότι αυτό θα τους δλώση.

Τόν τελευταίο καιρό ώστόσο, οι γιατροί έχουν μετριάσει την άσχημοτήτά τους σ' αυτό τό ζήτημα, γιατί φρονούν ότι ή ποδάγρα προκαλείται περισσότερο από άλλους παράγοντες, παρά από τη διατροφή: από τραυματισμούς, όξείες μολύνσεις, διάφορα φάρμακα, έγκαυρήσεις, υπερκόπωση, έξαγωγές δοντιών, μακρινές πορείες, καρδιακή άνεπάρκεια, χρόνιες δηλητηριάσεις, κλπ. Αναφέρονται πολλές περιπτώσεις ψυχογενούς προελεύσεως της ασθένειας: Ένας παντρεμένος π. χ. παθαίνει κρίσεις ποδάγρας έπειτα από κάθε καυγά με τη γυναίκα του. Κι' ένας άλλος όσάκις είχε οικονομικές δυσχέρειες.

Ός γενικό κανόνα λοιπόν, οι γιατροί συνιστούν στους άντρες άνω των 40 ετών να περουν ζωή ήσυχη, μετρομένη καί όσο τό δυνατόν πιό εύχάριστη, να μην κουράζονται πολύ, να μη παρατώνε, να ένδιαφέρωνται για όλα αλλά να επίζητούν την ήσυχία. Έπιτρέπονται δηλαδή στους μεσκόπους όλα, αλλά με μέτρο.

Τό γάλα καταστρέφει τά δόντια

Τό γάλα θεωρείται ως γνωστόν, ως ή κατ' έξοχήν «τροφή» του παιδιού. Περιέχει πράγματι όλα τά στοιχεία που νοιάζονται για τη διατροφή μας. Είνε, έξ άλλου, ή κυριώτερη πηγή από την όποιαν τά δόντια προσηυθενται τό άσβεστό που τους χρειάζεται. Όλα αυτά όμως, παρατηρεί ή διαπιστώσι, γάλλος βιολόγος δόκτωρ Άρντε, είνε σωστά μόνον ποκειμένοι για τό βρέφος. Στους ένηλικους, αντίθετα, τό γάλα φαίνεται ότι είνε περισσότερο βλαβερό παρά ώφέλιμο. Οι κάτοικοι της νοτίου Κίνας π. χ. τρέφονται αποκλειστικά με ρύζι, φρούτα καί χορσαϊκά καί δέν πίνουν ποτέ γάλα. Έγουν ώστόσο υπέρσση δόντια, πράγμα που δέν θα ποτε συμβείναι, αν τό γάλα ήταν τό

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΗΝ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ

Ένας διάσημος Γερμανός νεογόνος όδοντίατρος άνιων να έφασούνη μιὰ νέα μέθοδο που, αν άποδειχθεί άποτελεσματική, θα προκαλέση επανάστασι στον κλάδο αυτό της ιατρικής επιστήμης. Ο νεογόνος αυτός βνάζει τά δόντια της ιατρικής έπιστήμης καί τά έναλλάει κατόπιν στη θέση τους, τελειώνοντας θραπυμένα! Έγτερα από 15 μέρες, όπως λέει, ό ίδιος ό πελάτης του μπορεί να σπάση καί καούδια μ' αυτά τά δόντια.

σο ώφέλιμο στον όργανισμό μας όσο πιστεύεται συνήθως. Οι ίδιαι γενεές της Αίτης αντίθετα, που μιμούμενοι τους Άμερικανούς πίνουν μιὰ σε μεγάλες ποσότητες, υποθέσουν σε μεγάλη κλίμακα άπό τερπόμενα κι' άλλες παθήσεις των δοντιών, που ήταν άγνωστες πριν μεταξύ των.

Κατά τόν δόκτωρα Άρντε, ή κατάσταση των δοντιών έξαστάται κυριώτατα από την καλή λειτουργία του σπυαίνου. Τό γάλα, είνε λοιπόν, δυσκολογώνευτο καί, λόγω των άσθενών λιπαρών στοιχείων, που περιέχει, άνατοπεί την ισορροπία των ύγνων μέσα στο στομάχι. Η γένεσις δέν γίνεται τότε κανονική καί ό αντίκτυπος στα δόντια είνε άμεσος. Ένα νέο φάρμακο ισχυρότερο από την κινίνη

Οι Άμερικανοί επιστήμονες άνεκάλυσαν ένα νέο φάρμακο ένάντιον των έλκδών πυρετών. 1000 φορές ισχυρότερο από την κινίνη καί 100 φορές άπό την «άτεντοπίνη», που νοσημοποιήθηκε σε μεγάλο βαθμό κατά τό δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Σαςάστα μόνο νοσημώδια άπ' αυτό τό φάρμακο, όπως έδήλωσε ό δόκτωρ Τζώσεφ Χίλνινγκ διευθυντής των ένδοσποίων Βέλγου, είνε άσχετά για να έξασφαλίσουν σ' ένα άτομο μιὰ άνοσία επί 5—10 χρόνια.

Τα πειράματα με τό νέο αυτό φάρμακο, στο όποιον δέν δόθηκε άκόμη ίδιαιτέρω όνομα, έγιναν στη Νιγηρία. Όλες οι ούσιες άπό τίς όποιες άποτελείται είνε προϊόντα του άνθρώπου.

Αναίμακτες έγχειρήσεις

Οι έγγειοθήσεις θα είνε στο μέλλον σχεδόν άναίμακτες. Τό θάυμα αυτό επιτυγχάνεται με μιὰ νέα μέθοδο που έφασούνηκε τελευταία καί που συνίσταται στη δημιουργία μιας τεχνητής ύποτάσεως καί στην ταυτόχρονη διέσπυνσι των όσποίων καί φλεβών. Έτσι, τό αίμα κυκλοφορεί μέσα στα αίμοφόρα άγγεία διασπώμενα καί ή πίεσις του είνε πολύ χαμηλή. Ο έγγειοζόμενος έξ άλλου, τοποθετείται, πάνω στο χειρουργικό κορδόνι με τέτοιον τρόπο, ώστε τό έγγειοζόμενο μέρος του σώματος να βρίσκεται ψηλότερα. Χάρη σ' αυτή τη μέθοδο, ή έκροή αίματος από την πληγή είνε ελασιστη καί καταντάει άμελετα.

Η ΚΑΡΔΙΟΠΑΘΗΣ μπορεί νά γίνη μητέρα;

Οι κυριώτεροι κίνδυνοι που την άπειλούν

Κατά τόν περασμένον αιώνα, ό διάσημος γιατρός Πέτερ, είχε διατυπώσει τόν ακόλουθο άφορισμό: «Η καρδιοπαθής δέν έπιτρέπεται να παντρευτή. Η καρδιοπαθής σύζυγος δέν έπιτρέπεται να συλλάβη. Η καρδιοπαθής μητέρα δέν έπιτρέπεται να θηλάση τό παιδί της».

Τα πράγματα δέν έχουν μεταβλήθη έκτοτε σε σημαντικό βαθμό, παρά τις τεράστιες προόδους που έχει κάμει στο μεταξύ ή έπιστήμη στο ζήτημα της θεραπείας των καρδιοπαθειών.

Οι σημερινοί γιατροί δέν είνε, βέβαια, τό ίδια κατηγορηματικοί, όπως οι συναεσφοί των τό παρελθόντος. Διατηρούν, όμως, πάντοτε τις έπιφυλάξεις των πάνω στο λεπτό αυτό ζήτημα.

Όπως είνε γνωστό, μιὰ κανονική κυοφορία, προκαλεί πάντοτε ένταση της κυκλοφορίας. Γιατί τό όν που δημιουργείται, έχει ανάγκη από αίμα για να τρωφή καί ν' αναπτυχθί. Κι' εδώ ακριβώς βρίσκεται ό μεγαλύτερος κίνδυνος.

Αποτελεί πλάνη, όμως, τό να νομίζουμε, ότι ή έγκυμοσύνη μπορεί να κάμη μιὰ έγκυο, καρδιοπαθή. Τό πολύ-πολύ είνε δυνατόν να της φέρη ένα λαχάνισμα ή μιὰ ελαφρά υπέρταση, όταν τό έμβρυο είνε πολύ όγκώδες ή όταν πρόκειται για διδύμα καί ή ένδεικνυόμενη άναπνοή δέν τηρήθηκε με την απαιτούμένη αστηρότητα κατά τους δύο τελευταίους μήνες. Όταν, όμως, ή γυναίκα είνε καρδιοπαθής, ή έγκυμοσύνη μπορεί να προκαλέση την εμφάνισι διαφόρων δυσάρεστων συμπτωμάτων, ή να επιδεινώση τά ήδη ύπάρχοντα.

Σύμφωνα με τις στατιστικές των άμερικανικών νοσοκομείων, οι καρδιοπαθείς όφείλονται κατά μέγιστον ποσοστόν (91%) στους όξεις ρευματισμούς των αρθρώσεων.

Μιὰ καρδιοπαθής που συλλαμβάνει, υπόκειται, λοιπόν, πάντοτε στον κίνδυνο να πάθη μιὰ καινούργια κρίσι όξων ρευματισμών. Η ύπερκόπωση της καρδιάς θα έκδηλωθί, στην περίπτωση αυτή, με διάφορα συμπτώματα: λαχάνισμα, παλμούς, ταχυκαρδία, βρογχίτιδα, συμφορητικές καταστάσεις, πρηξίματα στα πόδια, υπέρταση, λευκοματουρία κλπ. Σε βαρύτερες περιπτώσεις, όταν ή καρδιά δέν μπορεί πιά να εκπληρώση τό ρόλο της, είνε δυνατόν να εμφανισθί άσυστολία (άνεπάρκεια των συστολών της καρδιάς). Τά χείλη γίνονται τότε κυανώ, τό ήπαρ διογκώνεται, ή ποσότης των ούρων έλαττωται, οι καρδιακοί παλμοί γίνονται άρρυθμοί καί ή κατάσταση αυτή μπορεί να οδηγήση ταχύτατα στο θάνατο.

Σε μερικές περιπτώσεις, δέν παρατηρείται κανένα δυσάρεστο σύμπτωμα κατά τη δι-

άρκεια της έγκυμοσύνης. Οι διαταραχές αρχίζουν άπό τη στιγμή του τοκετού ή λίγο άργότερα. Η έμβολή, που κεραινοβολεί τόν άσθενή σε διάστημα δευτερολέπτων, είνε, εύτυχώς, σπανιωτάτη.

Οι συνήθεις διαταραχές της έγκυμοσύνης είνε, έξ άλλου, περισσότερο συχνές καί έντονες στις καρδιοπαθείς γυναίκες: Έμετοι, άπίσχνανσις κατά την άρχή της έγκυμοσύνης, λευκοματουρία, ήπατική συμφορησις, ελαφρά συμπτώματα έκλαμψιας, που συνοδεύονται καί από υπέρταση, άνοδος του ποσοστού της ούρίας μέσα στο αίμα κλπ. Παρατηρήθησαν επίσης περιπτώσεις πρόωρου τοκετού (μεταξύ του 6ου καί του 7ου μηνός), αιμορραγιών λόγω άποκολλήσεως του πλακούντος κλπ. Οι αιμορραγίες αυτές είνε πολύ περιτριμμένες ποσοτικά, αλλά ύποτροπίζουσιν συνεχώς καί άπειλούν τη ζωή της έγκύου, ίδιως κατά τους τελευταίους μήνες της κυοφορίας. Είνε άυτόνοητο, ότι αυτές οι αίμορραγίες μπορούν να άπειλήσουν επίσης καί τη ζωή του έμβρύου.

Οι καρδιοπαθείς γυναίκες, έξ άλλου, υπόκεινται στον κίνδυνο στενώματος της μητροειδούς βαλβίδος, που είνε δυνατόν να προκαλέση όξύ οίδημα του πνεύμονος ή έμβολή ή μεγάλες αίμορραγίες λόγω καρδιακής άνεπάρκειας.

Μιὰ καρδιοπαθής νέα δέν πρέπει, λοιπόν, να παντρευεται;

Όχι, κατ' άρχήν, έφ' όσον παρουσιάζει σοβαρά βλάβη της μητροειδούς. Άλλά, σε περίπτωση που θα πανδρευθί, ή σύλληψις άπαγορεύεται άπολύτως, έφ' όσον ή πάθισις βρίσκεται εν εξέλιξη.

Όταν, όμως, πρόκειται για βλάβη εκ γενετής, που δέν προκαλέση την εμφάνισι ρευματισμών, ή κυοφορία είνε δυνατή. Στην περίπτωση αυτή, απαιτείται μεγάλη προσοχή καί σχολαστικές φροντίδες κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, (καλή τροφή, κατά προτίμησιν φυτική, όλίγα ύγρά, για να μην αύξηθί ό όγκος του κυκλοφορούντος αίματος, προφύλαξις από τό κρυό καί την ύγρασία καί γενικά από τις άποτόμες καιρικές μεταβολές, άποφυγή των σωματικών κόπων κλπ.).

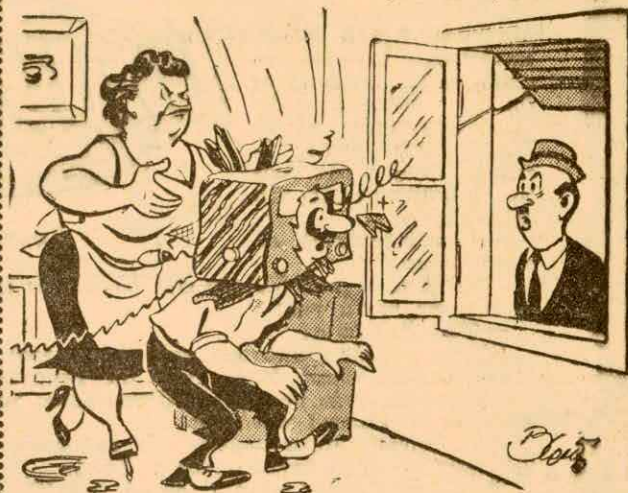
Οι όξεις ρευματισμοί, που έπέρχονται κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, πρέπει να θεραπεύονται με τά συνήθη μέσα: σαλικυλικών νατρίων, κορτιζόνη κλπ.

Στις καρδιοπαθείς έγκυους, ένδεικνύεται ή μετρία χρήσις αντιβιοτικών, για τό λόγο, ότι είνε ιδιαιτέρως ευαίσθητες στις μικροβιακές μολύνσεις.

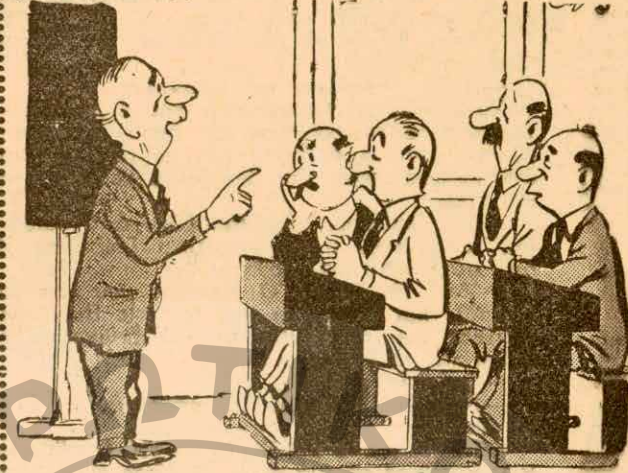
Τά φάρμακα, έξ άλλου, που «ρευστοποιούν» τό αίμα, όπως ή ήπαρίνη, είνε δυνατόν να προλάβουν τις πνευμονικές έμβολές καί τις φλεβιτίδες. Μετά τόν τοκετό, ή καρδιοπαθής γυναίκα πρέπει ν' άναπαυθί επί μακρό χρονικό διάστημα, για ν' άποφευχθί ό κίνδυνος γενικής έξαπλώσεως του όργανισμού. Η γαλουχή, σις τού νεογνού, καλόν είνε ν' άποφεύγεται, έκτός αν ή γενική κατάσταση της μητέρας είνε ικανοποιητική.

Τελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

—Και να σκεφθής, Δημητράκη, πώς σήμερα στην Άεράμωνα είχαμε μάθημα πώς να προσφυλάγουμε απ' τη... ραδιενέργεια!...

Ο καθηγητής της δρασμένης: Μια και τελειώσαμε σήμερα νωρίς τό μάθημα, κάνουμε καμιά προεπίσση!

—Είπε άνάγκη, κύριε πόλιμαν, νάρθω στην Άεράμωνα; Δέν μου φτάνει, δηλαδή, αυτή ή έξάσκησης!

Συναντήθηκαν στους κήπους της Βίλλας Ρούφολο, ενώ ο οδηγός έλεγε στη Βίλμα, μηχανικά, με ουδέτερη φωνή, τα ίδια πράγματα, όπως σ' όλους τους ξένους, δείχνοντάς της το μεγαλόπρεπο τοπίο, όπου ο Βάγκνερ είχε γράψει τη δεύτερη πράξη του «Πάρσιφαλ».

—Είνε θαυμάσιο! είπε η Βίλμα.

Τότε κάποιος που δεν τον είχε δει ως την ώρα εκείνη, είπε κοντά της:

—Ναί, θαυμάσιο!

Γύρισε η Βίλμα απότομα και είδε μπροστά της ένα ψηλό και κομψό άντρα, που της χαμογελούσε.

—Ήσαστε στην πρώτη του «Πάρσιφαλ»; τον ρώτησε με τη γλυκειά φωνή της.

—Ναί, ήμουν απεσταλμένος της έφημερίδας μου. Επιτρέψτε να συστηθώ; Μάριο Σάλβι...

Η Βίλμα είπε κι' αυτή τ' όνομά της. Ο οδηγός περίμενε να συνεχίσει τις εξηγήσεις του στη Βίλμα Ρούφολο. Άλλ' η νεαρή γυναίκα δεν είχε πια όρεξη να κάνει το γύρο της Βίλλας. Η συνάντησή αυτή με το Μάριο της είχε κάνει εντύπωση.

—Πότε θέλετε να ξαναϊδωθούμε; τη ρώτησε. Σε ποιο ξενοδοχείο;

—Στο «Καρούζο», του απάντησε.

Συναντήθηκαν πραγματικά την άλλη μέρα στην τσαράτα του ξενοδοχείου απ' όπου το τοπίο ήταν, με τον ανοιχτό ορίζοντα και τα βουνά γύρω, ένα απ' τα ωραιότερα, έτσι καθώς το χρυσίζει ο βραδυνός ήλιος.

—Μου φαίνεται πως σας ξέρω από καιρό, Βίλμα, αλλά στην πραγματικότητα δεν ξέρω τίποτα από σας. Από που ήρθατε;

—Απ' τη Λιέγη. Ο πατέρας μου είναι απ' τη Νεάπολι και η μητέρα μου απ' τις Βρυξέλλες. Ο πατέρας μου με συμβούλεψε να επισκεφτώ το Άμάλφι και το Ραβέλλο...

—Ταξιδεύετε μόνη;

—Ναί. Οι δικοί μου δεν μπόρεσαν να με συνοδεύουν.

Κατέβηκαν στο μεγάλο κήπο του ξενοδοχείου. Η Βίλμα κάθισε σε μια άκρη. Εκείνος στάθηκε μπρός σε μια τριανταφυλλιά, έκοψε ένα άνθος και της το πρόσφερε.

—Είναι ωραίο! είπε η νέα.

—Σου μοιάζει, της απάντησε, μιλώντας της για πρώτη φορά στον ένικό.

Το δειλινό έπεφτε και το φως έμοιαζε τώρα σαν ούράνιο τόξο πάνω απ' τα βουνά. Κάποια κουδούνια προβάταν ακούγονταν απ' την κοιλάδα. Ήταν αληθινά, μια έκστατική ώρα.

—Είναι σά να βρισκόμαστε έξω απ' τη ζωή, είπε η Βίλμα με συγκίνηση.

Ο Μάριο την έπιασε απ' το νέρι και της τσούφισε σά να φοβόταν μήπως του φύγη.

—Πρέπει νάρθης στη Νεάπολι μαζί μου, Βίλμα, να γνωρίσεις τη μητέρα μου. Δεν μπορώ να σ' αφήσω να φύγης, δεν μπορώ να σε χάσω!

Η Βίλμα ένοιωσε μια αγωνία στα λόγια του. Τον κύτταξε παράξενα με τα μεγάλα της έκφορστικά μάτια. Δεν ήξερε ακόμα πόσο θα τον αγαπούσε και πόσο θα υπόφερε εξ αιτίας του!

★

—Είδατε την άγγελία στην έφημερίδα; τη ρώτησε η γριά υπηρέτρια, ανοίγοντας την πόρτα.

Η Βίλμα την κύτταξε με άπορία. Δεν καταλάβαινε.

Το μυθικό του

Συγκινητικό διήγημα

—Καθήστε. Θα ρωτήσω την κυρία, αν μπορεί να σας δεχθεί.

Την άφησε σ' ένα σαλονάκι. Η Βίλμα κάθισε. Σκεφτόταν τις μαγευτικές μέρες του Ραβέλλο και την συνάντησή της με την μητέρα του Μάριο στη Νεάπολι κι' όλ' αυτά τα γεγονότα την έκαναν ν' άπορη. Θυμόταν τώρα τα λόγια της γριάς υπηρέτας του Μάριο.

—Υπάρχει κάτι στη ζωή του Μάριο, κόρη μου, της είχε πει, που πρέπει να το μάθης. Μ' έπεφόρτισε να σου το πω εγώ, αλλά προτιμώ να το μάθης μόνη σου. Άμα δής ό,τι πρέπει να δής, τότε θα ενεργήσεις σύμφωνα με τη συνείδησή σου...

Είχε ακολουθήσει τη συμβουλή της γριάς υπηρέτας και τώρα φοβόταν να μάθι αυτό που της είχε πει σχεδόν: δηλαδή το δεσμό του με μια άλλη γυναίκα απ' τον οποίο έπρεπε να λευτερωθεί για να την παντρευτεί. Έπρεπε ν' αποφασίσει σύμφωνα με τη συνείδησή της.

—Περάστε, δεσποινίς, της είπε μπαίνοντας η γριά υπηρέτρια.

Την οδήγησε σε μια κάμαρα, αφού πέρασαν ένα διάδρομο. Καθισμένη σε μια πολυθρόνα, μια νέα γυναίκα, με χαριτωμένο πρόσωπο, υποδέχτηκε τη Βίλμα. Έκανε ζέστη, μα παρ' όλ' αυτά η γυναίκα εκείνη είχε μια έλαφρη κουβέρτα πάνω στα πόδια της.

—Ηρθατε για την άγγελία; τη ρώτησε η κυρία. Έχω συνεννοηθεί με μια δεσποινίδα απ' τη Γενεύη, αλλά δεν ξέρω πότε θα μπορέσει νάρθει, ενώ εγώ βιάζομαι νάχω κάποια για το κοριτσάκι μου.

—Για το κοριτσάκι σας; είπε η Βίλμα μ' έκπληξη.

—Ναί, είναι όγτώ χρονών. Ζωηρό κι' έξυπνο. Πάει σχολείο και θέλω κάποιος να το συνοδεύει...

Η Βίλμα την κύτταξε δίχως να μιλήσει.

—Βλέπετε πως κατάντησα. Αυτό άρχισε ύστερ' απ' τη γέννηση της μικρής μου Άννας και η καταστάσή μου χειροτέρεψε μ' όλες τις κούρες. Τώρα πια δεν μπορώ να σηκώνομαι απ' αυτή την πολυθρόνα. Θα σκέφτεστε πως είμαι ίσως πολύ άτυχη. Έχω όμως μια ανταμοιβή στη δυστυχία μου: Τον άντρα μου τον Μάριο, και το κοριτσάκι μου! Ο άντρας μου μ' αγαπάει. Έμεινε κοντά μου με όλη αυτή την κατάσταση μου, ενώ θα μπορούσε, αν ήθελε να ξαναφτιάσει τη ζωή του.

Κάτι έπνιγε στο λαιμό τη Βίλμα. Δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη. Θυμόταν τώρα τα λόγια της γριάς μητέρας του Μάριο: «Σήκωσε το σταυρό του χρόνια και χρόνια δίχως να επαναστατή... Τώρα κατ'όλεσε πως δεν μπορεί να τον σηκώσει πια...»

Τόχε καταλάβαι από τότε γού είχε γνωρίσει τη Βίλμα...

—Λοιπόν, δεσποινίς, δέξαστε να περιποιηθεί το κοριτσάκι μου; τη ρώτησε η παρόλυτη.

—Ακούστε, κυρία, είπε η Βίλμα. Δεν ήξερα πως επρόκειτο για ένα τόσο μικρό κορίτσι. Θα σκεφτώ.

—Όπως νομίζετε, δεσποινίς.

Η Βίλμα, πρίν πάρη το τραίνο για τη Λιέγη, έστειλε ένα γράμμα στο Μάριο όπου του γράφει:

«Σκέφτηκα πολύ αγαπημένη μου και είμαι πεπεισμένη πως δεν μπορεί κανείς να χτίσει την ευτυχία του πάνω στον πόνο του άλλου. Ίσως να μην εκφράζομαι καλά, μα θα με καταλάβης. Γυρίζω σπίτι μου. Χαίρε για πάντα».

Υπέγραφε «Βίλμα» δίχως να σημειώσει τι διεύθυνσή της. Τι όφελούσε; Εκείνος δεν θα την ανόηρισκε ποτέ πια.

ΜΑΡΙΑ ΣΟΡΡΕΝΙΝΟ

Η Βαβίλιον του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ροβέρτος συλλαμβάνεται στο Λονδίνο ως δολοφόνος της Τερέζας. Η κατάληξη του κι' η λύπη του δεν έχουν όρια. Δέχεται να τον στείλουν άμέσως στο Παρίσι. Μόλις φτάνει εκεί, ο άνακριτης ντε Κομδρεμόν τον ανακρίνει, με προκατάληψη εναντίον του. Ο Ροβέρτος προσπαθεί ν' αποδείξει την αθωότητά του.

22ον —"Ε, κι' έπειτα; Έκανε με δι-
απεραστική φωνή ο άνακριτης.
Κι' αν υποθέσουμε πως ο Ζιρώ
επιβεβαιώνει όσα είπες, τί βγαί-
νει μ' αυτό;

—"Ότι σ'ας λέω την αλήθεια και τίπο-
τα περισσότερο.

—Πισθάνω η συνομιλία σου αυτή με τον
ζωγράφο να είναι πραγματική... Άλλά ποι-
ός μου έγγγυται ότι δεν την προκαλε-
σες επίτηδες για να δικαιολογήσεις έτσι
τη φυγή σου στην Άμερική; Μπορεί ο
ζωγράφος αυτός να σου χρησιμοποίησε για
μάρτυρας υπερασπίσεως, μα δεν θα σε
σώσει... Θα έχεις ίσως ακόμα για μάρτυ-
ρα υπερασπίσεως τη δεσποινίδα Φράγκα
ντε Ροσβέλ, που τυφλή από το πάθος
της για σένα, δεν θέλει να παραδεχτεί ότι
είσαι ο δολοφόνος της αδελφής της... Άλ-
λά ούτε κι' αυτή θα σε σώσει...

—Όταν άκούσε ο Ροβέρτος τον άνακρι-
τη να προσφέρει για πρώτη φορά το όνο-
μα της Φράγκας έγινε κατάχλωμος.
—Κύριε άνακριτά, είτε με τόσο ζωηρό
βλέποντας πως είχε να παλέψει μ' έναν
εχθρό αδυατήτο, έδερετε που και πως
γνωρίστηκα με την δεσποινίδα ντε Ροσβέλ;
—Τί με μέλλει; Οί τυχοδιώκτες του εί-
δους σου δεν δυσκολεύονται στην έκλογή
των μέσων.

—Από χλωμός που ήταν ο Ροβέρτος έγι-
νε κατακόκκινος μόλις άκουσε τα προσβλη-
τικά αυτά λόγια. Άνθρώπος το σώμα του
περήφανα και άπάντησε με φωνή ψυχρή:
—Νόμιζα ότι ποτέ δεν θα έπρεπε
στον έαυτο του ένας Γάλλος δικαστής να
κατέβη σε τόσο ταπεινό σημείο, ώστε να
βρίση έναν άνθρωπο που βρίσκεται εντε-
λώς στη διάκρισή του, χωρίς να έχη κανέ-
να μέσον να υπερασπιστεί τον έαυτο του.

—Ο κ. ντε Κομδρεμόν έγινε πελιδός
μόλις του δόθηκε το σκληρό αυτό μά-
θημα.

—Μιλήστε, λοιπόν, είτε δαγκώνοντας
τά χείλη του. Σας το επιτρέπω...

—Θα σας διηγηθώ, άρχισε να λέη ο
Ροβέρτος, πως γνώρισα την κυρίν Τερέ-
ζα. Με μεγάλη μου λύπη το κάνω αυτό.
Άλλά οι τρομερές συνθήκες κάτω απ' τις
οποίες διατελώ μου επιβάλλουν ν' αφήσω
κατά μέρος κάθε αδρότητα και ν' μιλή-
σω... Η Τερέζα ήταν τότε έτοιμοθάνατη
και ή πιδ μεγάλη φτώχεια βασίλευε στο
σπίτι τους. Ο Άντρέας δεν είχε χρήμα-
τα ούτε να της πάρη τ' απαραίτητα φάρ-
μακα... Έγώ τους πρόσφερα τότε όσα
χρήματα είχα και τις περιποιήσεις μου,
γιατί ο Άντρέας ήταν άναγκασμένος να
πηγαίνη όλη την ημέρα στην εργασία του.

Και ο Ροβέρτος διηγήθηκε λεπτομερέ-
τητα τα της γνωριμίας του με το ζεύ-
γος ντ' Άνζελύ και τη στενή φιλία που
τους ένωσε.

—Ευτυχώς, πρόσθεσε, έχω ένα μάρ-
τυρα που μπορεί να επιβεβαιώρη τα λε-
γόμενά μου, ένα μάρτυρα που μ' έβλε-
πε κάθε μέρα να παρέχω κάθε δυνατή
υπόδωρη κι' ό οποίος μου είπε ότι σε
ένα οφείλεται η σωτηρία της Τερέζας.
Ο μάρτυρας αυτός, τον όποιον θα πι-
νέψετε Βεβιά, είναι ο δόκτωρ Πριυνιέ, ο
γιατρός που περιποιήθηκε την Τερέζα κα-
τά τη διάρκεια της τελευταίας άρρώστιας
της.

—Από τότε, έξακολούθησε ο Ροβέρτος,
η εύγνωμοσύνη του ζεύγους ντ' Άνζελύ
απέγαντι μου ήταν άπέραντη. Δεν είχαν
πειρά κανένα μυστικό από μένα, με φώνα-

ζαν άδελφό τους και μου φερνόντουσαν σαν
να ήμουν άδελφός τους.

—Μιά μέρα, ενώ η Τερέζα ήταν ακόμα
άρρωστη, μπήκε στο δωμάτιό της η δεσποι-
νίς Φράγκα. Με είδε στο προσκέφαλο της
αδελφής της, έμαθε τί είχα κάνει γι' αυτή
και τότε μου χάρισε την καρδιά της... "Οί
μάρτυρές μου ο Θεός ότι δεν έκανα τίπο-
τε για να προκαλέσω αυτό το αίσθημα.
Τί ήμουν ένώ;... Τίποτε... Πως μπορούσα
να κυττάω τόσο πιδ ψηλά από μένα;...
Είναι αλήθεια πως κι' εγώ απ' την πρώ-
τη στιγμή είχα αγαπήσει τη δεσποινίδα
Φράγκα, αλλά ποτέ μου δεν θα τολμούσα
ν' άναξω το στόμα μου και να της φανε-
ρώσω τον έρωτά μου...

—Λόγια!
—Η λέξη αυτή ξέφυγε άκούσια απ' το
στόμα του κ. ντε Κομδρεμόν, που δαιμο-
νιζόταν με τη σκέψη ότι δεν είχε κατορ-
θώσει ο ίδιος να εμπνεύση ένα τόσο με-
γάλο έρωτα στην Τερέζα, σαν αυτόν που
είχε προκαλέσει ο Ροβέρτος στη Φράγκα.

—Λόγια είπατε, κ. άνακριτά; φώναξε
ο Ροβέρτος. Γιατί δεν απευθύνεστε στη
μια Σίμπυλ Άντριου; Γιατί δεν τη ρω-
τάτε με ποιά λόγια, με ποιές έκφράσεις,

ποιόν άλλο θα μπορούσαν να υποπτευθού;

Πως ήταν δυνατό ένας άλλος να είχε
διαλέξει για να διαπράξη το έγκλημα τη
στιγμή ακριβώς που, μετά την αναχώρη-
ση του Ροβέρτου, η Τερέζα είχε μείνει μόνη;

Και πως ήταν δυνατό αυτός ο άλλος
να μη χρησιμοποιήσει για το έγκλημά του
άλλα όπλα που θα είχε μαζί του, αλλά
τη σφύρα και το μαρμαρογλυπτικό εργα-
λείο, που ο Ροβέρτος παραδέχτηκε πως
ήταν δικά του, βεβαιώνοντας συγχρόνως
ότι τα είχε κατεβάσει στο διαμέρισμά
της Τερέζας, γιατί σκόπευε να κάνει μια
μικρή τροποποίησι στην μαρμάρινη προ-
τομή του Άντρέα;

Και πως να εξηγούσε κανείς τη σύμ-
πτωσι ότι το μισό κομμάτι από ένα κου-
μπί βρέθηκε στο δωμάτιο της Τερέζας και
το άλλο μισό στο δωμάτιο του Ροβέρ-
του και μάλιστα ματωμένο;

—Ήταν πια άργα όταν τελείωσε η ά-
νάκρισι.

—Θέλετε να υπογράψετε την έκθεσί
μου για την άνάκρισι αυτή; ρώτησε ο ά-
νακριτής ο Ροβέρτο.

—Ο γραμματέας διάβασε την έκθεσι που
είχε συνταχθή με αρκετή ακρίβεια. Ο Ρο-
βέρτος, έντελώς εξαντλημένος πειά, την
υπογράψε χωρίς να σκεφτή, χωρίς καν να
προσέξη μερικές μικρές άνακρίσεις.

—Έπειτ' από μερικές μέρες, ο άρχηγός
της Δημοσίας Άσφαλείας κ. Ζερβαί έπι-
σκέφθηκε τον κ. ντε Κομδρεμόν στο άνα-
κριτικό του γραφείο.

—Παρ' όλες τις μαρτυρίες που είχαν μα-

μπροστά της και μπροστά στην άδελφή
της, η Φράγκα μου πρόσφερε την καρδιά
της και το χέρι της... Τουλάχιστον αυτή
ζη, όπως κι' η Φράγκα... Δεν πιστεύω να
αμφιβάλλετε για την ειλικρίνεια τους...
Ρωτήστε τις...

—Κι' αν τις ρωτήσω, έκανε ο Μωρίς
ντε Κομδρεμόν, τί βγαίνει απ' αυτό;

—"Οί! μην κάνετε πως δεν καταλαβαί-
νετε!... Πως ήταν δυνατόν εγώ, ο μη-
στης της Φράγκας ντε Ροσβέλ, εγώ που
έσωσα τη ζωή της Τερέζας, πως ήταν
δυνατόν να την δολοφονήσω κατάπιν τό-
σο άναδρα;

—Τη δολοφόνησε για να κλέψει, Γι-
να φύγης με τα χρήματά της στην Ά-
μερική, και να ξαναγυρίσει κατόπιν στη
Γαλλία, λέγοντας ότι κερδίσες αυτά τα
χρήματα στην Άμερική με την εργασία
σου... Αυτό είναι...

—Και γιατί να το κάνω αυτό, άφου
η Φράγκα με ήθελε για σύζυγό της, έτσι
όπως ήμουν, φτωχός, χωρίς άλλη έλπίδα
εκτός απ' τη φημη που θα μπορούσα ν'
αποκτήσω σαν καλλιτέχνης;

—Ο κ. ντε Κομδρεμόν δεν άπάντησε.
Ο Ροβέρτος βλέποντας ότι ο άνακρι-
της είχε σχηματισμένη κι' όλες την πε-
ποίθησι του γι' αυτόν κι' ότι τίποτε δεν
θα μπορούσε να την μεταβάλη, αίσθάνθη-
κε να τον κυριεύη μια βαθεία και πικρή
άπελπισισ.

—Α! τραύλιζε, φέρνοντας τα γέγνια του
στο μέτωπό του. "Οί! Τερέζα, δυστυχι-
σμένη Τερέζα, γιατί να πεθάνης; Γιατί να
μη μπορείς να σπικωθείς απ' το τάφο σου
και να φανερώσης την αλήθεια; Έτσι μόν-
ο θα τελειώνα τα φρικτά μου μαρτύρια.
Ένα αδιόρατο χαμόγελο φάνηκε τη στι-
γμή εκείνη στα χείλη του κ. ντε Κομ-
δρεμόν, που άπόφυγε να διαφωτίση τον
δυστυχισμένο νεό, λέγοντάς του ότι η Τε-
ρέζα δεν είχε πεθάνει.

—Έξακολούθησε ώστόσο την άνάκρισι,
απαθίζοντας τις ένδειξεις και τις μαρτυ-
ρίες που βάραιναν τρομαχτικά το Ροβέρ-
το. "Ο κατηγορούμενος του άπάντησε έκ-
θενόνας του την αλήθεια, χωρίς να πέφτη
σε καμιά αντίφασι. "Η αλήθεια, όμως,
αυτή δεν ήταν τόσο άπλο πράγμα όσα
φανταζόταν.

—Έπειτα, αν δεν ήταν αυτός ο ένοχος,
ποιόν άλλο θα μπορούσαν να υποπτευθού;
Πως ήταν δυνατό ένας άλλος να είχε
διαλέξει για να διαπράξη το έγκλημα τη
στιγμή ακριβώς που, μετά την αναχώρη-
ση του Ροβέρτου, η Τερέζα είχε μείνει μόνη;

Και πως ήταν δυνατό αυτός ο άλλος
να μη χρησιμοποιήσει για το έγκλημά του
άλλα όπλα που θα είχε μαζί του, αλλά
τη σφύρα και το μαρμαρογλυπτικό εργα-
λείο, που ο Ροβέρτος παραδέχτηκε πως
ήταν δικά του, βεβαιώνοντας συγχρόνως
ότι τα είχε κατεβάσει στο διαμέρισμά
της Τερέζας, γιατί σκόπευε να κάνει μια
μικρή τροποποίησι στην μαρμάρινη προ-
τομή του Άντρέα;

Και πως να εξηγούσε κανείς τη σύμ-
πτωσι ότι το μισό κομμάτι από ένα κου-
μπί βρέθηκε στο δωμάτιο της Τερέζας και
το άλλο μισό στο δωμάτιο του Ροβέρ-
του και μάλιστα ματωμένο;

—Ήταν πια άργα όταν τελείωσε η ά-
νάκρισι.

—Θέλετε να υπογράψετε την έκθεσί
μου για την άνάκρισι αυτή; ρώτησε ο ά-
νακριτής ο Ροβέρτο.

—Ο γραμματέας διάβασε την έκθεσι που
είχε συνταχθή με αρκετή ακρίβεια. Ο Ρο-
βέρτος, έντελώς εξαντλημένος πειά, την
υπογράψε χωρίς να σκεφτή, χωρίς καν να
προσέξη μερικές μικρές άνακρίσεις.

—Έπειτ' από μερικές μέρες, ο άρχηγός
της Δημοσίας Άσφαλείας κ. Ζερβαί έπι-
σκέφθηκε τον κ. ντε Κομδρεμόν στο άνα-
κριτικό του γραφείο.

—Παρ' όλες τις μαρτυρίες που είχαν μα-

ζευτή εναντίον του κατηγορούμενου, μολο-
νόντι είχε άκούσει την Τερέζα να λέη πως
ο Ροβέρτος ήταν ο δολοφόνος της. Ο κ.
Ζερβαί έννοιωσε μια ακατανίκητη συμπά-
θεια για το νεό αυτό, από τότε που είχε
διαβάσει τις μελέτες που βρήκε στο δω-
μάτιό του.

—Πιστεύετε λοιπόν ότι αυτός ο νέος
είνε ο ένοχος; ρώτησε τον άνακριτή.

—Τί έννοιείτε; άπάντησε ο κ. ντε Κομ-
δρεμόν με άγανάκτησι.

—Τον έξετάσατε;

—Ναι, και τον έφερα σ' αντίπαρά-
στασι με διάφορους μάρτυρες.

—Και πως φάνηκε;

—Έλεεινά πάντα. Περιορίζεται ν' άρ-
νιέται... Μόνον, που και που, πετάει μερι-
κές σπαρακτικές φράσεις, σαν άνθρωπος
που δρην συκοφαντείται...

—Ότώσο μου φαίνεται αρκετά έξυ-
πνος νέος.

—Όσο γι' αυτό δεν υπάρχει καμμία
αμφιβολία.

—Άφου λοιπόν παραδεχόσαστε ότι εί-
ναι έξυπνος, ρώτησε ο άρχηγός της Ά-
σφαλείας, πως ήταν δυνατό να έκτελεση
το έγκλημα με ευγαλία της τέχνης του,
που άνήκαν σ' αυτόν τον ίδιο και δεν
φρόντισε μάλιστα να τα πάρη μαζί του ό-
ταν έφυγε απ' τον τόπο του έγκλήματος;

—Που να συλλογισθή κανείς όλ' αυτά
στη θέση του;

—Και όμως, φαίνεται ότι αυτός που δι-
έπραξε το έγκλημα το έξετέλεσε με μεγά-
λη προσοχή.

—Τί πιστεύετε λοιπόν έσείς; ρώτησε ο
άνακριτής.

—Πολύ φοβάμαι ότι έχουμε πάρει ά-
σχημο δρόμο, άπάντησε ο κ. Ζερβαί.

—Έλατε δά!

—Και όμως αυτό που σ'ας λέω είναι
σωστό. Αυτά τα δύο εργαλεία που έγκα-
ταλειφθηκαν στο διαμέρισμά του θύματος,
σε φανερά μέρη, απ' την πρώτη στιγμή
μ' έκαναν να σκεφθώ ότι έχουμε να κάνου-
με μ' έναν δολοφόνο, που έλαβε όλα τα
μέτρα του για να στραφούν εναντίον άλ-
λου οί ύποψιες...

—Τί μυθιστορήματα είν' αυτά που μου
λέτε;... Άλλά, έστω, ως παραδεχτούμε ό-
τι τα πράγματα είναι έτσι όπως τα λέτε...
Ποιός άλλος, εκτός απ' το Ροβέρτο, θα
μπορούσε να διαπράξη με τόσο εύκολα
το έγκλημα;

—Δεν ξέρω. Είπε ο άρχηγός της Άσφα-
λείας κ. Ζερβαί. Νόμιζω όμως ότι αυτόν
τον άλλο θαπρεπε να προσπαθήσουμε ν'
άνακαλύψουμε.

—Και πως ήταν δυνατό ένας ξένος να
ξέρη την οικειότητα που ύπηρεχε ανάμεσα
στο θύμα και στο Ροβέρτο και να προε-
τοιμάσει έτσι τα πράγματα ώστε να στρα-
φούν όλες οι ύποψιες εναντίον του νέου;
Για να το κάνει αυτό έπρεπε να μπορεί
να μπειν στο διαμέρισμά της Τερέζας.

—Έλθσημόνατε κάτι, κύριε άνακριτά,
λησμονήσατε ότι είχε χυθί το κλειδί του
διαμερίσματος της κ. ντ' Άνζελύ κάποιον
Βράδυ που εκείνη το είχε αφήσει στην
πόρτα της, γιατί σε λίγο θα πήγαينه ο
Ροβέρτος. "Ο κακούργος που θέλησε να τη
σκοτώση άργότερα, θα πήγε εκείνο το
Βράδυ, ή για να διαπράξη το έγκλημά
του ή για να γνωρίση τα μέρη και πήρε
το κλειδί. "Όπως δε εξακρίβωσα, το κλει-
δί αυτό άνοιγε και την πόρτα του διπλα-
νού διαμερίσματος. Έτσι ο δολοφόνος
μπορούσε πολύ καλά να κρυφθή στο δια-
μέρισμά αυτό κι' απ' τον έξωστό να πα-
ρακολουθήση όλη τη συζήτηση μεταξύ του
Ροβέρτου και της Τερέζας και να μάθη ό-
τι ο Ροβέρτος έπρόκειτο να φύγη για την
Άγγλία για να εξαργυρώση την έπιταγή.

Έτσι σκέφθηκε να προετοιμάση τα πρά-
γματα με τέτοιο τρόπο ώστε ή δικαιού-
νη να θεωρήση τον δυστυχισμένο Ροβέρ-
το ένοχο του έγκλήματος. "Όπως μάλι-
στα μου είπε ο Ροβέρτος, τον όποιον εί-
δα στη φυλακή του, την ώρα που κου-
δενιζατε με την Τερέζα, λίγο πριν απ' το
έγκλημα, είδαν την πόρτα προς τον έ-
ξωστό του διπλανού διαμερίσματος άνοι-
χτή, ενώ θυμούντουσαν πολύ καλά κι' οί
δύο πως την είχαν κλείσει.

—Κι' απ' όλ' αυτά τί συμπεράσματα
βγαίνετε; ρώτησε ο κ. ντε Κομδρεμόν.

—Ότι ο δολοφόνος ήταν κρυμμένος

στο διπλανό διαμέρισμα, απ' όπου άκου-
σε την κουβέντα του Ροβέρτου και της
Τερέζας, έκανε τα σχέδιά του, περίμενε να
φύγη ο Ροβέρτος κι' άμέσως κατόπιν, έ-
χοντας στα χέρια του το κλειδί της πόρ-
τας της Τερέζας, την άνοιξε και μπήκε
μέσα την ώρα που ή νέα γυναίκα κοι-
μόταν.

—Κι' όλ' αυτά μόνον και μόνον για να
κλέψη τα χρήματα που είχε ή Τερέζα
στο γραφείο της; ρώτησε ο κ. ντε Κομ-
δρεμόν.

—Ίσως γι' αυτό μόνον, άπάντησε ο
κ. Ζερβαί, ίσως και για άλλο σκοπό. "Ο-
πωσδήποτε έξερουμε από πείρα ότι πολ-
λά έγκλήματα έχουν γίνει για πολύ μι-
κρότερα ποσά απ' αυτό που βρισκόταν
στο γραφείο της Τερέζας.

—Ο Μωρίς ντε Κομδρεμόν σκεφτόταν.
Πραγματικά δεν ήταν άδύνατο να έχη δί-
κιο ο κ. Ζερβαί. Άλλά για να παραδε-
χτή τις άπόψεις του άρχηγού της Δημο-
σίας Άσφαλείας έπρεπε ν' άποδειχτούν
πολλά πράγματα. Γι' αυτό το κούνησε το κε-
φάλι του και είπε:

—Εσχάστε όμως κάτι: ότι ή ίδια ή
Τερέζα άνώμασε τον Ροβέρτο δολοφόνο
της.

—"Οί! κύριε άνακριτά, έκανε ζωηρά ο
κ. Ζερβαί. Αυτό έλειπε τώρα να βασιστού-
με στα λόγια της δυστυχισμένης γυναι-
κας! Μα ή Τερέζα είναι τρελή, έντελώς
τρελή!...

—Υπόχουν τρελλοί, παρατήρησε ο κ.
ντε Κομδρεμόν που και μέσα στην τρέλλα
τους ακόμα θυμούνταν καλά σκηνές που
τους έκαναν ζωηρή έντύπωσι, καθώς και
τα πρόσφατα που έλαβαν μέρος σ' αυτές.

Έτσι και στο ταραγμένο μυαλό της Τε-
ρέζας έμεινε άσδυτη ή σκηνή της πάλης
της με το δολοφόνο της.

—Ο κ. Ζερβαί δεν άπάντησε. Πήρε μόνον
το καπέλλο του και είπε:

—Χαίρετε, κ. άνακριτά. Θα προσπαθή-
σω ν' άνακαλύψω καθετί που να δικαιώ-
νη την άποψί μου.

—Καλή έπιτυχία! του άπάντησε ο κ.
ντε Κομδρεμόν χαμογελώντας.

Βγαίνοντας απ' τα δικαστήρια ο κ. Ζερ-
βαί άρχισε να περπατάει στην πλατεία λε-
ωφόρο βυθισμένος σε σκέψεις.

—"Οί! ναι, είχε γνωρίσει κατά βάθος τό-
σους κακούργους ώστε ή πείρα του του έ-
λεγε ότι ο δολοφόνος της Τερέζας δεν ή-
ταν ο Ροβέρτος, ότι ήταν άδύνατο νάναι
αυτός... Μπορεί τα φαινόμενα να παρού-
σιάζαν αυτόν για ένοχο, αλλά ή γεμάτη
ειλικρίνεια φυσιογνωμία του και το γλυκό
του βλέμμα του έλεγαν πως είχε άθως.

—Ότώσον, δύο πράγματα άπασχολούσαν
πολύ τον κ. Ζερβαί: "Εν πρώτοις γιατί ή
Τερέζα που αγαπούσε το Ροβέρτο σαν
άδελφό της, τον είχε υποδείξει για ένοχο,
έστω και σε μια στιγμή τρέλας.

—Έπειτα, αν και δεν είχε θέλησει να το
όμολογήση στον άνακριτή, έβλεπε ότι σ'
αυτή την ύποψη ύπρχαν παρόμοιες
συμπτώσεις που ήσαν τρομερά έπιδαρυν-
τικές για το Ροβέρτο.

—"Ο Ζερβαί κάθισε και του άπάντησε:

—Φέρετε ποτέ κανένα εδώ καλός άνε-
μος; Κακοκαρίες και θύελλες, μάλιστα...
"Ηρθα να σε συμβουλευτώ για κάτι...

—Εκτός απ' τ' άλλα, γιατί ο δολοφόνος
μαζί με τα χρήματα πήρε και όλα τα έν-
γραφα που ήσαν μέσα στο συστάρι του
γραφείου; Τί τα ήθελε;...

—Έξαφνα μια καινούργια σκέψη πέρασε
απ' το μυαλό του άρχηγού της Δημοσίας
Άσφαλείας. Μήπως ύπρχε στη μέση κά-
ποιο άλλο πρόσωπο, που είχε συμβέρον
όχι μόνον να σκοτώση την Τερέζα, αλλά
και να πάρη, σκοτώνόντας την, κάποιο έν-
γραφο που το ένδιέφερε εξαιρετικά και
που βρισκόταν στα χέρια του θύματος;

—Τί είδους έγγραφο όμως;...

—"Ο κ. Ζερβαί έσπαζε το μυαλό του να
μαντέψη. "Α! ποιός θα μπορούσε να του
δώση την παραμικρή πληροφορία;... Με
μια μικρή, με μια έντελώς άσημαντη πλη-
ροφορία θα μπορούσε να εξιχνιάση ολόκληρο
το αίνιγμα...

—Σε ποιόν ν' απευθυνθή;... Ποιόν να ρω-
τήση;

—Ο Ροβέρτος δεν υποπτευόταν κανένα.
—"Α! φώναξε έξαφνα, Μοναχά ή Φρά-
γκα ντε Ροσβέλ, ή ιδανική και ώραία αυ-
τή κόρη που τα μεγάλα της μάτια προ-
δίδουν τόση αντίληψι, μονάχα αυτή θα
μπορούσε να υποπτευθή ποιός είναι ο ένο-
χος, αν δεν τον ήξερε κιόλας... Άλλά θα
θέληση τάχα να μου άνακοινώση τις σκέ-
ψεις της; "Ίσως, προκειμένου να σωθή ο
Ροβέρτος!

Αυτό το ίσως έφτασε για να ήσυχαση
έντελώς ο άρχηγός της Δημοσίας Άσφα-
λείας. Μια έκφρασις ικανοποίησεως άπλω-
νόταν τώρα στο πρόσωπό του. Διευθυνή-
κε προς τον πλησιέστερο σταθμό για να
βρή ένα αμάξι.

—"Οσπου να πείσω τη δεσποινίδα Φρά-
γκα, σκεφτόταν, να μου έκμυστηρευθή τί
υποπτεύεται για το ζήτημα αυτό, ως φρον-
τίσω να λύσω μια άλλη μου άπορία...
Κι' ανεβαίνοντας σ' ένα αμάξι, διάτα-
ξε τον αμαξά:

—Στο άσυλο της Άγίας Άννας!

—Μιά φωνή απ' τον άλλο κόσμο

—"Ο δόκτωρ Μεριάν βρίσκεται στο
γραφείο του; ρώτησε ο κ. Ζερβαί το θυ-
ρωρό του μεγάλου ψυχιατρείου "ΕΑγία
Άννα".

—Μάλιστα, άποκρίθηκε ο θυρωρός.

—Έπειτ' από λίγες στιγμές, ο κ. Ζερ-
βαί χτυπούσε την πόρτα του γραφείου
του δόκτορα Μεριάν.

—Εμπρός! άκούστηκε μια ζωηρή φω-
νή από μέσα.

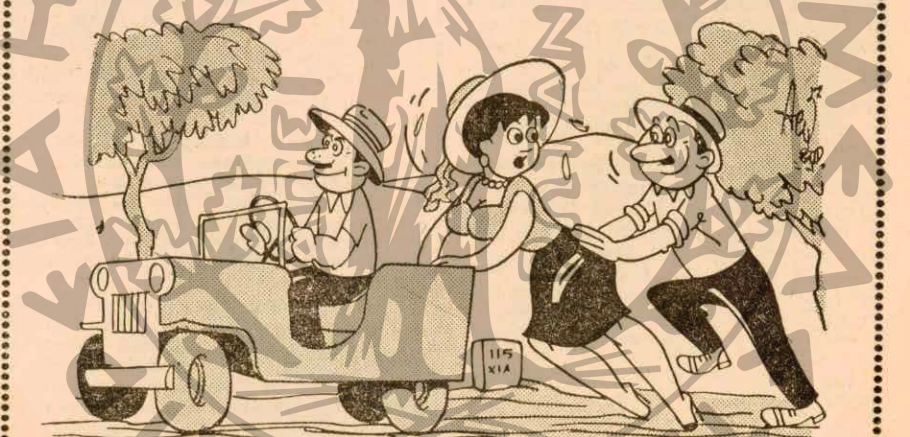
—"Ο άρχηγός της Δημοσίας Άσφαλείας
μπήκε.

Πίσω από ένα γραφείο γεμάτο βιβλία
και χαρτιά, καθόταν ένας άντρας με πλα-
τύ μέτωπο, με μαύρα μάτια, με βλέμμα
βαθύ κι' έρευνητικό.

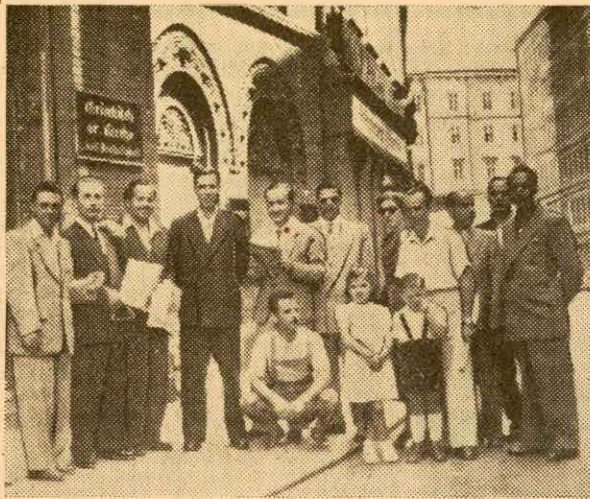
—"Οί!... "Οί!... έκανε άμέσως. Έσύ εί-
σαι, αγαπητέ μου Ζερβαί; Ποιός καλός
άνεμος σ' έφερε εδώ; Κάθισε.

—"Ο Ζερβαί κάθισε και του άπάντησε:

—Φέρετε ποτέ κανένα εδώ καλός άνε-
μος; Κακοκαρίες και θύελλες, μάλιστα...
"Ηρθα να σε συμβουλευτώ για κάτι...

—Κουμπάρε, δεν έρχεσαι να σπρώξ ης κι' εσύ λίγο από εδώ μπροστά;...
(Του Άρχέλαου)

Η... μαύρη αγορά του «Θησαυρού» έξω από την ελληνική εκκλησία της Βιέννης «Αγία Τριάδα».

Η ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ ΤΟΥ... «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ΣΤΗ ΒΙΕΝΝΗ

Έντυπώσεις της συνεργατικής μας κ. Έλνης Κ. Πολίτη

ΒΙΕΝΝΗ, Σεπτέμβριος. — Υπάρχει μία γωνιά της Βιέννης, η οποία το μεσημέρι κάθε Κυριακής και κάθε μεγάλης γιορτής παρουσιάζει ζωηρότατα ελληνικό τόνο. Είναι η γωνιά της Φλάισμαρκτ, της κατ' όνομασιαν μόνον κρεαταγοράς όπου και η «όδος Έλλήνων» — ή Γκρήνεν Γκάσε — το παμπάλαιο «Ελληνικό εστιατόριο», οι δύο ελληνικές εκκλησίες — λίγα μέτρα ή μία σέ απόσταση από την άλλη — και οι παλιές πελώριες πολυκατοικίες, που υπήρξαν κάποτε ιδιοκτησίες σημαίνοντων της εποχής της επαναστάσεως του 1821 Έλλήνων.

Κάθε Κυριακή και κάθε μεγάλη γιορτή, η εκκλησιαστικός προϊστάμενος αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Τσίτερ λειτουργεί, πότε στη μία και πότε στην άλλη εκκλησία, εκ περιτροπής. Και κάτω από τους θόλους της «Αγίας Τριάδος» ή του «Αγίου Γεωργίου» συγκεντρώνονται και ακούν με κατανύξη τις δέσεις που αναπέμπει ο Αρχιμανδρίτης και τις ψαλμωδίες που αναμείλπει ο θαυμασμός χορός, — εξαιρετός όμοιογυμνός χορός, που τον διευθύνουν γνωστοί Έλληνες καλλιτέχνες.

Από την άλλοτε άκμαιστάτη οικονομικά ελληνική παροικία της Βιέννης δεν απέμειναν τώρα παρά ελάχιστα ίχνη. Ολίγοι έμποροι και έπιστήμονες, μεταξύ των οποίων και ο τωρινός πρόεδρος της κοι-

νότητας κ. Γαλάτης, ο οποίος μολοντί γεννήθηκε και μεγάλωσε έξω και δεν επισκέφθηκε ως τώρα την Ελλάδα, μιλεί θαυμάσια την ελληνική και διατηρεί ζηλότυπα την ελληνική ύπνκοότητα. Αυτούς λοιπόν τους ολίγους «παλαιούς» βλέπει κανείς στην εκκλησία τις εορτάσιμες ημέρες, καθώς και τους πολύ περισσότερους «νέους». Οι τελευταίοι έχουν εγκατασταθή στη Βιέννη κατά την τελευταία δεκαετία. Είναι κατά το πλείστον εργάτες που ήλθαν εδώ την εποχή της κατοχής. Από τις 12 χιλιάδες που πέρασαν συνολικά από την Αυστρία κατά την πολεμική περίοδο, ζουν σήμερα στη Βιέννη περίπου 700. Οι περισσότεροι εργάζονται σε διάφορα εργοστάσια ή σε επιχειρήσεις του «ποδοριού». Τέσσερες, πέντε ανοίξαν δικές τους δουλειές και ολίγοι — ελάχιστοι — επαγγέλονται το... μαυραγοριτή.

Οι Έλληνες μαυραγοριτές της Βιέννης διαιρούνται σε δύο κατηγορίες. Όσοι ανήκουν στην πρώτη είναι... συμπαθέστατοι. Γιατί άπολύστατα είναι τιμωρατοί νέοι και εργαζόμενοι. Κι' η μόνη μαύρη αγορά που κάνουν αφορά το «Θησαυρό». Πραγματικά, το πρώτο κυριακάτικο μεσημέρι που έφθασα στην ελληνική εκκλησία είδα ένα περιεργότατο θέαμα: Δεκαπέντε περίπου νέοι, εύπρεπείς καθ' όλα, κυκλοφο-

ρούσαν σε μικρούς δμίλους έξω από την εκκλησία και έμοιράζαν σε διάφορους έπισκέπτες «Θησαυρούς» χιλιοδιασμένους και παλαιών ημερομηνιών. Από μία έρευνα που έκανα σχετικά πληροφορήθηκα ότι κάθε «Θησαυρός» που φθάνει στη Βιέννη περνάει διά της μαύρης αγοράς από όλους τους Έλληνες, οι οποίοι ξεκινούν ακόμα κι' από τα περιχώρα της πρωτεύουσας για να παρευρεθούν στο... παζάρι της Γκρήνεν Γκάσε και να τον προμηθευθούν επί' ενοικίω!

Αυτός λοιπόν είναι ο... συμπαθής ελληνικός μαυραγοριτισμός της Βιέννης. Υπάρχει όμως και μία άλλη κατηγορία Έλλήνων, που ασκούν το «σοβαρό» μαυραγοριτισμό. Πρόκειται για καμιά δεκαριά, ύπολειμματα της πολεμικής περιόδου που ασχολούνται με... ύψηλες ύποθέσεις συναλλαγματος. Άπλως «διευκολύνουν» κανένα ξένο και βγάζουν το ψωμί τους. Τίποτε περισσότερο. Όλοι τους είναι φτωχοί και άνεργοι. Παλαιότερα είχαν ως κέντρον τους το περίφημο «Καφέ Μότσαρτ» κι' εκεί έκανονίζαν τα σχέδια των «επιχειρήσεων». Αργότερα, λόγω της διάξεως της αστυνομίας, πρότεφσαν το στρατηγείο τους στο «Καφέ Κάρλτον», όπου και είνε εγκατεστημένοι μέχρι σήμερα.

Μπήκα ένα απόγευμα στο καφενείο αυτό και δεν άργησα ν' αντιληφθώ τους αξιολύπητους αυτούς συμπατριώτες μας. Κάθονταν σε μία γωνιά και μιλούσαν ύψηλοφώνως ελληνιστί περλί... Παπάγου, Βενιζέλου και Πλαστήρα. Η προσβεία μας θα μπορούσε να θέσει τέρμα σ' αυτή την κατάστασι διευκολύνοντας αυτούς τους νέους να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Άλλα μέχρι πρό τινος η ύπηρεσία που εκπροσωπεί το ελληνικόν Κράτος ήταν «κεκλεισμένη εις εαυτή» και δεν άσχοληθήκε ποτέ με την ύποθεσι. Εύτυχώς μόν' τώρα τελευταία ήρθε ένας νέος προσδευτής, ο κ. Ζαμαρίας, ένας ζωντανός και δραστήριος άνθρωπος. Άσφαλώς θ' άσχοληθή με τη θλίβεση αυτή περίπτωσησι.

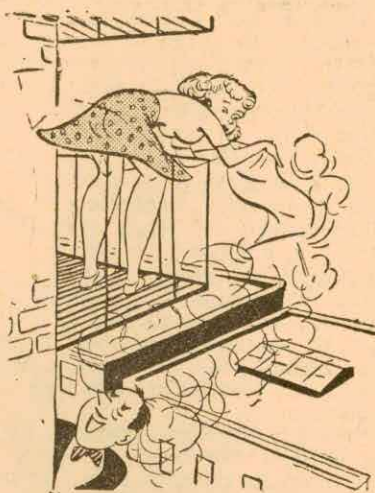
ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Σχολή «τοιτερόνε»

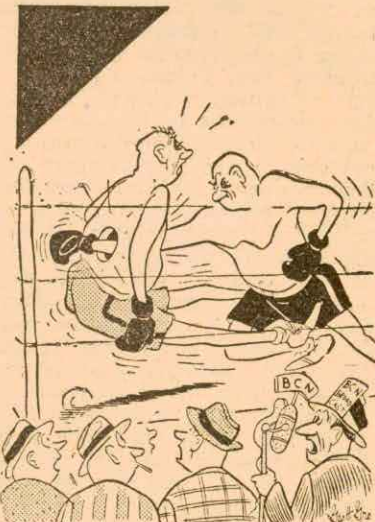
Το Δημοτικό Συμβούλιον του Λονδίνου έχει ιδρύσει μία ειδική έσπερινή σχολή για οδηγούς που αναλαμβάνουν να δείξουν στους ξένους έπισκέπτες τα αξιοθέατα της άγγλικής πρωτεύουσας. Οι 140 πρώτοι μαθηταί διδάχθηκαν πώς ν' αναγνωρίζουν τους αρχιτεκτονικούς ρυθμούς, πώς ν' βρίσκουν το δρόμο μέσα στο άπέραντο Λονδίνο με τη βοήθεια ενός χάρτου, ποιά είναι η ιστορία των διαφόρων περιφημων κτιρίων, κλπ...

Έπειτα απ' τη σχετική πρακτική εξάσκηση, έδωσαν εξέτασεις, κι' όσοι απ' αυτούς πέτυχαν εφοδιάσθησαν μ' ένα πιστοποιητικό και με μία διακριτική ταϊνία, κόκκινη, άσπρη και μπλέ. Οι περιηγηταί δέ διευκολυνθούν πολύ από εξής.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

—Θα σ' ασκονίσω, κύριε Πέτρο...
—Δεν βαρύνεστε... Κάνετε τη δουλειά σας!...

—Μπράβο γροθιά!...

Ο ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ

—Κάποιος παγοπώλης άφησε κατά λάθος αυτή την κολώνα μπροστά στην πόρτα μου!...

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

πως θα έχετε τις περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας

Άφου επί δύο χιλιάδες χρόνια μελέτησε το κάθε τι, απ' τα απειροελάχιστα άτομα της ύλης, ως τους άπέραντους γαλαξίες, η Έπιστήμη αποφάσισε, επί τέλους, ν' άσχοληθή με τον έρωτα και το γάμο. Κοινωνιολόγοι, ανθρωπολόγοι και γιατροί, αναζήτησαν με συστηματικές έρευνες, τις κατάλληλες άπαντήσεις σ' ερωτήσεις που αφορούν τη διαφορά μεταξύ έρωτος και καπρίτσιου, τη διάρκεια του άρραβώνος, τα κυριώτερα προσόντα των καλών συζύγων, κλπ. Στα πορίσματα της πείρας τους και των έρευνών τους, στηρίζονται οι παρακάτω ερωταποκρίσεις:

1) Όταν μαλόνη συχνά ένα ζευγάρι, σημαίνει πως δεν είνε κατάλληλοι ο ένας για τον άλλον; — Ναι, αν οι καυγάδες τους παρατείνονται πολύ κι' αφορούν ζητήματα σπουδαία. Οι μικροφιλονικίες όμως, όσο κι' αν είνε συχνές, έξομαλύνουν τις διαφορές και βοηθούν να γνωρίση καλύτερα ο ένας τον άλλον.

2) Είνε πολλοί αυτοί που έρωτεύονται με την πρώτη ματιά; — Είνε ελάχιστοι. Συνήθως, πρόκειται για ένα καπρίτσιο, που μπορεί κατόπιν να ώριμάση και να γίνη πραγματική αγάπη.

3) Ποιά είνε η διαφορά μεταξύ καπρίτσιου και έρωτος; — Το καπρίτσιο είνε μία εσθονική και έντανη έλξης, σωματικής συνήθως, βασισμένη σε ένα ή δύο χαρακτηριστικά. Ο έρωας γεννιέται λίγο-λίγο, αφορά σώμα και ψυχή και δημιουργεί την επιθυμία μάλλον να δώση παρά να πάρη.

4) Πώς μπορεί να καταλάβη κανείς αν είνε έρωτευμένος; — Άς ρωτήση τον εαυτό του: «Προτιμώ τη συντροφιά της από κάθε άλλη; Με τραβάει με κάθε τρόπο, σωματικά, πνευματικά και συναισθηματικά; Θάθελα νάνε μητέρα των παιδιών μου; Μ' έμπνέει για ανώτερη πράγματα;».

5) Η προγαμιαία σεξουαλική πείρα, αύξάνει τις πιθανότητες ευτυχίας στο γάμο; — Σύμφωνα με μία συστηματική έρευνα του καθη-

Παροιμίες

«Όποριον γλυκάνης, θα κολληθή στη ράχι σου.

«Όποιος δέ βοηθά το σπίτι του, πέφτει και τον πλακώνει.

«Αμα ο σκύλος δεν έχη όρεξι να πάη στο κυνήγι, κακούς λαγούς πιάνει.

«Αλάτι σπέρνει; Το διάβολο θα θερίσης.

«Άλλοι μπαίνουν στους κήπους κι' άλλοι παίρνουν τους χτύπους.

«Αν κάβησαι στη μπάντα σου, κανείς δεν σε σηκώνει.

Βρωμά δέ βρωμά το δάχτυλό σου, δικό σου είνε.

Γειτόνισσα ο άντρας μου πήγε στο μύλο. Να παντρευτώ ή να τον περιμένω;

γητού Λούις Τέρμαν, έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες να εύτυχίσουν στο γάμο τους οι νέοι και οι νέες που δεν έχουν τέτοια πείρα.

6) Οι άνδρες επιζητούν μόνο την ώμορφιά; — Όχι. Σ' ένα δημοψήφισμα, τα 40 % των ανδρών απάντησαν, ότι θα παντρεύονταν εύχαρίστως μία γυναίκα όχι ώμορφη. Αυτοί όμως που θα παντρεύονταν μία κοπέλλα δίχως έλκυστική προσωπικότητα, ήσαν μόλις 2 %.

7) Πόσος χρόνος μεσολαθεί κατά μέσον όρον μεταξύ του πρώτου ραντεβού και του άρραβώνος; — Έπί 546 ζευγαριών, τα 14 % άρραβωνιάστηκαν μέσα σε 3 μήνες, τα 27 % σε 5 μήνες, και τα μισά περίπου σε 1-3 χρόνια.

8) Οι κοπέλλες δυσκολεύονται όλοένα περισσότερο να βρουν τον κατάλληλον άντρα; — Ναι, γιατί έχουν σήμερα μεγαλύτερες απαιτήσεις απ' το γάμο και τις τρομάζει ο αριθμός των διαζυγίων.

9) Είνε προτιμώτερο να διαρκή πολύ ο άρραβώνας; — Ναι, Άποδείχθηκε, ότι, μετά 3 μήνες, τα μισά ζευγάρια δεν είνε ακόμη καλά προετοιμασμένα για το γάμο, ενώ έπειτα από άρραβώνα 2 ετών ή περισσότερου, το ποσοστό αυτό περιορίζεται σε 11 %.

10) Μιά κοπέλλα 18 ετών είνε ακόμη πολύ μικρή για παντρεία; Κατά γενικόν κανόνα, ναι. Έχει έξαπλάσιες πιθανότητες να χωρίση, παρά όσες οι κοπέλλες που παντρεύονται στα 22 (στη μέση δηλαδή ηλικία του γάμου τις γυναίκες).

11) Ποιά σημεία δείχνουν έλλειψι ώριμότητας για γάμο στ' αγόρια ή στα κορίτσια; — Όταν είνε άνικανα ν' αναλάβουν ευθύνες, όταν έξαρτώνται πάρα πολύ απ' τ'ους γοηψίες των, όνειροπολούν μέχρις ύπερβολής και είνε ευερέθιστα.

12) Η συγκατάθεσι των γονέων είνε σπουδαία για ένα γάμο; — Ναι. Στις περιπτώσεις που λείπει, υπάρχουν διπλάσιες πιθανότητες να μην ταιριάσουν οι δύο σύζυγοι.

13) Ποιά διαφορά ηλικίας πρέπει να έχουν οι δύο σύζυγοι; — Ο άντρας πρέπει νάνε ένα χρόνο μεγαλύτερος απ' τη γυναίκα. Πάτως, αυτό δεν άποτελεί κανόνα. Πολύ περισσότερο απ' την ηλικία, ύπολογίζονται άλλες ιδιότητες, ιδίως ψυχικές.

14) Μιά κοπέλλα που σπουδάσε στο Πανεπιστήμιο, γίνεται καλή σύζυγος; — Ναι, περισσότερο από μία άλλη. Είνε λιγώτερα τα διαζύγια και πιο πολλοί οι εύτυχισμένοι γάμοι μεταξύ των κύκλων αυτών των κοριστιών.

15) Είνε προτιμώτερο για ένα ζευγάρι να έχουν κι' οι δύο την ίδια μόρφωσι; — Ναι. Πολύ περισσότερη όμως σημασία έχει να μη διαφέρουν πολύ στην αντίληψη.

16) Ποιά κορίτσια γίνονται οι ευτυχέστερες σύζυγοι; — Έκείνα που έχουν τα έξες προσόντα: περρίσκεψη, μεθοδικότητα στην έργασία, προσοχή στο χρέμα, συντηρητικότητα στην ήθικη και την πολιτική, αίσιοδοξία, ήσυχια, αυτοπεποίθηση.

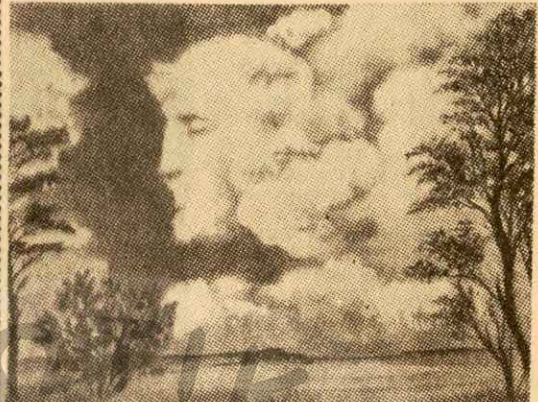
17) Ποιοί άντρες γίνονται οι καλύτεροι σύζυγοι; — Οι σταθεροί, άνεκτικοί, μεθοδικοί, μάλλον συντηρητικοί.

18) Οι απαγωγές βγαίνουν συνήθως σε κακό; — Ναι. Μόνον οι μισοί γάμοι που γίνονται μ' αυτό τον τρόπο, είνε εύτυχισμένοι. Ακόμη λιγώτερο επιτυγχάνουν οι κρυφοί γάμοι.

Ο ΑΣΣΟΣ ΤΩΝ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕΩΝ

Ο Γάλλος Ρενέ Ζιοιέ κατόρθωσε πού δύο ετών να δοσπετεύση από τη φυλακή, όπου έκοσείτο και άφου συνελήφθη, δοσπέτυσε εκ νέου μέσα από το άστυνομικό αυτοκίνητο, που τον μετέφερε από το δικαστήριο στη φυλακή. Τώρα ο Ρενέ Ζιοιέ συνελήφθη και δικάζεται ενα μάλι με τους δύο συνυπόδικους του, που κατηγορούνται ότι τον βοήθησαν να δοσπετεύση. Στη φωτογραφία μας ο Ρενέ Ζιοιέ (δούκιος) κατά την απολογία του στο δικαστήριο. Δίπλα του ο συνκατάδικός του Λοτόν που έπρωφελήθηκε της εύκαιρίας και δοσπέτυσε μαζί του.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Μεγάλη έντυπας έκανε πού ήθερών στους κατοίκους της Σάντα Μαρίας της Έλβετίας η εμφάνισις πάνω από την πόλιν της ενός ύψηλοφώνου νέου, που σημάτωσε ολοκάθαρα την ύπωση του Χριστού! Το νέφος έυεγε για πολλή ώρα αεταάλατο και το γεγονός έκανε μεγάλη έντυπας στους κατοίκους της Σάντα Μαρίας.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Δεν πρόκειται για κανένα νέο πολεμικό όπλο, αλλά για ένα εραπνικό τοακτέρο που κατασκευάζεται στα νεομαρικά έρρωστάσια. Τόσο η θέσις του οδηγού, όσο και ολόκληρο το τοακτέρο σκεπάζονται από ένα προστατευτικό κάλυμμα. Έτσι, ο οδηγός ερνώζεται με οποιοδήποτε καιρό, ναοίε να φοβάται καθόλου το κρύο ή τη βροχή.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΥΛΑΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑ

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΡΥΘΜΙΚΗ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΧΟΡΟ.

Τα μαθήματα άρχίζουν την 1ην Οκτωβρίου. Το τιμήμα χορού τελεί υπό την έποπτεία της κ. ΑΓΑΠΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ. Την μαθητικήν δόχνηστον της Σχολής έπιμελείται η δισ ΕΛΕΝΗ ΚΕΦΑΛΟΥ.

Έγγραφαί-πληροφορία: Όμήρου 55, Τηλ. 24-302 κάθε μέρα 9-1 και 5-8 πλην Σαββάτου άπογεύματος.

Ίστορικό διήγημα

Γλυκειά δέσποινα των λογισμών μου, το σώμα μου κι' η ψυχή μου σου ανήκουν! Δεν έχω κανένα άλλο λόγο για να ζω παρά να σε υπηρετώ! Η μοναδική μου φιλοδοξία είναι να κάνω τα χείλη σου να χαμογελάσουν και να δώ μια λάμψη χαράς στα δμορφα πρό-

στίς συναντήσεις τους. Η Μαχώ, χωρίς να παραμελήσει τους φτωχούς της, εύρισκε τον τρόπο να τρέχει σε μια μικρή καλύβα μέσα στο δάσος, όπου την περιέμενε ο ωραίος της ιππότης.

Πόσες ευτυχισμένες ώρες δεν είχαν περάσει μέσα σ' αυτή τη φτωχική καλύβα! Στα μά-

τά μαλλιά της.

—Θα το έχω πάντα κάτω από το θώρακά μου, της είπε ο Ρενώ. Κι' αυτό θα με προστατεύει από όλους τους κινδύνους.

Οι Σταυροφόροι έφταναν σε λίγο.

Ο Ρενώ ντε Κονσού διακρίθηκε σ' όλες τις μάχες εναντίον των άπιστων. Μά, στην πολιορκία της Πτολεμαίδος, ένα βέλος καρφώθηκε στο πλευρό του κι' η αίμη του άγγιξε

από κάτι θάμνους. Ρίχτηκε τότε πάνω του και, σπριζώντας την αίμη του έγχειριδίου του στο λαιμό του δυστυχισμένου, το φώναξε:

—Αν θέλεις τη ζωή σου, πές μου άμέσως πού είναι ο κύριός σου!

—Ο ιππότης ντε Κονσού βρήκε έναν ένδοξο θάνατο στους Άγιους Τόπους!

—Λες ψέματα! του φώναξε ο άρχων του Φαγιέλ κι' έχωσε την άκρη του έγχειριδίου του στο λαιμό του ακόλουθου.

Ο Γκωτιέ, για να γλυτώσει τη ζωή του, άφηγήθηκε τότε την αλήθεια και του έδειξε το βολάντιο με τη βαλσαμωμένη καρδιά του Κονσού.

Ο άρχων του Φαγιέλ το πήρε στα χέρια του.

—Πήγαινε, του είπε και φρόντισε να μην ξαναβρεθείς άλλη φορά στο δρόμο μου!

Όταν γύρισε στον πύργο του, φώναξε το μάγειρό του και κλείστηκε για αρκετή ώρα μαζί του μέσα στο δωμάτιό του.

Ο μάγειρος, φεύγοντας, κρατούσε κάτω από τη μασχάλη του ένα μικρό δέμα.

Το μεσημέρι, στο τραπέζι, σερβίρισε ένα όρεκτικό πιάτο πιάτο με πολύ ψιλοκομμένο κρέας με σάλτσα και πολλά καρυκεύματα στην πυργοδέσποινα του Φαγιέλ κι' ένα άλλο παρόμοιο στον άντρα της.

Όταν τελείωσαν το φαγητό, ο άρχων του Φαγιέλ ρώτησε τη γυναίκα του:

—Ήταν νόστιμο αυτό που έφαγες, αγαπημένη μου Μαχώ;

—Πολύ νόστιμο και πολύ δμορφα φτιαγμένο, άπάντησε εκείνη.

—Εγώ όδηγησα το μάγειρό μας πώς έπρεπε να το φτιάξει, είπε ο άντρας της.

—Σ' ευχαριστώ.

—Έρεϊς τί έφαγες; έπέμεινε ο άντρας της.

—Όχι. Έίσα κάποιον θήραμα που σκότωσες στο δάσος.

—Κάνεις λάθος, αγαπημένη μου Μαχώ, της είπε ο άρχων του Φαγιέλ. Το πιάτο αυτό ήταν η καρδιά του ιππότη ντε Κονσού, που σκοτώθηκε στην Παλαιστίνη! Σου την έστειλε ο ίδιος με τον ύπνερτό του Γκωτιέ.

Πέταξε ταυτόχρονα πάνω στο τραπέζι το μεταξωτό βολάντιο, που η Μαχώ είχε φτιάξει με τα χέρια της για τον αγαπημένο της.

Η πυργοδέσποινα του Φαγιέλ δεν ξανάβαλε τίποτε πιά στο στόμα της. Και πέθανε ύστερ' από λίγες ημέρες από την πείνα και τη δίψα στο κοιτώνα της.

Η απάνθρωπη αυτή συμπεριφορά του άρχοντος του Φαγιέλ προκάλεσε την αγανάκτηση σ' όλους τους γειτονικούς πυργοδεσπότες, που κήρυξαν άμέσως τον πόλεμο εναντίον του.

Οι έχθροπραξίες κράτησαν έναν όλόκληρο χρόνο. Και δεν έπαψαν παρά με την επέλαση του ίδιου του Βασιλιά.

Κανείς, όμως, δεν μιλούσε πια στον άρχοντα του Φαγιέλ κι' οι άνθρωποι άπόφευγαν να περνούν κοντά στον πύργο του. Με τον καιρό, τόν έγκατέλειψαν κι' αυτοί ακόμη οι υπηρέτες του. Κι' ο σκληρός σύζυγος της δυστυχισμένης Μαχώ έμεινε μόνος, έχοντας για συντροφιά τις τύψεις, που βαρύναν μέσα καί λύναν την ψυχή του...

77Α ΜΩΡΕ

Η πολιομυελίτις ΧΑΝΕΙ ΕΔΑΦΟΣ

Το «ταλαντευόμενο κρεβάτι» και τα όσα πού δεν μοκρα νουν

Είνε ευτύχημα, ότι η πολιομυελίτις δεν μας ξαναπεισκέφθηκε, στην Ελλάδα. Στις Ηνωμ. Πολιτείες όμως, αποτελεί μία μόνιμη πληγή. Γι' αυτό ακριβώς, οι Αμερικανοί επιστήμονες, έχουν συγκεντρώσει τις προσπάθειές τους στην πρόληψη και στην καταπολέμησή της. Και, κάθε χρόνο, πλουτίζουν το όπλοτάσιό τους με καινούργια μέσα άμυνας εναντίον της.

Το νεώτερο απ' όλα, είναι το «ταλαντευόμενο κρεβάτι», εφευρέσεις της γιατρού Τζέσσι Ράτ. Όπως δείχνει το όνομά του, το κρεβάτι αυτό ταλαντεύεται έμπρος και πίσω, με το ρυθμό περίπου της αναπνοής, έτσι ώστε να κατεβαίνουν πρώτα το κεφάλι και ύστερα τα πόδια κατά 20 ίντσες χαμηλότερα απ' το οριζόντιο επίπεδο. Τί γίνεται τότε; Τα σπλάγχνα του άρρώστου άνεδοκατεβαίνουν με τον ίδιο ρυθμό μέσα στην κοιλιά του, και με το βάρος τους αναγκάζουν τους πνεύμονες να λειτουργούν, να γεμίζουν δηλαδή με αέρα και ν' αδειάζουν πάλι. Με τον τρόπο αυτό, αναπνέει ο άρρώστος σχεδόν κανονικά, κι' αν άκόμη η άσθένεια έχη παραλύσει τους αναπνευστικούς μύς, Έτσι, μπορεί ν' αντικατασταθή — στις όχι πολύ βαρείες περιπτώσεις — ο γνωστός «σιδερένιος πνεύμων», που εξασφαλίζει μόν την αναπνοή, αλλά προκαλεί τη βαθμιαία άχρηστευση μυνών και άρθρώσεων, εξ αίτιας της άκνησίας. Πάνω στο «ταλαντευόμενο κρεβάτι», ο άσθενής μπορεί να κοιμηθή άνετα, να γυρίση στο ένα ή στο άλλο πλευρό. Το αίμα κυκλοφορεί πιο ελεύθερα, προσφέροντας άφ' ένος περισσότερα όξυγόνο στους εξασθενημένους μυϊκούς ιστούς κι' άφ' έτερου, μεταφέροντας στα προσβεβλημένα νεύρα ένισχύσεις από λευκά αίμοσφαίρια που θα πολεμήσουν την άρρώστεια. Οι συνεχείς και ρυθμικές κινήσεις δεν έμποδίζουν καθόλου τόν άρρωστο να φάη ή να πιή. Και, σιγά-σιγά, οι αναπνευστικοί μύς του ξαναρχίζουν το έργο τους.

Συγχρόνως, ένα σύστημα από τροχαλίες και λουριά, άνεδοκατεβάει διαδοχικά τα χέρια και τα πόδια του, περίπου σαν να περπατά, για να διατηρηθή η εύλυγισία τών άρθρώσεων και να εξασκούνται οι μύς, ώστε νάνε έτοιμοι να ύπακούουν στις διαταγές που θα πάρουν όταν αναρρώσουν τα νευρικά κύτταρα απ' την προσβολή του ιού της πολιομυελίτιδος.

Αυτή είναι, σε γενικές γραμμές, η λειτουργία του «ταλαντευόμενου κρεβατιού», που έχει σημειώσει ως τώρα έκπληκτικές επιτυχίες σε διάφορα νοσοκομεία. Χάρης σ' αυτό, οι άσθενείς μπορούν πια να μένουν μέσα στο «σιδερένιο πνεύμονα» μόνον όσων είναι άπολύτως άπαραίτητο.

Μία άλλη αναπνευστική συσκευή για τα θύματα της πολιομυελίτιδος, αποτελείται από μία πλαστική φούσκα που εφαρμόζεται πάνω στο στήθος και το άνεδοκατεβάει τεχνητά. Δεν έχει βέβαια την άπόδοσι του «σιδερένιου πνεύμονος», παρουσιάζει όμως το πλεονέκτημα ότι άφήνει ελευθερία κινήσεων.

Χάρης στα νέα αυτά επιστημονικά μέσα, η θνησιμότης από πολιομυελίτιδα έλαττώθηκε στο ήμισυ, κατά την τελευταία διατία.

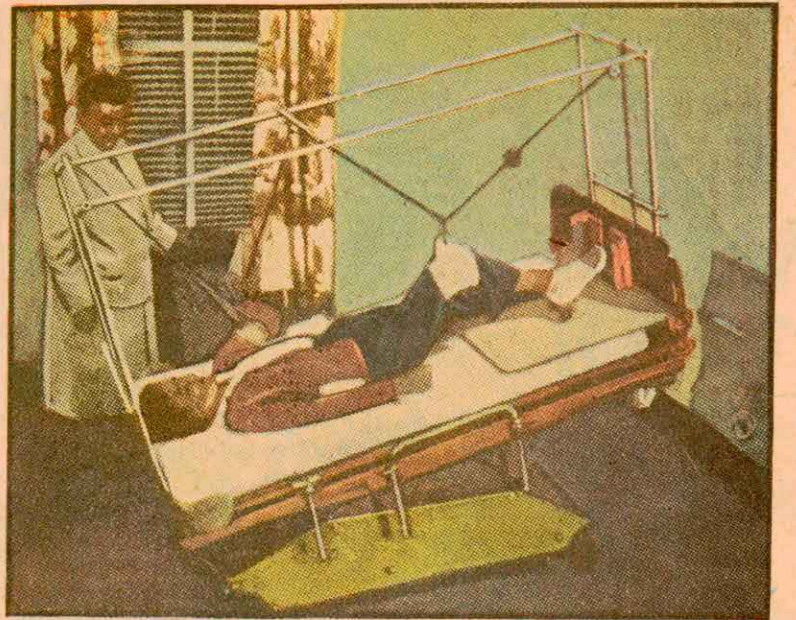
Ο ίσος της πολιομυελίτιδος, με την ίσχυρή του τοξικότητα, δείχνει μία ιδιαίτερα προτίμησι στα κύτταρα τών κινητηρίων νεύρων του νωτιαίου και τού προμήκους μυελού. Έγκριθσταται μέσα σ' αυτά και άλλωθεν, ριζικά τις χημικές λειτουργίες τους, για το δικό του συμφέρον, δη-

Το σνεδιάσμα αυτό τού προμήκους και τού νωτιαίου μυελού με τα νεύρα που έκφυονται απ' αυτούς, βοηθά στην κατανόησι τού τρόπου, κατά τόν όποιο προσβάλλει τα θύματα της η πολιομυελίτις. 1) Προμήκης μυελός. 2) Νωτιαίος μυελός. Κ ά τ ω ε ο ι α : Τμήμα τού προμήκους μυελού σε μεγέθυνσιν. Τα κινητήρια νεύρα έκφυονται από τού πρόσθιον κέρας τα δε αίσθητήρια από τού όπισθιον. 1) Ρίξαι κινητηρίων νεύρων. 2) Κύτταρα κινητηρίων νεύρων. 3) Έυπαρόσθιον κέρας. 4) Όπισθιον κέρας. 5) Ρίξαι αίσθητήριων νεύρων. Η πολιομυελίτις προσβάλλει και καταστρέφει τα νευρικά κύτταρα τού πρόσθιου κέρατος.

λαδή για τη συντηρησι του. Έτσι, τα κύτταρα αυτά πεθαίνουν κάποτε από άτροφια. Είνε δε τα μόνα κύτταρα τού οργανισμού που δεν αντικαθίστανται ποτέ με καινούργια. Κάθε τέτοιος θάνατος, στερεί από τις κινητηρίους παρορμήσεις 100—200 μυϊκές ίνες.

Ευτυχώς, όλοι οι σπουδαίοι μεγάλοι μύς αποτελούνται από χιλιάδες ίνες, κι' έτσι, αν είναι άρκετά τα νευρικά κύτταρα που θα κατορθώσουν ν' απαλλαγούν απ' τόν ίόν, οι ύπόλοιπες ίνες αναπληρώνουν τις άχρηστευμένες.

Ειδικά, ο προμήκης μυελός (που συνδέει τόν έγκέφαλο με τόν νωτιαίο μυελό), κινεί τους ζωτικώτερους μύς: της καρδιάς, της αναπνοής, της καταπόσεως και της όμιλίας. Όταν προσβληθή απ' τόν ίόν, έχομε την λεγομένη «βολβώδη πολιομυελίτιδα», πιο θανατηφόρα από κάθε άλλη. Ο κίνδυνος όμως τού θανάτου, στη μορφή αυτή, δεν διαρκεί πολύ: «Αν ο άσθενής διατηρηθή στη

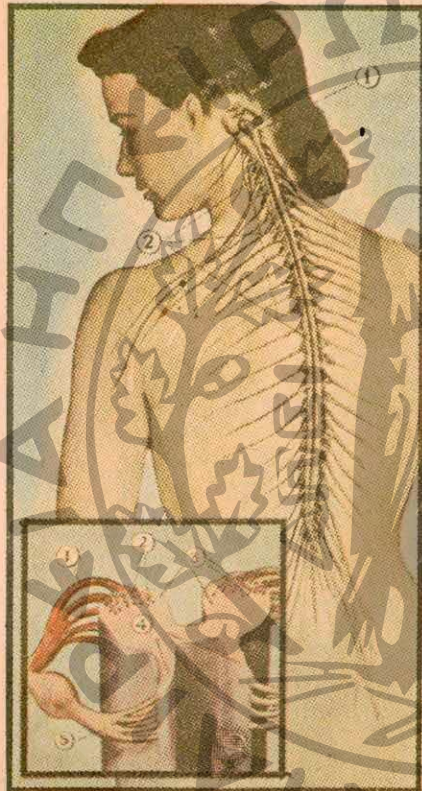
Το νέο «ταλαντευόμενο κρεβάτι», που εξασφαλίζει την αναπνοή και συν-
νόπως άπομεινεί τις κινήσεις τού Βαδίσματος.

ζωή επί μία βδομάδα μετά την πρώτη εμφάνισιν τών όξένων συμπτωμάτων, θα έπιζήση, διατηρώντας μόν — κι' αυτό όχι πάντα — μερικές μικροαναπνήσεις, π. χ. κάποια δυσκολία στην όμιλία ή στην κατάποσι. Ός το 1946, σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν μπορούσε να γίνη τίποτε άλλο, παρά να μείνι ο άρρώστος με το κρεβάτι πός τα κάτω, για να τρέχη το σάλιο έξω απ' το στόμα του και να μην τού φέρη άσφυξία. Συγχρόνως, τόν διέτρεφαν με ένέσεις.

Κατόπιν, δυο Αμερικανοί γιατροί, έφάρμοσαν κατά της βολβώδους πολιομυελίτιδος την έγχείρησι της τραχειοτομίας, όταν είχαν παραλύσει οι μύς τού λαιμού. Άνοιγαν δηλαδή την τραχεία, χαμηλότερα απ' το λάρυγγα, κι' έχωναν μέσα ένα άσπμνιο σωλήνα, απ' όπου άνέπνεε ο άσθενής, ως ότου περάσει η κρίσις, και ο κίνδυνος να πνιγί απ' τη συγκεντρωσι βλεννώδων έκκρίσεων μέσα στον παράλυτο λάρυγγά του.

Αργότερα, έπινοήθηκε μία ηλεκτροφρενική αναπνευστική συσκευή, που εφαρμόζεται στο όερμα, πάνω απ' τα δυο φρενικά νεύρα που κινούν το διάφραγμα κι' εξασφαλίζουν την αναπνοή. Τα ηλεκτρικά ρεύματα που διοχετεύει αυτή η συσκευή, διεγείρουν τα δυο νεύρα, σε περιπτώσεις βολβώδους πολιομυελίτιδος, κι' έτσι η αναπνοή συνεχίζεται κανονικά. Χρειάζεται όμως πολύ μεγάλη επιδεξιότης και συνεχής επίβλεψις, γιατί σε μικρή άπόστασι απ' τα φρενικά νεύρα, στο λαιμό, περνάει ένα άλλο, το «παρασυμπαθητικόν», που κινεί την καρδιά, και η επίδρασις τού ηλεκτρισμού πάνω σ' αυτό, μπορεί νάχη θάλεθρα άποτελέσματα.

Ο άναφέρωμε, τέλος, μία χειρουργική επέμβασι, που έπινοήθηκε απ' τόν δόκτορα Ντάλλας Φεμίστερ, για τις περιπτώσεις που το ένα πόδι ένος παιδιού έχει μείνει κοννύτερο απ' τó άλλο, συνεπεία πολιομυελίτιδος. Μη μπορώντας, βέβαια, να μακρύνι τó κοννύτερο πόδι, ο δόκτωρ Φεμίστερ, σκέφθηκε να λύσασει την αύξισι τού μακρύτερου, ώστε να εξισοθουν τα δυο. Κάβει, λοιπόν, ένα όρθογώνιο κομμάτι, όστου, στο σημείο της «επιφύσεως», τού στομάτος δηλαδή τών κυττάρων που προκαλουν την αύξισι τού όστου, και τό ξαναεφαρμόζει, άλλα άναποδα. Έτσι, τó όστόν δεν μακραίνει πια. Τό δύσκολο μόνον είναι να καθορίση ο γιατρός ποτέ ακριβώς πρέπει να γίνη η έγχείρησις.

Η πυργοδέσποινα ΤΟΥ ΦΑΓΙΕΛ

μνα μάτια σου! Τόση ευγνωμοσύνη σου χρωστώ, γιατί μούδωσες την άδεια να πέσω στα πόδια σου και να σου μιλήσω για τη μεγάλη μου ά-γάπη...

Έτσι μιλούσε ο ιππότης Ρενώ ντε Κονσού στην πολυαγαπημένη του Μαχώ, σφίγγοντάς την στην αγκαλιά του, μέσα σ' ένα έξοχικό καλυβάκι.

Ο Όζέ ντε Φαγιέλ, ο άντρας της, που την περνούσε κατά είκοσι τουλάχιστον χρόνια, την είχε πάρει όταν εκείνη ήταν άκόμη δέκα πέντε χρόνων κι' από τότε είχε κάνει τη ζωή της άτέλειωτο μαρτύριο.

Η δυστυχισμένη Μαχώ τού ήταν, όστόσο, πιστή και ποτέ δεν είχε περάσει από τó μυαλό της ή σκέψι να κυττάξη άλλον άντρα.

Μά η ζωή της άλλαξε από την ημέρα που ο άντρας της την πήγε στις κονταρομαχίες τού Ζιζόρ.

Την ημέρα εκείνη η άγάπη, η αληθινή και μεγάλη άγάπη, άνθισε στην ψυχή της.

Νικητής στους άγώνες ατόους άναδείχθηκε ο άνδρείος ιππότης Ρενώ ντε Κονσού, που τόν άποκαλούσαν «Άπόλλωνα τού Βερμαντουά». Γιατί είχε τό όραίο πρόσωπο άρχαίου θεού και τό βλέμμα του εξασκούσε μία παράξενη γοητεία.

Πόσες γυναίκες δεν είχαν έκλιπαρήσει ως τότε την άγάπη του! Άλλ' ο άνδρείος Ρενώ δεν πρόσεχε καμμία. Γιατί ήθελε να διατήρησι άγνή την καρδιά του, για να μπορέση να την προσφέρει σ' εκείνη που θ' άγαπούσε μία μέρα.

Κι' η καρδιά αυτή άρχισε να γυτιπά με συγκίνησι, όταν ο Ρενώ ντε Κονσού πρωταντίκρουσε την δμορφή Μαχώ, στο Ζιζόρ.

Η συνάντησι αυτή ήταν μοιραία. Γιατί κι' η καρδιά της Μαχώ άρχισε να γυτιπά για τόν δμορφο Ρενώ.

Ένοιώθαν κι' οι δυο μία άπέραντη ευτυχία να τους πλημμυρίζη. Και, προτού φύγουν από τó Ζιζόρ, συμφώνησαν πού και πώς θα ξανασυναντιόνταν.

Η Μαχώ ντε Φαγιέλ ήταν πολύ φιλεύσπλαγγχη. Κι' είχε πάρει από καιρό τη συνήθεια να πηγαίνει κάθε τόσο στα όπία των φτωχών, που έμεναν γύρω στόν πύργο της για να τους πη έναν προσηγορητικό λόγο και να τους βοηθήσει σύμφωνα με τις ανάγκες τους. Κι' η δμορφή πυργοδέσποινα, για τις έπισκέψεις της αυτές, διάλεγε τις ημέρες που ο άντρας της πήγαινε σε κινήν κι' έλειπε ως τó βράδυ.

Αυτές οι έπισκέψεις διευκόλυναν τους δυο έρωτευμένους

Τη στιγμή τού χωρισμού τους, η Μαχώ χάρισε στον άγαπημένο της ένα βολάντιο...

τια τους, ούτε τó πολυτελέστερο παλάτι δεν μπορούσε να συγκριθή μαζί της.

Μά σε λίγο, ο Βασιλιάς της Γαλλίας Φίλιππος ο Όραίος κι' ο Βασιλιάς της Αγγλίας Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος άποφάσισαν να ξεκινήσουν μαζί για να έλευθερώσουν τους Άγιους Τόπους. Άναρίθμητοι ιππότες κι' από τα δυο βασίλεια έτρεξαν να καταταχθούν κάτω από τις σημαίες τους, για να πάρουν μέρος στη Σταυροφορία. Ο Ρενώ ντε Κονσού ήταν κι' αυτός ανάμεσα στους ιππότες.

Η τελευταία συνάντησις μεταξύ τών δυο έρωτευμένων ήταν πολύ συγκινητική. Έκλαψαν κι' δυο κι' ώρκ σθηκαν αιώνια άγάπη κι' άφοσίωσι ο ένας στόν άλλον. Τη στιγμή όμως που χωρίζονταν η Μαχώ χάρισε στον άγαπημένο της ένα βολάντιο από υπλν έστω ύσασμα. Στο έσωτερικό του είχε ράψει μία τούφφα από

σχεδόν την καρδιά του.

Ο ιππότης κατάλαβε τότε πώς θα πέθαινε και φώναξε κοντά του τόν πιστό ακόλουθό του Γκωτιέ.

—Μόλις πεθάνω, του είπε με σβυσμένη φωνή, θα βγάλης την καρδιά μου, θα την βαλσαμώσης, θα την τυλίξης μέσα σ' αυτό τó μεταξωτό βολάντιο και θα την πές στην άορόντισσα τού Φαγιέλ.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ξεψύχησε.

Ο Γκωτιέ συμμορφώθηκε με τις έντολές τού κυρίου του κι' όταν ύπογράφηκε η είρηνη με τόν Σαλαδινό βιάστηκε να ξαναγυρίση στη Γαλλία.

Στό μεταξύ, ο άρχων τού Φαγιέλ είχε πληροφορηθή την άπιστία της γυναίκας του και περίμενε μ' άνημπονησία τó γυρισμό τού ιππότη. Για να τόν εκδικηθή Μία μέρα είδε τó Γκωτιέ, που παραμόνευε κοντά στόν πύργο, κρυμμένος πίσω

Πέντε λεπτά μόνο! Δεν κράτησε περισσότερο η άπουσία μου... Κι όμως έφτασε αυτό το μικρό χρονικό διάστημα, για να συμβεί η φοβερή τραγωδία! Τραυλίζοντας ο Ζιλμπέρ Φλοκέν, σφίγγοντας τις γροθιές του πάνω στα δακρυγόνα μάτια του, είχα βγάλει, αφού είπα στη Μαριζ, ότι θα ξαναγυρίσω σε πέντε λεπτά. Κι όταν γύρισα...

Είχε βράϊ, ξεπλωμένη στο χαλί, τη Μαριζ Έσαλιέ, με μια σφαίρα στο δεξιά μελίγγι! Ηταν ένα δράμα μυστηριώδες, ακατανόητο! Ο Ζιλμπέρ λάτρευε τη Μαριζ. Κανείς δεν μπορούσε να πιστέψει πως την είχε δολοφονήσει αυτός, ούτε κι είχε ανακαλυφθεί καμιά αιτία που να δικαιολογεί ένα τέτοιο έγκλημα...

Αποκλειόταν, έξ' αλλου, η αυτοκτονία. Η Μαριζ αγαπού-

σε τη ζωή, όσο και το Ζιλμπέρ. Δεν είχε βρεθεί, άλλωστε, κανένα όπλο κοντά στο πάτωμα της.

Αυτή η τελευταία λεπτομέρεια επεδόρυνε τη θέση του Ζιλμπέρ, που είχε βγεί απ' το σπίτι για πέντε λεπτά της ώρας. Έτρεμε από φόβη, όταν του το εξήγησαν οι αστυνομικοί:

— Μας βεβαιώνετε, ότι βγήκατε πριν απ' το έγκλημά, του είπαν. Ας παραδεχθούμε όμως για μία στιγμή, ότι βγήκατε μετά απ' αυτό! Θα μπορούσατε τότε περιφύγει να πάτε να πετάξετε κάπου το ρεβόλβερ σας και να ξαναγυρίσετε για να είδωποιήσετε την αστυνομία.

— Μια έλειψα λίγα λεπτά μόνο! — Έξασε το λέτε. Δεν υπάρχει όμως κανείς μάρτυρας που να το βεβαιώνει. Κανείς δεν σας είδε... Πώς δεν συναντήσατε, άλλωστε, το δολοφόνο στην επιστροφή σας;

— Δεν σκότωσα ενώ τη Μαριζ! Τραυλίζε ο Ζιλμπέρ.

— Η απελπισία του τον ξετράβηξε, τόσο που θα χτυπούσε το κεφάλι του στον τοίχο για να αυτοκτονήσει, αν δεν τον συγκρατούσαν.

— Η λογική μας λέει, ότι είσαστε ο μόνος πιθανός δολο-

φόνος, συμπεραίνω ο αστυνομικός επιθεωρητής Σίβ. Ωστόσο, αντίθετα σ' αυτήν και σ' όλες τις ένδειξεις, είμαι διατεθειμένος να πιστέψω στην άθωπότητά σας... Ας δούμε! Ας προσπαθήσουμε να διαλευκάνουμε το μυστήριο...

— Έκαμε το γύρο του δωματίου, που είχε μείνει όπως ήταν τη στιγμή που ανακάλυψε ο Ζιλμπέρ το έγκλημα και ξεσκήκωσε τη γειτονιά με τις φωνές του.

— Ήταν ανοιχτό το παράθυρο; ρώτησε.

— Μάλιστα. Έκανε πολλή ζέστη, κι η Μαριζ αναζητούσε λίγη υγερήν δροσιά.

— Πώς είχε καθήσει; Ου μάζησε;

— Νά, έτσι... σ' αυτή την πολυθρόνα.

— Δηλαδή με το άριστερό μέρος του προσώπου της γυρισμένο προς το παράθυρο. Η σφαίρα όμως τη χτύπησε στο δεξιά μελίγγι! Δεν μπορεί, λοιπόν, να χόταν απ' έξω!

— Κάποιος θα μπήκε στο δωμάτιο!...

— Άποκλειόταν, έξ' αλλου, η αυτοκτονία. Η Μαριζ αγαπού-

σε τη ζωή, όσο και το Ζιλμπέρ. Δεν είχε βρεθεί, άλλωστε, κανένα όπλο κοντά στο πάτωμα της.

Αυτή η τελευταία λεπτομέρεια επεδόρυνε τη θέση του Ζιλμπέρ, που είχε βγεί απ' το σπίτι για πέντε λεπτά της ώρας. Έτρεμε από φόβη, όταν του το εξήγησαν οι αστυνομικοί:

— Μας βεβαιώνετε, ότι βγήκατε πριν απ' το έγκλημά, του είπαν. Ας παραδεχθούμε όμως για μία στιγμή, ότι βγήκατε μετά απ' αυτό! Θα μπορούσατε τότε περιφύγει να πάτε να πετάξετε κάπου το ρεβόλβερ σας και να ξαναγυρίσετε για να είδωποιήσετε την αστυνομία.

— Μια έλειψα λίγα λεπτά μόνο! — Έξασε το λέτε. Δεν υπάρχει όμως κανείς μάρτυρας που να το βεβαιώνει. Κανείς δεν σας είδε... Πώς δεν συναντήσατε, άλλωστε, το δολοφόνο στην επιστροφή σας;

— Δεν σκότωσα ενώ τη Μαριζ! Τραυλίζε ο Ζιλμπέρ.

— Η απελπισία του τον ξετράβηξε, τόσο που θα χτυπούσε το κεφάλι του στον τοίχο για να αυτοκτονήσει, αν δεν τον συγκρατούσαν.

— Η λογική μας λέει, ότι είσαστε ο μόνος πιθανός δολο-

φόνος, συμπεραίνω ο αστυνομικός επιθεωρητής Σίβ. Ωστόσο, αντίθετα σ' αυτήν και σ' όλες τις ένδειξεις, είμαι διατεθειμένος να πιστέψω στην άθωπότητά σας... Ας δούμε! Ας προσπαθήσουμε να διαλευκάνουμε το μυστήριο...

— Έκαμε το γύρο του δωματίου, που είχε μείνει όπως ήταν τη στιγμή που ανακάλυψε ο Ζιλμπέρ το έγκλημα και ξεσκήκωσε τη γειτονιά με τις φωνές του.

— Ήταν ανοιχτό το παράθυρο; ρώτησε.

— Μάλιστα. Έκανε πολλή ζέστη, κι η Μαριζ αναζητούσε λίγη υγερήν δροσιά.

— Πώς είχε καθήσει; Ου μάζησε;

— Νά, έτσι... σ' αυτή την πολυθρόνα.

— Δηλαδή με το άριστερό μέρος του προσώπου της γυρισμένο προς το παράθυρο. Η σφαίρα όμως τη χτύπησε στο δεξιά μελίγγι! Δεν μπορεί, λοιπόν, να χόταν απ' έξω!

— Κάποιος θα μπήκε στο δωμάτιο!...

— Άποκλειόταν, έξ' αλλου, η αυτοκτονία. Η Μαριζ αγαπού-

σε τη ζωή, όσο και το Ζιλμπέρ. Δεν είχε βρεθεί, άλλωστε, κανένα όπλο κοντά στο πάτωμα της.

Αυτή η τελευταία λεπτομέρεια επεδόρυνε τη θέση του Ζιλμπέρ, που είχε βγεί απ' το σπίτι για πέντε λεπτά της ώρας. Έτρεμε από φόβη, όταν του το εξήγησαν οι αστυνομικοί:

— Μας βεβαιώνετε, ότι βγήκατε πριν απ' το έγκλημά, του είπαν. Ας παραδεχθούμε όμως για μία στιγμή, ότι βγήκατε μετά απ' αυτό! Θα μπορούσατε τότε περιφύγει να πάτε να πετάξετε κάπου το ρεβόλβερ σας και να ξαναγυρίσετε για να είδωποιήσετε την αστυνομία.

— Μια έλειψα λίγα λεπτά μόνο! — Έξασε το λέτε. Δεν υπάρχει όμως κανείς μάρτυρας που να το βεβαιώνει. Κανείς δεν σας είδε... Πώς δεν συναντήσατε, άλλωστε, το δολοφόνο στην επιστροφή σας;

— Δεν σκότωσα ενώ τη Μαριζ! Τραυλίζε ο Ζιλμπέρ.

— Η απελπισία του τον ξετράβηξε, τόσο που θα χτυπούσε το κεφάλι του στον τοίχο για να αυτοκτονήσει, αν δεν τον συγκρατούσαν.

— Η λογική μας λέει, ότι είσαστε ο μόνος πιθανός δολο-

φόνος, συμπεραίνω ο αστυνομικός επιθεωρητής Σίβ. Ωστόσο, αντίθετα σ' αυτήν και σ' όλες τις ένδειξεις, είμαι διατεθειμένος να πιστέψω στην άθωπότητά σας... Ας δούμε! Ας προσπαθήσουμε να διαλευκάνουμε το μυστήριο...

— Έκαμε το γύρο του δωματίου, που είχε μείνει όπως ήταν τη στιγμή που ανακάλυψε ο Ζιλμπέρ το έγκλημα και ξεσκήκωσε τη γειτονιά με τις φωνές του.

— Ήταν ανοιχτό το παράθυρο; ρώτησε.

— Μάλιστα. Έκανε πολλή ζέστη, κι η Μαριζ αναζητούσε λίγη υγερήν δροσιά.

— Πώς είχε καθήσει; Ου μάζησε;

— Νά, έτσι... σ' αυτή την πολυθρόνα.

— Δηλαδή με το άριστερό μέρος του προσώπου της γυρισμένο προς το παράθυρο. Η σφαίρα όμως τη χτύπησε στο δεξιά μελίγγι! Δεν μπορεί, λοιπόν, να χόταν απ' έξω!

— Κάποιος θα μπήκε στο δωμάτιο!...

Κι' ο σκοπευτής ακολούθησε τον υποθέτησε στην κατάλληλη θέση, που είχε με έκπληξη, δείχνοντάς του το αντικρινό παράθυρο:

— Μά εκεί κάτω, στην πολυθρόνα, μέσα απ' το παράθυρο, κάθεται μία γυναίκα! Δεν πιστεύω να θέλετε να με βάλετε να την πυροβολήσω...

— Όχι αυτή την ίδια... Κυττάχτε δεξιότερα, στο βάθος του δωματίου. Βλέπετε ένα ανάλαμ:

— Μάλιστα.

— Διακρίνετε απάνω του ένα άσπρο σημάδι;

— Βεβαίως.

— Μπορείτε να χτυπήσετε αυτό το σημάδι; Άν το πετύχετε, θα σας προσφέρω δέκα μπουτίλιες σαμπάνια.

— Παραγγέλλετε τις κιόλας! Είπε ο σκοπευτής, ενώ σημάδευε.

Σε λίγες στιγμές, πάτησε τη σκανδάλη. Κι είδε τότε να σωριάζεται κάτω η γυναίκα που κάθονταν στην πολυθρόνα!

— Ω, Θεέ μου!... τραύλισε χλωμιάζοντας. Άδυνανον να τη χτύπησα! Ήμουν τόσο βέβαιος πως δεν θα λάθευε η σφαίρα μου!... Μά φαίτε και σεις. Γιατί δεν της φωνάξετε να τραβηχτεί;

— Ήσυχαστε, του είπε ο αστυνομικός. Χτύπησατε απλώς... μία κούκλα με πορσελάνινο κεφάλι. Και δεν μπορεί να σας κατηγορήσει κανείς πως αστοχήσατε. Απλώς και μόνο, η σφαίρα σας χτύπησε στο άσπρο σημάδι του ανάλαμτος, άλλαξε κατεύθυνση και βρήκε το κεφάλι της κούκλας. Έλατε μαζί μου, για να βεβαιωθείτε...

Πραγματικά, η κούκλα, με μία τούπα στο δεξιά μέρος του κεφαλιού της, είχε πέσει στο πάτωμα, στην ίδια σχεδόν θέση που είχε βρεθεί κι' η δύστυχη Μαριζ.

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε μ' άπορία ο σκοπευτής.

— Σημαίνει, ότι δεν έμπηκε κανείς στο δωμάτιο! απάντησε ο επιθεωρητής, δίχως να σκεφθεί πως ο άκρατος του δεν μπορούσε να τον καταλάβει. Ένα παράθυρο ανοιχτό, ένας ατζαμής άρχαριος στο γειτονικό σκοπευτήριο, μία αδέσποτη σφαίρα που άποστρακίζεται σε μία σκληρή επιφάνεια και σκοτώνει μία γυναίκα...

Δεν χρειάζονται περισσότερα πράγματα, για να φανεί πως έπρόκειτο για έγκλημα!... Έξω κάποιος νέος, που θα τον άνακουφίση αυτή η απόδειξη, χωρίς ωστόσο να καταπραυνή τον πόνο του... Άν δεν πρόσεχα το άσπρο σημάδι στο πρόσωπο του αγάλαμτος, το ίχνος δηλαδή του χτυπήματος της σφαίρας δεν θα κατώρθωνα ποτέ να μαντέψω πως σκοτώθηκε η Μαριζ Έσαλιέ...

— Πάντα το ίδιο είναι, απάντησε έκινος.

— Νά μου επιτρέψετε να έχω τις αμφιβολίες μου!

— Όχι, όχι, κάνετε λάθος.

— Δέχστε κάτι που έχω να σας προτείνω:

— Εύχαριστώ. Περί τίνος πρόκειται; Λέγετε.

— Θάθελα να σας δοκιμάσω...

— Γιατί όχι;

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Η νύχτα έπεσε βαρεία, πάνω απ' τη σιωπηλή θεοφύλακτον πόλιν του βασιλείου, που την έλεγαν τώρα Σταμπούλ... Μια μαύρη σκιά πρόβαλε ξαφνικά πίσω από κάτι κυπαρίσσια, έβγαλε τα χέρια της Κωνσταντινουπόλεως, και προχώρησε άργα, με τρεμμένα βήματα — φάντασμα ήταν ή άνθρωπος; — όπου έφτασε κοντά σε μία πύλη. Εκεί, στάθηκε πάνω από κάτι όγκους, που δεν διακρίνονταν καλά στο σκοτάδι, και ξέσπασε σ' ένα σαραχτικό κλάμα, σ' ένα ατέλειωτο μοιρολόι.

Έννηα καρατομημένα πτώματα ήταν πεταμένα μπροστά στα πόδια της, με τα κεφάλια τους σκορπισμένα έδω κι' εκεί, ανάμεσα σε μία λίμνη μαύρο, πηχτό αίμα. Τους ήξερε καλά όλους τους αδικαστομένους. Ο ένας — το κεφάλι του ξεχώριζε με τη μακρυνά κάτασπρη γενειάδα — ήταν ο άνδρας της, ο Δαυίδ Κομνηνός, ο τελευταίος αυτοκράτορας της Τραπεζούντας. Οι άλλοι έφτα ήταν γιοι της, παλληκάρια που τ' αναθρεψε με σποργή και κρυφό καϊμάρι. Και τον πένημο αυτόν σωρό, τον συνεπήρανε ο άνεψιός της.

Και η γυναίκα, η χήρα, η χαροκαμένη μάνα, που έκλαιγε τώρα μέσα στη νύχτα, η σεβάσμια αυτή γερόντισσα που τραβούσε τ' άσπρα της μαλλιά και όργωνε τα μάγουλά της με τα νύχια της, ήταν η Έλένη Κομνηνή, η τελευταία αυτοκράτειρα της Τραπεζούντας.

1461. Ο Μωάμεθ Β' ο Κατακτητής, κυριεύει, ύστερ' από πολιορκία 29 ημερών, και την Τραπεζούντα, την τελευταία έπαλξη του έλληνισμού, που άπεμεινε όρθια μέσα στη γενική καταστροφή.

Όταν πάρθηκε η Πόλη απ' τους Τούρκους, ο βασιλεύς της Τραπεζούντας — της αυτοκρατορίας που ιδρύθηκε στα 1204, μαζί με της Νικαίας, μετά την κατάληψη της Κωνσταντινουπόλεως από τους Φράγκους της τετάρτης σταυροφορίας, και που διατήρησε από τότε την ανεξαρτησία της — ήταν ο Ιωάννης Δ' ο Κομνηνός. Στην ιστορία έμεινε γνωστός με το επίθετο: Καλοϊωάννης.

Η σκληρά ανάγκη ύποχρεωσε τον Καλοϊωάννη ν' αναγνωρίσει την Τουρκική επικυριαρχία, με πληρωμή τριών χιλιάδων χρυσών νομισμάτων το χρόνο, για ν' αποφύγει μεγαλύτερες συμφορές. Στο βάθος, όμως, ήταν άποφασισμένος να έργασθαι για να διώξει το Μωάμεθ απ' το Βυζάντιο. Οι δικές του οι δυνάμεις δεν ήταν αρκετές για μία προσπάθεια τόσο σοβαρή. Είχε ανάγκη συμμάχων. Ζήτησε, λοιπόν, πρώτα τη βοήθεια του πανίσχυρου Ουζούν Χασάν, σουλτάνου της Μεσοποταμίας, με την ύποσχεση ότι θα του έδινε γυναίκα την κόρη του την Αικατερίνη, περιώνυμη σ' όλη την Ανατολή για το κάλλος της. Η άπάντησή που έλαβε ήταν εύνοική. Μά ο θάνατος του βρήκε ξαφνικά στα 1458, και άφησε διδοχο ένα αγοράκι τεσσάρων μονάχα ετών, τον Άλεξιο.

Στο θρόνο ανέβηκε τότε ο αδελφός του, Δαυίδ ο Κομνηνός. Πρώτη του δουλειά, εφαρμόζοντας το πρόγραμμα του αδελφού του, ήταν να στείλει στην πρωτεύουσα του Ουζούν Χασάν την άνεψιά του, την ώραία Αικατερίνη, για να γίνουν οι γάμοι που είχαν άποφασισθί από καιρό.

Όστερα, ο Δαυίδ έκανε έκκλησι σε όλους τους ήγεμόνες της Ανατολής και της Δύσεως, που ήθελε να τους ξεσηκώσει σε γενική σταυροφορία κατά του Τούρκου. Μά η χριστιανική Δύσις έγκατέλειψε για μία ακόμα φορά το Βυζάντιο στην τύχη του.

Στο διάστημα αυτό, η Αικατερίνη, η Έλληνίδα σουλτάνα της Μεσοποταμίας, δεν έπαψε να σκέπτεται τη μακρυνή πατρίδα της και να εργάξεται γι' αυτήν. Με το πρώτο μήνυμα που της έστειλε ο θείος της, ο βασιλεύς Δαυίδ, παρακάλεσε τον άντρα της κι' επέτρεψε να στείλει ο Ουζούν Χασάν πρεσβεία στο Μωάμεθ για να του ύποβαλλί από μέρους του ένα αίτημα: ν' άπαλλάξει την Τραπεζούντα του φόρου που ανέλαβε ο Καλοϊωάννης να πληρώνει, επειδή τα οικονομικά της αυτοκρατορίας βρισκόντανε σ' έλεγχη καταστροφής. Η άπάντησή του Πορθητού ήταν άρνητική.

Όστερα από δύο χρόνια, ο Μωάμεθ άρχισε να συγκεντρώνει μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις στην Προύσα της Βιθυνίας, χωρίς να ξέρη κανείς το γιατί.

Όλοι τότε οι σύμμαχοι του Δαυίδ, ο ένας ύστερ' απ' τον άλλον, — κι' αυτός ακόμα ο πανίσχυρος Ουζούν Χασάν — τρομοκρατημένοι απ' τον όγκο των τουρκικών δυνάμεων, δήλωσαν φιλία και ύποταγη στο Μωάμεθ, που άρχισε να προχωρή, όρμητικός και ακάθεκτος, από στεριά και θάλασσα, για να επιτύχαι τον άντικειμενικό του σκοπό: την κατάλυσι της Αυτοκρατορίας της Τραπεζούντας, του μόνου έλληνικού κράτους που άπεμεινε ακόμα ανεξάρτητο.

Οι Τραπεζούντιοι άμύνηθηκαν σάν ήρωες. Ένα μήνα άκρίβως βάσταξε η πολιορκία. Την τριακοστή μέρα, ο Μωάμεθ είδωποίησε το Δαυίδ ότι, αν συνέχιζε την άνώφελη, άλλωστε, αντίστασι,

θα σκότωνε όλους τους άνδρες και τα γυναικόπαιδα, μόλις θα έμπαινε στην πολιτεία. Ο Δαυίδ φοβήθηκε τότε, όχι για τον εαυτό του και το στέμμα του, αλλά για την τύχη των υπηκόων του. Ήξερε καλά το Μωάμεθ, τον θεωρούσε ικανό να πραγματοποιήσει τη φοβερή άπειλή του. Δεν είχε, λοιπόν, το δικαίωμα να καταδικάσει σε βέβαιο θάνατο τόσους ανθρώπους — κάπου εκατό χιλιάδες ψυχές — άφου στο βάθος άναγνώριζε κι' ο ίδιος ότι το τέλος του δράματος πλησίαζε.

Την επομένη, ο τελευταίος Έλλην αυτοκράτωρ έδωαινε ταπεινωμένους απ' την κεντρική πύλη της πρωτεύουσάς του και πήγαινε να προσκυνήσει το σουλτάνο στη σκηνή του και να του παραδώσει τα κλειδιά της πόλεως. Ο Πορθητής έκανε καλή ύποδοχη στον ήττημένο και προσέφερε δώρα σ' αυτόν και στους έφτά γιους του, που τον είχαν άκολουθήσει στη μαρτυρική αυτή έπίσκεψι. Όταν, μάλιστα, έμαθε πως ο βασιλεύς είχε και μία κόρη, του ύποσχεθηκε να την πάρη γυναίκα του, νομίζοντας πως αυτό θα τον χαροποιούσε και θα τον κολάκευε πολύ. Δεν μπορούσε να φαντασθί πως ο δυστυχισμένος ο πατέρας άκουσε με σπαραγμό καρδιάς την άπόφασι αυτή, που ίσοδυναμούσε με νέο πλήγμα. Το εύτυχημα ήταν, ότι ο Μωάμεθ άλλαξε γνώμη, γιατί όταν ύστερ' από λίγο, διέταξε να μεταφερθούν στην Άλεξανδρούπολι ο Δαυίδ μ' όλη του την οικογένεια, του επέτρεψε να πάρη μαζί του και την κόρη δυστυχία...

Πέρασαν κάπου έξη χρόνια. Στο διάστημα αυτό, η αυτοκράτειρα Έλένη, είχε εξαντλήσει όλους τους θησαυρούς της ψυχής και του πνεύματός της, για να τονώσει το φρόνημα του συζύγου της και των παιδιών της. Άγανακτόνταν να τους έπισχύνει με την πεποίθησι, ότι κάποτε οι Φράγκοι θα καταλάβαιναν το συμφέρον τους και θ' άπελευθέρωναν το Βυζάντιο απ' τους Τούρκους. Και το είχε επιτύχει αυτό. Ξαφνικά, όμως, ήρθε η καταστροφή.

Και την καταστροφή αυτή την προκάλεσε, χωρίς να το θέλη βεβαίως, η άνεψια του Δαυίδ, η Αικατερίνη, η φλογερή αυτή Έλληνίδα που ήταν άπαρηγόρητη για τη συνθηκολόγησι του συζύγου της με το Μωάμεθ. Μία μέρα, λοιπόν, — στα 1467, ύποτιθεται — έστειλε μυστική γράφη του θείου της, στην Άδριανούπολι. Στην έπιστολή αυτή τον καλούσε να βρή τον τρόπο να στείλι στην Άμίδα, την πρωτεύουσα της Μεσοποταμίας, κάποιον απ' τους γιους του, χωρίς να του λέη το γιατί. Μά το γράμμα αυτό, έπεσε στα χέρια του Μωάμεθ, που είχε ώργανωμένο άριστο δίκτυο κατασκοπείας. Και δεν δυσκολεύθηκε να καταλάβη πως η ένέργεια αυτή άπέβλεπε σε κρυφή πολέμου εναντίον του απ' τον Ουζούν Χασάν, ίσως με τη βοήθεια και άλλων ήγεμόνων, και ότι ο Δαυίδ, παρά τη φαινομενική ύποταγη, δεν έπαινε να συμφωνή. Γι' αυτό έταπε να τιμωρηθί παραδειγματικά.

Το πρώτο που έκανε ο Μωάμεθ ήταν ν' άπείρασθαι απ' την άγκαλιά της Έλένης Κομνηνής, την κόρη της... έλα κάποτε ύποσχεθί, αλλά για να της έπιδώλη την ταπεινισί να την κλείσει σκλαβα στο χαρέμι του. Κι ύστερα διέταξε να μεταφέρουν το Δαυίδ και όλη του την οικογένεια στη Σταμπούλ.

Ο θρόνος που έθεσε ο κατακτητής στον έκπτωτο αυτοκράτορα για να σωθί τη ζωή τη δική του και των προφίλων του ήταν ένας, αλλά βαρύτερος: ν' άλλαξοπιστήσουν όλοι, να γίνουν μουσουλμάνοι. Ο Δαυίδ άναστατώθηκε, άκούοντας την πρότασι αυτήν. Χίλιες φορές καλύτερος ο θάνατος, παρά να ύποστη τον έσχατο αυτόν έξευτελισμό. Οι γιοι του βρέθηκαν σύμφωνοι μαζί του.

Η Έλένη δεν είπε τίποτα. Δεν μπορούσε να πη τίποτα. Έκλεισε τα μάτια της και σταυροκοπήθηκε. Γεννηθήτω το βέλημά σου, Κυρίε!...

Την επομένη, ο Μωάμεθ έδωκε το δήμιό του ν' άποκεφαλίσθ έξω από μία πύλη της Κωνσταντινουπόλεως, πρώτα το Δαυίδ τον Κομνηνό, ύστερα τους έφτά γιους του και τελευταίο τον άνεψιό του τον Άλεξιο. Άφισε ζωντανά μονάχα την αυτοκράτειρα, που την ύποχρεώσε να παρακολουθήσει τον έξολοθισμό της οικογένειάς της. Και άφισε να μείνουν τα πτώματα άταφα, για να τα φάνε τα όρνια και τα τσακάλια.

Πού βρήκε η τραγική γερόντισσα τη δύναμη να δη να πέφτουν μπροστά της, το ένα ύστερ' απ' τ' άλλο, τόσα άγαπημένα κεφάλια; Πώς άνθεσε στο άπερίγραπτο αυτό μαρτύριο;

Όλη τη μέρα μοιρολούσε τα πτώματα. Καί, όταν νύχτωσε, άποφάσισε, αφημόντας τη διαταγή του Μωάμεθ, να έπιτελέσει και το ματατο καθήκον της:

Άναίξε με τα ίδια της τα χέρια έννη λάκκους κι' έθαψε τους νεκρούς. Μπορούσε τώρα να φύγη με τη συνέλδησι ήσυχη.

Πριν περσίσει πολλούς καιρούς, η τελευταία αυτοκράτειρα της Τραπεζούντας, που είχε φορέσει στο μεταξύ τον τρίχινο σάκκο της μοναχής, έκλεινε τα μάτια της σε μία ταπεινή καλύβα, λίγο παραέξω απ' τ' άνάκτορα των Κομνηνών.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

σε τη ζωή, όσο και το Ζιλμπέρ. Δεν είχε βρεθεί, άλλωστε, κανένα όπλο κοντά στο πάτωμα της.

Αυτή η τελευταία λεπτομέρεια επεδόρυνε τη θέση του Ζιλμπέρ, που είχε βγεί απ' το σπίτι για πέντε λεπτά της ώρας. Έτρεμε από φόβη, όταν του το εξήγησαν οι αστυνομικοί:

— Μας βεβαιώνετε, ότι βγήκατε πριν απ' το έγκλημά, του είπαν. Ας παραδεχθούμε όμως για μία στιγμή, ότι βγήκατε μετά απ' αυτό! Θα μπορούσατε τότε περιφύγει να πάτε να πετάξετε κάπου το ρεβόλβερ σας και να ξαναγυρίσετε για να είδωποιήσετε την αστυνομία.

— Μια έλειψα λίγα λεπτά μόνο! — Έξασε το λέτε. Δεν υπάρχει όμως κανείς μάρτυρας που να το βεβαιώνει. Κανείς δεν σας είδε... Πώς δεν συναντήσατε, άλλωστε, το δολοφόνο στην επιστροφή σας;

— Δεν σκότωσα ενώ τη Μαριζ! Τραυλίζε ο Ζιλμπέρ.

— Η απελπισία του τον ξετράβηξε, τόσο που θα χτυπούσε το κεφάλι του στον τοίχο για να αυτοκτονήσει, αν δεν τον συγκρατούσαν.

— Η λογική μας λέει, ότι είσαστε ο μόνος πιθανός δολο-

Βυζαντινές ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ

Έλένη Κομνηνή, η τελευταία αυτοκράτειρα της Τραπεζούντας

του. Μια παρηγοριά ήταν κι' αυτή, μέσα στην άπροσμέτρητη δυστυχία...

Πέρασαν κάπου έξη χρόνια. Στο διάστημα αυτό, η αυτοκράτειρα Έλένη, είχε εξαντλήσει όλους τους θησαυρούς της ψυχής και του πνεύματός της, για να τονώσει το φρόνημα του συζύγου της και των παιδιών της. Άγανακτόνταν να τους έπισχύνει με την πεποίθησι, ότι κάποτε οι Φράγκοι θα καταλάβαιναν το συμφέρον τους και θ' άπελευθέρωναν το Βυζάντιο απ' τους Τούρκους. Και το είχε επιτύχει αυτό. Ξαφνικά, όμως, ήρθε η καταστροφή.

Και την καταστροφή αυτή την προκάλεσε, χωρίς να το θέλη βεβαίως, η άνεψια του Δαυίδ, η Αικατερίνη, η φλογερή αυτή Έλληνίδα που ήταν άπαρηγόρητη για τη συνθηκολόγησι του συζύγου της με το Μωάμεθ. Μία μέρα, λοιπόν, — στα 1467, ύποτιθεται — έστειλε μυστική γράφη του θείου της, στην Άδριανούπολι. Στην έπιστολή αυτή τον καλούσε να βρή τον τρόπο να στείλι στην Άμίδα, την πρωτεύουσα της Μεσοποταμίας, κάποιον απ' τους γιους του, χωρίς να του λέη το γιατί. Μά το γράμμα αυτό, έπεσε στα χέρια του Μωάμεθ, που είχε ώργανωμένο άριστο δίκτυο κατασκοπείας. Και δεν δυσκολεύθηκε να καταλάβη πως η ένέργεια αυτή άπέβλεπε σε κρυφή πολέμου εναντίον του απ' τον Ουζούν Χασάν, ίσως με τη βοήθεια και άλλων ήγεμόνων, και ότι ο Δαυίδ, παρά τη φαινομενική ύποταγη, δεν έπαινε να συμφωνή. Γι' αυτό έταπε να τιμωρηθί παραδειγματικά.

Το πρώτο που έκανε ο Μωάμεθ ήταν ν' άπείρασθαι απ' την άγκαλιά της Έλένης Κομνηνής, την κόρη της... έλα κάποτε ύποσχεθί, αλλά για να της έπιδώλη την ταπεινισί να την κλείσει σκλαβα στο χαρέμι του. Κι ύστερα διέταξε να μεταφέρουν το Δαυίδ και όλη του την οικογένεια στη Σταμπούλ.

Ο θρόνος που έθεσε ο κατακτητής στον έκπτωτο αυτοκράτορα για να σωθί τη ζωή τη δική του και των προφίλων του ήταν ένας, αλλά βαρύτερος: ν' άλλαξοπιστήσουν όλοι, να γίνουν μουσουλμάνοι. Ο Δαυίδ άναστατώθηκε, άκούοντας την πρότασι αυτήν. Χίλιες φορές καλύτερος ο θάνατος, παρά να ύποστη τον έσχατο αυτόν έξευτελισμό. Οι γιοι του βρέθηκαν σύμφωνοι μαζί του.

Η Έλένη δεν είπε τίποτα. Δεν μπορούσε να πη τίποτα. Έκλεισε τα μάτια της και σταυροκοπήθηκε. Γεννηθήτω το βέλημά σου, Κυρίε!...

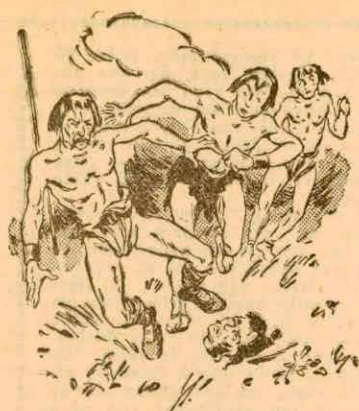
Την επομένη, ο Μωάμεθ έδωκε το δήμιό του ν' άποκεφαλίσθ έξω από μία πύλη της Κωνσταντινουπόλεως, πρώτα το Δαυίδ τον Κομνηνό, ύστερα τους έφτά γιους του και τελευταίο τον άνεψιό του τον Άλεξιο. Άφισε ζωντανά μονάχα την αυτοκράτειρα, που την ύποχρεώσε να παρακολουθήσει τον έξολοθισμό της οικογένειάς της. Και άφισε να μείνουν τα πτώματα άταφα, για να τα φάνε τα όρνια και τα τσακάλια.

Πού βρήκε η τραγική γερόντισσα τη δύναμη να δη να πέφτουν μπροστά της, το ένα ύστερ' απ' τ' άλλο, τόσα άγαπημένα κεφάλια; Πώς άνθεσε στο άπερίγραπτο αυτό μαρτύριο;

Όλη τη μέρα μοιρολούσε τα πτώματα. Καί, όταν νύχτωσε, άποφάσισε, αφημόντας τη διαταγή του Μωάμεθ, να έπιτελέσει και το ματατο καθήκον της:

Άναίξε με τα ίδια της τα χέρια έννη λάκκους κι' έθαψε τους νεκρούς. Μπορούσε τώρα να φύγη με τη συνέλδησι ήσυχη.

Πριν περσίσει πολλούς καιρούς, η τελευταία αυτοκράτειρα της Τραπεζούντας, που είχε φορέσει στο μεταξύ τον τρίχινο σάκκο της μοναχής, έκλεινε τα

Επαιξαν ποδόσφαιρο στο Τσέστερ με το κομμένο κεφάλι ενός Ρωμαίου.

Το ποδόσφαιρο ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Όταν έπαιζαν μπάλα με κομμένα κεφάλια

Κανείς δεν ξέρε με βεβαιότητα πότε και από ποιους εφευρέθηκε το ποδόσφαιρο. Πάντως, το αθλητικό αυτό παιχνίδι, είχε αρχαιότητα. Άλλοτε όμως, είχε έντελως διαφορετική μορφή απ' τη σημερινή. Ήταν σκληρό, αγριο, απάνθρωπο. Παιζόταν μάλιστα στους ρωμαϊκούς στίβους, σαν ένα θέαμα που έποικιλε λίγο την κατ'σπάραι των Χριστιανών από τα θηρία...

Οι Ρωμαίοι το εισήγαγαν στην 'Αγγλία, όταν κατέλαβαν αυτή τη χώρα. Και η πρώτη ποδοσφαιρική συνάντηση μεταξύ μιας ρωμαϊκής και μιας βρετανικής ομάδας, έγινε στο Ντέρμπυ, πρό 1.734 ετών.

Η μόνη ομοιότητα του τότε ποδοσφαίρου με το σημερινό, ήταν... ότι παιζόταν με 'έκκοι με μιά μπάλα! Η ομάδα είχε οποιαδήποτε σύνθεση και δεν υπήρχε διαιτητής. Στη μέση του παιχνιδιού, λάβαιναν μέρος σ' αυτό και οι θεαταί. Στην πρώτη συνάντησι που αναφέραμε πιο πάνω, οι Ρωμαίοι παίκτες έπαιρναν κάθε τόσο ενισχύσεις απ' τη φρουρά. Και τ' παιχνιδιού κατέληξε σε... πραγματική μάχη μεταξύ Βρετανών και Ρωμαίων! Οι πρώτοι νίκησαν κι' έδιωξαν κακήν-κακώς τους αντιπάλους των απ' το γήπεδο και γενικώς απ' το Ντέρμπυ!

Λίγο καιρό αργότερα, δυο βρετανικές ομάδες, έπαιζαν ποδόσφαιρο στο Τσέστερ, όχι με μπάλα, αλλά... με το κομμένο κεφάλι ενός Ρωμαίου! Η αγριότητα και η σκληρότης του σπόρ αυτού — όπως παιζόταν τότε — έγινε αίτια ν' απαγορευθεί επανειλημμένως, στους επόμενους αιώνες. Για πρώτη φορά το απαγόρευσε ο βασιλεύς 'Εδουάρδος, τον 12ο αιώνα με τη δικαιολογία ότι είχε σχεδόν

εκτοπίσει την τοξοβολία κι' ότι ένας καλός τοξότης του ήταν πολύ πιο χρήσιμος από ένα καλό ποδοσφαιριστή... Η απαγόρευσις αυτή διατηρήθηκε επί πολύν καιρό. Κάθε άντρας αρτιμελής, ήταν υποχρεωμένος τότε να περνά τις ώρες της αργίας του εξασκουμένος στο τόξο.

Στην εποχή των Τυδώρ, το ποδόσφαιρο δεν είχε χάσει καθόλου την αγριότητά του. Ένας σύγχρονος συγγραφέας το χαρακτήριζε ως «μία κτηνώδη μανία». Τα περισσότερα ποδοσφαιρικά ματς παιζόνταν στους δρόμους, κι' οι θεαταί τα παρακολουθούσαν απ' τα παράθυρα και απ' τις σκεπές. Ήσαν δέ τόσο συχνές οι ζημιές που προκαλούσε η μπάλα στα γύρω σπίτια, ώστε επενέβαιναν κάθε λίγο και λιγάκι οι τοπικές αρχές και διέκοπταν το παιχνίδι. Τέλος, ο δήμαρχος του Μάντσεστερ ανέλαβε την πρωτοβουλία ν' απαγορεύσει και πάλι το ποδόσφαιρο, το 1608.

Περί τα τέλη του ίδιου αιώνα, ο βασιλεύς 'Ιάκωβος Β' πήγε κάποτε να επισκεφθεί ένα νοσοκομείο του Λονδίνου. Και απόρρησε, βλέποντας δεκάδες νέα και γέρα παλληκάρια, να μένουν στο κρεβάτι, με σπασμένα τα χέρια ή τα πόδια τους. Ζήτησε τότε εξηγήσεις, κι' η έκκλησις του μετέβληθη σε φρίκη, όταν έμαθε ότι όλοι αυτοί ήσαν στρατιώτες κι' ότι είχαν τραυματισθεί στο ποδόσφαιρο! Μόλις έγυρσε, λοιπόν, στα ανάκτορα του Ουέστμινστερ, εξέδωσε ένα διαταγμα που απαγόρευε αυστηρά το σπόρ αυτό σ' ολόκληρη τη χώρα του.

Η μόνη πολιτισμένη ποδοσφαιρική συνάντησις του 17ου αιώνα, δόθηκε μεταξύ δυο ομάδων απ' τους υπηρέτες απ' ενός το βασιλεύς Καρόλου Β' και απ' άλλου του δούκως του 'Αλμπερτ. Συγχρόνως, ήταν κι' η πρώτη φορά που παίχθηκε ποδόσφαιρο πάνω σε χορτάρι. 'Αλλά οι θεαταί βρήκαν τόσο... άνοστο αυτό το ήσυχο παιχνίδι, ώστε δεν ενανέληθη πια τέτοια προσπάθεια για πολλά χρόνια!

Μόνο πρό 1 1/2 αιώνα περίπου, έχασε το ποδόσφαιρο τον κτηνώδη κι' αίμοχαρη χαρακτήρα του. Σ' αυτό πρωτοστάτησαν κυρίως οι ομάδες των αγγλικών δημοσίων σχολείων, που καθιέρωσαν ώριμους κανόνες, έδωσαν ονόματα στις διάφορες θέσεις του γηπέδου, κλπ. Σιγά-σιγά, το ποδόσφαιρο αυτό των σχολείων εξετόπισε το άλλο, το τραχύ και βίβαιο.

Εξακολούθησε ωστόσο να μην υπάρχει διαιτητής. Όταν γεννιόταν μία διαφωνία μεταξύ τους, οι παίκτες κατέφυγαν στην κρίσι των θεατών. Δεν ήταν δέ καθόλου σπάνιο να διακοπεί επί πολλών ώρα το μάτς, για να συζητήσουν όλοι μαζί το ζήτημα, με φωνές και καυγάδες!

Αργότερα, επεκράτησε η συνήθεια ν' αναθέτουν εξ αρχής του παιχνιδιού σ' ένα ώριμο θεατή να λυνη όλες αυτές τις διαφορές. Δεν τού έπετρεπετο όμως να επέμβη, παρά μόνον όταν ζητούσαν τη γνώμη του.

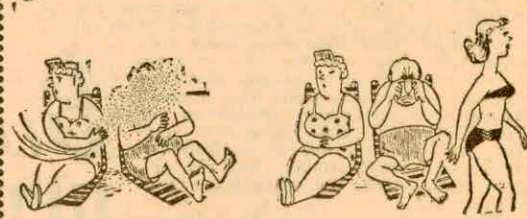
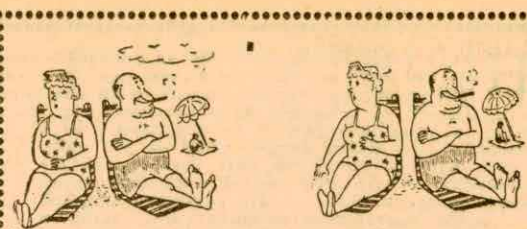
Επειτα, κάθε ομάδα άρχισε να φέρνει μαζί της το διαιτητή της, κι οι δυο διαιτηταί συζητούσαν κάθε περίπτωση. 'Αν δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν μεταξύ τους, ένας θεατής έκανε χρέη επιδιαιτητού.

Τέλος, με την ίδρυσι της Ποδοσφαιρικής 'Ενώσεως, καθιερώθηκε ο θεσμός του ενός διαιτητού.

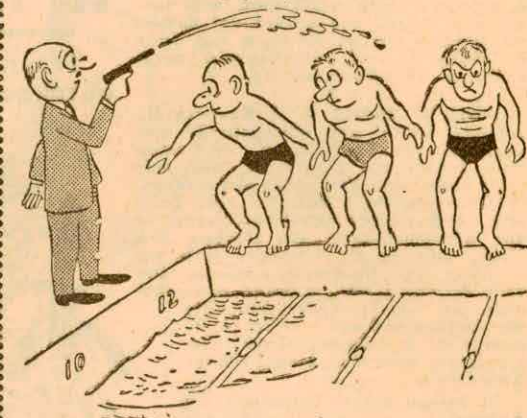
Η πρώτη συνάντησις τελικού κυπέλλου στην 'Αγγλία, δόθηκε το 1872. Οι θεαταί όμως ήσαν ελάχιστοι. Το ποδόσφαιρο είχε χάσει πια την τραχύτητά του, αλλά διαφορετικό λόγο τώρα: γιατί οι δυάδες παρέλειπαν συχνά να εμφανισθούν στις συναντήσεις που είχαν ορίσει! Πολλές φορές μάλιστα, οι θεαταί περίμεναν μάταια, χωρίς να παρουσιασθή ούτε ένας ποδοσφαιριστής!...

Η κατάσταση αυτή συνεχίσθηκε ως ότου, το 1888, δώδεκα αγγλικές ποδοσφαιρικές ομάδες, έδωσαν επίσημη υπόσχεσι να τηρούν στο εξής κάθε συμφωνία τους για συναντήσεις.

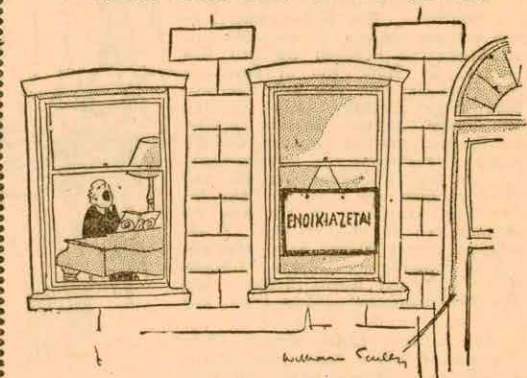
Τέλος, ο πρώτος ποδοσφαιριστής που πληρώθηκε για να περάσει σε αντίπαλο ομάδα, ήταν ο περίφημος Τζων Μάχον: Πήρε, το 1902, 450 λίρες — ποσόν σημαντικό για την εποχή εκείνη.

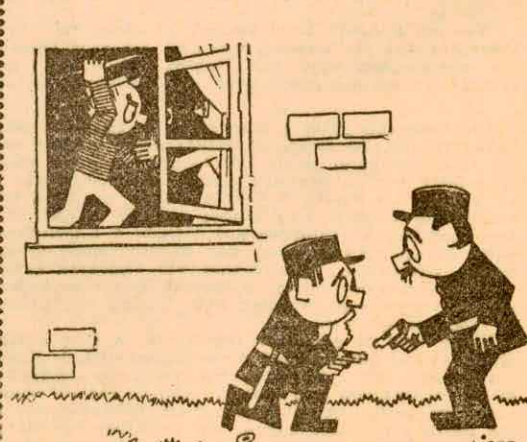
Χωρίς λόγια...

Ο άφετης στους κολυμβητικούς αγώνες...

Χωρίς λόγια...

—Στάσου λίγο ακόμη για να τον πιάσουμε επ' αυτοφώρου!...

Οι διάφορες μορφές ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Το εύεργετικά αποτελεσματά της

Η νηστεία εινε μια από τις πρωταρχικές μεθόδους θεραπείας, που επενόησε ο άνθρωπος. Στην πραγματικότητα, άλλωστε, δεν αποτελεί δική του επινόησι. Η ίδια ή φύσις την μεταχειρίζεται σε πλείστες περιπτώσεις, για να προστατεύση τον οργανισμό των διαφόρων όντων από μία απειλή. Τα φυτά π. χ., αφού απορροφήσουν τις ποσότητες του νερού και του αζώτου που τους χρειάζονται, ανθίστανται στην είσοδο νέων, μ' άλλα λόγια, υποβάλλονται σε νηστεία, γιατί ξέρουν ότι το αντίθετο θα ήταν καταστρεπτικό γι' αυτά.

Τα κατοικίδια ζώα, εξ άλλου, γάτες, σκυλιά κλπ., δεν εινε τόσο αδόξατα όσον φαίνεται. Όταν καταλάβουν ότι παραφόρτωναν το στομάχι τους, υποβάλλονται σε έκτομα νηστεία και άρνούται να φάει, όσονδήποτε δελεαστικές κι' αν εινε οι τροφές που τους παρουσιάζουμε. Υποβάλλονται ταυτόχρονα σε καθόρσι, τρώγοντας χόρτα, που εινε πλούσια σε χλωροφύλλη, βιταμίνες και κυτταρίνη.

Άλλα και τα άγρια ζώα νηστεύουν επίσης. Ο βόας π. χ., αφού καταδροχίση ένα ζώο βάρους 50 κιλών, μένει επί πολλές εβδομάδες και κάποτε μήνες, χωρίς να βάλει το παραμικρό στο στόμα του. Κατά το διάστημα αυτό, κολυμβιάζεται στη ρίζα ενός δένδρου ή στο βάθος μιας σπηλιάς και φαίνεται σαν να εινε βυθισμένος σε νάρκη.

Ο άνθρωπος γνωρίζει από την παλαιότητα εποχή τα αγαθά αποτελέσματα της νηστείας.

Μπορούμε να διακρίνουμε δύο είδη νηστείας: τη θεραπευτική και την προληπτική.

Στις δέξις εμπύρετες ασθένειες, η νηστεία επιβάλλεται μόνη της, γιατί ο άσθενής δεν αισθάνεται πείνα. Οι ανταλλαγές μεταξύ του αίματος και των ιστών, εξασφαλίζονται χωρίς στα διαφορά υγρό που πίνει ο άσθενής.

Σε πλείστες περιπτώσεις, η νηστεία αυτή μπορεί να επιφέρει μόνη της ταχύτερη ίασι της ασθένειας. Συμβαίνει τότε το εξής: Λόγω της νηστείας, τα διάφορα όργανα βρίσκονται εν άναπαύσει και γι' αυτό όλες οι δυνάμεις του οργανισμού συγκεντρώνονται σε μία μοναδική προσπάθεια: την άμυνα εναντίον της ασθένειας.

Εινε συμφέρον, λοιπόν, του

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, κάψιμο, σκροφάγωμα, έσθαρμένοι καλάλοι διορθώνονται δι' ύψανσε παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασαντος εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται κοστύμια, παλτά και καμπρινίνες Ραφίων 'Ιλέα Οικονομίας, Δώρου 5γ' (Ιον πάτωμα), 'Αδελφοί Λάλη. Τηλέφωνον 55-314.

άσθενους να περιορίζη στο ελάχιστον την τροφή του κατά τη διάρκεια μιας δέξις εμπύρετου καταστάσεως. Η αντίληψις, ότι μ' αυτό τον τρόπο εξαντλούνται οι δυνάμεις του οργανισμού, εινε σφαλερή.

Προκειμένου για τις χρόνιες ασθένειες, όμως, οι ενδείξεις δεν εινε τόσο σφαιρές. Μερικοί γιατροί συνιστούσαν άλλοτε τη μερική νηστεία σε περιπτώσεις ποδάγρας, παχυσαρκίας, αρτηριοσκληρώσεως, αρτηριακής υπερασσεως κλπ.

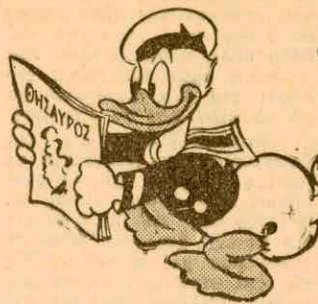
Οι αντίληψεις μετεβλήθησαν έκτοτε. Οι σύγχρονοι γιατροί προτιμούν την καλούμενη επιστημονική νηστεία, που συνίσταται στον περιορισμό στο ελάχιστο των τροφών που ο οργανισμός δυσκολεύεται ν' αφομοιώση (π. χ. των λιπαρών τροφών στους αρτηριοσκληρωτικούς, τους παχυσαρκούς κλπ.) και σ' έναν μικρό περιορισμό των τροφών που μπορεί ν' άνεχθι. Αυτό το είδος της νηστείας, έχει το πλεονέκτημα, ότι δεν μεταβάλλει απότομως τις διαιτητικές συνήθειες του άσθενους, εινε δέ γνωστόν, ότι οι απότομες μεταβολές μπορούν να προκαλέσουν διαταραχές του νευροφυτικού συστήματος, διάφορες νευρώσεις κλπ.

Όπως εινε ευνόητο, η επιστημονική νηστεία μπορεί να καθορισθι μόνον από ένα ειδικό γιατρό. Αυτοσχέδισμοι στο ζήτημα αυτό, δεν επιτρέπονται.

Μία άλλη μορφή νηστείας, εινε η καλούμενη παρηληπτική. Κάθε άνθρωπος που ενδιαφέρεται για την υγεία του, θα έπρεπε να την εφορμάει κατά διαστήματα. Κάθε γαστρική διαταραχή, όπως επίσης και κάθε άτονια των ήπατικών λειτουργιών, του εντερικού σωλήνος κλπ. θα έπρεπε να θεωρούνται σαν σωτηρία προεδοποίησις της φύσεως. Τις καταστάσεις αυτές προσπαθούμε να τις αντιμετωπίσουμε συνήθως με διάφορα φάρμακα, καθαρτικά ή τονωτικά, κατά τις περιστάσεις. Άλλα τα αποτελέσματα θα ήσαν ταχύτερα και πιο σημαντικά, αν αντί γι' αυτά τα φάρμακα, εφαρμόζαμε μία ολοκληρωτική ή μερική νηστεία.

Στο ζήτημα αυτό, οι γιατροί καταδικάζουν την κατ'εργησι ενός ή περισσότερων γευμάτων, που μπορεί να διαταράξη το ρυθμό των εκκρίσεων του στομάχου, του ήπατος, του παγκρέατος και να προκαλέσει έτσι κακό αντί για καλό. Συνιστούν αντίθετα τη μερική νηστεία, που συνίσταται στην αντικατάστασι των τροφών ενός ή δυο γευμάτων (π. χ. πρωί και βράδυ) με φρούτα, χυμούς φρούτων κλπ. Τα άλλα γεύματα μπορούν να εινε κανονικά, με την προϋπόθεσι, ότι θα περιορίσουμε την ποσότητα των τροφών που καταναίσουμε.

Κατά κανόνα, τα παιδιά άνεχονται πολύ καλά αυτές τις νηστείες. Στους γέροντες, όμως, καθώς επίσης στους εξασθενημένους οργανισμούς, η νηστεία απαγορεύεται, γιατί εινε δυνατόν να διαταράξη σε μεγάλο βαθμό τον οργανισμό των. Η έγκράτεια, αντίθετα, πρέπει ν' αποτελή τον κανόνα της ζωής των.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΙΣΤΟΡΙΟΓΛΑ

Ας όψεται το παλιόκορίτσο

—...Πώς; Ρωτάτε τί ειν' αυτά τα σημάδια πούχω στο πρόσωπό μου; Αναμνήσεις, αγαπητοί μου, αναμνήσεις. Από τί; Από γροθιές! Μάλιστα, δίνεις γροθιές και εισπράτεις γροθιές. Κάποτε όμως την παθαίνεις. Ακριβώς όπως εγώ. Βλέπετε, αυτό το τραύμα πάνω απ' το δεξι μου μάτι; Υπέφερα μήνες και μήνες απ' τους πόνους. Ποιος μούκανε αυτό το «δώρο»; Ο Γρηγόρης, αγαπητοί μου, ο καλύτερος φίλος μου.

Εινε παράξενος τύπος, ξέρετε, ο Γρηγόρης. Πάντα κάτι τού φταίει, αν και κατά βάθος εινε καλός. Λοιπόν, άκούστε τη μικρή αυτή ιστορία που συνέβη εδώ και λίγα χρόνια.

Είχαμε έρωτευθι, ο Γρηγόρης κι' εγώ, την ίδια κοπέλα: την Έλενα Ρόζα και ήταν παρὰ πολύ όραιο, «κομμάτι», όπως συνήθιζαν να λένε οι άντρες που δεν ξεκαλλούσαν τα μάτια τους από πάνω της.

Εννοείται πως όλες οι παντρεμένες, όλες οι άρραβωνισμένες, δεν χώνευαν τη Ρόζα για τίς επιτυχίες της και την εύρισκαν συχαμένη, χυδαία. Φυσικά, ο Γρηγόρης κι' εγώ δεν είχαμε την ίδια γνώμη.

Κάποιο βράδυ, πήγαμε κι' οι τρεις στο θέατρο. Η Ρόζα άστεινεσταν και γελούσε, γελούσε σαν τρελή, είτε απ' τη φάρσα που παρακολουθούσαμε, είτε επειδή γελούσαμε κι' εμείς. Μα ποτέ-ποτέ ο Γρηγό-

—Τό ξέρω.

—Έχεις δίκιο, μου άπάντησε ο Γρηγόρης πεισμένος πιο πολύ, άλλωστε της φέρσαι όπως της αξίζει.

—Τι θές να πής μ' αυτό; τον ρώτησα λίγο νευρισμένος.

—Θέλω να πώ πως εινε χυδαία...

—Δεν νομίζεις πως ειναι υπερβολικός, Γρηγόρη;

—Τί λες εκεί! Μία κο-

—Ευτυχώς, χροσέ μου, που έφυγε το αδελφάκι μου!...

(Του 'Αρχέλαου)

Εξασφαλίσατε το μέλλον των κοριτσιών σας εις τον μαζακικόν Οικόν επιτιοδούνη

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ“

ΚΟΙΤΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ.ΟΥΓΚΑ 48-48
(Πλάτ. Οροσάδ.)
ΤΗΛ. 56-603

Διά θύματα πολέμου, από
ρουμ, παλινέκτους κλπ. διά
κτα ήλατωμένα.

Επί πλέον διδάσκει η
ΓΑΛΛΙΚΗ διά φηγουρίνια
Δεχόμεθα και ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ'ΕΚΑΣΤΗΝ

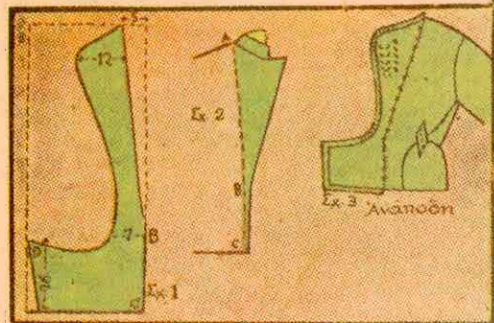
Κουβεντούλες

«**Η άπονοπτευμένη** ούζα μου γράφει: «Είμαι 9 γαόνια παντρεμένη και έχω μια ζωή πολύ ευτυχή με τον άντρα μου. Όταν ένα ανώτατο νόμισμα του φανέρωσε ένα παλιό μου «αυτοκίνητο». Ήταν μια ιστορία χωρίς σημασία, που τελείωσε χωρίς να αφήσει τίποτα πίσω της. Αποφάσισα να πω αυτό το κατόπιν της συζήτησής μου, αλλά με σκέψαμαι πώς από τότε —πριν τώρα πέντε χρόνια— η ζωή μου είχε υποδεινώνεται αυστηράς πίστεως και αφοσίωσης. Μπορώ να πω ότι η άγνοια μου για το σύστημα της ζωής μου έγινε πιο μεγάλη κι' ό-μως είμαι πολύ δυστυχή γιατί ο άντρας μου έβγαζε πια την επιπλοκή που είχε σε μένα και, μολονότι έβγαζε πια δεν έπαυε να μ' αγαπάει. Θέλει να γνωρίσω!»

«**Αφού** σάς αγαπά ο άντρας σας, αγαπήστε τον. Πρέπει να αγωνισθείτε για να τον κρατήσετε κοντά σας. Μιλήστε του ανοίξτε του την καρδιά σας και αν δεν καρδιά θα καταλάβει πως δεν καταστροφή κανείς την οικογενειακή του ευτυχία για μια πεοιπέ-τεια, που δεν είναι συνέπεια. Δεν θέλω να σας πω με όλα αυτά ότι δεν φοβήκατε επιπλο-λαιο. Αυτό ως σας γίνει αίσθημα. Πάντως σάς εύνοιαι όλων των να ξαναδοθεί τη γαλήνη της ψυ-χής σας και την ευτυχία σας.

Η μόδα

Σήμερα σάς παρουσιάζουμε έ-να ωραίοτατο ντε-πιές, που υπο-οείτε να το φτιάξετε από ένα πεο-σινό σας τανιέ και να δώσετε σε όλους την εντύπωση πως είνε μοντέλο της τελευταίας μόδας. Αν το ύφασμα είναι μονόχρωμο παίνετε λίγο όττουαν ή μεταξω-τό γκρο-γκορίν στο ίδιο γώ-μα του τανιέ σας και κάνετε δύο ρεβέ, όπως δείχνει το σκί-

Από ένα περσινό ταγιέρ μπορείτε να φτιάξετε ένα «ντε-πιές» έστρα μοντέρνο

τοσ μας συνεχίζοντας το ως κά-τω έν είδει υπάσας που α-νταίξει και τσέπες. Το ίδιο υποοείτε να το κάμνετε όονότερα με νούν αστοκάιν, ή όσελό, ή πτί γκοί. «Οτι σήμα και αν είνε το πε-ρασμένο υδός τανιέ σας ή μεταποίσις αυτή γίνεται πολύ εύκολα. «Ανοίστε με το εύλωμα όλης της φόδας έμπρός. Έπειτα τσ-δότε μια κλωστή ακολουθώντας τη γραμμή από τον ώμο στην τάλλια (Σν. 1), απ' το Α στο Β κι' έπειτα από το Β στο Γ. Κό-βετε το ύφασμα της ζακέτας α-κολουθώντας αυτή τη γραμμή. Έ-πειτα ακολουθείτε το Σν. 2 και 3 και θα καταλάβετε πλέον μόνι-σας τί ένετε να κάμνετε. αν έ-νετε γνώσεις οαπτικής. Έτσι με λίγα έξοδα και λίγο

περισσότερο κόπο το παλιό σας τανιέ γίνεται ένα ωραίοτατο και πολύ μοντέρνο ντε-πιές. Δύο κουμπιά στο κάθε ρεβέ άποτε-λουν το μόνο γανόισμα του μπουστου και δύο κουμπιά στην τάλλια δίνουν την εντύπωση του κλασσικού.

Τα σκωτσέζικα

Τα σκωτσέζικα είνε πολύ στη μόδα, αλλά κυρίως όνι για όλό-κληρα φορέματα όσα για γανι-ορίσματα. Α. ν. μια μονόχρωμη ζακέτα υπλν την γανόισμα είνε με ρεβέ από σκωτσέζικο ύφα-σμα υπλν, γκοί, κόκκινο ή τοσ-βετούμε όπλως στο λαιμό μια έ-

το φάρδος του ρανκλάν και σφί-νουν στα ποναγιέ με μια φάσα, που ένε το φάρδος της ζώνης. Οι στατιστικές αυτές βέστες φοοιόνται τα ποινά με φούστες στενές άλλου γώματος. Οι πιο άπθινοι συνδυασμοί γωμάτων είνε της μόδας. Μετά τις βέστες αυτές θα ίδούμε ζακέτες από κοτλέ βελούδο, σε γώματα γκο-νά μαρόν υπλν μαρόν ποάσινο. Οι ζακέτες αυτές δεν έουν για-κά ούτε ρεβέ και γανόισονται με μια γανόισα σε άλλο γώμα, που ένε τις διαστάσεις έσάσας. Με-γάλες τσέπες, ίσιες με κουμπί-στη μέση γανόισουν τα δύο πλά-για.

Γενικά υποοούμε να πούμε ότι θα ίδούμε πολλές ζακέτες το φθινόπωρο και ίσως και τα νει-μωνιάτικα ποινά όπότε θα φο-οιόνται με φούστα διαφορετικού γώματος. Οι φούστες είνε ίσιες όνι όμως, πολύ στενές και ένι-ορτε έουν μια πιέτα στο ένα πλάι με άοκτό βάθος για να τους δίνη πλάτος.

Ταγιέρ φανταζί

Φανταζί λέγοντας δεν έννοού-με το κόψιμο, ούτε το κάμωμα.

αλλά το ύφασμα που πολύ σπά-νια είνε μονόχρωμο. Τα σκωτσέ-ζικα παίζουν και έδώ το ρόλο τους με μόνη τη διαφορά, ότι τα γωμάτια τους δεν είνε γτυ-πιπτά. Α. ν. σ' ένα φόντο ποάσι-νο ή υπλν τα σκωτσέζικα σνέδια έουν άνα γωμάτια, που υόλις διαγνόσονται. Το ίδιο και με αυτά που έουν άνογνόνωμο φόντο τα σκούρα γωμάτια του σκωτσέζικου είνε έτσι καμωμένα, που να μην είνε γτυπιπτά.

Μοντέρνα επίπλωσις

«Όσο μικρό και αν είνε το σπί-τι μας πρέπει, αν ένωμε παιδιά, να άφειρώσουμε ένα δωμάτιο για αυτά και μάλιστα το δωμάτιο αυτό να είνε μεγάλο, ώστε να υποοή να φιλοξενήση όνι ένα άλ-λα δυο και τρία παιδιά. Και ό-νι μόνον για την ώρα του ύπνου, αλλά και τις ώρες της μελέτης και του παιχνιδιού. Για να τα έξασφαλίσουμε όλα αυτά καταφύοουμε στη μοντέ-ρα επίπλωσι, που προδλάπει για ό-λα.

Πρώτα απ' όλα για να έξοικο-νομήσωμε 2 ή 3 κορβάνια θα πα-ραγγείλωμε ειδικά ντιβάνια που το ένα κορβέται μέσα στο άλλο. Αυτό που τα κούβει όλα είνε ένα ντιβάνι, που υοιάζει με όλα τα άλλα. Ένε μόνον ένα πλατύ σομοκτό βολάν κάτω από το ό-ποιο τοποθετούνται τα υπόλοιπα ντιβάνια. Φυσικά το λόγω το ντιβάνι, που υπαίρουν κάτω ά-πό το κυρίως ντιβάνι είνε πιο μικρά και έουν πόδια που δι-πλώνουν. Να λοιπόν, που το ζή-τημα του ύπνου έκανοιόσθηκε.

Όα μου πτή όμως: Για ποιά λόγο πρέπει να κρύβονται τα ντι-βάνια; Απλοάτατα για να μέ-νη άοκότες γόρος μέσα στο δω-μάτιο, ώστε να υποοούν τα παι-διά να κινούνται, έλευθρα, να παίζουν να μελετούν. Μετά το ντιβάνι άλλο θαυματούνό έπι-πλό είνε το παραβάν που υπαί-νει σε μια γωνία και κούβει πολ-

Μερικά άπορα τηγνα

Υπάρχουν μερικά πράγματα, που είνε καλό να τα ξέορτε για να μην έισθε άναγκασμένοι με το τίποτα να καταφύοιντε σε μα-στόρους και να σπαταήτε γώ-ματα με τα όποια θα υποοού-σατε να κάμνετε κάτι άλλο.

«Αν τα λακέ έπιπλά σας λερώ-θηκαν π.ν., υποοίτε μόνη σας να τα ξαναβάζετε. Φτάνει να άνορά-σετε καλό λακέ και ένα πινέλο καλής ποιότητας για να υή μα-δά. Έπειτα, πούν άνοίστε το βάψιμο, ποοείτε τα έπιπλά σας υήπως έουν τίποτε τούτες τις όριες, πρέπει να βουλώσετε με στόκο. «Αν ή παλιά υονιά είνε φανωμένη, κατά τόπους, για να γίνει καλό το λακέ σας ποέπει να ποοάτε πρώτα με νυαλό-ναστο, όλες τις άνωμαλίες. Για να γίνει καλό το λακέ απαιτείται κάποια τέχνη και έξασκσις στο πώς θα δουλέψη το πινέλο σας. Θα πναινη και θα έονεται άο-κετες φορές στο ίδιο μέρος για να δουλέψεται καλά ή υονιά και να στρώνη. Όταν στενωσή κα-λά το πρώτο νέοι πεονάτε και δρύτερο, λινάκι άοαιωμένο. Για το άοαίωμα νοσημοποιήστε λίνο νεφτι. «Αλλά το κυριώτερον είνε να υή ποοάτε δεύτερο νέοι, αν δεν στενωσή έντελώς το πρώτο.

Κάτι άλλο, που ποέπει να ξέ-ορτε είνε το πώς διορθώνεται το ήλεκτροικό σύμα μιας ποίσας ή μιας κινητής λάμπας. Ποοογή! Κλείστε πρώτα τον διακόπτη και για ποοισστέρας άσφάλεια και τον γενικό διακόπτη, και έ-πειτα διορθώστε τα σύματα σας. πεονώντας τα μέσα στις βίδες και άπομωνώνοντας το σύ-μα με ταινία. Για να κάμνετε αυ-τή τη δουλειά ποοείτε τί κάνει ή ήλεκτρολόγος σε παροοία πε-οίπτωσι και θα υήθετε τον τοό-πο, που πεοιόεται το σύμα μέ-σα στην ποίσα ή στο «ντουί».

Για κάτι τέτοια μικροπράγμα-τα είνε ποειτό να φέοιντε ήλεκ-τρολόγο, ό όποιος θα πληρωθή, φυσικά, άφού θα άαπανήση ώρα και οι ώρες του πληρώνονται.

Το ζυδί

Το ζυδί νοσημοεί σε πολλά πράγματα. Μετά το λούσιμο των υαλλίων μας όίνουμε στο τελε-ταίο νερό λίγο ζυδί και έεβνάλο-με τα υαλλία μας. Αυτό τα υα-λακώνει. Λίγο ζυδί στο νερό έε-βνάζουμε κάποιο ύφασμα, που βά-ψαμε στερεώνη, το γώμα. Με νερό και ζυδί καθαοίζουμε τα να-λία μας και τα γωμάτια τους ζυποοούν.

Για να πετύνετε τα «ποσέ» αύνά σας όίστε στο νερό που θα τα βράσετε λίγο ζυδί. Για να βορθήσει να συνέλ-θη κάποιον, που λιποθύμισε και-ψήτε του τους κορτάσους και τις παλάμες με ζυδί.

Για να πεοάση ή φανούρα από όοτικαρία τοιθήτε με ζυδί.

Η αλληλογραφία μου

Σε πέντε διαστάσεις, ή ο ρ α κ ι: Τα νοματίστιά τα ροαζέοιαντήλα είνε τα πιο κα-τάλληλα για την έέση. Έπίσης νοματίστιά πιάτα. Αυτά το Κε-ραμεικό είνε πολύ όοια. Α. λ. λ. α. ν. Χ. α. ο. β. ε. υ.: Τα μικρά κανονίε από υαλακό κα-τόοι θα φοορθών. Το ίδιο και τα φανταζί υπλν.

Α. Μ. Θεοποοιαν: Τα ραν-κλάν έπανοφόρια θα φοορθών πολ-λό. Για να έισθε πιο πολύ στη μόδα βάλτε του πίσω μια ζώνη «μαοτεγκάλα».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μοντέρνο δ ήνημο

Μεσα στην καταθλιπτική σιωπή που ακολουθεί κά-θε θύελλα, έκείνη έκλαιγε σε μια γωνία της κρε-βατοκάμαρας, ενώ έκείνος πηγαίνοερχότα, νευρι-ασμένος. Έξαφνα, ο Ζώρζ σταμάτησε κύτταξε τη γυ-ναίκα του και πρόφερε την τρομερή λέξη:

—Να χωρίσουμε!

—Ναί, να χωρίσουμε! φώναξε κι' ή Μαίηντ. Δεν μπορώ πια να ύ-ποφέρω τις άδικες γκρίνιες σου... Ένα μόνο πράγμα με φοβίζει: Οι δυσκολίες κι' ή άτελείωτες διατυ-πώσεις του διαζυγίου.

—Έννοια σου, έλπίζω να βρω κάποιο πάτημα στο νόμο, υποσχέ-θηκε ο νέος. Θα κάμω ό,τι μπορώ για να ξαναβρή καθένας μας την έλευθερία σου, έφόσον είμαστε σύμφω-νοι κι' οι δυο σ' αυτό.

Η νέα γυναίκα σγκώ-θηκε και διευθίθηκε προς την πόρτα. Φαινό-ταν πως είχε ξεχάσει κι' όλας τη σκηνή έκείνη, που είχε δημιουργηθή ά-πό κάποιον άσήματο λόγο, όπως κι' οι πορη-νούμενες...

—Απόψε θα τα ξανα-πούμε, της έίπε ο νέος, πριν περάση το κατώφλι.

Μισή ώρα τώρα, ό Ζώρζ ήταν βυθισμένος στη δουλειά του όταν ό ύπνηρέτης του τον είδο-ποίησε πως ζητούσε να τον δη κάποιος υπάλλη-λος της δημαρχίας, για ένα ζήτημα σοβαρό κι' έ-πείγων. Ο νέος τον δέ-νθηκε.

Ο έπισκέπτης ήταν ένας μεσόκοπος άντρας, με μια τσάντα στο νερί.

—Έχω την τιμήν να όυιλώ στον κύριον Μπερ-νερέ Ζώρζ του Αλυπερ, γεννηθέντα στο Παρίσι, στις 18 Σεπτεμβρίου του 1918; ρώτησε με μια τυ-πική υπόκλισι.

Ο νέος κούνησε το κε-φάλι του καταφατικά.

—Θα σας έξηγήσω άμέσως, χωρίς προλό-γους, πεοί τίνας πρόκει-ται, ποοέθεσε ό υπάλλη-λος. Έχω να σας άνα-κοινώσω κάτι σοβαρό... κάτι άπίστευτο! Μα προ-ηγούμενος, έπιτρέψέτε μου μια έρώτησι: Έχετε παι-διά;... «Οχι; Έ, τότε ή κατάσταση μπορεί να έξομα-λυνθή εύκολότερα.

Ο Ζώρζ είχε άρχισει να χάνη την ύπομνη του.

—Σας παρακαλώ... έίπε. Ο χρόνος μου είνε πολύ-τιμος...

—Ναί, ναί! Λοιπόν, κύριε Μπερνερέ, έχω το δυσά-ρεστον καθήκον να σας πληροφορήσω ότι δεν έισθε κα-νονικά παντρεμένος!

—Πώς είπατε; φώναξε ό νέος κατάπληκτος.

—Είπα αυτό που άκούσατε.

Κι' ό υπάλληλος έέξηγησε ήσυχα την κατάσταση στο Μπερνερέ. Δεν ήταν μοναδική ή περίπτωσί του: Πο-λοί γάμοι άκυρώθηκαν, γιατί ό θήμαρχος, έμπρός στάν όποιο υπεγράφη το γαμήλιο συμβόλαιο, είχε κρουχθή σε άπαγόρευσιν ή είχε χρεωκοπήσει ή δεν ήταν Γά-λος υπήκοος. Για το Ζώρζ τα πράγματα είχαν συμβή-ως έέξης: Το ίδιο πρωί του γάμου του, έπρόκειτο να παντρευτούν κι' άλλα 15 ζευγάρια. Για να τελειώσουν

—Και μένεις με σταυρωμένα χέρια; του φώναξε ή γυναίκα του...

—Ναί, ναί! Λοιπόν, κύριε Μπερνερέ, έχω το δυσά-ρεστον καθήκον να σας πληροφορήσω ότι δεν έισθε κα-νονικά παντρεμένος!

—Πώς είπατε; φώναξε ό νέος κατάπληκτος.

—Είπα αυτό που άκούσατε.

Κι' ό υπάλληλος έέξηγησε ήσυχα την κατάσταση στο Μπερνερέ. Δεν ήταν μοναδική ή περίπτωσί του: Πο-λοί γάμοι άκυρώθηκαν, γιατί ό θήμαρχος, έμπρός στάν όποιο υπεγράφη το γαμήλιο συμβόλαιο, είχε κρουχθή σε άπαγόρευσιν ή είχε χρεωκοπήσει ή δεν ήταν Γά-λος υπήκοος. Για το Ζώρζ τα πράγματα είχαν συμβή-ως έέξης: Το ίδιο πρωί του γάμου του, έπρόκειτο να παντρευτούν κι' άλλα 15 ζευγάρια. Για να τελειώσουν

γρηγορώτερα οι διατυπώσεις, είχαν έτοιμαστή από πριν τα συμβόλαια, με τ' όνομα του δημάρχου Τρίκ.

Την προηγούμενη όμως νύχτα, ό Τρίκ είχε άρρωστή-σει σοβαρά κι' είχε είδοποιήσει τον δημαρχιακό πάρε-δρο να τον αντικαταστήση στα καθήκοντά του. Άλλά δεν σκέφθηκε κανείς ν' άλλάξη το κείμενο των γαμη-λίων συμβολαίων, κι' έτσι τα έγγραφα αυτά είχαν ύ-πογραφή από άλλο πρόσωπο, έπομένως ήσαν άκυρα.

—Συμβαίνουν συχνά τέτοια πράγματα... πρόσθεσε παρηγο-ρητικά ό υπάλληλος. Συνήθως, δεν τα προσέχει κανείς. Αυτή τη φορά όμως, είνε φανερό ή άνω-μαλία...

—Και την άνακαλύψατε έπει-τα από 10 μήνες; ψιθύρισε ό Ζώρζ.

—Είδατε πόσο γρήγορα: πε-ρφηναεύτηκε ό υπάλληλος.

Μα δεν είχε τελειώσει ή άποστολή του: Είχε έοθει έκεί και για να ρωτήση το Μπερνερέ πότε έ-πιθυμούσε... να παντρευτή! Χρειάζονταν άπλως δυο ύπογραφές, μια μικρή διατύπωσι...

—Κι' αν άρνηθή; ρώτησε ό νέος.

—Έν τοιαύτη περιπτώσει, κατά τον νόμο έίσθε άνυπαρκτος κι' έλεύθερος σαν το πουλί!

—Άστειεύομαι... Μα, για ένα γάμο, χρειάζον-ται δυο πρόσωπα...

—Φυσικά! Το περίμενα πώς δεν θα μπορούσα-τε να μου δώτε άμέσως άπάντησι. Είνε λογικό να μιλήσετε πρώτα με τη δεσποινίδα Λε Βερριέ...

—Τη δεσποινί... —Τη δεσποινίδα Μαγδαληνήν Λε Βερριέ.

—Α, ναί, τη σύζυγό μου! Είχα ξεχάσει...

—Η λέξις «σύζυγος» δεν είνε άπολύτως σωστή. Μπορείτε να την όνομά-σετε άκριβέστερα φιλε-νάδα σας...

—Φιλενάδα μου ή Μαίηντ; ψιθύρισε ό Ζώρζ, σατισμένος.

—Μα τί σημασία έ-χουν οι λέξεις; Η σχέσι-σας υποοεί να νομιμο-ποιηθή εύκολάτα, μό-λις μάς είδοποιήσετε, με δυο ύπογραφές.

Όταν έμεινε μόνος, ό Ζώρζ άκούμησε το κε-φάλι του στις φούχτες του. Σ' αυτή τη στάσι-τον βοήκε ή Μαίηντ, μι-ση ώρα άρνότερα. Στην άσχη φοβήθηκε. Μήπως ήταν άρρωστος; Μήπως είχε στενωγρίες και της τις έκρυβε;

Θέλησε να μάθη άμέ-σως. Κι' ό Ζώρζ της έ-έξηγησε, με λίγα λόγια.

—Δεν χρειάζεται πια να χωρίσουμε, πρόσθεσε στο τέλος. Δεν είμαστε παν-τρεμένοι...

Τα μάτια του ήσαν δακρυσμένοι. Μα ή γυναίκα του δεν το είδε.

—Και μένεις με σταυρωμένα χέρια; του φώναξε.

«Έπρεπε να τρέξες άμέσως στο δημαρχείο, να ζητήσης το νέο συμβόλαιο, να το υπογράψης έσύ πρώτος, να...» «Ω, Θεέ μου, δεν ξέρω κι' εγώ τί λέω! Γρήγορα, το τηλεφώνω!»

Ήσαν κι' οι δυο άναστατωμένοι, γεμάτοι άγανά. Και τα χέρια τους ένώθηκαν πάνω στο άκουστικό του τηλεφώνου...

Τώρα που ήσαν πώς δεν είνε; παντρεμένοι ή ά-γάπη είχε ξαναφουντώσει στις καρδιές τους και δεν έ-δλεπαν την ώρα να παντρευτούν...

Πόσα παράξενα καπρίτσια έχει ή ζωή!

Και πόσες τρέλλες κάνουν καμιά φορά οι άθρωποι!

Z. ΣΕΡΙΝΤΑΝ

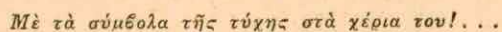
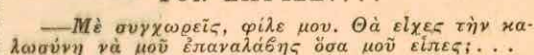
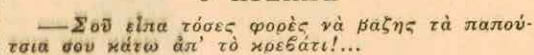
**Ἀκρίδες ψητές και σαλτσα
ἀπὸ μυρμήγκια**

Στην Αραβία, την Αίγυπτο και την Παλαιστίνη, η ακριδοφαγία συνεχίζεται και σήμερα, όπως προ χιλιάδων ετών. Ο Μωυσής περιέγραφε τέσσερα είδη ακρίδων, που επέτρεπε να τρώνε οι Ισραηλίτες. Είνε περιεργό πως δεν έχουν χρησιμοποιηθεί κι' οι κατασάριδες ως τροφή, όπως άλλα έντομα που

ΚΑΙΤΗ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ
Μόνον 30.000 δραχ. χάριν ρεκλάμας.
Μοσχονησίων 2, πλατ. Καισαριανής.
Τηλέφωνον 72-065

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ
ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ, ΦΑΚΙΔΕΣ
ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΛΗΞΕΙΣ
ΡΙζική και ταχεία εξοφάν-
σις. Ειδική θεραπεία δια στε-
γνό και λιπαρό δέρμα, ξηά-
νισμα, προσώπιτι πονάδε-
ις, χροπτισμό, ούλκες, αγγει-
ώματα, στίγματα, ούλες κλπ.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΔΙΝΤ ΓΙΟΡΑ
Βαλσαφίτου, 12, Τηλ. 690101
33.039 ΣΥΜΒ. ΔΕΡΜΑΤ

Για να ξαναγυρίσουμε όμως στα έντομα που καταπίνουμε δίχως να το ξέρουμε, θ' αναφέρουμε και τη «κοκκινίλη», ένα κόκκινο ζωικό χρώμα, προερχόμενο από ώριμομένο είδος εντόμου της Τροπικής Αμερικής, που χρησιμοποιείται στη ζωοαρτοποιασία πριν διαδοθούν τα τεχνητά χρώματα της άνιλίνης. Είχε μάλιστα δημιουργηθεί τότε στα μέρη αυτά της Αμερικής, μία μεγάλη βιομηχανία παραγωγής κοκκινίλης, που σήμερα έχει πια νεκρωθεί.

καὶ νὰ τὸν βδελύσσεσθε... » Ὅποιαδήποτε ἐπαφὴ μετα-
 Για ποῖον τάχα μιλοῦσε; ξύ μας στὸ μέλλον θὰ εἶνε
 Ὁ Σ.Ο.Σ. δὲν μποροῦσε νὰ πράξις ἀνθρώπινη καὶ ἀνάρμο-
 κάμη καμμιά ὑπόθεσι. στη.

Τρεῖς φορές αὐτὴ ἡ ἐφιαλ-
τικὴ εἰκόνα τὸν εἶχε ταράξει
στὸν ὕπνο του. Κι' εἶχε ξυπνή-
σει καὶ τὶς τρεῖς φορές μου-

την παύση. Αλλά όταν έφτασε στο κεφαλόσκαλο του δευτέρου πατώματος είδε έναν άνθρωπο που ήταν πεσμένος μπρούμυτα στο πάτωμα. Πήγε

Δυο φορές κλεμμένος!

... Ξέχασε ο κύριος πώς είμαι λαοπρόβλητος! Δώσε μου τώρα το ρολοί πίσω, να μη σου άνοιξώ καμιά κουμπότρυπα και πιάς άφιαλτος!

Τότε κοντά κι' αναγνώρισε αμέσως τον Κλός. Ο δολοφόνος φαίνεται, ότι τον χτύπησε, ξαφνικά, καθώς ο υπηρέτης ανέβαινε από το πρώτο πατώμα. Το μαχαίρι είχε βυθιστεί ως τη λαβή, ανάμεσα στις δυο ώμοπλάτες του Κλός κι' ο θάνατος είχε έπλθει άκαριαία. Ολόγυρα είχε σχηματισθεί μία λίμνη από αίμα.

Η Μύριελ κατέβηκε, ότι είχε γυρίσει στο σπίτι της μερικά λεπτά πριν από τις έννοιες κι' ότι της είχε άνοιξει ο Κλός. Η νέα, που ήταν λίγο αδιάθετη, πήγε αμέσως στο δωμάτιό της κι' από τότε δεν ξαναείδε τον Κλός ως τη στιγμή που τον βρήκε νεκρό.

Ο γιατρός, έξ' άλλου, που εξέτασε το πτώμα κατά τις δώδεκα, έβγαλε το συμπέρασμα, ότι ο θάνατος είχαν έπλθει πριν από δυο περίπου ώρες. Τό πιθανότερο ήταν, λοιπόν, ότι το έγκλημα είχε διαπραχθεί γύρω στις 10.

Οι δυο άλλοι υπηρέτες του σπιτιού κοιμόνταν στο υπόγειο κι' όπως κατέβηκαν, δεν είχαν άκουσει τον παραμικρό θόρυβο. Το έγκλημα το πληροφορήθηκαν από τις φωνές της κυρίας τους.

Πάνω στη λαβή του μαχαίριου, δεν υπήρχαν δακτυλικά αποτυπώματα. Φαίνεται, λοιπόν, ότι ο δράστης ήταν άνθρωπος προνοητικός, που ήξερε να κάνει καλὰ τη δουλειά του.

Όσον αφορά τα ελατήρια του έγκληματος, η έφημερίς απέκλειε την υπόθεση της κλοπής. Από το σπίτι δεν έλειπε τίποτε, καμιά κλειδαριά δεν είχε παραβιασθεί κι' η τάξις ήταν παραδειγματική σ' όλα τα δωμάτια.

Η θέσις του πτώματος κι' η κατάσταση των ρουχών του, έδειχνε, έξ' άλλου, ότι δεν είχε προηγηθεί πάλη μεταξύ του θύματος και του δολοφόνου. Ο Κλός είχε δεχτεί το δολοφονικό χτύπημα, ξαφνικά, καθώς έφτανε στο κεφαλόσκαλο του δευτέρου πατώματος και το πιθανότερο ήταν, μάλιστα, ότι δεν είχε ιδεί καν το δολοφόνο κατά πρόσωπον.

Ήταν ολοφάνερο, λοιπόν, ότι έπρόκειτο για ένα προσχεδιασμένο έγκλημα.

Άλλα ποιάς είχε συμφέρον να δολοφονήσει τον υπηρέτη των Πεσκάρα;

«Ο Κλός, παρατηρούσε η έφημερίς, υπηρετούσε από δέκα και πλέον χρόνια στο σπίτι του Ζεράρ Πεσκάρα. Ήξερε, λοιπόν, πολλά πράγματα που άφορούσαν τον κύριο του. Ο μόνος, συνεπώς, που είχε συμφέρον ν' απαλλαγεί απ' αυτόν, ήταν ο διευθυντής της «Κλαρτέ». Είπε αλήθεια πως δεν μπορούσε να σκοτώσει τον Κλός, αφού ήταν φυλακισμένος. Άλλα για ένα σατανικό έγκλημα, όπως ο Ζεράρ Πεσκάρα, για έναν έλεονό παι-

δοκτόνο, τίποτε δεν ήταν άδύνατο. Οι ύποπτοι τύποι δεν έλειψαν ποτέ από κοντά του. Κάποιος απ' αυτούς, λοιπόν, υποκρινόμενος σ' ένα μήνυμα, που βδελυρού παιδικό του, που ποιάς ξέρει με ποιά μυστηριώδη τρόπο του μεταδιδόσθηκε, κατέφερε το δολοφονικό πλήγμα εναντίον του Κλός, που το μοναδικό έγκλημα του ήταν ότι ήξερε πολλά ένοχοποιητικά πράγματα για τον κύριο του».

Ο S.O.S. πέταξε με αηδία την έφημερίδα από τα χέρια του. Ο «Πρωινός Ταχυδρομος» διακρινόταν πάντοτε για την βιαστικότητα της πολεμικής του εναντίον της «Κλαρτέ». Άλλ' αυτή τη φορά, το είχε παρακάνει. Τα συμπεράσματά του ήταν αθαίρετα και η εναντίον του Πεσκάρα κατηγορία τελείως αδόκιμη.

Κι' ωστόσο, ψιθύριζε ο S.O.S., είμαι βέβαιος πως ο πατέρας μου θα βρή τον τρόπο για να στηρίξει πάνω στη γελοία αυτή βάση μία καινούργια κατηγορία εναντίον του Πεσκάρα.

Έρριξε κατόπιν μία ματιά στις άλλες έφημερίδες. Η περιγραφή του έγκληματος ήταν σχεδόν η ίδια. Οι περισσότερες, όμως, απέφευγαν να βγάλουν συμπεράσματα. Ετόνιζαν μόνον, ότι τα τρία έγκλήματα που είχαν διαπραχθεί σε διάστημα ελαχίστων ημερών και που είχαν για θύματα τον Κάρολο Πεσκάρα, τον Ιάκωβο Ντελμόν και τον Κλός, είχαν σχέση μεταξύ των κι' ότι ήταν έργο του ίδιου ανθρώπου.

Μ' όλη τη λύπη που του προξένισε ο θάνατος του Κλός, ο S.O.S. ένοιωσε μία μεγάλη ανακούφιση, όταν τελείωσε το διάβασμα των έφημερίδων. Καμιά απ' αυτές δεν έκανε λόγο για την ανεύρεση φακέλων στο δωμάτιο του Κλός. Κι' ωστόσο, το δωμάτιο του υπηρέτου, είχε έρευνηθεί. Αυτό έσήμαινε, ότι οι αστυνομικοί που έκαμαν την έρευνα, δεν τους είχαν βρῆ. Ήταν δυνατόν, όμως, να τους βρουν από τη μία στιγμή στην άλλη.

Στη σκέψη αυτή, ο S.O.S. τινάχτηκε από το καθίσμα του κι' άρχισε να βηματίζει σαν τρελλός μέσα στο δωμάτιό του.

Κατάφερε, ωστόσο, να ήρεμήσει σε λίγο και προσπάθησε να εξετάσει ψυχραιμία την κατάσταση, όπως διαγραφόνταν έπειτα από τα γεγονότα του τελευταίου εικοσιτετραώρου.

Η άπογοήτευσις που είχε αισθανθεί έπειτα από την έπισκεψή του στο σπίτι της Φρανσουά, κατά το προηγούμενο βράδυ, τον είχε κάμει, αρχικά, να σκεφθεί ότι έπρεπε να παύσει να ενδιαφέρεται γι' αυτή την υπόθεση.

Άλλ' η σκέψις αυτή του φαινόταν τώρα ανανδρη. Ο δολοφόνος βρισκόταν πάντοτε εν δράσει. Δεν του έπιτρεπόταν, λοιπόν, να καθήσει με σταυρωμένα τα χέρια, προτού διαλευκανθεί τελείως αυτή η υπόθεση. Δεν ήταν μόνο το αίμα του δυστυχισμένου φίλου του που ζητούσε εκδίκηση. Η τιμή ολόκληρης της οικογενείας διακυβευόταν έπειτα από τα νέα έγκλήματα που οι έγχροιοι του Ζεράρ Πεσκάρα προσπαθούσαν να φορτώσουν σ' αυτόν. Καί, τέλος, η Μύριελ, η αγαπημένη του Μύριελ, βρισκόταν στην εξουσία ενός ανθρώπου, που ο S.O.S. είχε λόγους να ύποπτεύεται την εντιμότητα του και τις προθέσεις του.

Τα λόγια που περιείχοντο στην έπιστολή του Καρόλου Πεσκάρα, ξαναγύριζαν τώρα στον μυαλό του. Ο δυστυχισμένος φίλος του, σαν να προείσθανόταν όσα έμελλαν να συμβούν, έμπιστευόταν σ' αυτόν την αδελφή του και τον παρακαλούσε να σταθεί κοντά της σαν αδελφός.

Τί σημασία είχε το ότι η Μύριελ βρισκόταν κάτω από την εξουσία ενός άλλου ανθρώπου; Τί σημασία είχε το ότι είχε πάψει να τον αγαπάει και ότι του είχε απαγορεύσει, μάλιστα, να ξαναπατήσει το κατώφλι της πόρτας της; Αυτός θα εξακολουθούσε το έργο του. Αυτό άπαιτούσε το καθήκον του απέναντι ενός νεκρού, που και κατά τις τελευταίες του ακόμης στιγμές, του είχε δείξει όλη την αγάπη, την εκτίμησι και την έμπιστοσύνη του.

Άλλα τί έπρεπε να κάμει; Ο S.O.S. σκέφτηκε πως το πιο λογικό ήταν να πάρη την υπόθεσι από την αρχή. Πριν από όποιονδήποτε άλλον, έπρεπε να ιδεί το γιατρό Μπετόζ. Έκει ίσως βρισκόταν το κλειδί του μυστηρίου.

Προηγμένως, όμως, έπρεπε να κάμει κάτι άλλο. Μετά τη δολοφονία του Κλός, δεν μπορούσε ν' αφήσει μέσα στο δωμάτιο του το φάκελλο που του είχε έμπιστευθεί. Αυτό το φάκελλο έπρεπε να τον ξαναπάρη στην κατοχή του.

Με ποιά τρόπο, όμως; Άν τουλάχιστον μπορούσε να μπει

στο σπίτι των Πεσκάρα, όπως έλλογε;

Ο S.O.S. ξανακάθισε στο γραφείο του και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Ένας πρωτότυπος διαρρήκτης

Μέσα στη σιγαλιά της νύχτας, ένα ρολόγι σημεισε άργα δώδεκα φορές.

Την ώρα εκείνη, μία σκιά χώθηκε αθόρυβα στην όδο Σαιν-Τροπέζ.

Ήταν ένα στενό δρομάκι, που προχωρούσε παράλληλα προς την όδο των Γισαμειών. Ο κήπος του μεγάρου Πεσκάρα τερματιζόταν σ' αυτό.

Η σκιά σταμάτησε σ' ένα σημείο.

Στο μέρος αυτό, ο τοίχος που προστάτευε τον κήπο, είχε ένα μικρό χάσμα.

Με μία γρήγορη κίνησι, η σκιά σκαρφάλωσε στον τοίχο, ανέθηκε κατόπιν στα κάγκελα που ύψωνονταν πάνω απ' αυτόν κι' ύστερα εξαφανίστηκε.

Βρισκόταν τώρα μέσα στον κήπο.

Για μερικές στιγμές, η σκιά έμεινε ακίνητη στην ίδια θέση. Έπειτα άρχισε να γλιστράει αθόρυβα ανάμεσα από τα δένδρα.

Ο S.O.S. — γιατί αυτός ήταν — ήξερε το σπίτι των Πεσκάρα, όπως και το δικό του. Και είχε καταστρώσει ένα τολμηρό σχέδιο. Ένα σχέδιο, που μόνον ένας έμπειρος διαρρήκτης θα μπορούσε να συλλάβει και να εκτελέσει.

Άλλ' ο S.O.S. δεν λογάριζε ούτε τις δυσκολίες, ούτε τους κινδύνους. Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να πέτυχη το σκοπό του.

Το σπίτι είχε στο πίσω μέρος μία τζαματιά βεράντα. Όλο το πρόβλημα ήταν να μπει μέσα στη τζαματιά αυτήν.

Ο S.O.S., χωρίς να διατάσει, ανέθηκε τη μαρμαρίνη σκάλα κι' όταν έφτασε στο κεφαλόσκαλο, έπιδόθηκε σε μία περιεργή εργασία.

Φόρεσε πρώτα τα γάντια του και κατόπιν έβγαλε από την τσέπη του ένα μεγάλο χαρτί, άπλωσε πάνω του το περιεχόμενο ενός μικρού σωληναρίου με κόλλα και το κόλλησε πάνω στο τζάμι της πόρτας, αφήνοντας τις άκρες του ξεκόλλητες. Έπειτα, μ' ένα διαμάντι που είχε φέρει μαζί του, χάραξε το τζάμι σύρριζα και στις τέσσερις πλευρές.

Αφού βεβαιώθηκε, ότι το χάραγμα είχε γίνει κανονικά, άρχισε να τραβάει τις δυο άκρες του χαρτιού προς τα έξω.

Το κομμάτι που είχε κόψει, βγήκε έτσι άκεραίο και χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Ο S.O.S. δεν είχε παρά να το αποθέσει κάτω.

Έπειτα, πέρασε το χέρι του στο έσωτερικό. Όπως το ύψεθε, το κλειδί βρισκόταν πάνω στην

κλειδαριά. Τό πήρε τότε και τό έβαλε από τό εξω μέρος... Έπειτα από μερικές στιγμές, είχε άνοιξει και βρισκόταν στο έσωτερικό της βεράντας.

Άλλ' έπρεπε να περάσει από μία δεύτερη πόρτα, που ένωσε τη βεράντα με τό σπίτι. Αυτή ήταν ξύλινη, με μικρές γρίλλες, όπως και τα παράθυρα.

Άλλ' ο S.O.S. δεν άγνοούσε αυτή τη λεπτομέρεια κι' είχε πάρει τό μέτρα του.

Έβγαλε, λοιπόν, από την τσέπη του ένα μικρό μύτερο λαστάρι, τό πέρασε ανάμεσα στις γρίλλες, στο μέρος όπου βρισκόταν το χερούλι κι' άρχισε να τό τραβάει προς τό κάτω.

Δυστυχώς, η γρίλλα, που είχε έφυγαν από τη θέση τους, αφήνοντας ένα άνοιγμα, από όπου ο S.O.S. πέρασε το χέρι του κι' άνοιξε την πόρτα.

Έπειτα, άνοιξε τη τζαματία πόρτα, που βρισκόταν από μέσα, όπως είχε κάμει και για την έξωτερική της βεράντας.

Όλη αυτή η εργασία δεν τον είχε άπασχολήσει περισσότερο από μισή ώρα. Όταν τελείωσε, τό πόδια του έτρεμαν και χοντρές σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν από τό μέτωπό του.

Είχε γίνει διαρρήκτης! Και μόνον τώρα που βρισκόταν μέσα στο σπίτι των Πεσκάρα, καταλάβαινε τη σοβαρότητα της πράξεώς του. Άλλ' ήταν άργα πια για να ύποχωρήσει.

Ο S.O.S. άρχισε να προχωρή μέσα από τους σκοτεινούς διαδρόμους, με κινήσεις αυτομάτου. Τά χοντρά λαστίκια που είχε στα παπούτσια του, έπνιγαν, εύτυχώς, τό θόρυβο των βημάτων του.

Έτσι, έφτασε ως τό δωμάτιο του Κλός. Τό κλειδί βρισκόταν στην πόρτα. Ο S.O.S. τό γύρισε με προσοχή και πέρασε μέσα στο δωμάτιο του υπηρέτου. Έπειτα έβγαλε ένα ηλεκτρικό φανάρι από την τσέπη του, πήρε από τό κομοδίνο τό κλειδί της ντουλάπας και την άνοιξε...

Σε λίγο, τό χέρι του άγγιξε τό φάκελλο που είχε παραδώσει στον Κλός.

Ήταν τόση η χαρά του, που χρειάστηκε να συγκεντρώσει όλη τη θέλησή του, για να μη φωνάξει.

Έπειτα, αφού ασφάλισε τό φάκελλο στην έξωτερική τσέπη του σακκακιού του, άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες.

Σε λίγο, έφθασε στο μεγάλο διάδρομο του πρώτου πατώματος και συνέχισε τό δρόμο του προς τη βεράντα.

Άλλ' όταν έφτασε εκεί, διέκρινε μία μικρή ανταύγεια, που έβγαине από τις γρίλλες του παραθύρου του γραφείου του Ζεράρ Πεσκάρα, που βρισκόταν πλάι στη βεράντα.

— Η Μύριελ! σκέφτηκε ο S.O.S.

Και σταμάτησε από φόβο μήπως προδοθή.

Αυτός ο κάποιος δεν μπορούσε να ήταν η Μύριελ. Άν ήθελε να ψάξει μέσα στο γραφείο του πατέρα της, δεν θα πήγαινε αυτή την ώρα. Ούτε θα χρησιμοποούσε ηλεκτρικό φανάρι. Δεν είχε λόγο να πάρη καμιά προφυλακή.

Η σκέψις αυτή έκαμε τον S.O.S. ν' ανατριχιάσει.

Μήπως, λοιπόν, ο άνθρωπος που βρισκόταν μέσα στο γραφείο του Ζεράρ Πεσκάρα, ήταν ο δολοφόνος του Καρόλου, ο μυστηριώδης έπιστολόγραφος, που είχε απειλήσει τον διευθυντή της «Κλαρτέ» και πού — άλλοι μόνον! — είχε πραγματοποιήσει με τόσο τραγικό τρόπο τις απειλές του; Είχε φοβηθεί, άραγε μήπως ο Πεσκάρα έλυνε τη σιωπή του, παρέδινε στη δικαιοσύνη την απειλητική έπιστολή του, κι' είχε πάει τώρα στο γραφείο του πατέρα του θύματος του, για να την πάρη και να εξαφανίσει έτσι τό μόνο στοιχείο που θα μπορούσε να οδηγήσει στην ανακάλυψή του;

Στην περίπτωση αυτή, ο S.O.S. μπορούσε να ήταν ήσυχος. Γιατί η έπιστολή αυτή βρισκόταν στην τσέπη του. Κι' όχι μόνον αυτή, αλλά και μερικά άλλα στοιχεία, που ήσαν ίσως πιο σημαντικά.

Ο S.O.S. είχε βγάλει τόρα τό περιστρόφο του και τό κρατούσε στο χέρι του.

Άλλα βρισκόταν σε μεγάλη άμηχανία, μη ξέροντας τί έπρεπε να κάμει. Δεν ήταν βέβαια, σωστό ν' άνοιξη την πόρτα του γραφείου και να όρμήσει στο έσωτερικό. Γιατί θα ήταν άδύνατο να μην κάμει κάποιος μικρό θόρυβο, που θα είδοποιούσε τό δολοφόνο — αν έπρόκειτο γι' αυτόν. Στην περίπτωση αυτή, θάβρισκε τον αντίπαλό του με τό περιστρόφο στο χέρι και θα δεχόταν τις δολοφονικές σφαίρες του, προτού προφτάσει ν' άμυνθή.

Τό παράθυρο, έξ' άλλου, αυτός ο κάποιος δεν μπορούσε να ήταν η Μύριελ. Άν ήθελε να ψάξει μέσα στο γραφείο του πατέρα της, δεν θα πήγαινε αυτή την ώρα. Ούτε θα χρησιμοποούσε ηλεκτρικό φανάρι. Δεν είχε λόγο να πάρη καμιά προφυλακή.

Βρισκόταν σ' άρκετή απόσταση από τη βεράντα και τό ήταν άδύνατο να φτάσει ως εκεί.

Ο S.O.S. αποφάσισε, λοιπόν, να περιμένη και πήγε να κρυφτεί πίσω από τις βαριές κουρτίνες που σκέπαζαν την πόρτα της βεράντας. Η πόρτα του γραφείου του Ζεράρ Πεσκάρα, ήταν η δεύτερη προς τό άριστερά.

Πυροβολισμοί μέσα στο σκοτάδι

Πόση ώρα περίμενε εκεί; Ο S.O.S. είχε την έντύπωση πως βρισκόταν έναν ολοκληρο αιώνα σ' αυτή τη θέση.

Άκουσε, τέλος, ένα ελαφρό τρίξιμο.

Κάποιος τραβούσε την πόρτα του γραφείου του Πεσκάρα για να την άνοιξη.

Ο S.O.S. έφερε τό δείκτη του δεξιού του χεριού στη σκανδάλη του περιστρόφου του. Έβγαλε ταυτόχρονα τό ηλεκτρικό φανάρι του και τό κράτησε στο άριστερό του χέρι.

Από τη θέση όπου βρισκόταν, ο S.O.S. έβλεπε την πόρτα να ύποχωρη όλοένα.

Κάποιος, τέλος, βγήκε στο διάδρομο κι' έκλεισε προσεχτικά την πόρτα πίσω του. Κρατούσε ένα ηλεκτρικό φανάρι στα χέρια του και, για μία στιγμή, έριξε τό φως του ολόγυρα, θέλοντας, προφανώς, να καταποτισθεί για τη διευθύνη που έπρεπε ν' ακολουθήσει.

Αυτό δεν κράτησε περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο.

Ο S.O.S. από τη θέση όπου βρισκόταν, είδε έναν άνθρωπο μετρίου αναστήματος προς τό ψηλό, που κρατούσε ένα περιστρόφο στα χέρια του και προχωρούσε με μεγάλη προσοχή, φροντίζοντας να μη καμει θόρυβο. Σκούρα γάντια έκρυβαν τα χέρια του.

Ο διάδρομος είχε ξαναθυ-

βισθεί τόρα στο σκοτάδι.

Ο S.O.S. άκουσε τον ελαφρό θόρυβο που έκανε ο άγνωστος, προχωρώντας στο διάδρομο, αλλά δεν τον έβλεπε. Θα ήταν άνοησία να θελήσει να τον πυροβολήσει στο σκοτάδι. Από τό άλλο μέρος, όμως, αν άναβε τό φανάρι που, θα έδινε στον αντίπαλό του ένα θαυμάσιο στόχο.

Έπειτα από μερικά βήματα, ο άγνωστος άναψε και πάλι για ένα δευτερόλεπτο τό φανάρι του.

Ο S.O.S. τινάχτηκε τότε έξω από τον κρυφώνα του και πίεσε δύο φορές τη σκανδάλη του όπλου του.

Από την αντίθετη διεύθυνσι αντήχησαν αμέσως δύο άλλοι πυροβολισμοί κι' έπειτα άλλοι δύο.

Ο S.O.S. δεν είχε χτυπηθεί. Έκαμε τότε μερικά βήματα προς τό έμπρός κι' άδείασε τό περιστρόφο του, προς τό μέρος που είχαν φανεί οι λάμψεις των έκτυρσοκροτήσεων.

Ο άγνωστος κατέβαινε εκείνη τη στιγμή τις σκάλες.

Ο S.O.S. έφτασε στο κεφαλόσκαλο και, βγαίνοντας τό δεύτερο περιστρόφο του, πίεσε τη σκανδάλη.

Άλλα δεν άκούσθηκε καμιά έκτυρσοκροτήσις. Θυμήθηκε τότε, ότι, φεύγοντας από τό σπίτι, φόρεσε τό ίδιο κοστούμι σπορ, που είχε βάλει και τό προηγούμενο απόγευμα, όταν αποφάσισε να φύγη για τό Ντουαί. Μέσα στις τόσες αυτού τό κοστούμιού, βρισκόταν τα δύο περιστρόφά του. Άλλ' ήταν γεμάτο τό ένα μόνον.

Ο άγνωστος είχε φτάσει τόρα κάτω.

Ο S.O.S. τον άκουσε ν' άνοίγη τη βαρεία έξωτερική πόρτα. Έπειτα βγήκε έξω και την ξανακλείδωσε, προφανώς με κάποιο αντικλειδί.

Τό πουλί είχε πετάξει. Στο μεταξύ, οι τρεις ένοικοι του σπιτιού — η Μύριελ κι' οι δύο υπηρέτες — είχαν αναστατωθεί από τους πυροβολισμούς.

Ο S.O.S. άκουσε τη Μύριελ που καλούσε σε βοήθεια. Οι υπηρέτες, έξ' άλλου, ανέβαιναν τρεχοντας από τό υπόγειο.

Κατάλαβε τότε, ότι δεν είχε καιρό να χάνη κι' άρχισε να τρέχει προς τό μέρος της βεράντας...

Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκόταν στην όδο Σαιν-Τροπέζ.

Τό σπίτι των Πεσκάρα ήταν τόρα κατ' όφωτο. Άλλ' ο μικρός δρομάκος εξακολουθούσε να είναι βυθισμένος στο σκοτάδι.

Ο S.O.S. άκολουθούσε μερικές παρόδους και σε λίγο έφτασε στο σπίτι του. Ήταν πολύ στενωχωρημένος για την άποτυχία του. Άλλ' από τό άλλο μέρος, ένοιωσε μία περιεργή χαρά, στη σκέψη, ότι τα χαρτιά που ζητούσε ο άγνωστος, βρισκόταν στην κατοχή του.

Τό μυστικό του ιατρού Μπετόζ

Οι μεσημερινές έφημερίδες της άλλης ημέρας, άποκαλύψαν ροκαμβολική τη νυχτερινή διπλή έπίθεσι εναντίον της οικίας Πεσκάρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνένεια.

Βάφει γυαλίζει διατηρεί το δέρμα ή

ARIZONA

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ

Προσόντα εισαγωγής: ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟΝ ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η υποδειγματική λειτουργία της Σχολής κατά τὸν παρελθόν σχολικὸν ἔτος απέσπασε τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων ὡς καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ Τύπου.

Ἐγγραφαὶ καὶ πληροφορίαι εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Τεχνικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν «Ο ΗΦΑΙΣΤΟΣ» Μιχ. Βόδα 8β-τηλ. 52-502, καθ' ἑκάστην 9-12 π.μ. καὶ 5-8 μ.μ.

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ ΕΦΗ ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 9 ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΑΙ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ ΗΜΙΣΥ

Με την **TWA** Καθημερινάι πτήσεις ΔΙΑ **NEAN YOPKHN**

Δύνασθε να διασπάτε τα ταξιδιόν σας εις ΡΩΜΗΝ· ΜΙΛΑΝΟ· ΓΕΝΕΥΗΝ· ΠΑΡΙΣΙ

Διὰ πληροφορίας καὶ ἐξασφάλισιν θέσεων ἀποταθῆτε **ΘΘΩΝΟΣ 4** τηλέφωνα: 26.123 - 20.661

ΡΩΜΗ \$ 77.60 9 πτήσεις εβδομαδ.	ΖΥΡΙΧΗ \$ 136.40 3 πτήσεις εβδομαδ.
ΠΑΡΙΣΙ \$ 142.80 2 πτήσεις εβδομαδ.	

Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν **TWA** διὰ **ΗΠΑ** ΕΥΡΩΠΗΝ· ΑΦΡΙΚΗΝ· ΑΣΙΑΝ

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Τ' αποτελέσματα

Όσο κοντοζύγωνε η Κυριακή, τόσο η αναστάτωση, η πρόγνωση, τα κόλαπα και τα τερτίπια καπλανίζανε το μαγαλά. Κι' η Έφταλία πούχε μεγάλη φαγούρα για δόξες, ήλεγε στη γυναικείονια με σιγουράντα:

—Σκεφθήτε, καλέ, πώς θα γίνω κι' εγώ βουλευτίνα! Με κουκάρδε, και διπλωματικό πασαπόδοι θα ταξιδεύω το Νικολάκη μου!...

Και σεινάμενη, σπασιοστολισμένη και παρφουμαρισμένη, την παραμονή των εκλογών βγήκε στο ντουσεκι ν' ακούση το λόγο τ' άντρουε της πούταν υποψήφιος.

Κόσμος και ντουινάς, τουρλού-τουρλού, είχε μαζεμένη στο κέντρο. Και σ' ούλη την πλατεία ήτανε κολλημένα τα πολιτρά του, κι' είχανε γύρω-γύρω φώσια κι' από κάτω το σύνθημα:

«ΖΗΤΩ Ο ΝΙΚΟΛΑΚΗΣ ΤΣ' ΕΦΤΑΛΙΑΣ»!

—Σε θέλω με κουράγιο, και μπουγάσσα στη φάτσα! Νά μην τ'α υπερδέψη... πρόσεξε!... τούλεγε η Έφταλία, ένα γκερεμέ.

Κι' εκείνος, με ύφος τάλε-κουάλε Τσαμπουράν, τ'απαντούσε με τσιμπέ:

—Εγώ, Φτάλια μου, να τ'α υπερδέψη; Αωλάθηκες!...

Πραγματικά σ'α' έφτά, απούντο, κάμποσοι τραμπούκοι σηκωτό τον πήγαινε στο παλκοσένικο που στήσανε πιταφτό. Κι' ετύς ο Νικολάκης πήρε μπουγίο και ξεφώνισε:

—Πατριώτες!... Σας ευχαριστώ!...

Αμέσως το σύμπαν εισήχθη. Δεν πρόφτασε να πη άλλη λέξη κι' ο μαχαλάς ούλος δούηκε:

—Εσένα θέλωμμε!...

—Εγώ είμαι!... συνέχισε ξεθαρρεμένος, πολιτικάντης σουρνταν μπουρνταν. Κυττάτε με καλά. Πώς σας φαίνουμαι;

—Πολύ όμορφος! Θα τους φάμε! Νά μάς ζήσης!...

Κι' άρχισαν συγχινημένα σφίξιματα, τσουπανάκια και ξεφωνητά:

—Πέστα, άπδόνι μας!... Πέστα!... Μπαρδούσοο! Άσκ όλοσου!

Συγχινημένη η Έφταλία, έπειτα από τέτοιο θόρυβο, ρεσιθέρνει τον κόσμο και όδωστον τραταμένα. Και φάγανε μούχτι, οι μούχτατζήδες, ρεσιθελία, γλασάδες, φρουί-γκλασε, τσιτσιμπιρία, δεσιπένσιες, φορτσάρες, και τ'α ντουλάτια τ'α δαδείασανε.

Και φωνάζει με δάκρυα στα μάτια:

—Φάτε... φάτε, χαλάλι σας!

Και τότε πιά σίγουρο πώς θα βγη ο Νικολάκης της και θα μπη στο παρλεμένο.

Ήταν πρόθυμη να δώση και την καρδιά της άκόμα.

Κι' όταν τ'α ρωτούσαν: «Μά είσαι σίγουρος πώς θα πετύχη ο Νικολάκης;» απαντούσε:

—Θά βγη και με τ'α τσαρούχια του μάλιστα!

Μά ήρθαν στραβά κι' άναποδα τ'α πράγματα. Κι' έτσι, σε λίγες μέρες, πούδγαιναν τ'α πρώτα αποτελέσματα, μαθεύτηκε πώς ούτε ένα σταυρό δεν πήρε ο φουκαράς ο Νικολάκης της. Κι' όπωσ εφημέριος η Ύψωση του Τιμίου Σταυρού, απ' την άπελπισία της τούλεγε η Φτάλια:

—Αίντε να πάς στην έκκλησία. Έκεί, τουλάχιστον, θα πάρης απ' το χέρι του παπά ένα σιγαρό με πούλνυδα!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τό δάσανα του Καραμπέτ

ΚΑΥΓΑΣ

Βαί κεπόγλου έσέκ! Χίτες μπέ, ντιροπή ντέν ύπάοκει στόν κόσμο, γαίχο; Άπέναντι ίσπίτι μου ένα άντροπο καθέται, άμμμα Γιάννη λένε. Γιάννη λένε άμμμα χίτες καλό άντροπο ντέν ένεται. Χίτες καλό άντροπο ντέν ένεται, άμμμα πολν έτεπιζέ, ούτανμαζ έριφ ένει—φτοδ Άλλάχ υπελιασινί βερσιν.

Ζέστη ένει, γιαδρόνι. Και έγώ ζεσταίνουμαι και σού ζεσταίνουμαι και ό άλλος ζεσταίνουμαι—όποιοι ζεσταμένοι ένονται, ιδρωμένοι, καλοκαίρι ένει, κουζούμ, τι να ίνη! Άμμμα όταν έγώ ζεσταίνουμαι σακκάκι μου βγάδω, παντελόνι μου ντέν βγάδω. Κι' άμα ίσπίτι μου είμαι, παντελόνι μου βγάδω άμα χίτες τίποτε άλλο ντέν βγάδω.

Βαί, βαί, κιοπόγλου κιοπέκ. Γιάννης άπέναντι ίσπίτι μου καθέται, πολν ζεσταίνουμαι, όλα τ'α ρούχα του βγαλμένο έκάνει. Ύστερα παράθυρος άνοιμένο έκάνει, Σουρπουτίσα κυττάζει:

—Καλημέρα, μαντάμ Σουρπουτίσα, λέει, τί ζέστη ένει τούτο!

Σουρπουτίσα μου, ύμνδ άντροπο βλέπει, θυμωμένο ένεται, παράθυρο κλειμένο έκάνει, από τ'ο ζέστη σκαμένο ένεται. Άμα παράθυρο άνοίγει, Γιάννη άπέναντι δικός του παράθυρος έρχεται:

—Καλημέρα, μαντάμ Σουρπουτίσα, πάλι λέει. Τί ζέστη ένει τούτο!

Πάλι Σουρπουτίσα μου παράθυρο κλειμένο έκάνει, από τ'ο ζέστη σκαμένο ένεται. Άμμμα τόσες ήμέρες χίτες σε μένα κουδέντα ντέν έλεπε. Άμμμα προχτές ύπομονή της έχασε:

—Καραμπετάκι, έλα να δής! φωνάζει.

Παράθυρο πηάινω, τι να δώ, κουζούμ; Βαί κεπόγλου έσέκ! Βαί έτεπιζέ, ούτανμαζ έριφ! Βαί, βαί, ντινινί, ιμανινί, άιμας μου κι-φάλης μου άναδασμένο ένει. Γιάννης, χίτες τίποτα ντέν φορούσε, παράθυρος του σταματημένος ήτανε, καρτόνι κρατούσε, άέρα έκάνει, κουδέντες μου λέει:

—Καλημέρα, Καραμπέτη! Τί ζέστη ένει τούτη, τζάνουμ! Έσόν δέν ζεσταίνουμαι;

Δόντια μου τριγμένα έκάνω, άπάντησι δομένο ένεται:

—Κι' έγώ ζεσταίνουμαι, κεπόγλου κιοπέκ, άμα χίτες γυνιός ντέν ίζαίνω στο παρράθυρο, μπέ! Ντέν ντιρέπεσαι! Ού, στο διάδολος να πάς έτεπιζέ έριφ.

Άμμμα έτεπιζέ Γιάννη χίτες ντέν στενοχωρήθηκε. Κοιλιάς του από τ'α γέλια κρατημένο έκάνει:

—Και τί σε νοιάζει έσένα, ρέ Καραμπετάκι; Σπίτι μου δεν είμαι;

—Κεπόγλου έσέκ, λέω, παρράθυρός σου, παρράθυρός μου κυττάζει. Άμα όναίκα μου στο παρράθυρο βγαίνει, έσένα να βλέπη;

—Άς με βλέπη, λέει, έμένα δεν με πειράζει.

Μποϊλέ έτεπιζέ άντάμ, τέτοιο αδιάντροπο άντροπο, μά τ'ο Θεός, ντέν είδα.

—Καλά, λέω, κιοπόγλου κιοπέκ, έτσι είσαι; Τώρα να ιδής!

Γρήγορα-γρήγορα ρούχας μου βγάδω, όλα, όλα, αμέσως όναίκα μου φωνάζω;

—Μαρίκα, γκέλ μπουρντά. Μαρίκααααα!

Ύναίκα του παρράθυρο έρχεται, φτοδ ντέν ντιρέπεσαι, λέει, φασαρία ένεται, Γιάννης έμένα βιρίζει, έγώ Γιάννη βιρίζω:

—Έλα κάτω, ρέ!

—Έλα έσόν, μπέ!

—Φοδάσαι, ρέ;

—Εγώ ντέν φοδάμαι μπέ. Άμα κότσια σου κρατάνε κάτω να έρχεσαι, μπουνιές να σε δίνω.

Βαί-βαί-βαί τί ένεται. Έκείνος κάτω κατεβαμένος ένεται, έγώ κάτω κατεβαμένος ένουμαι, όπως είμαστε—μπέ τί ένει! Μπουνιά δίνω, μπουνιά δίνει, κολωτσά δίνει, κολωτσά δίνω, κόμος σείρι έκάνει.

Έκείνος μύτη μου θέλει να φάη, έγώ δικός του μύτη θέλω να φάω, φασαρία-μασρία ένεται, όναίκες μας βλέπουνε, φωνές βάδουνε, ιστινομία τινέχει.

Ρούχα μας φορεμένο ίκάνουμε, τιμήμα μάς πηάινουνε. Ιστορία μου λέω, Γιάννη μέσα γωμένο έκάνουνε. Κιοπόγλου-κιοπέκ. Άμα δέξω βγή, μά τ'ο Θεός σου λέω σφαγμένο να έκάνω. Βαλαά-μπιλαά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Η δάφνη

Τί να σου κάνω τώρα; Νά γεμίσω νερό τ'ο μπάνιο και να σου χάσω μέσ τ'ο κεφάλι ως πού να τ'α καθαρώσης; Νά σε πετάξω από τ'ο παρράθυρο; Ή να σε κρεμάσω άναποδα και να σε σστιγώσω; Τ'ο βούσκω λ'ο! Έσένα σου χρειάζεται κάτι άυστηρότερο, ή και τ'α τρία μαζί. Γιατί μιά τιμωρία μονάχα δεν άρκει για να σ' έξιλείωση για τ'ο δδελυρή σου πράξι, πού σπάει τ'ο παγκόσμιο ρεκόρ της άναιδείας.

Είπε άπομειήμερο, κύριε, και πέφτω να κοιμηθώ. Καί, λόγω της γνωστής λεπτής καταστάσεως των νεύρων μου, ό ύπνος άργεί να προσέλθη στην υπηρεσία μου Βασανίζουμαι μιά ώρα και στριφογυρίζω στο κρεβάτι, ως πού να καταδεχτή αύτός ό κύριος ύπνος να μου κλείση τ'α μάτια και να ξεχάσω για λίγο τις άθλιότητες και τις άηδίες των άνθρώπων και της ζωής. Και να ξεκουραστούν τ'α νεύρα μου.

Και, έπί τέλους, τ'α μάτια μου γλαρώνουν και με παίρνει τ'ο βύθισμα. Κι' άπ'αυτο πού με πάρνει τ'ο βύθισμα, άκούω τ'ο κουδούνι να χτυπά, ώρα τρεις και μισή. Και πετάγομαι. Κι' άνοίγω. Και είσαι τ'ο λόγου σου. Και λέω, κάτι πολν σοδαρό θα συμβαίνει! Γιατί, δεν χτυπούν την πόρτα ένος άνθρώπου—και τί άνθρώπου, μάλιστα—παρά μόνο σε περίπτωση άπιτακτικής άνάγκης. Και ποία ένει αύτή ή έπιτακτική άνάγκη; Και τί με θέλεις; Με ρωτάς, μπήκω, λέει, μου βρίσκονται κατά τυχην μερικά φύλλα δάφνης για να βάλη ή γυναίκα σου στο σιφάδο, πού πρόκειται να φτιάξη τ'ο βράδυ! Μάλιστα! Διαπρόθεσι τ'ο έγκλημα να με ζυπνήσης, για μερικά φύλλα δάφνης!

Τί να σου πώ τώρα, βρέ άχρείε; Λυτάμαι πολν πού δεν έχω χειρονομία να σου ρίξω, ή, τουλάχιστον, έναν όλμο. Πρώτα-πρώτα, βρέ ήλίθιε, από πού κι' ως πού θα έχω φύλλα δάφνης; Ούτε στρατηγός έχω διατελέσει, ούτε άθλητης, για να έχω δάφνες στο σπíti μου. Δεύτερον, καθώς γνωρίζεις, είμαι έργένης, ή κουζίνα μου διατελεί εν μονίμως άργία και έπί πλέον, μισώ θανάσιμος τ'ο σιφάδο. Τρίτον γιατί ήρδες σε μένα και δεν χτύπαγες σε καμμία άλλη πόρτα;

Άκου πράγματα, κόμμε! Τρεις και μισή ώρα μεσημέρι ό κύριος ζητάει φύλλα δάφνης! Πώς; Δεν σ' έπαιρνε ή ώρα; Και ένει άνάγκη, βρέ κήνος, να φας τ'ο σιφάδο σου δαφνοστεφές; Δεν μπορείς να τ'ο σαβουρώσης σκέτο; Και γιατί δεν φροντίζεις να βδής τις δάφνες από τ'ο πρωί; Και πώς σου κατέθηκε ή ίδεια ότι έγώ έχω άπόθεμα δαφνών;

Τί με κυττάς έτσι; Πώς; Δεν ήξερες ότι κοιμάμαι; Και τί ήθελες να κάνω, βρέ γουρουνί, ώρα τρεις και μισή τ'ο μεσημέρι; Νά παζω κουμπολό ή να μαζεύω δάφνες για τ'ο σιφάδο σου; Άε χάσου, κήνος! Χάσου είπα και τρόδα στο σπíti σου να μη σου χάσω τ'ο κεφάλι στο άνοιγμα της πόρτας και σε άποκεφαλίσω. Και μόνι τολμήσης να μου τήν έναγκατυήσης για όποιοδήποτε λόγο, γιατί δεν έγγυώμαι για τή ζωή σου. Και ούτε σιφάδο θα μαγειρέψω! Τ'α άκούς; Σε είδοποιώ να τ'ο έξης. Άν με πάρη μυροδία σιφάδο τ'ο βράδυ κάνε τή διαθήκη σου. Χαμένο κορμί!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Διήγημα τρόμου

ΓΙΑ να πάη απ' τ'ο σιδηροδρομικό σταθμό ως τ'ο σπίτι της, ή Άνν Κούντρεφ θα περνούσε μόνο από δυό βιλλίτσες, κι' έπειτα απ' τ'ο μεγάλο, τ'ο έρημο δάσος. Δεν ήταν καμμία ύστερική και δειλή γυναικούλα. Τήν είχαν σκληραγωγήσει ψυχικά τ'α τρία χρόνια πού άδηγούσε ένα νοσοκομείο αυτοκίνητο μέσα στους άεροπορικούς βομβαρδισμούς. Όστόσο δεν τήν ένθουσίαζε καθόλου ή σκέψη πώς θάκανε δυό χιλιόμετρα πεζή, μέσα στο σκοτεινό και μονα-

Ο θάνατος τριθυρίζει στο δάσος...

χικό δάσος. Τ'ο γρήγορο συνήθως περπατήμα της γινόταν τώρα σιγανό, διατακτικό...

«Γιατί να περιμένω να ιδώ και τ'α έπίκαιρα στον κινηματογράφο; Έλεγε με τ'ο νού της. Άν έφευγα άμέσως μετά τή μεγάλη ταϊνία, θάχα φτάσει σπíti πρίν νυχτώση».

Τήν είχαν έπηρεάσει άκόμα περισσότερα και τ'α λόγια τ'ο γέρου σταθμάρχη: —Πολύ άργήσατε άπόψε, κυρία Κούντρεφ! τής είχε πη. Θάρθ ή να σας πάρη από δώ ό άντρας σας;

—Απόψε, όχι. Δεν ήξερα να τ'ο πώ προκαταβολικά ποία ώρα θα γύριζα. Θα τόν βρώ στο σπíti... και θάην άνάψει μιά καλή φωτιά, έλπίζω!

Ό καλός γέρος κύτταξε μ' άνοιχτό στόμα τή νέα γυναίκα.

—Σοβαρά τ'ο λέτε πώς θα περάσετε απ' τ'ο δάσος όλομόναχη; φώναζε.

Ή Άνν γέλασε. Όστόσο, ήταν λίγο βεδιασμένο τ'ο γέλιο της...

—Μά βέβαια! άπάντησε. Τί ένω να φοβηθώ; Άλλωστε, σ'α μιά τ'ο δρόμου, θ' άντικρύσω τ'α φώτα τ'ο σπιτιού μας.

—Όπως καταλαβαίνετε, κυρία, Έμένα όμως δεν μ' άρέσει καθόλου, αύτό! Ξεχνάτε πώς έχομε πανσέληνο άπόψε;... Δεν πείρ πολνς καιρός πού δολοφονήθηκαν έκείνα τ'α δυό κορίτσια, στο δάσος! Κι' ήταν πανσέληνος, και τις δυό φορές!...

—Ω, μά τί είν' αύτά πού βάζετε στο μυαλό σας; Τ'α δυστυχισμένα κορίτσια δολοφονήθηκαν 10 μίλια μακριά από δώ. Όσο για τήν πανσέληνο, δεν ήταν παρά άπλή σύμπτωση! Ίσως άλλωστε νάχη συλληφθή κι' όλας ό δράστης.

Άν ρωτούσε, όμως, τόν έαυτό της, θα όμολογούσε πώς δεν ήταν τόση σίγουρη, όσο ήθελε να φαίνεται. Καληνύχτισε τ'ο σταθμάρχη κι' άπομακρύνθηκε, ενώ έκείνη τήν κύτταζε και κοινοούσε τ'ο κεφάλι του... Στ'η στροφή τ'ο δρόμου, γύρισε και τ'ο χαμογέλασε καθισμαστικά.

Μά αύτην, ποιος θα τήν καθυσάχαζε; Όσο πλησίαζε στο δάσος, ό άόριστος φόβος της μεγάλωνε, τής έσφιγγε τήν ψυχή.

«Μην είσαι άνόητη, Άνν! μάλυνε τόν έαυτό της. Σε μισή ώρα θα κάθεται δίπλα στή φωτιά, με τ'ο Τζιμ, και θα γελάς με τις κουταμάρες σου».

Αιώνες δλόκληρους, άπλώνονταν τ'ο πυκνό έκείνο δάσος έξω απ' τ'ο χωριό Λέιν. Είχε δέντρα πανύψηλα, φουντατά, με τ'α κλαδιά τους γυμμένα πρός τή γή τόσο πού άγγίζαν σχεδόν τους ψηλούς και πυκνούς θάμνους. Σ' αύτή τή ζουγκλά γάθηκε ή Άνν, άκολουθώντας ένα στενό δρομάκι. Τ'α καλά τακούνια της άντηχούσαν ρυθμικά, μέσα στή νυντερινή σιωπή. Τ'ο φεγγάρι είχε προβάλει και πάλι πίσω απ' τ'α σύννεφα. Ή Άνν τ'ο κύτταζε κι' έλεγε με τ'ο νού της:

«Είπε ή άργυρή πανσέληνος, πού έμπνέει τούς ποιήτας και τούς έρωτευμένους, Τί σχέση μπορεί νάχη με τ'α έγκλήματα!»

Μά μιά ένδόμυχη φωνή τής έδινε τήν άπάντησι:

«Ή έπίδρασί της ζυπνάει κάποτε τήν τρέλλα και σπρώχει πρός τ'ο φόνό ένα άνισόρροπο, παθολογικό τύπο!»

Τ'α βήματά της είχαν γίνει τώρα γρηγορότερα.

«Κύτταζε ίσια μπροστά σου! συνιστούσε στόν έαυτό της. Θα δής σε λίγο τ'α φώτα τ'ο σπιτιού...»

Είχε ιδρώσει λίγο, παρ' όλο τ'ο κρύο. Ξεκούμπωσε τ'ο κοντό πανωφοράκι της, κι' έλαμψαν σ'α φως τ'ο φεγγαριού οι άσημένιες πούλιες πού στόλιζαν τ'ο φόρεμά της σ'α στήθος. Ξαφνικά σταμάτησε, με χτυποκαρόδι. Είχε άκουστή ένας

θόρυβος μέσα απ' τ'ο δάσος... Θάταν κανένα πουλί ή λαγός... Άφουγκράστηκε, αλλά δεν άκουσε τίποτ' άλλο. Οι φύλλες της ήσαν ύγρές, τ'ο στόμα της στεγνό.

Τ'α τακούνια της έναρρίσαν να σφυροκοπάνε ρυθμικά τ'ο σκληρό χώμα. Προσπαθούσε να μένη στή μέση τ'ο δρόμου, μακριά κάτω απ' τ'α ψηλά χαμόκλαδα πού άπλώνονταν σ'α άκρες του, σαν παράταξι από άπόκοσμα τέρατα... Τής φάνηκε ξαφνικά πώς είχε κουνηθή ένα απ' αύτά! Τ'ο είχε δή με τήν άκρη τ'ο ματιού της.

—Ψυχραιμία! είπε στόν έαυτό της. Μην άόισης να σε κυριέψη πανικός!

Είχε προφέρει δυνατό άυτό τις λέξεις, με μιά φωνή βραχνή, άγνώριστη.

«Άκουσε τώρα βήματα πίσω της... σαν άντρικές πατημασιές! Σταμάτησε, σφίγγοντας τις γροθίες της, τόσο πού τ'α νύχια της γάθηκαν σ'α σάρκες. Τ'α θήματα σταμάτησαν κι' αύτά... και έναρρίσαν, όταν ή Άνν προχώρησε πάλι. Ή νέα γυναικά ένασαστάθηκε. Τώρα, όμως, αύτός πού τήν παρακολουθούσε, αντί να τή μίμη, θ' άρχισε να τρέχη πρός τ'ο μέρος της!

Ή Άνν έμπηξε ένα πνιγμένο ούρλιασμα κι' έτρεξε κι' αύτή, όσο γρηγορότερα μπορούσε, έστρελλομένη απ' τόν τρόμο της! Τ'α ψηλά τακούνια της τ'α δυσκόλευαν. Ή τσάντα της έξέφυγε απ' τ'α χέρια της, δίχως να τήν άντιληφθή... Τ'ο δάσος, τ'ο φεγγάρι, τ'ο σκοτάδι, έδώ κι' έκει οι πατημασιές πού πλησίαζαν όλοένα... όλα μαζί έσφίγγαν τήν καρδιά της, σαν μιά σιδερένια πανάλη! Άκουγε τώρα τ'α βαρεία λαχναρισμένη άναπνοή αύτού πού τήν κυνηγούσε.

Τόν ίδιο τρέλλο τρόπο είχαν δοκιμάσει άρα γε και τ'α δυό κορίτσια; Είχαν καταλάβει πώς έφτανε ό Θάνατος;

Είδε μπροστά της τ'α φώτα τ'ο σπιτιού της. Λίγο άκόμα, και θα γλύτωνε! Μά, τήν ίδια στιγμή, τήν άρπαξαν από πίσω δυό δυνατό άντρικά χέρια κι' άναίτησαν τ'ο λαιμό της! Ή Άνν πάλεψε, με μιά δύναμη πού δεν τήν φανταζόταν, ούτε κι' ή ίδια. Μεταγειορίζαν τ'α νύχια της, τ'α δόντια της, άγασμόταν για τή ζωή της! Δεν μπορούσε να διακρίνη τ'α χαρακτηριστικά τ'ο άνθρώπου πούσκυβε από πάνω της.

«Άκουσε τώρα βήματα πίσω της... σαν άντρικές πατημασιές!»

Πούσκυβε από πάνω της. Ένοιαζε μόνο π'α φλογερή πνοή του σ'α μαγαλά της. Τ'α χέρια της είχαν ματώσει απ' τις πληγές πού τ'ο είχε ανοίξει σ'α πρόσωπο με τ'α νύχια της... Μά έχασε λίγο-λίγο τ'α δυνάμεις της. Τ'α τ'α τής δούλες της φαίνονταν πώς έτρεπε τ'ο έδαφος. Ως πότε θα μπορούσε ν' άντέξη; Με μιά ύστατη, άπελπισμένη προσπάθεια, τράβηξε τ'ο πόδι της, τ'ο έλευθέρωσε και κλώτσησε δυνατό τόν αντίπαλό της. Ένοιασε τότε να χαλαρώσει τ'ο σφίξιμό του. Βρέθηκε έλεύθερη. Πεταχτηκε όρθια κι' έτρεξε πρός τ'ο φωτισμένο σπíti της, πρός τή σωτηρία! Μπήκε στήν αλλη και σφάσθηκε κάτω μισοκλιπόμενη...

Σε λίγα λεπτά, κατάφερε να ένασασκώθη, μπήκε τακλίζοντας σ'α γάλλ και σταμάτησε, κυττάζοντας μηχανικά τις άσημένιες χάντρες πούπεσαν απ' τ'ο έσοκασμένο φόρεμά της. Ό άντρας της βγήκε απ' τήν κουζίνα. Θα έβριζόταν, δίχως άλλο, γιατί άκούγισε τώρα με μιά πετσότα τ'ο πρόσωπό του.

—Είχα άπισυχηθεί... άρχισε να τής λέη. Μά... τί έπαθες, άγάπη μου; Ω, Θεέ μου!

Έκείνη άνοίξε τ'ο στόμα της, τρέμοντας άκόμη, για να τ'ο διηγηθή τόν έφιάλη της. Άλλά δεν άπόρεσε να προφέρει λέξι... γιατί είχε ιδή ξαφνικά, κολλημένη σ'α στήθος τ'ο πούκαμίσου του μιά άσημένια χάντρα... μιά χάντρα πού είχε κοπή απ' τ'ο φόρεμά της, πάνω στήν πάλι!

Ένα άνθρωπο βογγητό βγήκε μόνο απ' τ'α χείλη της, καθώς ό Τζιμ χαμήλωσε τήν πετσότα, και φάνηκε τ'ο πρόσωπό του, αψακωμένο από μακριές και βαθείες γρατσουνιές!... Αυτός ήταν ό φονιάς τ'ο δάσους, ό άνθρωπος πού κάθε πανσέληνο καταλαμβάνονταν από τή μανία να στραγγαλίη τ'α θύματά του...

ΤΖ. ΠΗΡΑΛΝΤ

Οι 4 κανόνες του μασσαζ

Πώς πρέπει να γίνεται για να
είνε ωφέλιμο

Το μασσάζ είναι μια αληθινή τέχνη. Κα-
μείς και, προ παντός, καμμία γυναίκα δεν
πρέπει να την αγνοεί. 'Ανεξάρτητα από τις
θεραπευτικές ενδείξεις του, το μασσάζ, ό-
ταν γίνεται όπως πρέπει, θα αναζωογονήσει
τους ιστούς του σώματός σας, θα διατη-
ρήσει την αρμονία των γραμμών σας και
θα σας προσφυλάξει από τις ύπουλες επιθέ-
σεις των γηρατειών, που, αλλοιμονό, αρχί-
ζουν κάποτε από πολύ νωρίς.

Νά γιατί, αγαπητή αναγνώστριά, το
μασσάζ πρέπει να είναι ένα από τα κυριώ-
τερα όπλα σας για τη διατήρηση της όμορ-
φιάς σας.

Αλλά να ποιού είναι οι τέσσερες θεμελιώ-
δεις κανόνες του μασσάζ:

Πρώτος κανών:
«Δεν πρέπει να κάνετε μασσάζ όπου κι'
όπως τύχει, ούτε με τρόπο άποτομο».

Το μασσάζ επιδρά κυρίως στην κυκλοφο-
ρία, γιατί η δόνησις των μυών γίνεται αι-
σθητή και στις φλέβες που βρίσκονται κά-
τω απ' αυτούς. Αλλά και τα νεύρα επίσης
ύψιζονται την ευεργετική επίδρασή του.

Είναι εύκολο ν' αντιληφθούμε, λοιπόν, πόσο
δύσκολα αποτελέσματα μπορεί να έχει στην
κυκλοφορία και το νευρικό μας σύστημα ένα
μασσάζ που δεν γίνεται όπως πρέπει.

Είναι πολύ επικίνδυνο π. χ. να κάνετε
μασσάζ στα πόδια σας σε όρθια στάση ή
έπειτα από μια κοπιαστική πορεία. Όταν
οι μύς είναι κουρασμένοι, η χειρότερη υπη-
ρεσία που μπορούμε να τους προσφέρουμε,
είναι να τους υποβάλουμε στην ταλαιπωρία
ένος μασσάζ.

Η καλύτερη στιγμή για το μασσάζ είναι
έπειτα από το λουτρό ή το ντους. Η πίε-
σις του νερού, η θερμότης ή η δροσερότης
του, ανάλογα με το αν παίρνετε το λουτρό
σας θερμό ή ψυχρό, επιδρούν ευνοϊκά στις
φλέβες, τις αφυπνίζουν και τις αναζωογο-
νούν. Την ευεργετική αυτή επίδραση μπορείτε
να συμπληρώσετε μ' ένα καλό μασσάζ.

Εν πάση περιπτώσει, θα κάμετε το μασ-
σάζ σας, αφού καθίσετε αναπαυτικά στο
κρεβάτι σας, σ' ένα σκαμνάκι κλπ.

Δεύτερος κανών:
«Το μασσάζ, σ' οποιοδήποτε μέρος του
σώματός σας κι' αν το κάνετε, πρέπει να
διευθύνεται προς το μέρος της καρδιάς.
Πρέπει, έξ άλλου, να πιάνετε με το χέρι
σας ολόκληρον τον μύν κι' όχι ένα μέρος
του μόνον. Η κίνησις σας πρέπει να είναι
όμοια με κίνησιν που κάνετε όταν στίβετε
ένα σφουγγάρι».

Τρίτος κανών:
«Μη προσπαθήτε να κάμετε τα αδύνατα
δυνατά. Θα περιορίσετε το μασσάζ μόνον
στα μέρη όπου σας είναι εύκολο και δυνατό
να το κάμετε. Γιατί είναι προτιμώτερο να
μην κάμετε ένα μασσάζ, παρά να το εκτε-
λέσετε με τρόπο επιπόλαιο και αντικανονι-
κό. Μπορείτε να κάμετε εύχερως μασσάζ
στα χέρια, στις κνήμες, στους μηρούς, στα
ισχία, στα πλευρά, στο λαιμό και στο πρό-
σωπο».

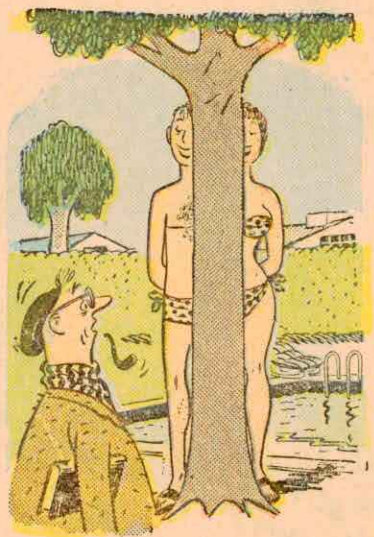
Θα αρχίσετε με μια μικρή έντριβή. Κα-
τόπιν, θα προσπαθήσετε να πιάσετε με το
χέρι σας ολόκληρον τον μύν, αφού τον ά-
ποσπάσετε από το κόκκαλο. Οι μαλάξεις,
όπως είπαμε, πρέπει να γίνονται πάντοτε
προς την κατεύθυνσι της καρδιάς. Προκει-
μένου για τα πόδια π. χ., η κίνησις σας
θα είναι εκ των κάτω προς τα άνω. 'Ενώ,
προκειμένου για τους ώμους, τα χέρια σας
θα διευθύνονται εκ των άνω προς τα κάτω.
Όταν πιέζετε τον μύν, πρέπει να έχετε την
έντύπωσι, ότι το αίμα έφυγε απ' αυτόν,
όπως ακριβώς όταν στίβετε ένα σφουγγάρι.
Θ' ανεβάζετε κατόπιν τα χέρια σας λίγο
πιο πάνω και θα κάμετε το ίδιο. 'Επειτα
θα ξανακατεβείτε στη βάση του μύδος και θα
ηπαναλάβετε τις ίδιες κινήσεις.

Τέταρτος κανών:
«Το μασσάζ πρέπει ή να είναι τέλειο, ή
να μην γίνεται καθόλου. Μην κάνετε ένα
μασσάζ ημιτελές και, προ παντός, μην το
κάνετε αντικανονικά. Γιατί το αποτέλεσμα
θα είναι αντίθετο από εκείνο που επιδιώ-
κετε».

Μην κάνετε ποτέ μασσάζ στο στομάχι.
Το μασσάζ της κοιλιάς είναι επίσης πολύ
δύσκολο. Οι 'Ιαπανες, που, ωστόσο, γνωρί-
ζουν την τέχνη του μασσάζ περισσότερο από
οποιοδήποτε άλλο λαό της γης, προτιμούν,
σε περιπτώσεις άτονιας του έντερικού σω-
λήνος, να περιφέρουν κυκλικά πάνω στην
κοιλιά τους ένα μαντήλι βρεγμένο σε δρο-
σερό νερό.

Προπέτασμα καπνού...

—'Ηθελε ή ώρα, Πέτρο, να
γνωρίσεις το έτερό μου ήμισυ!

Ο ΑΣΥΓΚΙΝΗΤΟΣ!

—'Εσύ, παιδάκι μου, πρέπει να
κάνης μετάνοιξι αίματος ταύρου!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Η καλλονή

Νά μια εξαιρετική πομμάδα, για το μαλά-
κωμα των χεριών. Τη χρησιμοποιείτε έπειτα
από κάθε πλύσιμό, καθώς και το βράδυ,
πριν πέσετε να κοιμηθήτε:

Αμυγδαλόλαδο	125 γραμ.
Λευκό μέλι	25 »
Λευκός σάπων ύγρός	10 »
Ανδραγάθινον κόμμι (σε σκόνη)	8 »
Γάλα φωσφικίου	15 »
Εσάνς πικραμυδάλλου ..	0,25 »
Εσάνς λεμονιού	2 »

Θα φτιάξετε μια θαυμασία κι' ανέξοδη
σχεδόν λουσιόν για τα μαλλιά σας, βάζοντας
μια φούχτα από ρίζες τσουκνίδας να βράσει
έπι μερικά λεπτά μέσα σ' ένα λίτρο λευκού
ξυδιού (πρέπει να βεβαιωθείτε ότι προέρχε-
ται από κρασί).

Οι λεκέδες

Έχει λερωθή ένα άσπρο ύφασμα, βαμπα-
κερό ή λινό, από χυμό φρούτων; Βρέξετε το
μέρος εκείνο με νερό και στάξετε ύστερα
άπάνω λίγο ύδωρ Λαμπρακί, που θα το
προμηθευθήτε απ' το φαρμακείο. Αφού χα-
θή έτσι ο λεκές, ξεπλύνετε με άφθονο νερό.
Προκειμένου για άσπρα ύφασματα μάλλι-
να ή μεταξωτά, αν τα πλύνετε αμέσως, φεύ-
γει ο λεκές. Αν όμως είναι παλιός, σαπου-
νίστε δυνατά το μέρος εκείνο και κρατήστε
το πάνω από αναμμένο θειάφι, για να επι-
δράσουν οι ατμοί.

Κι' οι δυο αυτές μέθοδοι δεν μπορεί να
εφαρμοσθούν σε ύφασματα χρωματιστά, που
ένδεχεται να ξεθωιάσουν.

Η μυρωδιά της μπουδιάς

Αν έχη το δωμάτιό σας μιάν ένοχλητική
μυρωδιά λαδομυδιάς, μπορείτε να την εξα-
λείψετε ως εξής: Παίρνετε 1—2 δεμάτια
σανό, τα ποτίζετε με άσβεστονερό και τα
σκορπίζετε μέσα στο δωμάτιο, αφού κλει-
στε καλά πόρτες και παράθυρα. Σε 24 ώ-
ρες, ανανεώνετε το σανό. Μετά 2 μέρες, δεν
θα υπάρχει πιά η μυρωδιά.

Οι φανέλλες

Οι φανέλλες χρειάζονται πάντα μεγάλη
προσοχή στο πλύσιμο. Χρησιμοποιείτε χλια-
ρό νερό, στο οποίο έχετε προσθέσει ξυμέ-
νο σαπούνι. Μασσαλιάς και τόχτες άνακα-
τέψι με ότου κάνη άφρό. Βουτάτε μέσα
τις φανέλλες και τις άφηνετε λίγα λεπτά.
Ύστερα τις πιέζετε, χωρίς να τις τρίψετε.
Ανανεώνετε τη σαπουνοάδα. Τέλος, τις ξε-
πλύνετε με καθαρό νερό, χωρίς να τις στύ-
ψετε, και τις κρεμάτε για να στεγνώσουν
στη σκιά.

Η ύγρασις

Αν είναι ύγρος ένας τοίχος του σπιτιού
σας, σκορπίστε στη βάση του λίγον άσδυ-
στον άσβεστη.

Αποφεύγετε ν' άφίνετε μέσα σε δωμάτια
ύγρα όποιοδήποτε έγχροδον όργανο, ιδίως
δύ πιάνο.

Τα παπούτσια σας είναι βρεγμένα; Παρα-
γεμίστε τα με βαμπακί. Θ' απορροφήθη η
ύγρασις τους και δεν θα χαλάση το σχήμα
τους. Αντί βαμπακιού, μπορείτε να μετα-
χειρισθήτε και βρώμη.

Τα βιβλία

Το δερμάτινο δέσιμο ενός βιβλίου μπορεί
να καθαρισθί μ' ένα βαμπακί βουτηγμένο σε
κροκό αυγού, άραιωμένον με άσπρο οινό-
πνευμα 90 βαθμών.

Αν κινδυνεύη ή βιβλιοθήκη σας απ' τη
ύγρασις, τοποθετήστε στα ράφια της ένα
πλατύστομο δοχείο με νεφτί.

Οι γούνες

Για να ξαναδώσετε στις γούνες σας την
άρχιχη στιλπνότητά τους, τρίψτε τις μ'
ένα πανάκι βουτηγμένο σε πετρελαϊκό αι-
θέρα. Προσοχή, όμως, γιατί το ύγρο αυτό,
παίρνει εύκολώτατα φωτιά.

Η κουζίνα

Μη τσιγαρίζετε ποτέ φαγητά μέσα σε
γανωμένες κατασρόλες. Η πολλή θερμότης
μπορεί να λυώση τον κασσίτερο του γανώ-
ματος.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Οι 3 θεμελιώδεις της θύελλης

Τα αίτια που τήν προκαλούν και
η εξέλιξ της

Οι θύελλες, πού, όπως όλοι ξέρουμε, είναι ιδιαι-
τέρως συχνές κατά το φθινόπωρο και την ά-
νοιξη, ένεπνευσαν πάντοτε αίσθήματα τρόμου στους
άνθρώπους και τους παροκίνησαν... να λάβουν μέ-
τρα έναντίον τους. Οι Θράκες π. χ. οι Γαλάται
κι' οι Γερμανοί έβριχναν τα βέλη των έναντίον των
μαύρων νεφών που σκέπαζαν τον ούρανό. Για να
τά τρομοκρατήσουν και να τα κάμουν ν' άπομα-
κρυνθούν και, πολλούς αιώνας αργότερα, οι άν-
θρωποι του Μεσαιώνας χτυπούσαν για τον ίδιο
σκοπό τις καμπάνες των εκκλησιών ή μυδραλλιο-
δολούσαν τον ούρανό με τα πρωτόγονα κανόνια
της εποχής.

Αλλά τί είναι ή θύελλα;

Οι επιστήμονες μας λένε ότι ή θύελλα είναι μια
ιδιόζουσα κατάσταση της ατμοσφαιρας, που χα-
ρακτηρίζεται από την παρουσία μεγάλων νεφών
με ισχυρή φόρτισι. Άλλα χαρακτηριστικά της θυ-
έλλης είναι οι κεραυνοί, οι άστραπές, ό κατά δια-
λείμματα όρμητικός άνεμος και ή πτώσις βροχής,
που είναι μέν μικρής διάρκειας, άλλ' εξαιρετικά με-
γάλης έντάσεως.

Τα νέφη που προκαλούν τις θύελλες είναι οι σω-
ρείται, που συνδυάζονται, σε πολλές περιπτώσεις,
με μελανίαν (όμβρια νέφη) και τους καλουμένους
λόφους ή μαλλούς.

Εκείνο που διακρίνει τους σωρείτας από τα
άλλα νέφη είναι ότι αναπτύσσονται κατακορύφως
και όχι όριζοντίως. Σχηματίζονται κυρίως κατά
υψος των ζωνών όπου επικρατούν μεγάλες ατμοσφαι-
ρικές διαταραχές ή τοπικά, σε μέρη όπου το έδαφος
έχει ύπερθερμανθή, όπως συμβαίνει κατά το τέλος του
καλοκαιριού ή τις αρχές του φθινοπώρου. Οι σωρείται
άνέρχονται σε ύψος 10—12.000 μέτρων.

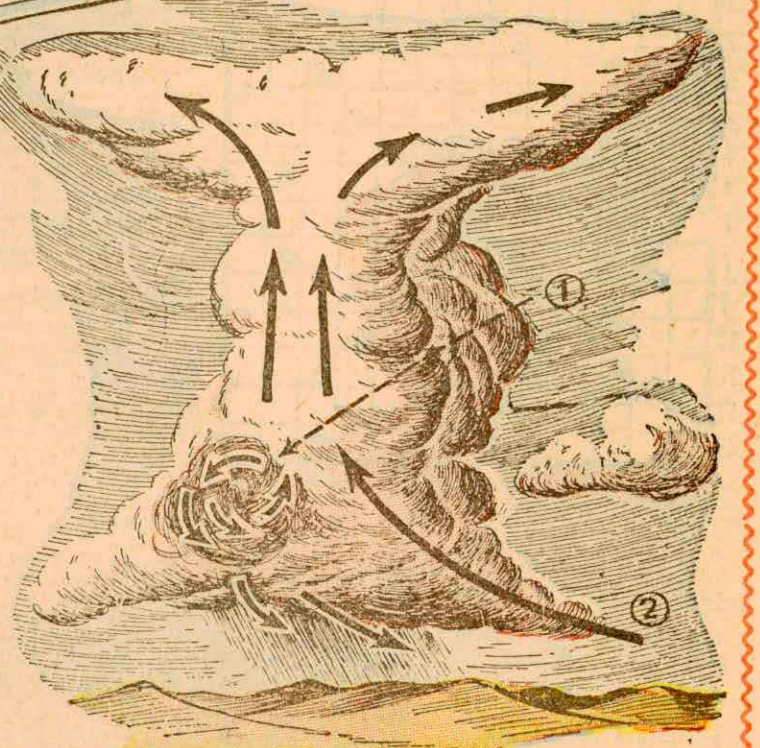
Όταν έπικείται θύελλα, οι σωρείται παίρνουν ένα
μελανό χρώμα, περιδινούν-
ται και αλλάζουν διαρκώς
σχήμα. Μπορεί τότε να προ-
βλέψη κανείς με βεβαιότη-
τα ότι ή θύελλα δεν θ' άρ-
γήση να εσπάση.

Μιά από τις πιο χαρα-
κτηριστικές εκδηλώσεις της
θύελλης είναι ή χάλαζα. Η
αίτια που προκαλεί την
πτώσι χάλαζης κατά τη δι-
άρκεια μιας θύελλης παρα-
μένει άγνωστη. Σύμφωνα με
ώρισμένες παρατηρήσεις,
που έγιναν στην Αμερική,
έπι δέκα «νεφών θύελλης»,
μόνον το ένα περιέχει χά-
λαζα και αυτό καταλαμβάνει μόνον το
1/10 του συνολικού όγκου των νεφών.

Οι μετεωρολόγοι διακρίνουν σε κάθε
θύελλα πολλά κέντρα δράσεως, που έ-
χουν άποκλήθη «κύτταρα» ή «εστία».
Καθένα απ' αυτά έχει ανεξάρτητη δα-

Ε' π ά ν ω: Κατά το καλοκαίρι και τις αρχές
του φθινοπώρου, παρατηρείται συγκέντρωσις
σωρειτών σε μέρη όπου το έδαφος έχει ύπερ-
θερμανθή. Τα νέφη αυτά αναπτύσσονται κα-
τακόρυφα κι' όχι όριζοντίως. Κά τ ω: Οι σω-
ρείται περιδινούνται με μεγάλη ταχύτητα και
παίρνουν ένα μελανό χρώμα όταν έπικείται ή
θύελλα.

σι από τα άλλα. Η έκτασις κι' ό άριθμός των,
έξ άλλου ποικίλλουν κατά τις περιστάσεις.
Η δράσις ή για να μεταχειρισθούμε την κα-
θιερωμένη επιστημονική έκφρασι, ό «κύκλος ζω-
ής» κάθε κυττάρου περιλαμβάνει τρεις φάσεις.
Η πρώτη, που καλείται φάσις της εξέλιξε-
ως, χαρακτηρίζεται από ισχυρά άνιόντα ρεύ-
ματα, που ή ταχύτης των εξαρτάται από τις
διαστάσεις του «κυττάρου» (τα ρεύματα αυ-
τά έχουν σε μερικές περιπτώσεις ταχύτητα

Πώς διαλύονται τα νέφη: 1) Στη ζώνη αυτή, όπου επικρατούν
κυκλοτερή ρεύματα, σχηματίζεται πιθανόν ή θύελλα. 2) Το νέφος
διαλύεται και ή βροχή πέφτει καταρρακτωδώς στο έδαφος.

1—2 μέτρων κατά 1'') και από την γρήγορη ή καθυ-
στερημένη έναρξί της βροχής. (Η βροχή σταματάει
την περαιτέρω εξέλιξι του κυττάρου). Είναι ή περίοδος
της «νεότητος» του σωρείτου.

Η δεύτερη που καλείται φάσις της
ώριμότητος, χαρακτηρίζεται από την
πτώσι της βροχής και σε μερικές πε-
ριπτώσεις χάλαζης. (Η έντασις της
βροχής ή της χάλαζης εξαρτάται από
την έσωτερική σύστασι του κυττάρου).

Η τρίτη είναι ή φάσις της διαλύσε-
ως του νέφους.

Η συνολική διάρκεια και των τρι-
ών φάσεων δεν ξεπερνάει συνήθως τις
τρεις ώρες.

Οι σωρείται που περιέχουν χάλαζα
βρίσκονται συνήθως σε ύψος με-
ταξύ 3000 και 4500 μέτρων. Σε μερι-
κές περιπτώσεις, όμως,
παρατηρήθη ή πτώσις χάλα-
ζης από σωρείτας, εύρισκο-
μένους σε ύψος 6.000—7.
500 μέτρων.

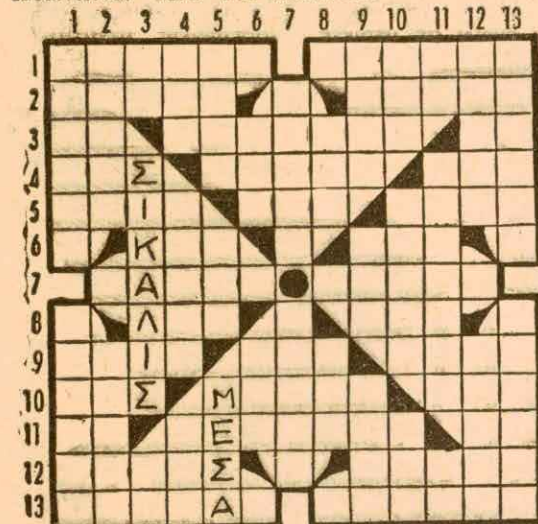
Η πτώσις χάλαζης διαρ-
κεί ελάχιστα για το λόγο
ότι το νέφος που την περι-
έχει αποτελεί ένα μικρό μό-
νον μέρος (1/10 περίπου)
του συνολικού όγκου του νέ-
φους, που προκαλεί τη θύ-
ελλα.

Το μέγεθος της χάλαζης
ποικίλλει κατά τις περι-
στάσεις.

ΠΑΙΓΝΙΑ

Ανυ-κάτω οταυρόλεξο

Στο οταυρόλεξο αυτό, αντί να σάς δώσουμε τις ερμηνείες των λέξεων, σάς δίδουμε τις ίδιες τις λέξεις, που θα συμπληρώσουν το σενάριο. Δεν θα τις βοηθήσουμε κατωτέρω στη σειρά που εμφανίζονται μέσα στο οταυρόλεξο.

Αλλά κατ' αλφαβητική σειρά. Οι δυο λέξεις, που τοποθετήσαμε ήδη θα σάς βοηθήσουν αρκετά στην υπόλοιπη συμπλήρωση.
ΑΑΡ — ΑΔΡΟΣ — ΑΙΝ — ΑΙ-Ι-ΣΑ — ΑΚΙΣ — ΑΝΑΝΑΣ — ΑΝΩ-ΡΙΣ — ΑΠΟΡΙΑ — ΑΡΙΣ — ΑΩ-ΡΙΣ.

ΒΑΡΕΙΑ. ★
ΓΡΑΦΗ. ★
ΔΑΣΟΣ. ★
ΕΝ — ΕΝΑΘ — ΕΤΣΙ. ★
ΗΛ — ΗΝΙΑ. ★
ΘΩΣ. ★
ΙΑΣΙΣ — ΙΣΩΣ — ΙΩΝ — ΙΩΝΑΣ. ★
ΚΩΛΟΝ — ΚΩΣ. ★
ΛΑΝ — ΛΑΡΙΣΑ — ΛΕΜΟΝΙΑ — ΛΟΣ. ★
ΜΑΘΗΜΑ — ΜΑΝΙΑ — ΜΗ-ΝΑΣ — ΜΟΝΑΣ. ★
ΝΑ — ΝΙ — ΝΙΝΟΣ. ★
ΟΝΕ — ΟΡΩ — ΟΣ — ΟΣΙΑ. ★
ΠΑΝΙΝΑ — ΠΑΝΙΣ. ★
ΡΑΕ — ΡΕΑ — ΡΕΝΑΝ — ΡΙΣ — ΡΟΣ. ★
ΣΑΜ — ΣΑΕ — ΣΑΤΑΝ — ΣΙΑ — ΣΙΝΑΣ — ΣΙΣ — ΣΟΣ — ΣΤΕΦΑΝΙ — ΣΩ — ΣΩΤΗ-ΡΙΑ. ★

ΤΙ — ΤΙΣ. ★
ΦΑΡΟΣ. ★
ΩΝ — ΩΤΑ. ★

Μ' αυτές τις παρενθέσεις, τα είσα-γωνικά, τις παύλες, τις τελείες και

τα κόμματα, μπορείτε να σκαλώσετε το σκίτσο ενός ανθρώπου με εκπληκτικό ύψος: Προσγράψτε: Πρέπει όλα να διατηρήσουν τις διαστάσεις που έχουν.

Για τις μελαγχρινές

1) Ποιές είναι οι ωραιότερες μελα-χρινές; Νοτιοαμερικανίδες στάς του κινηματογράφου;
2) Ποιά ήταν η μελαγχρινή εκείνη, που έκανε ένα βασίλειο της 'Αγγλίας να παραίτηθη;
3) Ποιά μαλλιά ε-νε πυκνότερα των εαν-θών ή των μελαγχρι-νών;

Απρόοπτο

"Ένα θηλυκό μουλά-ρι ένευε παρανοήθη-απ' το Δουκάτο σ' έ-να κτηματία, για να το νοσηματοποιή για τις δουλειές του επί 2 χρόνια. "Αν γεννη-θώ στο διάστημα αυ-τό, το μικρό θ' άνκη-δικαιωματικά στο Δι-κάριο ή στον κτημα-τία:

Μαγικό γράμμα

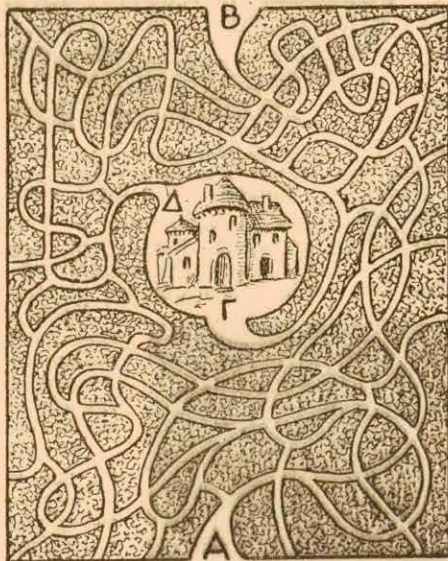
"Αν αντικαταστήτε-τε ένα γράμμα σε κα-θεμιά των κάτωθι λέ-ξεων μ' ένα άλλο πάν-τοτε το ίδιο, θα ση-ματίσετε γινόμενα αν-αγνωσματούς άλλες τόσες λέξεις:

1) Πίλος. 2) Κά-ρος. 3) Παρά. 4) Άλλος. 5) Πάλιν. 6) Σάος. 7) Κάμα. 8) Γέρος.

Ελλιποσύμφωνον

α α α α α ο υ
"Αν δοθεί το σύμφωνο που έχουν α-φαιρέσει από τις δυο ανωτέρω λέξεις θα συμπληρώσετε γνωστό οπτό.

Λαβύρινθος

Το πάκο που τοιγυρίζει αυτόν τον πύργο. Έχει διάφορα δομακία και δυο εισόδους. Πρέπει τώρα να υπήτε απ' την είσοδο Α, να ποινωθήσετε κατ' ευ-θείαν στο δρόμο, που θα διαλέξετε, να-οίς να στρίψετε καθόλου σ' άσους δι-στασιάζονται μαζί του, και να φτά-σετε στον πύργο απ' το σημείο Γ. Υ-στερα θα εναρμόνιζε απ' το σημείο Δ, καί, εφάρμοζοντας πάλι τον ίδιο κανόνα, θα βνήτε απ' το πάκο απ' την έξοδο Β.

Τα αυτοκίνητα

Κάποιος άνοσσε δυο αυτοκίνητα, το ένα 224 λίρες και το άλλο 288. "Ανοστέα όμως, αναγκάστηκε να τα πουλήσει και τα δυο σε ίδια τιμή. "Απ' το ακριβότερο έπαισε τόσα επί τρις εκατό, όσα επί τρις εκατό κέρδισε απ' το φτηνότερο. Πόσο πούλησε το καθε-ναι; Καί πόσο έμεινε συνολικά;

Οί λύσεις στη σελ. 62

ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΙ

που θα παράγουν ηλεκτρισμό

να αέριο από την κηφία αντι γι' δενκίνη

"Σε λίγο, θα έχετε το ηλεκτρικό φώς που σάς χρειάζεται για το φωτισμό και την κίνηση των μηχανών σας, χωρίς να είσαστε συνδεδεμένοι με κανένα δίκτυο, και την βενζίνη σας χωρίς να την αγοράζετε από κανένα πρατήριο.

Αυτές τις υποσχέσεις και πολλές άλλες δίνει στους Γάλλους χωρικούς ένας από τους μεγαλύτερους τεχνικούς της εποχής μας στα ζητήματα της ηλεκτροπαραγωγής, ο μηχανικός "Αντρέ.

Χωρίς να υποτιμά την αξία των υδατοπτώσεων, ο Γάλλος τεχνικός υποστηρίζει ότι το ηλεκτρικό ρεύμα που μας χρειάζεται θα μπορούσε να μας το προμηθεύσει οικονομικότερα και πολύ ευχερέστερα ο αέρας.

"Τα ηλεκτρικά εργοστάσια που κινούνται με το νερό, παρατηρεί, δεν είναι τίποτε άλλο από μια τελειοποιημένη μορφή των παλαιών υδρομύλων. Για-τι τάχα δεν θα μπορούσαμε να εκμοντερνίσουμε και τους ανεμόμυλους;

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, ο άνεμος που πνέει σε ύψος 50—150 μέτρων πάνω από το έδαφος της Γαλλίας μπορεί να προμηθεύσει 3.700 δισεκατομμύρια ωριαίων κιλοβάτ ηλεκτρικού ρεύ-ματος, δηλαδή το εκατονταπλάσιο της καταναλι-σκομένης σήμερα ποσότητας.

Αλλά πώς μπορούμε να καθυποτάξουμε αυτό τον άνεμο και να τον κάμουμε να εξυπηρετήσει τους σκοπούς μας;

Ο μηχανικός "Αντρέ υποστηρίζει ότι όχι μόνον κάθε χωριό, αλλά και κάθε κάπως σημαντικό αγρό-κτημα θα μπορούσε ναχά τη δική του «αιολική» μηχανή για την παραγωγή ηλεκτρισμού.

Η εγκατάστασις κι' η λειτουργία αυτής της μηχανής είναι απλουστάτη και δεν απαιτεί ειδικές γνώσεις.

Να π. χ. τί θα απαιτηθώ για μια «οικογενεια-κή» εγκατάστασις; Ένα αγρόκτημα: ένας πυλών ύψους 25 μέτρων (είδος πύργου ανοικτού στα δυο πλάγια), μια έλιξ διαμέτρου 7 μέτρων και τέσσε-ρα «ρουλεμάν» με μπίλλιες. Το συνολικό βάρος της έλικας και των ρουλεμάν θα είναι 600 κιλά.

Μια «αιολική» μηχανή αυτού του τύπου θα λει-τουργή τα 4)5 του χρόνου και θα παράγει ετησίως 11000 κιλοβάτ, που είναι υπεραρκετα για το φωτι-σμό, την κίνηση μηχανών, την άντλησι ύδατος, κτλ.

Θα ρωτήσετε, όμως: Καί το υπόλοιπο 1)5 του χρόνου; Ο κτηματίας θα μένη χωρίς φωτισμό και χωρίς κίνηση; Κάθε άλλο. Γιατί θα μπορού να ενα-ποθηκεύσει μια ποσότητα ηλεκτρικού ρεύματος για τις περιόδους κατά τις οποίες η «αιολική» μη-χανή του δεν θα λειτουργή λόγω έλλειψης αέρος. Έτσι θα έχη ηλεκτρικό ρεύμα όλο το χρόνο.

Το κόστος αυτού του ρεύματος θα είναι ελάχι-στο και θ' αντιπροσωπεύη το 1)3 ή το 1)4 της τιμής στην οποία προσφέρεται σήμερα. "Επί πλε-ον θα επιτρέψει στους πληθυσμούς της υπαίθρου να επωφελούνται από όλες τις σύγχρονες ανέσεις: η-λεκτρική κουζίνα, πλυντήριο, ψυγείο, φούρνο, ρα-διόφωνο, κτλ.

Με τον τρόπο αυτό κάθε ιδιοκτήτης αγροκτήμα-τος θ' αποκτήση ένας είδος αυτονομίας και θα πε-ράσει αυτόματα, από το περιθώριο όπου βρίσκεται σήμερα, μέσα στο πλαίσιο της σύγχρονης ζωής. Για χωριά, κωμοπόλεις και πόλεις, το σχέδιο του "Αντρέ προβλέπει μεγαλύτερες εγκαταστάσεις. Μια πόλις με εκατοντάδες χιλιάδες κατοίκους και με α-ξιόλογη βιομηχανική κίνησι π. χ. θα μπορούσε να εξυπηρετηθώ με μια εγκατάστασις ύψους 55 μέ-τρων, που θα παρήγε 12—13 εκατομμύρια ωριαίων κιλοβάτ το χρόνο.

Αλλά δεν είναι αυτό μόνο. Ο Γάλλος μηχανικός υπολογίζει ότι ένα μέτρο αγρόκτημα, που μαζί με τη γεωργική παραγωγή συνδυάζει και την κτηνο-τροφία, συγκεντρώνει περί τους 140 τόννους κο-πριάς το χρόνο. Προτείνει, λοιπόν, ένα πρωτότυπο σύστημα καύσεως αυτής της κοπριάς, που θα εξα-σφαλίξη: α) τη θέρμανσι του σπιτιού κατά τους χειμερινούς μήνες, β) την παροχή θερμού νερού στα πλυντήρια, κτλ. γ) την παραγωγή 10.000 περί-που κυβικών μέτρων αερίου, που, εναποθηκευμένο μέσα σε φιάλες από αντοραλινόξ θα επιτρέψει την αντικατάστασι της βενζίνης στην κίνησι τρακτέρ, γεωργικών μηχανών, αυτοκινήτων, κτλ. Δύο μόνο μικρές φιάλες από αυτό το αέριο θα ισοδυναμούν με καύσιμος ύλη με 150 λίτρες βενζίνης.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι αυτά τα σχέδια δεν απαιτούν υπέρογκα έξοδα.

Το γραφτό της βασιλοπούλας

Το παραμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό, ζούσε μια βασιλοπούλα, που ο άντρας της έλειπε στον πόλεμο. Τον καιρό εκείνο γεννήθηκε και το πρώτο της παιδί.

"Εκεί που ήταν στενοχωρημένη για την απουσία του βασιλιά, και καί περνούσε κά-τω απ' το παλάτι τρεις μοίρες. "Η βα-σιλοπούλα τις φώναζε για να μοιράσουν το μωρό της, που ήταν ένα χαριτωμένο κορι-τσάκι, ένα αγγελούδι όχτώ μονάχα ήμε-ρων.

Σάν ήρθαν οι Μοίρες άπάνω, άρχισε ή μία να λέη:

— Σάν γίνη ή κόρη σου 18 χρονών, θα πέση μέσα στη φωτιά!...

— Σάν γίνη 20 χρονών, θα την πε-τροβολήσουν με λεμονία!... είπε ή δεύ-τερη.

— Κι' όταν θα γίνη 21 χρόνων και μιάς ήμέρας, θα νοιώση τη μεγαλύτερη εύτυχια, ως το τέλος της ζωής της!... εί-πε ή τρίτη.

"Η βασιλοπούλα, σάν τ' άκουσε αυτά, στε-νοχωρήθηκε τόσο, που απ' τον καύμό της πέθανε!

Πέρασε καιρός... "Η βασιλοπούλα πλη-σίωσε να φτάση στα 18 κι' ακόμα δεν εί-χε βγή έξω από το παλάτι. "Όλο το βα-σίλειο ήξερε ότι είχε βασιλοπούλα, μα κανείς δεν ήξερε τί είδους ήτανε... Στο μεταξύ, είχε γυρίσει κι' ο πατέρας της από τον πόλεμο νικητής. Κι' ο λαός, ά-πάνω στη χαρά του, ζήτησε από το βα-σιλιά, για χαρί, να δώ τη βασιλοπούλα.

Ο πατέρας της την παρακάλεσε τότε θερμά να παρουσιάση, μα αυτή δεν δεχό-τανε. Τέλος, του είπε ότι θα έβγαине στο μπαλκόνι, μα όταν θα νύχτωνε.

"Ετσι, σάν νύχτωσε, ο λαός άναψε φω-τιές για να δώ καλά τη βασιλοπούλα του.

Όταν όμως εκείνη, βγήκε στο μπαλ-κόνι, από την ταράχη της, παραπίστες κι' έπεσε μέσα στη φωτιά. Τη στιγμή ο-μως αυτή, ένας μεγάλος χρυσαστός την άρπαξε απ' τα μαλλιά κι' έφυγε. Μέσα όμως στη φασαρία, κανένας δεν είδε το χρυσαστό! "Όλοι νόμιζαν πως ή βασιλο-πούλα είχε γίνει στάχτη!

Ο χρυσαστός έφερε σ' ένα άλλο βασι-λειο τη βασιλοπούλα, και την άφησε στο μπαλκόνι ενός γαλαζίου παλατιού.

Σε λίγο βγήκαν οι δούλες να ποτίσουν τα λουλούδια, είδαν τη βασιλοπούλα και παραξευήθηκαν. "Η ώμορφη κόρη κοιμόταν βαθεία.

Τρέχουν, λοιπόν, και το λένε στη βα-σιλισσά τους. "Εκείνη πήγε κι' άπαλά-απαλά, την έζητησε. Την πήρε μέσα και μη ξέροντας πως ήταν μια βασιλοπούλα, την έκανε καμαριέρα της.

"Η βασιλοπούλα αυτή είχε ένα γιο, που έλειπε σε μακρινό κυνήγι.

Πλησίαζαν όμως τα γενέθλια του γιου της κι' ή βασιλοπούλα είπε στη νέα της κα-μαριέρα να της κεντήση ένα εργόχειρο, για να το χαρίση στο γιο της, όταν θα γυρίζε.

"Η κοπέλλα άμέσως κλείστηκε σαράντα μέρες σε μια κάμαρα κι' άρχισε το κέν-τημα.

Κι' όταν ήθε ή μέρα, που ή νέα την είδοποίησε πως τελείωσε το εργόχειρο, ή βασιλοπούλα κάλεσε τις μεγάλες κυρίες του τόπου για να το δούν.

Το βράδυ

Το ποιηματάκι σας

Πριν να πλαγιάσω κάθε βράδυ
κντίζω απ' το παράθυρο ψηλά,
και πάντα μέσα στο σκοτάδι,
έν' αστεράκι μου χαμογελά.

«Σάν τί, μικρούλι μου αστεράκι,
σάν τί να θέλεις τάχα να μου πής,
και γλυκοτρώμεις, και κντίζας με
κάθε βραδυά, χωρίς να κουραστής;»

Καί τ' αστεράκι με ρωτάει:
«Δέν έχεις κάνει τίποτε κακό;
Είν' ή καρδούλα σου καθαρία,
φρόνιμο είσαι ως πρέπει και φαιδρό;»

«Ω! γαί, λαμπρόφωτο αστεράκι!
Είμ' ήσυχο καλό παιδάκι έγω,
λαμπε μου πάντα να σε βλέπω,
και χαμογέλα μου από τον ουρανό!»

ANNA BAN ΚΟΥΠΕΡ

Μά, μόλις άνοιξαν την πόρτα, είδαν την κοπέλλα να κρατάει στα χέρια της αντί για κέντημα, ένα πρόστυχο ρούχο, γεμάτο μπαλάντες, λεκέδες και χοντροβελονιές! "Η βασιλοπούλα έγινε κατακόκκινη από το θυμό της κι' αποφάσισε να την τιμωρήσει σκληρά. Παράγγειλε, λοιπόν, σ' όλη την πόλι, ναχά ο καθένας από ένα λεμόνι. "Υ-στερα διάταξε ν' ανεβάσουν τη καμαριέρα σ' ένα κολαδο γαιδούρι και να τη γυρί-σουν σ' όλη την πολιτεία, για να την πε-τροβολήσουν με τα λεμόνια.

"Ετσι κι' έγινε...

Το άλλο το πρωί, ένα χρυσό πουλί κάθισε στο παράθυρο της βασιλοπούλας και, μιλώντας της μ' ανθρώπινη λαλιά, της είπε να πεί στην κάμαρα να δώ το κέντημα, που ήταν τώρα έτοιμο κι' ώραίο.

Τρέχει ή βασιλοπούλα, μπαίνει μέσα και βλέπει στη θέσι του κουρελιού ένα άρα-χνούφατο εργόχειρο, που άστραψε από διαμάντια και μπριλάντια...

"Η βασιλοπούλα έτρεξε τότε κοντά στην άδικημένη καμαριέρα της και της ζήτησε συχώρησι. Ξαφνικά όμως έγινε ένα άλλο θαύμα. Είδε τη κοπέλλα να μεταμορφώ-νεται και να λαμπή από όμορφιά και χάρι.

— Ποιά είσαι σύ; της λέει. Μήν είσαι καμιά Νεράιδα;

— Όχι, της άποκρίθηκε εκείνη. Είμαι μια βασιλοπούλα μαγεμένη!...

Τότε ή βασιλοπούλα την πήρε και την πήγε στη μεγάλη του θρόνου, σάλα και την έβαλε να καθήση δίπλα στο βασιλό-πουλο, πούχε γυρίσει από το κυνήγι.

"Η βασιλοπούλα τότε, τους διηγήθηκε πως έπιασαν τα λόγια, πούχαν πη οι μοίρες της. Πώς έπεσε στη φωτιά, όπως είχε πη ή πρώτη και πως τη χτύπησαν με λεμόνια, όπως είπε ή δεύτερη...

— Καί ή τρίτη μοίρα τί σου είχε πη; ρώτησε ή βασιλοπούλα.

— Μοιτε πως όταν γίνω είκοσιενός χρονών και μιάς ήμέρας, θα ζήσω εύτυ-χισμένη!

— Για να βγούν, λοιπόν, κόρη μου, τα λόγια της τρίτης μοίρας αληθινά, θα σου δώσω το γιο μου άντρα σου!...

Σε λίγες μέρες έγιναν οι γάμοι τους με πομπή μεγάλη κι' ή βασιλοπούλα έ-ζησε σ' αλήθεια εύτυχισμένη σ' όλη της τη ζωή!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η κούκλα της Ριρής

Η ιστοριούλα σας

"Η μικρή Ριρή είχε πολύ σκανταλιάσα, πο-λύ άνησυχη, αληθινή ζυμιασάνα. "Από το πρωί ως το βράδυ δεν ήσυχάζει, τρένει πάνω-κάτω, άναστατώνει το σπίτι. Μάταια ή μαμά της ποσπαθεί να την θέ-ση σε θεογνωσία.

— Πιό άτακτο παιδί, της λέει. Δέν έχουν δώ τα μάτια μου!...

— Καλά, μαμά μου, άπαντάει με βουο-κωμένα τα μάτια ή Ριρή. Θα γίνω κι' ένα πολ-λύ φούνιου.

Την άλλη μέρα το σπίτι είχε ήσυχο, ούτε φωνές, ούτε ποδοβολητό, ούτε τσενάλες πά-νω-κάτω.

Παραξευενμένη ή μαμά της Ριρής τοένει στην κάμαρά της και τη βρίσκει να κρατάει στα γόνατά της την κούκλα της. "Αλλά τί κούκλα, είν' εκείνη. Θεέ μου! Τά νέονα της και τα πόδια της είναι έξασθωμένα, το κεφα-λί της κομματιασμένο.

— Τί έκανες εκεί παιδί μου; φωνάζει στη Ριρή ή μαμά. Πώς την κατάντησες έτσι την κούκλα σου;

— Δέν τίς έκανα τίποτα, μαμά μου. Πό-κεται να τη βάλω να κοιμηθώ και της έδω-λα τα δοντια για να τα δάλω σ' ένα ποτήρι με νερό, όπως κανείς κι' έφυ κάθε βράδυ!..

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

"Η μικρή Μυοσίνη μπαίνει στην τραπεζα-αία ένοντας πίσω τα νέονα της.

— Μαμά, είναι αλήθεια πως ένα πουλάκι έ-σεται και σου υπακούει τί κάνω;

— Βέβαια παιδί μου.

— Καί δεν σε νελάει ποτέ;

— "Όνι! Μού τα λέει όλα σωστά.

— Τότε, μαμά, ρώτησέ το να σου πη πόσα λουκούμια έφαγα απ' το υπουφέ!...

— Ο "Αντιμύδης, έξηγει ό υπαυπάς στον Τάκη. Βνήκε γυμνός από το λουτοό φανα-ζοντας «Ευρηκα! Ευρηκα!» Τί ήταν αυτό, που είχε βώη μέσα στο υπάνιο;

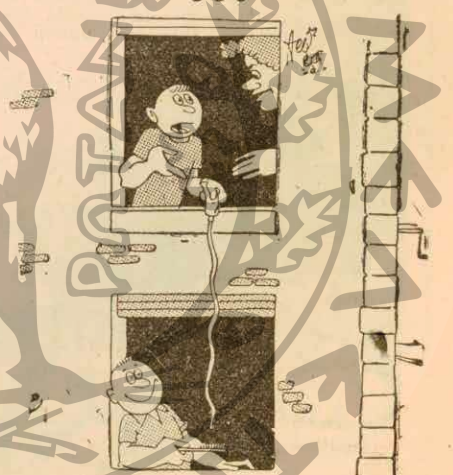
— Το σαπούνι, υπαυπά!

— "Η μαμά πιάνει τη μικρή Κική έπ' αού-φωω ν' άδείαση ένα βαζάκι με σαουελάδα.

— "Α κακοκόριτο! τη μαλλώνει. Τί θα έλεγεσ έαν στην κούκλα σου, αν έκανε το ίδιο πράγμα;

Καί ή μικρή άπαντά γνώς να τα νύση:

— Θα της έλενα «Κουκλάκι μου, άπο-τελείωσε τώρα το βαζάκι.., αλλά να μη το έ-παναλάδεις!»

— Ο Τατός μου ζήτησε λίγη... όδον-τόκρημα!...

(Του "Αρχέλαου)

Ο Διεθνής Στίβος

ΑΣΙΟΙ του ύνρου στίβου

Οι διεκδικητές του τίτλου του Πανελληνιονίκη στις κατηγορίες παιδιών, εφήβων, ανδρών, κορασίων και γυναικών

Την έβδομάδα αυτή έχουμε τη γιορτή του ύνρου στίβου. Από χθες Τετάρτη μέχρι και την Κυριακή, πεντακόσιοι κολυμβητές και κολυμβήτριες, διεκδικούν τον επίσημο τίτλο του Πανελληνιονίκη. Ποιοί θάνε οι ευτυχείς; Ποιοί έχουν τις μεγαλύτερες πιθανότητες να νικήσουν στις κατηγορίες ανδρών, γυναικών, παιδιών, εφήβων και κορασίων; Ας προσπαθήσουμε να μαντέψουμε...

Χατζηκυριακάκης (Έθν.), είναι ο νικητής των 100 μ. ελεύθερας. Μόνον ο έφηβος Παλαιολόγος (Μυτ.) είναι ικανός να του αφαιρέσει τα πρωταία μετά δυο ίσως χρόνια. Ο Σταμπολής (Πατρ.) διεκδικεί την δεύτερα θέση. Ο Πύρρος (Π. Φ.) ήταν ικανός για 1'03" - 1'04",

στην σκυταλοδρομία 4Χ200 μ., ο Έθνικός Πειραιώς είναι ο καλύτερος. Ο Όλυμπιακός δεν θα υποκύψει εύκολα. Τό Π. Φάληρον, χωρίς τον Ζήσιο, δεν είναι τόνον ισχυρό, όσον πρέπει, για πρώτη θέση ΠΑΟ και Ν.Ο.Π. θα αγωνισθούν για τη τέταρτη θέση. Εκπληξίς δεν αποκλείονται! Η σκυταλοδρομία έχει πάντα άπρόοπτα...

Συναρπαστικές μονομαχίες στα 400 και 1500 μ. μεταξύ Γαρυφάλου (Έθν.) και Σιδωρόφ (ΠΑΟ). Η άπουσία του Ζησίμου εξαιρετικά αισθητή στις προπανελληνίες συναντήσεις. Αν κολυμπήσει, όσο άπρόοπτος και να νάνε, θα δώσει μεγάλο ενδιαφέρον στον αγώνα. Ο Σιδωρόφ πάντως έχει βελτιωθεί και στις ταχύτητες κι επί τέ-

Ομίλος κολυμβητών, που μετέγει στους Πανελληνίους. Διακρίνονται οι Δίδες Παπαγιαννακοπούλου, Τσαμπά, Σούδη, Κασιμάτα, Κυριακίδου, Πανουριά, Μαυροματίη, Γεωργιάδου.

γωνισθή και αν ακόμα ήταν ικανή, γιατί, αν κερδίσει στα 100 και 400 μ. μία απ' τις τρεις πρώτες θέσεις, αυτόματως αποκλείεται απ' την κατηγορία των κορασίων.

Στα 100 μ. προβάει και στα 100 μ. ύπτιας, μονάχα οι Μυτιληνιές κολυμβήτριες είναι ικανές να την απειληθούν. Είναι όμως σε φόρμα η Μπελοποροντώφ στα 100 μ. ύπτιας (1'46"1) και η Κανάκη (1'42"1) στα ύπτιας. Η Παπασπίρου (Ν.Ο.Π.) - αν θελήσει - θα είναι η Πανελληνιονίκης των 100 μ. ύπτιας.

Αμαξοπούλου (Βόλου), (Βούλαρη (Ο. Α.) και Νάκη (Έθν. Πειρ.), θα παλαίσουν για τη δεύτερη θέση στα 400 μ. Όσο για τη σκυταλοδρομία 4Χ100 μ.: Α.Ο.Π.Φ., Όλυμπιακός, ΠΑΟ, Μυτιλήνη, Ν.Ο. Πατρών οι διεκδικητές. Α' το Π. Φ.

Κατηγορία παιδιών: Κυριακούσες μορφές στα 50 και 100 μ. ελεύθερας, ο Παναγιώτου (Έθν.) και ο Κώττας (Γλυφ.). Θα πρωτεύσει εκείνος που θα είναι σε καλύτερη φόρμα. Ο πρώτος σημειώνει 31" στα 50 μ. και 1'11" στα 100 μ. Ο δεύτερος 31"2 - 1'11". 4. Μικρή διαφορά. Τις υπολοιπές θέσεις θα διεκδικήσουν και στα δυο αγωνίσματα οι Παριόλους (Ο.Α.), Μπόγδανος (ΠΑΟ), Μάρκου (Π. Φ.), Βαρεβανλής (Μυτ.), Βουρλούμης (ΠΑΟ). Τι θα παρουσιάσουν όμως ο Ν.Ο.Π. και ο Ν.Ο.Β. ο Άρης; Τα 50 μ. ύπτιας παίδων είναι αγώνισμα του Παναγιώτου (Έθν.), με χρόνον 38"5 - 39". Φέρελις ο Όρφανος (ΠΑΟ) είναι σε θέση να παλαίση για μία απ' τις τρεις πρώτες θέσεις. Όλυμπιακός, Π. Φάληρον, Ν.Ο. Πατρών διεκδικούν εξαιρετικούς βαθμούς.

Ακαταμάχητοι οι πρόσθιοι κολυμβητές με στυλ πεταλούδας, απέναντι των κολυμβητών του ορθόδοξου προσθίου. Η πρώτη νίκη θ' ανήκει σε κολυμβητή πεταλούδας του Π. Φάληρον ή του Ν.Ο. Πατρών. Είναι και οι δυο πολύ γεροί. Για τις υπολοιπές θέσεις έχουν τύχη Όρφανος (ΠΑΟ), Ντελαβίνσκυ (ΠΑΟ), Μαντζαβίνσκυ (Μυτ.), Αντωνούλης (Βόλου) και Τσακίρης (Άρεως).

Νέο Πανελλήνιο ρεκόρ του Παλαιολόγου (Μυτ.) στα 100 μ. ελεύθερας. Σταματογιάννης (Π. Φ.) και Φώρτης (ΠΑΟ) θα αγωνισθούν για τη δεύτερη-τρίτη θέση και Καλφμανιώλης (Έθν.) και Βαλαμάς (Ο.Α.) για την τέταρτη-πέμπτη. Ο Ρηγοπούλος (Πατρ.), ο Καλφμανιώλης (Έθν.) και ο Νιάρχος (Κερκ.), θα παλαίσουν σκληρά στα 400 μ. Α' κολυμβεί ο Βαλαμάς (Ο.Α.) που είναι σε θέση να υποσκελίσει τον τρίτο νικητή.

Ο Κασιδόκωστας (ΠΑΟ) διεκδικεί την πρώτη θέση στα 200 μ. προβάει. Μιχαλόπουλος (Ο.Α.), Παπαναστασίου (Έθν.), Τσουμπέκης (Αρ.) και οι εκπρόσωποι των Πατρών οι δυναμικότεροι των ανταγωνιστών. Στα 100 μ. ύπτιας, ο Όρφανίδης (Έθν.) θα ήταν σε θέση να σημειώσει νέο ρεκόρ, αν άρχιζε νωρίτερα προπόνηση και εργαζόταν συστηματικότερα. Οι Διακός (Ο.Α.) και Σκαλούδης (Αρεως) ανταξίοι αντίπαλοί του.

Η σκυταλοδρομία 4Χ100 μ. εφήβων, μέγα έρωτηματικό... Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ανω - κάτω σταυρολέξο
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) ΑΠΟΡΙΑ - ΒΑΡΕΙΑ, 2) ΔΑΣΟΣ - ΡΕΝΑΝ, 3) ΟΝ - ΣΩΤΗΡΙΑ - ΣΩ, 4) ΡΙΣ - ΣΙΝΑΣ - ΣΙΣ, 5) ΟΣΙΑ - ΣΑΣ - ΕΥΣΙ, 6) ΚΩΣ - ΟΝΕ, 7) ΦΑΡΟΣ - ΓΡΑΦΗ, 8) ΛΟΣ - ΟΤΑ, 9) ΑΚΙΣ - ΣΙΑ - ΗΝΙΑ, 10) ΘΟΣ - ΜΑΝΙΑ - ΙΩΝ, 11) ΗΛ - ΛΕΜΟΝΙΑ - ΝΙ, 12) ΜΟΝΑΣ - ΣΑΤΑΝ, 13) ΑΝΑΝΑΣ - ΛΑΡΙΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) ΑΔΡΟΣ - ΜΑΘΗΜΑ, 2) ΠΑΝΙΣ - ΚΩΛΩΝ, 3) ΟΣ - ΣΙΚΑΛΙΣ - ΝΑ, 4) ΡΟΣ - ΑΔΡΟΣ - ΛΑΝ, 5) ΙΩΣ - ΣΟΣ - ΜΕΣΑ, 6) ΤΙΣ - ΣΑΜ, 7) ΜΗΝΑΣ - ΝΙΝΟΣ, 8) ΡΑΣ - ΑΙΝ, 9) ΑΡΙΣ - ΟΡΩ - ΑΙΣΑ, 10) ΡΕΑ - ΕΝΑΤΗ - ΑΑΡ, 11) ΕΝ - ΣΤΕΦΑΝΙ - ΤΙ, 12) ΙΑΣΙΣ - ΙΩΝΑΣ, 13) ΑΝΩΣΙΣ - ΠΑΝΙΝΑ.

Όλοι ζωγράφοι

Να πως θα αγιασισθ το σκίτσο. Για τις μελαγχρινές

- 1) Η Μαρία Φελίξ, 2) Η Ντολφίν, 3) Η Ρίο και 4) Η Κάμεν Μιράντα, 5) Η Κ. Ουάλλις, 6) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 7) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 8) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 9) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 10) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 11) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 12) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 13) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 14) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 15) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 16) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 17) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 18) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 19) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 20) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 21) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 22) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 23) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 24) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 25) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 26) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 27) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 28) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 29) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 30) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 31) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 32) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 33) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 34) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 35) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 36) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 37) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 38) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 39) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 40) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 41) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 42) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 43) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 44) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 45) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 46) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 47) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 48) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 49) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 50) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 51) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 52) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 53) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 54) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 55) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 56) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 57) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 58) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 59) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 60) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 61) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 62) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 63) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 64) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 65) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 66) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 67) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 68) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 69) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 70) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 71) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 72) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 73) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 74) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 75) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 76) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 77) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 78) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 79) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 80) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 81) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 82) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 83) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 84) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 85) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 86) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 87) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 88) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 89) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 90) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 91) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 92) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 93) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 94) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 95) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 96) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 97) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 98) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 99) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 100) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 101) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 102) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 103) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 104) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 105) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 106) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 107) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 108) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 109) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 110) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 111) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 112) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 113) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 114) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 115) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 116) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 117) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 118) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 119) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 120) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 121) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 122) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 123) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 124) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 125) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 126) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 127) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 128) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 129) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 130) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 131) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 132) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 133) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 134) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 135) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 136) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 137) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 138) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 139) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 140) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 141) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 142) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 143) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 144) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 145) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 146) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 147) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 148) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 149) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 150) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 151) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 152) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 153) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 154) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 155) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 156) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 157) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 158) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 159) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 160) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 161) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 162) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 163) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 164) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 165) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 166) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 167) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 168) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 169) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 170) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 171) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 172) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 173) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 174) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 175) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 176) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 177) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 178) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 179) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 180) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 181) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 182) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 183) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 184) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 185) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 186) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 187) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 188) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 189) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 190) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 191) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 192) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 193) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 194) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 195) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 196) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 197) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 198) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 199) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 200) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 201) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 202) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 203) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 204) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 205) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 206) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 207) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 208) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 209) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 210) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 211) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 212) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 213) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 214) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 215) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 216) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 217) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 218) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 219) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 220) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 221) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 222) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 223) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 224) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 225) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 226) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 227) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 228) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 229) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 230) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 231) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 232) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 233) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 234) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 235) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 236) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 237) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 238) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 239) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 240) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 241) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 242) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 243) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 244) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 245) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 246) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 247) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 248) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 249) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 250) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 251) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 252) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 253) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 254) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 255) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 256) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 257) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 258) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 259) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 260) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 261) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 262) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 263) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 264) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 265) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 266) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 267) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 268) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 269) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 270) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 271) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 272) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 273) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 274) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 275) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 276) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 277) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 278) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 279) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 280) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 281) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 282) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 283) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 284) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 285) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 286) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 287) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 288) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 289) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 290) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 291) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 292) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 293) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 294) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 295) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 296) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 297) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 298) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 299) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 300) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 301) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 302) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 303) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 304) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 305) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 306) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 307) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 308) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 309) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 310) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 311) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 312) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 313) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 314) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 315) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 316) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 317) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 318) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 319) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 320) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 321) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 322) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 323) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 324) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 325) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 326) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 327) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 328) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 329) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 330) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 331) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 332) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 333) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 334) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 335) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 336) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 337) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 338) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 339) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 340) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 341) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 342) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 343) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 344) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 345) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 346) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 347) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 348) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 349) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 350) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 351) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 352) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 353) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 354) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 355) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 356) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 357) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 358) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 359) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 360) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 361) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 362) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 363) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 364) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 365) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 366) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 367) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 368) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 369) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 370) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 371) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 372) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 373) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 374) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 375) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 376) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 377) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 378) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 379) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 380) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 381) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 382) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 383) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 384) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 385) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 386) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 387) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 388) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 389) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 390) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 391) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 392) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 393) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 394) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 395) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 396) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 397) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 398) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 399) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 400) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 401) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 402) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 403) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 404) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 405) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 406) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 407) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 408) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 409) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 410) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 411) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 412) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 413) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 414) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 415) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 416) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 417) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 418) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 419) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 420) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 421) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 422) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 423) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 424) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 425) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 426) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 427) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 428) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 429) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 430) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 431) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 432) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 433) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 434) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 435) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 436) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 437) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 438) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 439) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 440) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 441) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 442) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 443) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 444) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 445) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 446) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 447) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 448) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 449) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 450) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 451) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 452) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 453) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 454) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 455) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 456) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 457) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 458) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 459) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 460) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 461) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 462) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 463) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 464) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 465) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 466) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 467) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 468) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 469) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 470) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 471) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 472) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 473) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 474) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 475) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 476) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 477) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 478) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 479) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 480) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 481) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 482) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 483) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 484) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 485) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 486) Η Σίμων ή Σπυριδίου, 4

ΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΤΙΟ ΤΗΣ. Ζητήστε την λοιπόν, από τους γονείς της. Πληγώνουν όμως και ο δ. ι. α. Δράμας: Σας συμβουλεύω να μην είστε ανυπόμονοι. Σ' αυτά τα πράγματα νοείται υπομονή και λογική. Η αναπηρία σας σας λέγει: «Είμαι μικρή». Και καταλαβαίνει πως δεν της επιτρέπεται να υπακούει σε έρωτες από τώρα. Κρατήστε, λοιπόν, το αίτημά σας ναυτικό και σαν αξιοπρεπής και έντιμος, που είσαστε αποφύγετε να την εκθέσετε, χωρίς βέβαια να της φέρεστε κι' αδιάφορα. Έτσι θα κερδίσετε την εμπιστοσύνη της και την εκτίμησή της. Τότε, αν τα οικονομικά σας το επιτρέπουν, την ζητάτε από τους γονείς της.

Εννοείται ότι ο πατέρας, ο καλύτερος που έχετε να κάνετε είναι να πάρετε στην Αθήνα να εξηγηθείτε μαζί της για την αλλαγή των αισθημάτων της απέναντί σας. Μπορεί τα πράγματα να μην είναι έτσι όπως τα φαντάζεσθε. Για σκεφθείτε λίγο: Τέσσερα χρόνια, αγαπήσατε. Έκείνη στην Αθήνα, έεισε στο γυμνάσιο. Δεν το βρήκατε φυσικό να κουράστηκε ή να αμφιβάλλει για την ειλικρίνειά σας. Όσοι ως τώρα δεν τη ζητήσατε είστε νάμουν από τους δικούς της: «Επειτα αφού η περιουσία σας είναι στο γυμνάσιο, γιατί θέλετε να την πάρετε και να ανοίξετε μια δουλειά στην Αθήνα; Σκεφθήκατε πόσο ριψοκινδυνεύετε στη συμφωνία έρωτός; Σας συμβουλεύω να πορευτείτε στην αγαπημένη σας να παντρευτείτε και να εγκατασταθείτε στο σπίτι του γυναικού σας.

Αν αουθή, τότε πάτε το απόφασι ότι η αγάπη της δεν είναι πραγματική κι' επομένως δεν θα σας φέρει την ευτυχία που περιμένετε.

Μια καρδιά που άμα φέρει πολύ ευνοϊκήν γιατί οι συμβουλές του, που έπαινε, μιν έμενε να ζητήσει, σας ώφειλαν. Παύων, λοιπόν, ένας νέος όταν αγαπά πραγματικά σέβεται και εκτιμά την αγαπημένη του. Την ζητά από τους γονείς της αμέσως και δεν την εκθέτει με κορυφαίο σκεπτικό. Δείτε τον: Το μόνο δικαίωμα που μπορεί να έχει για αληθινή αγάπη είναι ένας αβόο φίλ. Τίποτα περισσότερο ως την ήμερα. Που θα ήμνη ο ένας στον άλλο, μετά το γοσό του 'Ματά.

Ατράχμον Μαυρο... Βόλον: Όταν ένας νέος φοβάται μην εκθέσει ή μη προσβάλει μια νέα, που αγαπά, όπως πολύ σωστά σκεπτεύετε, δεν είναι άστοχος, αλλά λογικός και τίμιος. Γι' αυτό σας συμβουλεύω μιά και δεν το λυάτε, για τους ανώτερούς λόγους, να της μιλήσετε στο δούμο, αν είσατε σε θέσι να δημιουργήσετε οικογένεια. γοάτε στους γονείς της ένα ευγενικό γράμμα και ζητήστε την για νυφική σας. Το ότι είσατε ξένος αυτό δεν έχει σημασία, όταν σβάσα ποδωπά μιλήσουν για σας ευνοικά και τους δώσετε και σεις πληροφορίες για το σπίτι σας και την οικονομική σας κατάσταση. Σημασία έχει αν το κορίτσι σας συμπαθεί. Αυτό πρέπει να εξακριβώσετε.

Μια πληγωμένη έπιταφός: Καλή μου φίλη, φανίτε θαρραλέα και καλή όποιον φανίκατε ως τώρα. Αν καί μικρή ακόμα, βλέπω πως η υιοία σας ντύπασε απ' όλες τις μεριές. Δεν πρέπει όμως, να απελπίζεστε. Έως να ήταν για καλό σας, που η υπέροχη του αγαπημένου σας έδειξε όλο τον κακό της ναρκησία και δεν έγινε αυτός ο γάμος. Για σκεφθείτε, τι ζωή θα κάνατε μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον και η' ένα σύζυγο δωροστό, και με πολύ λίγη αγάπη, αφού σας εγκατέλειψε με την πρώτη ευκαιρία... Είσατε καλό και φρόνιμο κορίτσι και ο Θεός θα σας προστατεύσει, όπως όλα τα όφονα του κόσμου. Μην απελπίζεστε.

Πνευμένην άρωστη: Συμμοίζουμαι τον πόνο σας με

δεν είναι και για να πεθάνει κανείς. Φανίτε λογική. Πείσατε τον έαυτό σας ότι πρέπει να γίνετε νοήμονα καλά. Και βάλτε στο νού σας ότι τον άνθρωπο αυτόν πρέπει να τον αγαπάτε. Τώρα που θα γίνω σύζυγος της αδελφής σας, σαν αδελφός. Θα ήθελε τι καλά που θα ήσατε μαζί τους όταν περάση ο πρώτος πόνος σας. Όλοι θα σας αγαπούν. Είσατε μικρή ακόμα και η υιοία θα παραπονήσει στο δούμο σας τον άρρωστο, που πάσ αξίζει. Μην κρατάτε λοιπόν κακία στην αδελφή σας. Έτσι ήταν τυνφοί να γίνω.

Βασίλισσαν τών γυνών: Να απομακρύνετε τη σκέψη σας απ' αυτόν το νέο γιατί είναι επιπόλαιος και επικίνδυνος. Του άοείσε να παίξει με τα αισθηματα και την αγωνία των κοριτσιών. Αυτά που λέει για τις φωτογραφίες είναι κουταμάρες. Ο νόμος σκοπός του είναι να επιδεικνύεται και να εκθέτη κάθε πρόσωπο, με το οποίο συντίθεται. ΜΙΡΑΝΤΑ.

ΚΟΜΜΩΤΑΙ και ΚΟΜΜΩΤΡΙΑΙ

Αν θέλετε να διπλασιάσετε την πελατεία σας στη ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ χρησιμοποιείτε το νέο φάρμακο, την ήμμερυστον κρέμα

ΜΙΤΣΕΚΟ

Διαρκής παρακαταθήκη: Κομμωτήριον «Λούξ», Έλευθ Βενιζέλου 59α.

ΡΟΥΣΑ ΠΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος Μαιευτήρ Δεχεται 9—12 και 5—7 ως και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρίκου πρ 113 Τηλ 63-885.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλπις Παυλάτου

Βραβείον Έταιρείας Ψυχικής Έρευνών, όδος Κρήτης 6 (πάρδος Λισίων, πλατεία Βάθης). Δέχεται καθ' έκάστην. Τηλ. 52-869.

Προλαμβάνει την τερηδόνα
Η ΦΘΟΡΙΟΥΧΟΣ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΙΑ
ADELCO

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ
ΖΕΡΣΕΥ — ΚΛΟΣ
16 000 — 35.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρά υπηρεσία δια δύο άτομα. Τηλέφ. 31-352, ή γράψατε Γ. Λ., Στοά Πεσμαζόγλου — «Θησαυρός» — Πανεπιστημίου 39.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
Όδός Νοταρά 15. — Τηλ. 62-515
ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Λειτουργούν τμήματα ήθροποιών, σκηνοθετών, όπερατέρ, φωτογράφων, μακιγιέρ, και τεχνικών έργαστηρίου.
Διά τας κυρίας και δεσποινίδας ρυθμική γυμναστική και κλασσικόν μπαλέτο.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Μίαν πνευμένην γοστομάντισαν. Χοροτούμ: Θα συμφωνήσετε μαζί μου ότι είναι πολύ τολμηρό εκ μέρους μου να σας πω την γνώμη μου για το περιστατικό σας νωρίς έξετασιν. Θα σας συστήσω, πάντως, με κάθε επιφύλαξιν ας ένωσ κάμετε όμοιοθεραπείαν και ας έτέρου να προσέχετε το νευροφυτικό σας σύστημα το όποιον όπωσδήποτε έχει ανάγκην θεοαπείας. Και για τα δύο όμως, πρέπει να διατελήτε υπό την παρακολούθησιν γιατρού Λυτταίου που έζητε ακούει των Αθηνών και δεν μπορώ να σας έξετάσω.

Δυστυχή φοιτητή: Από όσα υπόθεσα να καταλάβω διαβάσκοντας το γράμμα σας έσυνάχθησιν την έντυπωσιν ότι καταβάσκατε κάτι άναξιον λόγου. Πάντως δεν έπρεπε να κλονισθή

το νευρικό σας σύστημα τόσο ώστε να σκεπτεύετε πονήματα τα όποια δεν είναι ήπιετασμένον να σκεπτεύει ένας σπουδαστής. Αν είσατε πτόνος θα έξετασθήτε δωρεάν από έναν έιδικόν νειροσόνον - οσοθεπιδόν εις τον «Ευαγγελισμόν» τον Έουβον κλπ. Το φαινόμενον που υού περιγράφετε, αν υφίσταται εις την πραγματικότητα, με μιά μικρή επέμβαση θα διασβηθή και μαζί με αυτό θα έπανέλθετε και σεις εις την κανονικήν σας ζωήν.

Σ. Σ. Κ. Θεσσαλονίκη: Η υιοία υού διαφανή προς τον κ. συνάδελφο ό όποιος ανέλαβε την θεοαπείαν σας είναι ότι δεν υπερίλασσε καλώς τον γρόνον της αποθεραπείας σας και σας ενέβαδονε ποδωρόν. Παρά ταύτα ένω σας συνιστώ να έχετε ύπομων διότι η πάθησις σας έχει ανάγκην μακράς και έπισταμμένης θεοαπείας της όποιος τα αποτελέσματα θα έκδηλωθουν συν τα γόνα. άσκει να ακολουθήσετε πιστάς τας συμβουλές του γιατρού, που ανέλαβε την ύπομωσιν να σας θεοαπείση. Χοράζεται ύπομωνη και έπιμωνη.

Εσπερίον: Πρέπει να κατασφύγετε εις ότολαρυνολόγον γιατρό, ό όποιος και θα σας συμβουλεύη για την ασυδύσαν θεοαπείαν. Εκ του μακρόθεν συμβουλή χωρίς έξετάσι είναι επικίνδυνος. Απελπίσμενον Τζουμέρ κ. ι. τ. ν. : Θα κάμετε 10—15 ένέσεις Καλσιόμιπε ένδοφλεβίως και έν συνεχεία θα παίονε-τε τρία κουτάλακια του γλυκού Καλσιόμιπε, πρωί - μεσημέρι - βόδω μετ' το φαγητό σας.

Τσούλια Καβάλαν: Οι διάφοροι συνάδελφοι όί άσυνληθέντες μετ' το θέμα που άς έδιαφείρε κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι παρουσιάζεται σε μεγάλ' ηλικία δηλ. στα 40 και πάνω.

Χαμένην ευτυχίαν. Καβάλαν: Το κανονικόν θα ήτα βεβαίως να σας έξετάσει προηγουμένως ένας έιδικός γιατρός. Έφ' όσον όμως, μένετε τόσον μακρόν θα σας συστήσω την κάτωθι θεοαπείαν υπό την επίβλεψιν πάντοτε γιατρού όποιοσδήποτε: Θα κάμετε 10—15 ένέσεις Testoviron ή Oriton, δύο την έβδομάδα ένδομυϊκώς. Έν συνεχεία θα παίονε-τε επί 25 ήμερας δύο νάπκια από το ίδιο φάρμακο δύο ένέσεων και θα υού έαναγοώσετε.

Ποταμών νωρίς έκβολας. Ρόδον: Σας συνιστώ να προσπαθήσετε να παναυτοποιήσετε τον σκοπόν σας άνευ σνετικόν φαρμάκων. Έν άποτυνία υού έαναγοώσετε.

Τακτική άναγνώστη Π. Γ. : Αν έχετε γιατρό στο μέρος, που μένετε να τον συμβουλευθήτε. Αν όχι, σας συνιστώ να παίονε μετ' το φαγητό σας ένα νάπκι Eicosal.

Μελαγχολικήν έπών 30 Πάρον: Διά το νύσπια λευκοδερμία (λευκή) δεν είναι δυνατόν να σας δώση κανείς όδηγίαν για θεοαπείαν, δεδομένου ότι είναι άνάγκη να διαγνωσθή προηγουμένως το αίτιον, που προκαλεί την έκδηλωσιν. Έπειδή δε τα αίτια είναι πολλά και διάφορα, νοείται ότι και ειδικά έξετάσεις, αί όποία, άσφαλως δεν ήπουσιν να γίνωσιν στην Πάρον.

Αποστολήδην Κ. ν. 722 Τάμνα Μνησικού 2ος Λόγος: Ποστίσας να νωράετε με ψευδώνυμον. Στις έρωτήσεις σας ή απάντησις υού είναι να μένετε άπολύτως ήσυχος... «Όύκ έν τώ πολλώ το εύ».

Διαρκώς θλιμμένην. 277Β: Έδιάβασα το πολυσέλιδο γράμμα σας, αλλά δεν καίτωθσα να ένοησά ποδ άκριβώς είναι το νύσπια σας. Σας παρακαλώ έαναγοώστε υού, αλλά με πιδό λίγα λόγια και άπολύτως σφωός. Έως υποδώς έτσι να σας βοήθωσιν.

ΑΝΤ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
Ίατοός

Η ευτυχία της

Η Πετρούλα κλαίει... Κλαίει από χαρά και θέλει να φωνάξη σ' όλο τον κόσμο πως η στερημένη ζωή της τελειώνει. Δεν θαχε πια βάσανα και θα έπαιρνε, επί τέλους, κι' αυτή το μερίδι της από την ευτυχία που στερήθηκε όλ' αυτά τα χρόνια. Ο χαμένος της έρωτας θα ξαναβίαιζε μέσα της και θα ράδιζε τα άκρα μάγουλά της, και τα μαρμαρένια νεία της.

Η Πετρούλα κάθεται κοντά στο παράθυρο. Το γράμμα που κρατά τρεμουλιάζει στα δαχτυλά της. Και το ξαναδιαβάζει με προσοχή, ρουφώντας μια-μια τις τρυφερές λέξεις: «... Έλα, αγαπημένη μου, να πάμε μακριά, εκεί που μάς περιμένει η ζωή. Άφησε αυτόν τον άνθρωπο αφού με τον αγαπάς και δεν σ' αγαπά. Φτάνει πιά! Άρκετά ύποφεραμε ώς τώρα κι' οί δύο. Έλα, γλυκειά μου. Σε περιμένω να βρούμε μαζί την ευτυχία που χάσαμε...»

Η καρδιά της Πετρούλας χτυπά δυνατά και στην ψυχή της νοιώθει μιά λαχτάρα, μιά γλυκειά αγωνία. Αυτό το γράμμα την έκανε να θυμηθή όλη την περασμένη ζωή της, τα ξένοιαστα παιδικά της χρόνια κι' ύστερα το μαρτύριο του δυστυχισμένου έρωτά της.

Με το Οδόωρο είχαν γνωριστή κι' αγαπηθή από μικρά παιδιά. Μόλις δεκάξη χρόνων ήταν τότε κι' οί δύο τους. Έκείνη πήγαμε στο γυμνάσιο κι' έκείνος ήταν εργάτης στα χτήματα του πατέρα της. Έκεί πρωτομίλησαν για την αγάπη τους κι' όρκίστηκαν πως τίποτα δεν θα τους χωρίζε.

Είμαι φτωχός, Πετρούλα, της είχε πη, και συ άρχοντοκόριτσο. Μα μη φοβάσαι. Είμαι γερός και ή δουλειά δεν με τρομάζει έμένα. Θα σε κάνω ευτυχισμένη, φτάνει να με περιμένεις.

Κρατούσαν την αγάπη τους μυστική. Βλεπόντουσαν από μακριά και με τα μάτια τους, με το χαμόγελό τους έδιναν πάντα την ίδια ύπόσχεσι. Τα χρόνια περνούσαν με το χαρμό μαρτύριο του κρυφού τους έρωτα. Και μιά μέρα ο Οδόωρος άποχαίρετρε την Πετρούλα για να πάη στρατιώτης. Κλάψανε μαζί για το χωρισμό τους, δώσανε το πρώτο τους φιλή και χώρισαν με σπαραγμένη την καρδιά.

—Θα με περιμένεις;
—Θα σε περιμένω όσα χρόνια κι' αν περάσουν, του άπάντησε έκείνη.

Έξεραν πως δεν θα μπορούσαν ν' άλλαγογραφήσουν χωρίς να γίνη σάουσσο στο χωριό.

Και περίμενε ή Πετρούλα κι' όλο κύτταζε το μακρινό το δρόμο κι' όλο διάβαζε τις έφημεριδες που άγόραζε ο πατέρας της. Έτσι έ-

φτασε είκοσιτρίων χρόνων όταν οι γονείς της άποφάσισαν να την παντρεύουν μ' έναν πλούσιο, πολύ μεγαλύτερο της. Δεν τον ήξερε ή Πετρούλα. Πόνεσε, έκλαψε και στο τέλος έξομολογήθηκε το μυστικό της στη μητέρα της. Μα ποιος μπορούσε ν' άντισταθή στη θέλησι του πατέρα; Έτσι την πάντρεψαν μ' έναν άνθρωπο που δεν άγαπούσε και που, πολλές φορές, της έρχόταν να του φωνάξη, πως αυτός ήταν ο φονιάς της ευτυχίας της και πως σ' όλη της τη ζωή, αγαπούσε τον άλλον! Ακόμα κι' όταν γεννήθηκε το κοριτσάκι της, δεν μπόρεσε να νοιώσει μιά μικρή συμπάθεια για τον πατέρα του, τον άντρα της, που δεν ήταν ποτέ τρυφερός μαζί της. Έτσι μέρα και νύχτα δερνόταν με τις σκέψεις και σπάραζε με τον καυμό της για την άτυχη αγάπη της, για την άδικη σκληδιά της πλάι σ' έναν γερασμένο άνθρωπο. Τι να τα κάνει τα πλούτη χωρίς αγάπη;

Μά, να που τώρα γύρισε ο Οδόωρος και την καλεί να πάη κοντά του. Ναι, θα τ' άφηνε όλα.

Τίποτα δεν την κρατούσε πια κοντά στον άντρα της. Άρχισε να έτοιμάξη ένα δεματάκι με λίγα ρούχα της. Θα τούγραφε δύο λόγια: «Φεύγω μ' έκεινον μ' αγαπάω! Πηγαίνω να βρώ την ευτυχία που μου στερήσατε...»

Ξαφνικά ένοιώσε κάτι να την τραβά από τη φούστα και μιά φωνόλα όρροση ακούστηκε που την έκανε ν' ανατριχιάσει: —Μανούλα!

Εμεινε σαν άπολιθωμένη. Ένας δυνατός κλονισμός της τάραξε την ψυχή. Ένας κόμπος την έπνιγε στο λαιμό και άρχισε να τρέμη. Την καλούσε το παιδί της!

Τα μάτια της βούρκωσαν. Νά, κάτι που δεν είχε σκεφθή πάνω στο ξεφάντωμα της χαράς της: Το παιδί της, το σπλάνω της!

Εσκυψε το πήρε στην άγκαλιά της κι' ένοιώσε μέσα της να ξεπνι μιά πρωτόγνωρη χαρά, που πλημμύρισε την ψυχή της: Η λαχτάρα της μανας!

Για πρώτη φορά της έρχόταν στο μυαλό ή σκέψη πως δεν ήταν μονάχη στον κόσμο. Πως είχε κάτι δικό της από την ίδια της τη σάρκα πλάσμενο. Κάτι που δεν μπόρούσε να κάνει χωρίς αυτήν, που θα την αναζητούσε πάντα και που την αγαπούσε άδοχα.

Για πρώτη φορά ή Πετρούλα άντίκριζε την πραγματικότητα κι' ένοιώσε τον έαυτό της ένοχο μπροστά στο άθωο αυτό πλάσμα.

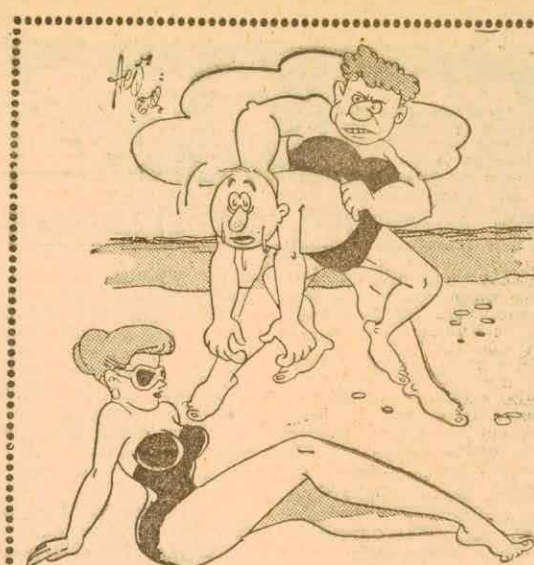
—Παιδί μου, ζωόλα μου... τι πήγαίνα να κάνω!... Εφείγα... Θα στερούσα τη χαρά από τη ζωή σου για να την χαρώ εγώ... του ψιθύριζε και το γεμάτο φίλη ένα τα δάκρυα κύλων από τα μάτια της ποτάμι...

Το παιδί της, ή Μπούλη της, ένα κοριτσάκι δυο χρόνων την κυτάζει μ' άπορία χωρίς να καταλαβαίνει τα λόγια της... Έπειτα σφίγγει τα χεράκια του γύρω από το λαιμό της κι' άρχίζει κι' αυτό τα κλάματα...

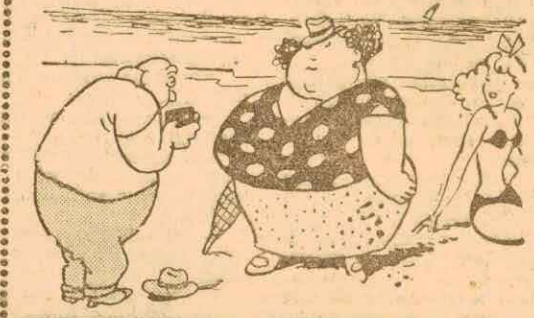
—Γλυκό μου μωρό, κλαίς για μένα που ήμουνα έτοιμη να σ' εγκαταλείψω!... Να εγκαταλείψω έμένα που λάμπουν τα ματάκια σου όταν με βλέπουν, έμένα που μ' αγαπάς, που δεν μ' άσθηθηκες ποτέ τα χόδια σου!... Ω! τί τρελή που ήμου!... Δεν ένοιώθα την ευτυχία που είχα τόσο κοντά μου!

—Μη κλαίς, μανούλα. Η Μπούλη σ' αγαπά... δεν είναι κακό παιδί, της λέει ή μικρούλα.

—Όχι, χουσό μου, είσαι καλό παιδί, σ' αγαπά πολύ και θα μ' έχης πάντα κοντά σου...

Η άνοδος της θερμοκρασίας!... (Του 'Αρχέλαου)

Αναμνηστικές φωτογραφίες...

Μιά και δεν μπορείτε να κοιμηθήτε, δεν έρχεστε να διασκεδάσετε μαζί μας!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΣΤΑΓΟΝΑΣ

Η εξαφάνισι της Λεονίας Σιμόν ήταν μυστήριο ανεξιχνίαστο. Κανείς δεν μπορούσε να μαντέψει ποιος άγνωστος έχθρος είχε αρπάξει αυτή την κοπέλλα...

Η οικογένειά της είχε εγκατασταθεί από λίγα χρόνια στην Καντών της Κίνας και περνούσε ήσυχη ζωή. Η Λεονία ήταν ωραϊότητα, με άρκετους θαυμαστές, και είχε αρραβωνιαστεί τελευταία με το νεαρό Ζάκ Λεστωβίλ, γυιό ενός πλουσιού εμπόρου της Καντών.

Ο νέος αυτός είχε γίνει πασίγνωστος, αφ' ότου, σ' ένα ναυάγιο, είχε σώσει τη ζωή του φοβερού κι' ασύλληπτου πειρατή Τσιέν-Φού, που ταξίδευε μεταμορφωμένος με το ίδιο πλοίο.

Θα σάς εύγλωτονά πάντα! του είχε πει εκείνος. Θα βρισκόμουν διαρκώς κοντά σας, έστω κι' αν δεν με βλέπετε.

Ο Ζάκ δεν είχε δώσει στην άρχη σημασία στα λόγια του. Κατάλαβε όμως, τη σπουδαιότητά τους, όταν έμαθε την αληθινή του ταυτότητα.

Και τώρα που ξαναθύμισε τα λόγια του πειρατή η εξαφάνισι της μνηστής του.

«Ίσως, αν ήταν εδώ ο Τσιέν-Φού, θ' ανακάλυπτε το κλειδί του μυστηρίου!» έλεγε με το νου του.

Τ' απόγεμα της τρίτης ημέρας, παρουσιάστηκε ένας Κινέζος στο σπίτι των Σιμόν και ζήτησε να μιλήσει με το Ζάκ. «Εκείνος συγκράτησε με πολλή κόπο μια φωνή εκπλήξεως, αναγνωρίζοντας τον Τσιέν-Φού.

Είμαι μυστικός άστυνομικός... του είπε ο άρχιπειρατής, κυττάζοντας τον στα μάτια. Μου ανέθεσαν την υπόθεσι της εξαφάνισις της μνηστής σας. Έχετε την καλωσύνη να μου περιγράψετε πως ακριβώς συνέβη;

Καθόμαστε όλοι στην τραπέζια, μετά το φαγητό, όταν αντιληφθήκαμε εαφονικά ότι η Λεονία είχε χαθεί μυστηριωδώς απ' τη θέσι της! του απάντησε ο Ζάκ.

«Εσθυσε διδούλο το φως;

— Όχι καθόλου.
— Μπήκε κανείς ξένος;
— Απολύτως κανείς.
— Πολύ περίεργο... ψιθύρισε ο Κινέζος.

Αφού έμεινε σκεπτική για λίγο, ρώτησε εαφονικά: — Μήπως αντιληφθήκατε στον εαυτό σας κανένα παράξενο συναίσθημα;

— Όχι... Η μάλλον... ναί! Τώρα θυμάμαι... Ένα βάρος στο κεφάλι.

— Κι' ενώ το ίδιο! έπε- νέβη ο άδελφός της Σιμόν.

— Καλά. «Επιτρεψά- μου τώρα να κάμω μια έρευ- να σ' όλο το σπίτι. Πραγματικά, ο Τσιέν-Φού

έφαξε παντού, λεπτομερέ- στατα. Κόντευε πιά ν' απελ- πισθή, όταν επίτελους άνα- κάλυψε στο δωμάτιο του Κι- νέζου υπηρέτη των Σιμόν έ- να κουτάκι με την έπιγραφή «Όπιο». Πήρε κρυφά λίγο απ' το περιεχόμενο του.

Όταν ξαναγύρισε στην τραπέζια, είπε στο Λε- στωβίλ και στον Πώλ Σι- μόν:

— Πρέπει να κάμω τώρα ένα μικρό πείραμα...

Έκλεισε καλά πόρτες και παράθυρα, τύλιξε με μια σάρπα τη μύτη και το στόμα του κι' άναψε μέσα σ' ένα πιάτο το λίγο «όπι- ον», που είχε πάρει. Σε λί- γα λεπτά, οι δυο νέοι έμει- ναν ακίνητοι κι' αναίσθητοι, σαν άγγαλματα.

Όταν συνήρθαν, ο Τσιέν- Φού τους ρώτησε:

— Καταλάβατε τίποτε το ιδιαίτερο;

Του απάντησαν πως ένοι- ωθαν μόνον ένα πόνος στο κεφάλι, όπως το άλλο εκείνο βράδυ...

— Δεν θυμάστε ότι μεί- νατε ναρκωμένοι πέντε, λε- πτά;

— Έμεις; Όχι δό!...

Αυτό είναι το άποτέλε- σμα του «μεντιτάχ», ενός ναρκωτικού, που άναισθητεί με τις άναθυμιάσεις του, χωρίς ν' αφήνει ίχνη στη μνή- μη. «Ετσι σάς ναρκώσε ο ά- παγωγεύς της δεσποινίδος Σιμόν, για να πετύχη το σκοπό του στο διάστημα του ύπνου σας... Όσο για την έτικέτα του κουτιού, που γράφει «Όπιο», είναι ψευ- τική.

— Μά ποιος είναι ο ένο- χος;

— Θα το μάθουμε... Έ- λατέ μαζί μου και πέστε στον υπηρέτη να μάς συνο- δέψη. Για να μην υποψια- σθή τίποτε, αναθέστε του να κρατάει μια βαλίτσα με ρούχα.

— Έν' αυτόκίνητο, που πε- ρίμενε απ' έξω, τους μετέ-φερε σ' ένα μακρινό φτωχο- σπίτι. Κατέβηκαν όλοι στο υπόγειο, όπου βρίσκονταν δυο άνθρωποι του Τσιέν- Φού.

— Πιάστε τον! τους διά- ταξε ο άρχιπειρατής, δεί-χνοντάς τους τον υπηρέτη. Πηγαίνετε τον στη «στα- γόνα».

«Εκείνοι άρπαξαν τον Κι- νέζο, τον έδεσαν χειροπό- δαρα, τον κουβάλησαν στο διπλανό δωμάτιο και τον έα- πλωσαν μέσα σ' ένα είδος στενού φορέτρου από τσι- μέντο.

— Έσθ' άρπαξες την κο- πέλλα! του είπε ο Τσιέν- Φού. Πού την πήγες;

— Δεν ξέρω τίποτε, ά- πάντησε εκείνος άτάραχος. Είμαι άθώος!

— Νά δοίμε αν θ' ανθέ- ης στο μαρτύριο της «στα- γόνας»... Έμπρός!

Π. ΣΟΥΡΕ-Υ.

Ο Ένας απ' τους πειρα- τές άνοιξε μια μικρή βρύση, πάνω ακριβώς απ' τον υπη- ρέτη. Σε λίγες στιγμές, έ- πεσε από ψηλά μια σταλαγ- ματιά. Άκολουθήσαν κι' άλ- λες, σε ίσα χρονικά διαστή- ματα.

Όλες οι σταγόνες έπε- ταν πάνω στη γυνή πλάτη του υπηρέτη, στο ίδιο πάν- τα σημείο.

— Όμολογείς; τον ρώτη- σε ο Τσιέν-Φού.

— Σας είπα πως είμαι άθώος.

Οι σταγόνες εξακολουθή- σαν να πέφτουν με τον ίδιο άργό ρυθμό.

— Δεν θα όμολογήση...

Είπε σε λίγο ο Λεστωβίλ.

— Περιμένετε... πρόσφερε ο άρχιπειρατής.

Την ίδια στιγμή, ο υπη- ρέτης νιάχτηκε κι' έβγαλε μια κραυγή πόνου.

Και σιγά-σιγά, οι κραυ- γές του έγιναν ουδαιαχτά.

Ο Κινέζος άρχιπειρατής ήξερε καλά τα αποτελέσμα- τα του ραφινάτου μαρτυρίου της σταγόνας. Η «άθωα» έ- κεινη σταλαγματιά πέφτον- τας πάντα από ψηλά, στο ί- διο μέρος του σώματος του υπηρέτη πρόκαλυψε έναν πόνο τρομερό, άδασταχτο.

Ο πιο γενναίος άνθρω- πος, ο πιο σκληροτράχηλος δεν μπορεί ν' άντέξει στον πόνο, έναν πόνο όξύτατο, που προκαλεί η σταλαγμα- τιά του νερού. Νομίζει κα- νείς όσο περνά η ώρα ότι δεν σταλάζει επάνω του μια σταγόνα νερό, αλλά αναλυ- το μολύβι.

Μαντεύει πιά κανείς το άπερίγραπτο μαρτύριο του υπηρέτη. Ο λάρυγγας του είχε στεγνώσει, άναρθρος κραυγές έβγαίνουν από το στόμα του.

Ο άρχιπειρατής παρα- κολουθεί το βασανιστή- ριο με ίκανοποίηση, σίγου- ρος για το αποτέλεσμα.

— Έλασε! τραύλισε, τέ- λος, ο δυστυχισμένος υπη- ρέτης.

— Όμολογείς; φώναξε ο άρχιπειρατής.

Είμαι... άθώος!

Οι σταλαγματιές εξακο- λουθούν να πέφτουν. Ο ύ- πηρέτης ουδαιάζε τώρα ά- πελπισμένα.

— Λυπηθήτε με!... Ικέ- τευε. Δεν άντέχω περισσό- τερο...

— Η θ' άνοησε το στό- μα σου. άχρείς η θα πεθά- νης!...

Ο κακότηχος υπηρέτης δεν άνθεξε περισσότερο.

Στο τέλος, τα ώμολόγησε όλα: Είχε κλείσει τη Λεονία σε μια σκοτεινή φυλακή, έ- κεί κοντά, και τη φρουρού- σαν οι δυο άδελφές του. Την είχε απαγάγει γιατί την ά- ναπούσε κι' ήθελε να την παντρευτή, έστω και διά της βίας. Συγγνώμες, θάκλεβε έ- να σημαντικό ποσό απ' τους κυριούς του, για να μπορέσει να φύγη απ' την Καντών.

Ο Τσιέν-Φού δεν δυσκο- λεύτηκε πιά ν' άπελευθερώ- ση την κοπέλλα. Κι' ενώ ά- πογαίρετοσε τον άρραβωνι- αστικό της, του έαναείπε:

— Θα βρισκόμυ πάντα κοντά σας... κι' όταν άκόμο δεν με βλέπετε!

Π. ΣΟΥΡΕ-Υ.

ΣΑΝΑΤΟΡΓΙΚΟ ΧΙΟΜΟΡ

Στο κρασουλειό

Ο Ναστραδιν Χότζας, αν και το άπαγορεύει το Κοράνιο, ήταν φίλος του κρασιού, κι' όταν τόβρισκε, το έτσουζε γενναία.

Κάποτε μάλιστα, που πήγε στη Σύνοχη ανακάλυψε μια ταβέρνα που- χι, καλό κοκκινέλι και κάθε βράδυ, έπιανε μιάν άκρη κι' έσβυνε τη δί- ψα του κοινοπολίνοντας.

Κάποιο μόνι έβωσε τον είδε και τον καταγγέλλανε στο Μουφτή.

Ο Μουφτής κάλεσε το Χότζα και γεμάτος όργη του φώναξε:

— Μπρέ άναθεματισμένε, τί σοί δασκαλός είσαι σύ, που δεν ξέρεις τί γράφει το Κοράνιο για το κρασί;

— Το ξέρω, Μουφτή μου, άποκρί- θηκε ο Χότζας.

— Αφού το ξέρεις, μπρέ, γιατί πας και μεκορπίνεις και γίνεσαι στουπι κάθε βράδυ;

Ο Χότζας έσκυψε το κεφάλι του γεροπιασμένος και λούφαζε.

— Νά μή σε ξαναϊδούν να πίνης κρασί μέσα σε καμινάκι, γιατί χάθη- κες! Συμφωνοι, μπρέ;

— Συμφωνοι, Μουφτή μου.

— Υστερ' από λίγες μέρες ο Μου- φτής πέρασε απ' το δρόμο, που ή- ταν το καμινάκι. Έξω απ' αυτό άν- τικρυσε τον Ναστραδιν καθισμένον σ' ένα σκαμνί μπροστά σ' ένα τραπέ- ζι να πίνη.

Έξω φρενών τον πλησίασε και του φώναξε:

— Μπρέ, καταραμένε, τί κάνεις εδώ;

— Πίνω, Μουφτή μου, άπάντησε ήσυχα-ήσυχα ο Χότζας.

— Μπρέ πεζεβέγκη, δεν σου είπα να μην ξαναπιές κρασί μέσα σε τα- βέρνα;

— Μά... μά... Μουφτή μου, δεν το πίνω μέσα στο κρασουλειό... Ά- κούσα το λόγο σου και τώρα το πίνω απόξω!...

★

Ο Χότζας άγόρασε κάποτε λαχα- νικά απ' την αγορά και τάβαλε στο δισάκι του. Άνέβηκε έπειτα στο γά- διαρό του για να γυρίσει στο σπίτι του και κρέμασε το δισάκι στην πλάτη του.

Στο δρόμο την άντάμωσε κάποιος και τόν ρώτησε, γιατί, δεν κρεμάει το δισάκι στο γαϊδάρι του, αλλά το σηκώνει αυτός στην πλάτη του.

Κι' ο Χότζας σοδαρώτατα του ά- πάντησε:

— Για να μην κοιράσω περισσό- τερο το κακώμιορο το ζωντανό!

Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγράφου άδείας της Διευθύνσεως του «Εθνασπου».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 7 του Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης - Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεω- ργίου Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Ύπα- θυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Δύσεως, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΙΣΠΕΡΙΚΟΥ Έτηρία Δρχ. 200.000

» Έξιμήνιος » 100.000

» Τρίμηνος » 50.000

Έμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπι- ταγής και Έξωτερικού διά τραπεζιτικής τοι- αύτης προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΣΕΙΡΗΝΕΣ

Παράξενο διήγημα

—Μά όχι, κύριε, δεν είμαι τρελ- λός! Έχω έξη μήνες κλεισμένος έ- δώ μέσα, ήσυχος πάντα, χωρίς κρί- ρεις... Ποτέ δεν μου φόρεσαν το ζουρλουανδύα... Θέλετε να μάθετε, πην ιστορία μου; Θα σας την πώ... αολοντί έξ αίτίας της μ' έκλεισαν πτό φρενοκομείο... Όταν την πρω- δοιγηθήκα, είχα ένα σοβαρό τραύ- μα στο κεφάλι και παραληρούσα απ' τον πυρετό. Ίσως λοιπόν να έ- ξόγκωσα κάπως τα πράγματα. Μά τώρα νοιώθω μια έκπληκτική πνευ- ματική διαύγεια!

—Πρέπει να μ' άφίσουν να φύγω από δώ! Θέλω να γυρίσω κοντά σ' α υ τ έ ς, που τόσο με περιποιή- θηκαν! Τους χρωστάω τη ζωή μου... Σηνήθως τις συκοφαντούν. Τις κατη- γόρησαν πως τραβούν τους ναυτι- κούς στο χαμό, με τα γλυκύτατα τραγούδια τους! Φλυαρίες, όλ' αυ- τή! Τάβγαλαν οι συγγραφείς απ' το κεφάλι τους...

—Θά έζετε ίσως ότι γίνονται δο- κιμιές ενός νέου τύπου αεροπλάνου, για την συγκοινωνία Βορείου και Νοτίου Άμερικής. Έγώ ήμουν πιλό- τος. Είχα μαζί μου ένα άσυρματι- στη κι' ένα μηχανικό. Ξέραμε όλοι τους κινδύνους που διατρέχουν, μά δεν τους λογαριάζαμε.

—Άλλωστε, ο καιρός ήταν περι- φημος, όταν ξεκινήσαμε για το με- γάλο ταξίδι. Τα μοτέρ του αερο- πλάνου μας λειτουργούσαν περίφη- μα... Μά, στα μέρη εκείνα, οι κα- ταιγίδες κι' οι κυκλώνες φτάνουν εν- τελώς εαφονικά! Κάποια στιγμή, άρχισαμε ν' άνησυχούμε, βλέποντας τ' αεροπλάνο μας να τρικλίζει. Ά- νεβήκαμε στα 4.000 μέτρα. Μά κι' έκεί φουστόσε ένας άνεμος τόσο δυ- νατός, ώστε μάς άρπαξε την κε- ραία του άσυρμάτου. Συγγνώμες, το ένα μοτέρ άρχισε να κινεί νάκι... Η πυξίδα μας χοροπηδούσε. Κι' ο καταραμένος κυκλώνας μάς έσ- πρωγνε όλοένα πιο μακριά απ' τον κανονικό δρόμο μας.

—Είχαμε έμπιστοσύνη πιά τις ψυχές μας στο Θεό!... Όταν είδαμε πως τελείωνε η βενζίνη, έπιχειρήσαμε να προσθαλασσωθούμε. Ήταν βέβαια, άστεία αυτή η προσπάθειά μας, με τέτοια κοσμοχαλασία. Μά δεν μπο- ρούσαμε να κάνωμε άλλοιώς...

—Λίγο παλν πέτωμε στο νερό, δια- κρίναμε την έπιφάνεια του σκεπα- σμένου τελείως από φύκια. Και κα- τολάβαμε πως βρισκόμαστε στη θά- λασσα των Σαργκάς... Μόλις το αε- ροπλάνο μας άκούμπησε στο νερό, μπλέχτηκε στα φύκια κι' άναποδο- γυστίστηκε. Άντι να χάσω τις αισθή- σεις μου, άγωνίστηκα όσο μπορού- σα, κι' έπιτέλους ξαναβρέθηκα πά- νω στ' άναποδογυρισμένο αεροπλά- νο. Όλα άρχισαν να στοιφογυρί- ζουν τότε έμπρός στα μάτια μου... και λιποθύησα...

—Πόσο έμεινα έτσι; Τριάντα δευ- τερόλεπτα, τριάντα λεπτά ή τριάν- τα ώρες; Δεν ξέρω... Όταν συνήλ- θα, είδα γύω μου άρκετες γυναί- κες, που έπλεαν ανάμεσα στα φύκια. Νόμισα στην άρχη πως όνειρευόμυ- να... Ήσαν γυναίκες γυνίμες με μάλλια πράσινα ή μαύρα... Όταν είδαν πως είχα συνέλθει, άρχισαν να γελάει και να φωνάζουν, σε μια... σα που δεν την καταλάβαινα.

—Μιά απ' όλες άνασηκώθηκε ψη- λότερα, κι' είδα τότε πως ήταν μι- ση γυναίκα και μισό ψάρι!... Άπ' τη μέση και κάτω, το κοουί της σκεπαζόταν από λείπια!... Θα σκέ- πτεσθε, ίσως κύριε, πως έπαθα πα- ραίσθησι. Το ίδιο νόμισα κι' έγω τό-

τε... Μά τις έόλεπα, τις γυναίκες εκείνες, τις Σειρήνες, όπως βλέπω τώρα εσάς...

—Οι φωνές και τα γέλια τους έ- μοιαζαν με γλυκειά μουσική... Μά- ζεψαν ώρισμένα φύκια κι' έδεσαν με αυτά τις πληγές μου. Έπειτα μου- φεραν θαλασσινά κι' ένα γλυκό πο- τό μέσα σ' ένα μεγάλο δοτρακό.

—Τό ποτό αυτό με δυνάμωσε. Τό- τε οι Σειρήνες με τραβήξαν μαζί τους, στα βάθη της θάλασσας... Κατοικούν εκεί κάτω, σε μαγευτι- κές σπηλιές, ανάμεσα σ' άλλοκοτα ψάρια και περίεργα φυτά... Το πα- ράξενο ήταν πως μπορούσα κι' έγω ν' άναπνέω έλεύθερα μέσα στο νε- ρό!...

—Έζησα στιγμές άξέχαστες κον- τά τους... Είναι ψεύτικα, φανταστι- κά, όσα διηγούνται γι' αυτές! Η άληθεια είναι πως χαρίζουν την ήδο- νη με μια τέχνη άφαστη. Τα φίλια τους έχουν μίαν άπερίγραπτη γλυκά!

—Τό βράδυ μ' άνέβασαν πάλι στο κατεστραμμένο αεροπλάνο. Ξα- πλώηκα όσο καλύτερα μπορούσα, κι' άποκοιμήθηκα τρισευτυχισμένος...

—Η ζωή αυτή κράτησε τρεις μέ- ρες, άσπου με περιμάζεψε ένα ά- λειυτικό πλοίο. Όταν το είδαν να πλησιάζη, οι Σειρήνες μ' άφισαν και κρύφτηκαν στη θάλασσα... Άχ, γιατί να μη βουλιόζονταν αυτό το κα- ταραμένο πλοίο!...

—Όταν διηγούηκα πως είχα ίδθ τις Σειρήνες, όλοι κούνησαν τα κε- φάλια τους. Και βρέθηκα έπιτέλους στο φρενοκομείο... Ό, κύριε, βοη- θήστε με να φύγω από δώ, να τις ξαναβρώ!...

Χτύπησε ένα κουδούνι. Βράδυαζε πιά, κι' οι τρελλοί έπρεπε να γυρί- σουν στα δωμάτια τους. Δυο νοση- κόμοι πήραν το συνομιλήτή μου.

—Έγώ είχα μείνει μελαγχολικός... σαν να μουσφιγγε την καρδιά ένα σιδερένιο χέρι.

—Είνε ένας απ' τους καλύτε- ρους πιλότους μας, μου έξηγήσε η διαβυντής του φρενοκομείου... Όσα σας διηγήθηκε, είναι αληθινά εν- κέρει... Τον βρήκαν πάνω στο άναπο- δογυρισμένο αεροπλάνο, πληγωμένο στο κεφάλι, να παραληρή απ' τον πυρετό, ύστερα από 10 ήμερών πε- ριπλάνησι στη θάλασσα των Σαρ- γκάς... Κάθε άλλος στη θέσι του θα- χε πεθάνει. Αυτός τρελλάθηκε.

—Δεν πιστεύετε, είπα, πως μπο- ρεί να συνάψουν πραγματικά τις Σειρήνες... Η διήγησή του δεν ήταν άσυνάδοτη... Ίσως νάπεσε κοντά σε κάποιο άγνωστο υψί, να είδε τις γυναίκες στην άκτι ή ο πυρετός του τον έκανε να δώσει σ' αυτές τις θηγαυείς τη μορφή Σειρήνων...

—Και στο κάτω-κάτω, ποιος υπε- ρεί να ξέρη αν υπάρχουν ή όχι Σειρήνες;... —Μά βέβαια υπάρχουν! μου είπε η γιατρός. Όχι όμως στη θάλασσα. Βρίσκονται ανάμεσα μας... και σ' αυτές όφειλω την περισσότερη πε- λεία μου!...

Π. ΒΕΜΠΕΡ

Η σύζυγο- πο' έπείνασε

Οι περιορισμοί και οι έλλειψεις που ύφισταν η Μεγάλη Βρετανία μετά τον πόλεμο, άρχίζουν να γίνουν τον ήντιχτό τους και στην οικο- νευιακή γαλήνη των άνδρόγυνων. Έτσι, ένας Λονδρέζος, δυομύτι Μπρούκς, ζήτησε τελευταίως διαζύ- γιο απ' την Ίρλανδέζα σύζυγό του, γιατί η κυρία αυτή πήρε τα παιδιά της κι' έβρινε για την πατρίδα της, άφοο του δήλωσε άποφασιστικά:

—Μην προσπαθής του κόκκου να με κρατήσεις σε μια χώρα άντιπα- θητική και να μ' άναγκάσης να συμ- μερισθώ την πείνα σου! Πηγαίνω να ζήω εκεί που τρώει ο κόσμος!...

ΜΥΡΜΗΚΙΕΣ

Υπάρχουν τρία είδη μυρμηκίες: Οι κοι- νές, οι ομαλές ή νεανικές, και οι γεροντικές.

Οι κοινές μυρμηκίες είναι μικρά, όγκιδια, σαν το κεφάλι της καρφίτσας ή όσο ένα νεβίδι, κι' έζέχουν από το δέρμα. Είναι επίσης σκλη- ρά και ανώμαλα στην έπιφάνειά τους κι' έχουν χρώμα σκούρο, γκριζό, καστανό ή μαύρο. Η έπιφάνειά τους, πολλές φορές, παρουσιάζει βαθιές σχισμές. Συχνά έ- νωνονται μεταξύ τους, αποτελούν μια μεγάλη άνω- μαλη πλάκα, γύρω στην οποία βρίσκονται έξοναχι- σμένες πολλές μικρές. Οι μυρμηκίες δεν προκαλούν πό- νο, παρά μόνον όταν βρίσκονται γύρω στα νύχια και στα πέλματα των ποδιών. Οι μυρμηκίες τών νυχιών άνασκήνουν το νύχι και το παραμορφώνουν. Στα πέλ- ματα τών ποδιών παίρνουν αλλοιώτικο σχήμα και πο- λύ συχνά τις μπερδεύουν με τους κάλους. Βγαίνουν έ- κει που πατάει περισσότερο το πόδι και σχηματίζουν μια τρύπα σκληρή γύρω, μέσα από την όποιαν προ- βάλλουν πολλές ψιλές κεράτινες προεξοχές, σαν το πινέλλο, που δυσκολεύουν το βάδισμα.

Οι μυρμηκίες πιο συχνά βρίσκονται στη ράχη τών χειρών και τών δακτύλων, στα πλάγια τών δακτύλων, στα γόνατα, τις γάμπες και τους αστραγάλους, στο πρόσωπο και στο τριχωτό μέρος της κεφαλής. Στο κεφάλι ή έπιφάνειά τους παρουσιάζει πολύ άνωμαλη όψη με πολλές λεπτές σαν κλωστές προεξοχές.

Οι μυρμηκίες σπάνια παρουσιάζονται μεμονωμένες. Συχνά είναι πολλές μαζί και, καμιά φορά, μπορούν να περάσουν και τις εκατό. Στα παιδιά παρουσιάζον- ται συχνά πολλές μυρμηκίες, ένωμένες σε πλάκες. Μά- στος μεγάλους που δεν προσβάλλονται τόσο συχνά, όσο οι μικροί, είναι άραιές και συχνάτατα μία ή δυο. Στην άρχη μεγαλώνουν πολύ γρήγορα, μά ύστερα μέ- νουν στάσιμες για πολλούς μήνες.

Οι μυρμηκίες μεταδίδονται από το ένα στο άλλο άτομο, αλλά και στον ίδιο τον πάσχοντα επεκτείνό- μενες σε διάφορα μέρη του δέρματός του. Μόλις πρό- τριάντα χρόνιαν εξακριβώσαν πως οι μυρμηκίες όφει- λονται σ' ένα διηθητό ιδ.

Θεραπεία: Οι μυρμηκίες μπορεί να έ- ξαλειφθούν καμιά φορά μοναχές τους. Πολλοί παρα- δέχονται πως εξαλείφονται και με την ύποβλη. Έπι- χειρήσαν να γιάτρευον τις μυρμηκίες με διάφορα έ- σωτερικά φάρμακα, χωρίς κανένα όμως σίγουρο άπο- τέλεσμα. Πιο καλή θεραπεία είναι να καυτηριάζω- νται με διαθερμοπηξία. Χρειάζεται όμως προσοχή, για να μην μείνουν ουλές. Γι' αυτό το λόγο δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται, χωρίς τη γνώμη γιατρού, διά- φορα καυτηρία φάρμακα. Καμιά φορά δεν καυτηριά- σωμε μία ή δυο μυρμηκίες, γάνονται οι άλλες. Οι μυρ- μηκίες του τριχωτού της κεφαλής, μετά την διαθερμο- πηξία, συχνά ξαναβγαίνουν. Πιο δύσκολα γιάτρευονται οι μυρμηκίες τών πέλματων των ποδιών. Το κλείσιμο της πληγής μετά την καυτηρίαση με διαθερμοπηξία άργει πολύ να γίνει. Καλά αποτελέσματα άποδίδουν και οι άκτινες Χ.

Ομαλές ή νεανικές μυρμη- κίες: Είναι μικρά όγκιδια που το μεγέθος τους ποικίλλει απ' την κεφαλή μιας καρφίτσας ως το πολύ της φακής. Η έπιφάνειά τους είναι όμαλη, το σχήμα τους κυκλικό ή λίγο πολυγωνικό. Μόλις έζέχουν από το δέρμα. Το χρώμα τους είναι όμοιο με της έπι- δερμίδας ή κίτρινο προς το γκριζό ή το καστανό. Αυ- τές οι μυρμηκίες ή είναι μοναχικές ή, πιο συχνά, κοντά ή μία στην άλλη. Ο άριθμός των κυμαίνεται από μια δεκάδα ως πολλές εκατοντάδες. Έντοπίζονται στα μάγουλα, στο μέτωπο, στους κροτάφους, στο σαγόνι, στην προσθία έπιφάνεια του λαιμού, στα χέρια, στα δάκτυλα και καμιά φορά στα γόνατα και στα πόδια. Στα χέρια οι όμαλές μυρμηκίες σπάνια συνυπάρχουν με τις κοινές.

Οι όμαλές μυρμηκίες δεν πονάνε καθόλου και βρί- σκονται πιο συχνά σε μικρά ή νεαρά άτομα. Θεραπεία: Η ύποβλη κι' έδα παίζει σπουδαία ρό- λο, σύμφωνα με τη γνώμη πολλών. Και έδω, επίσης, αν καυτηριάσωμε μερικές, μπορεί να φύγουν κι' οι άλ- λες. Έδω όμως άκούω πιο πολύ από τις κοινές μυρ- μηκίες πρέπει να προσένομε να μη γίνουν ουλές. Πο- λύ καλή θεραπεία είναι εκείνη που γίνεται με άκτινες Χ σε ελαφρά δόσι. Καμιά φορά έπιμύνουν πολύ και χρειάζεται μεγάλη ύπομονη από τον άρροστο και έπι- μόν από το γιάτρο για να γίνουν όλοτελα.

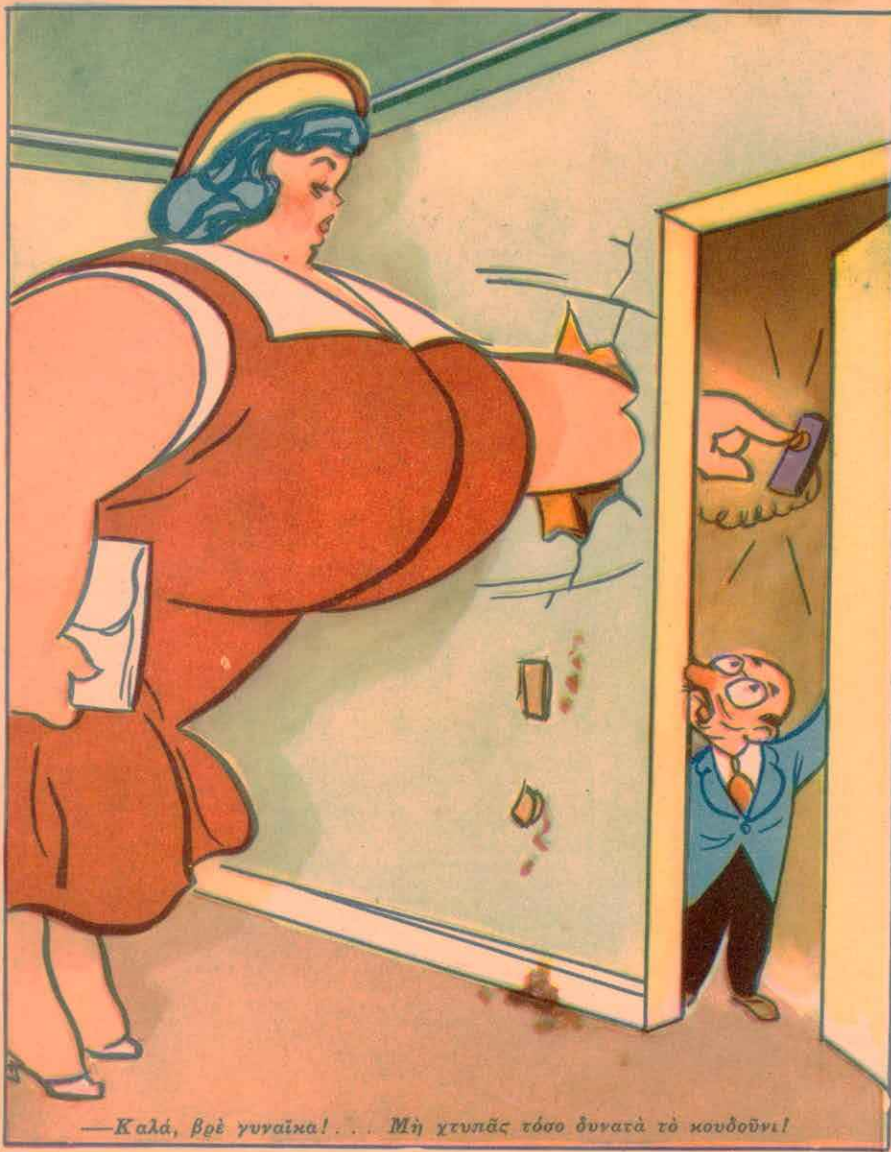
Γεροντικές ή μυρμηκίες: Έμ- φανίζονται στη μέση, στα πλευρά, στη ράχη, στο στήθος, στο λαιμό και σπάνια στο πρόσωπο, στους κροτάφους και στο μέτωπο.

Οι γεροντικές μυρμηκίες εμφανίζονται σε άτομα που έχουν περάσει τα σαράντα, καμιά φορά και ναριέ- ρα και με τον καιρό πληθαίνουν και μεγαλώνουν. Δεν έχουν καμιά σχέση με τις άλλες μυρμηκίες.

Θεραπεία: Η καλύτερη θεραπεία έπιτυ- χάνεται με διαθερμοπηξία.

ΑΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ — ΔΟΥΚΑ

Ίατρος Αισθητική - Δερματολόγος

—Καλά, βρέ γυναίκα!... Μή χτυπᾷς τόσο δυνατὰ τὸ κουδοῦνι!

—Καὶ καρένλες ἐπιδιορθώνω!... Γάλλια)
(Τοῦ Μ. Γάλλια)

Ἄλληλεγγύη...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

—Καὶ τώρα, γαμπρέ μου, θὰ σὲ εἰσαγάγω στὰ μυστήρια
τοῦ γάμου!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)